

YARATICI

GENNIFER ALBIN

*Hasret's sisters Planet
e-kitaphane*

Zamanı geriye alabilseydin, neyi değiştirirdin?

DE
X

Bu yetenek bir hediye mi yoksa bir lanet mi?

Ailesi Adelice'in olağandışı bir yeteneği olduğunu keşfettiğinde, bunu gizlemesi için onu eğittiler. Bir Dokumacı olmasından korkuyorlardı; yani insanların nerede yaşayıp ne yiyeceklerine hatta ne zaman ölmeleri gerektiğine karar veren o güzel ve ölümcül kadınlardan biri olmasını istemiyorlardı.

Ne var ki, güvenlik güçleri Adelice'i pek çok testten geçirdi ve yeteneklerini fark edip ailesinden kopararak sırlarla dolu bir dünyanın içine çekti.

Bu dünyada gizli bir aşka düşmüş olan Adelice yeteneğinin ardındaki tüm uğursuz gerçekleri açığa çıkarmak zorundaydı.

Bütün yaşamı pamuk ipliğine bağlı olan Adelice ülkesi Arras'ı ya sonsuza kadar koruyacak ya da yerlebir edecek.

"Albin korkutucu olduğu kadar büyüleyici bir dünya yaratmış. Kesinlikle nefes kesici." Josephine Angelini, *Yıldız Geçidi*

YARATICI DÜNYA - YARATICI

Özgün adı: *Crewel*

© 2012, Gennifer Albin

Yazan: Gennifer Albin

Çeviri: Talin Ataman

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul 2013

ISBN: 978-605-09-1531-0

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sıt. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

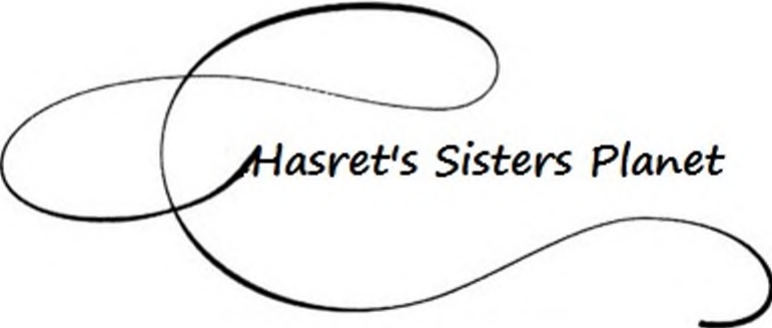
Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

A large, elegant black line swirl that starts on the left, loops around the top, and extends to the right, framing the title.

YARATICI

GENNIFER ALBIN

A large, elegant black line swirl that starts on the left, loops around the top, and extends to the right, framing the subtitle.

Hasret's Sisters Planet

GİRİŞ

Geldiklerinde geceydi. Bir zamanlar, komşularından da yardım alan aileler onlarla savaşırdı. Ama barış sağlanıp, dokuma tezgâhlarının gerekliliği kanıtlanınca genç kızlar çağırılmak için dua eder oldular. Hâlâ gecenin karanlığında geliyorlar ama şimdi bunu, coşkulu kalabalıktan kaçınmak için yapıyorlar. Bir Dokumacı geçerken ona dokunmanın bereket getireceğine inanılıyor. Bize öyle söylüyorlar.

Neden bazı kızların yetenekli olduğunu kimse bilmiyor. Elbette bu konuda varsayımlar var. Olasılıklardan birinin, yeteneğin kalıtsal olarak aktarılması, diğerinin de, açık fikirli kızların kendilerini çevreleyen hayatın dokusunu her zaman daha iyi görebilmesi olduğu düşünülüyor. Yalnızca iyi kalpli kızlarda bu yeteneğin doğuştan var olduğu bile söyleniyor. Ama ben doğrusunu biliyorum. Bu bir lanet!

Durumumu fark ettiklerinden beri, her gece annem ve babamla çalışma yapıyoruz. Sürahideki suyu dökmemi ve elimdeki tabağı düşürmemi doğal görecekleleri kadar sakar olmamı öğrettiler. Beni öyle cesaretlendirdiler ki, ipeksi ipleri ustaca parmaklarıma dolayıp elimin içinde işe yaramaz hale getirme konusunda zamanla uzmanlaştım. Bunu başarmak, düşürmek

ya da dökmekten daha zordu. Parmaklarım narin lifleri maddeyle kusursuz bir şekilde dokumak istiyordu. On altı yaşında, zorunlu deneme zamanı gelip çatığında, kurnazlığımızın sonucu öyle başarılı olmuştu ki, diğer kızlar bana erken yol verileceğini kulağıma fısıldayıp durmaya başlamışlardı.

Beceriksiz.

Sakar.

Hünersiz.

Kararlılığımı zehirleyen belki onların sırtımdan beni hançerleyen küçük sataşmaları, belki de çalışma tezgâhının davetkâr şekilde beni beklemesi oldu. Ama bugün, denemenin son gününde, azalan zaman şeritlerinde parmaklarımı yavaşça kaydırdım.

Bu gece, beni almaya gelecekler.

BİR

Yazın bitmeye yüz tutup sonbaharın kızıla ve kırmızıya boyanan yapraklarıyla kendini göstermeye başlamasına kadar geçen günleri sayabilirdim. Şimdi, öğleden sonranın alacalı ışığında, her taraf zümrüt yeşiliydi ve yüzüm sıcacıktı. Güneşi üstümde hissettiğimde, her şeyin mümkün olduğunu biliyordum. Kaçınılmaz bir şekilde yok olduğunda, mevsimler programlanmış şekilde başlayıp bitecek ve hayat önceden kararlaştırılmış yolunu çizecekti. Tıpkı bir makine gibi. Tıpkı benim gibi.

Kız kardeşimin okulunun önü oldukça sakindi. Dışarı çıkacak kızları bekleyen tek kişi bendim. Deneme sürecim başladığı gün Amie serçe parmağını havaya kaldırıp her gün isim biter bitmez yanına gelmem için bana yemin ettirmişti. Tutması zor bir sözdü çünkü beni herhangi bir anda Sürgün Kulelerine götürmek için çağırabileceklerini biliyordum. Ama bugün bile sözümü tutup buraya gelmiştim. Onu neyin beklediğini, ne umut edeceğini bilmesi gerektiğini düşünüyordum. Aylık erzakta son çikolata parçasını ya da Yayın Birliği'nin bir programının sona ereceği zamanı bilmesi gerektiği gibi. Şu an yaz sıcakını şiddetle hissediyor olsam da, küçük kız kardeşimin tatlı bir hayata olacağına güvenebilmesini istiyordum.

Zil çaldı ve ekoseli eteklerini giymiş kızlar, sessizliği bozan bağışlarıyla kendilerini okuldan dışarı atmaya başladılar. Her zaman benden daha çok arkadaşı olan Amie, çevresi birkaç kızla sarılı halde dışarı fırladı. Ergenliğin ilk zamanlarındaki o tuhaf görüntüye sahiptiler. Ona el sallayınca bana doğru koşup elimi yakaladı ve beni eve doğru çekiştirmeye başladı. Her öğleden sonra beni coşkuyla selamladığı için pek fazla arkadaşım olmamasını umursamıyordum.

“Yaptın mı?” dedi nefes nefese, birkaç adım önüme geçerek.

Bir an tereddüt ettim. Hatam konusunda mutlu olacak bir varsa o da Amie idi. Ona gerçeği söylesem haykıracak ve el çırpacaktı. Bana sarılacak ve ben de belki bir an için bile olsa onun mutluluğunun tadını çıkaracak ve her şeyin düzeleceğine inanacaktım.

“Hayır,” dedim yalan söyleyerek ve suratını astığını gördüm.

“Sorun değil,” dedi başını kararlı bir şekilde sallayarak. “En azından bu durumda Romen’de, benim yanımda kalabilirsin.”

Başıma gelecek olanla yüzleşmektense, onun haklı olduğunu varsayarak mutluluk oyunu oynayabilirdim. Bir Dokumacı olmak için önümde tüm hayatım vardı ama onun ablası olmak için yalnızca bir gecem kalmıştı. Verdiğim kısa yanıtlarla onu dinlediğime inandı. Daha dikkatli bir insan olmasını ve ben yanında olmadığımında bocalamamasını diliyordum.

Amie’nin okul çıkış saati şehrimizdeki gündüz vardiyasıyla aynı zamana denk geldiğinden, eve döndüğümüzde annem bizi bekliyordu. Girdiğimizde mutfaktaydı ve bizi fark edince hemen başını kaldırıp gözlerime baktı. Derin bir soluk alarak başımı salladım ve rahatlayan omuzlarının gevşediğini gördüm. Beni uzun uzun kucaklamasına, sevgiyle sarılmasına izin verdim. İşte bu yüzden onlara gerçeği söylemiyordum. Bende bıraktıkları kalıcı etkinin endişe ve heyecan değil, sevgi olmasını istiyordum.

Annem uzanıp yüzüme düşen bir saç tutamını eliyle geri itti ama gülümsemiyordu. Denemede başarısız olduğumu düşünse de, buradaki süremin tamamlanmak üzere olduğunu biliyordu. Yakında görevlendirileceğimi ve onlardan koparılıp alınmasam bile kısa süre sonra evleneceğimi düşünüyordu. Beni bu gece kaybedeceğini ona söylemenin ne faydası olabilirdi ki? Şu an içinde bulunduğumuz anı yaşamaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Annemin ender olarak sunduğu ve çok güzel hazırladığı iyi pişmiş rosto dışında sıradan masamızda, sıradan bir akşam yemeği yiyorduk. En azından ailem için pek farklı bir şey yoktu. Koridordan ayaklı duvar saatinin sesi duyuluyordu. Dışarıdan ağustos böceklerinin yaz şarkılarına, caddede hızla ilerleyen bir motorpaktın sesi karışıyor ve gece yavaş yavaş esmer karanlığına gömülüyordu. Daha önceki yüzlerce günden farkı yoktu ama bu gece yatağımdan kalkıp parmak uçlarıma basarak annemle babamın odasına gitmeyecektim. Denemenin bitmesi, yıllarca süren eğitimimin de bitmesi anlamına geliyordu.

Ailemle birlikte, Romen şehrinin dışında ufacak bir evde yaşıyordum. Annemle babam için bu boyutta bir ev ve iki çocuk uygun görülmüştü. Ben sekiz yaşındayken, henüz durumumu fark etmemiş olan annemle babam başka bir çocuk için başvuruda bulunmuş, ancak yapılan değerlendirme sonunda istekleri reddedilmişti. Her bir bireyin bakımının maliyetini karşılamak zorunda kalan Lonca, nüfusu buna göre düzenlemek zorundaymış. Annem bunları bir sabah işe gitmeden önce, saçını bukleleri dökülen bir topuz şeklinde toplarken anlatmıştı. Ondan bir erkek kardeş istemiştım. Ayrımcılıktan dolayı bunun zaten olanaksız olduğunu bana anlatmak için biraz büyümemi bekledi ama ben yine de çok üzıldüm. Yemeği tabağımın kenarlarına doğru iterken, ben ya da kız kardeşim erkek olsaydı, her şeyin

ne kadar daha kolay olacağını fark ettim. Kuşkusuz annemle babam da erkek çocuk isterlerdi. O zaman onlardan koparılmamız konusunda endişe duymalarına da gerek kalmazdı.

"Adelice," dedi annem yavaşça. "Yemek yemiyorsun. Dene-me bitti. İştahın olacağını düşünüyordum."

Sakin bir davranış sergilemekte çok başarılıydı ama zaman zaman yüzünü ipeksi hale getiren, dudaklarını dolgun ve yankıların kırmızı gösteren, dikkatle uygulanmış makyaj malzemesinin, dengeli görünmesine yardımcı olan bir aldatmaca olduğunu düşünürdüm. Makyajı, özenle toplanmış kızıl saçları ve iş giysisiyle çok hoş bir görüntüsü vardı. Bir kadından beklenen tüm özelliklere sahipti: güzel, bakımlı ve yumuşak başlıydı. On bir yaşına gelene kadar onun başka bir özelliği daha olduğunu bilmiyordum. O yıl babamla birlikte parmaklarımı işe yaramaz hale getirmek için beni eğitmeye başladılar.

"İyiym ben." Yanıtımın inandırıcı olmadığını fark ettim ve yüzümün makyaj malzemelerinin altında gizlenmiş olmasını diledim. Denemeden resmi olarak muaf tutulana kadar kızların hem beden hem de görüntüleriyle saf ve doğal olmaları beklenirdi. Sağlık standartları, dokuma yeteneği olan kızların, seçici olamayan davranışlar sergileyerek bu becerilerini kaybetmelerini sağlardı. Bazı sınıf arkadaşlarım, bu durumda bile annem kadar güzel görünürlerdi. Ben fazla soluk benizliydim. Kızıl saçlarımın altında tenim iyice solgun dururdu. Saçlarımın donuk değil de, anneminki gibi parlak, ateş kırmızısı ya da Amie'ninki gibi tatlı bir altın sarısı olmasını isterdim.

"Annen özel bir akşam yemeği hazırlamış," dedi babam. Sesi tatlı ama söylemek istediği açıktı. Yiyeceği boşa harcıyordum. Patateslere ve kuru et parçalarına baktım ve kendimi suçlu hissettim. Bu öğünle iki akşamlık erzak bitirmiş olmalıydık. Üstelik yemekten sonra pasta da vardı.

Büyük, şekerle kaplı, pastaneden satın alınmış bir pastaydı. Annem doğum günlerimizde bizim için küçük pastalar yapardı ama bunun gibi beyaz şekerden çiçeklerle ve dantel gibi çizgilerle süslü olmazdı. Bunun yarım haftalık erzak bedelinde olduğunun farkındaydım. Gelecek seferki ödemeyi beklerken büyük olasılıkla pastayı sabah kahvaltılarında yemeye devam edeceklerdi. Pastanın kenarında bulunan deniz kabuğu şeklindeki süslemeler midemin bulanmasına neden oldu. Tatlı sevmediğim gibi, aç da değildim. Kendimi zorlayarak ancak birkaç lokma et yemeyi başardım.

“Bu tam da doğum günüm için istediğim pasta,” dedi Amie coşkuyla. Daha önce pastaneden alınmış bir pasta yememişti. Amie bugün okuldan dönüp pastayı gördüğünde, annem ona da doğum gününde bir pasta alabileceğini söylemişti. Hayatı boyunca kullanılmış eşyalarla yaşayan biri için bu çok önemliydi ama annem eğitime geçiş sürecini yumuşatmaya çalışıyordu.

“Biraz daha küçük olabilir,” diye ekledi annem. “Ve önce yemeğini yemezsen, bu pastanın tadına bakamazsın.”

Amie’nin gözlerini kocaman açarak büyük lokmaları ağzına atıp yutmaya çalıştığını görünce gülümsemekten kendimi alamadım. Heyecanlı, gergin ya da üzgün olduğumda onun gibi yiyeilmeyi isterdim ama sinirlerimin bozuk olması iştahımı yok ettiği gibi, bunun ailemle paylaştığım son akşam yemeği olduğunu bilmek midemin kasılmasına neden oluyordu.

“Bunu Adelice için mi aldın?” diye sordu Amie çiğnemeye devam ederken.

“Yemek yerken ağzını kapat,” dedi babam ama dudaklarında gizleyemediği bir tebessüm belirdi.

“Evet, Adelice bugün özel bir hediyeyi hak etti.” Annemin sesi sakindi ama konuşurken yüzü parıldamaya ve hafifçe gülümsemeye başladı. “Kutlamamız gerektiğini düşündüm.”

“Marfa Crossix’in ablası geçen hafta denemeden eve ağlayarak gelmiş ve hâlâ odasından dışarı çıkmamış,” dedi Amie eti yuttuktan sonra. “Marfa’nın söylediğine göre evde herkes çok üzgünmüş. Anne ve babası onu neşelendirmek için tanışma randevuları ayarlamaya başlamışlar bile. Romen’de evliliğe uygun profili olan neredeyse her erkekle randevusu varmış.”

Amie gülüyordu ama masadaki diğer herkes sessizliğe gömüldü. Pastacının yaptığı zarif şekli anlamak için kremanın üstündeki deniz kabuğunu incelemeye başladım. Amie annemle babamın Lonca tarafından onaylanan eğitim programına ve evlilik kurallarına karşı sessiz direnişinin farkında değildi ama onların da Amie’ye tam olarak dürüst davrandıkları söylenemezdi. Benle yaptıkları konuşmalarda çok dikkatli davransalar da neden bir Dokumacı olmamı istemediklerini anlayacak yaşıyordum.

Babam hafifçe öksürdükten sonra destek ister gibi anneme baktı. “Bazı kızlar Sürgün’e gitmeyi gerçekten istiyorlar. Marfa’nın ablası düş kırıklığına uğramış olmalı.”

“Ben de düş kırıklığına uğradım,” dedi Amie, ağzına bir çatal dolusu patates atarken. “Okulda bize resimler gösterdiler. Dokumacılar çok güzeller ve her şeye sahipler.”

“Sanırım,” dedi annem mırıldanarak, etini kararlı hareketlerle küçük parçalara ayırırken.

“Deneme sırasının bana gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi Amie içini çekerek ve annem kaşlarını çatarak ona baktı. Ama Amie bunu fark edemeyecek kadar şaşkındı.

“O kızlar gerçekten de çok ayrıcalıklı ama Adelice çağırılmış olsaydı onu bir daha asla göremeyecektik.” Annemin yanıtı dikkatliydi. Çok konuşan kız kardeşime önemli şeylerden söz etmek kolay olmasa da, annemle babam Amie’nin kafasında kuşku tohumları yaratmaya çalışıyorlardı. Ama ben Amie’nin sınıfındaki kızların sorunlarını ya da Yayın Birliği’nin programlarında gördü-

gü konuları anlatmasını dinlemekten sıkılmazdım. Her gece ne söyleyip ne söylemeyeceğimin provasını yapmadan önce benim için iyi bir rahatlama olurdu. Kardeşim uykuya dalmadan önce onunla kıvrılıp yatmak normale döndüğüm an gibiydi.

Ama bir pasta, bir gecelik mutluluktan fazlasını sağlayamazdı. Amie'yi denemede başarısız olmaya hazırlamak için annemle babamın önünde uzun bir süreç vardı. Bugüne dek en küçük bir dokuma becerisi göstermemişti ama yine de onu hazırlayacaklardı. Dört yıl sonra, gitme sırası ona geldiğinde hâlâ bu kadar istekli olup olmayacağını merak ediyordum.

“Dokumacı olduğunda, anne ve babasının endişelenmesini önlemek için Marfa resminin *gazetenin* en başında yer almasını sağlayacağını söylüyor. Ben de öyle yapacağım.” Bunu gerçekten düşünmüş gibi ciddi bir ifadesi vardı.

Annem gülümsedi ama bir şey söylemedi. Birçok deneme dönemi öncesindeki kız gibi Amie de günlük bültendeki gösterişli resimlere kanıyor ama Dokumacıların tam olarak ne yaptığını anlamıyordu. Elbette dünyamızın yapısının sürekliliğini sağlamaya ve güzelleştirmeye çalıştıklarını anlıyordu. Bunu okulun ilk döneminde bütün kızlar öğrenirdi. Ama günün birinde annemle babam Dokumacıların gerçekten ne yaptıklarını ona açıklayacaklardı. Niyetleri ne kadar iyi olursa olsun, mutlak gücün yozlaşmayı getirdiğini ona anlatacaklardı. Loncanın bize ve Dokumacılar uyguladığı böyle bir güçtü. Ama aynı zamanda bizi besleyip koruyorlardı. Annemle babamı dinlediğim halde ben de tam olarak anlamıyordum. Başkalarına yiyecek ve güvenlik sağlamaya çalışan bir hayat nasıl bu kadar kötü olabilirdi. Tek bildiğim, yakında başıma gelecek şeyin onların kalbini kıracağıydı. Ve gittikten sonra, onlara iyi olduğumu söyleme fırsatım bile olmayacaktı. Sanırım ben de Marfa Crossix gibi resminin *gazetenin* ön tarafında görünmesini sağlamalıydım.

Sessizce yemeğe devam ediyorduk ve herkesin bakışları masanın ortasındaki beyaz pastaya doğru kayıyordu. Meşeden yapılmış küçük yemek masamıza dört kişi rahatça sığar, tabakları elden ele geçirirdik. Ama bu akşam pasta fazla yer kapladığından servisi annem üstlenmişti. Pastanın tadını hayal eden ya da on üçüncü doğum günü için kafasında bir pasta tasarlayan Amie'nin gözlerindeki neşeli kıvılcımlara imrenerek baktım. Annemle babam ise rahatlamış şekilde oturuyorlardı. Yapabilecekleri en iyi kutlama buydu.

"Başaramadığın için üzgünüm Ad," dedi Amie bana bakarak. Sonra istekli bakışları yine pastaya döndü.

"Adelice başarısız olmadı," dedi babam.

"Ama seçilmedi."

"Biz seçilmesini istemedik," dedi annem.

"Sen seçilmek istiyor muydun Adelice?" Amie'nin sorusu öyle samimi ve masumdu ki.

Başımı salladım.

"Peki, neden istemiyordun?" diye sordu Amie.

"Sen öyle bir hayat ister miydin?" dedi annem sakın bir sesle.

"Neden Dokumacılara bu kadar karşısınız? Neden kutlama yaptığımızı anlamıyorum." Amie'nin bakışları pastanın üstünde odaklanıp kalmıştı. Daha önce hiç bu kadar açık sözlü davranmamıştı.

"Dokumacılara karşı değiliz," dedi annem aceleyle.

"Loncaya da karşı değiliz," diye ekledi babam.

"Loncaya da," dedi annem yineleyerek ve başını salladı. "Ama denemeyi başarıyla geçersen, bir daha asla buraya dönemezsin."

Kızlar mahallesindeki bu sıkışık, iki odalı evimizde, yaşıtım erkeklerin etkisinden uzak, güvenli bir hayatım vardı. Duvarların içine oyulmuş gözlerle yerleştirilmiş kitaplar ve kuşaktan kuşağa geçen eşyalar yaklaşık yüz yıldır anneden kıza aktarılmıştı.

Artık çalışmasa da, özellikle radyoyu çok severdim. Annem radyoda müzik çaldığını, piyesler ve haberler sunulduğunu anlatırdı. Yayın Birliği'nin şimdi verdiği haberlerin görsel olmayan hali gibiymiş. Bir kez anneme, yararsız bir şeyi neden sakladığımı sormuştum. Geçmiş anımsamanın asla yararsız olmayacağını söylemişti.

"Ama bir Dokumacının hayatı çok heyecan verici," dedi Amie. "Güzel giysilerle partilere katılıyorlar. Dokumacılar çok güçlüler."

Son sözleri odada bir gerginlik yarattı ve annemle babam endişeyle birbirlerine baktılar. Güç mü? Çocuk doğurmalarına, diledikleri şekilde makyaj yapmalarına diledikleri görevi seçmelerine izin verilmezdi. Güç bu muydu?

"Güçlü olduklarını düşünüyorsan..." diye söze başladı annem ama babam öksürünce sustu.

"Pastaları var," dedi Amie iç çekerek ve masaya yaslandı.

Babam onun acıklı surat ifadesine baktı ve başını arkaya atıp gülmeye başladı. Genellikle kolay heyecana kapılmayan annem de az sonra babama katıldı. Ben bile kıkırdamaya başlamak üzereydim. Üzgün görünmek için elinden geleni yapan Amie'nin yüzünde sonunda afacan bir gülümseme belirdi.

"Adelice, makyaj malzemelerin gelecek hafta elimize ulaşır," dedi annem bana dönerek. "Her şeyin nasıl kullanılacağını sana gösteririm."

"Elbette, hemen kullanmayı öğrenmeliyim. Bir kızın en önemli işi değil mi bu?" Ne söylediğimi fark edene kadar alaycı sözler ağzımdan çıkmıştı bile. Sinirli olduğumda böyle saçma şakalar yapma alışkanlığım vardı. Annemin yüzündeki uyarı bakışından anladığım kadarıyla pek komik bir etki yaratmamıştım.

"Ve hemen tanışma randevularına başlayacağım," dedi babam göz kırparak ve annemle aramızda oluşan gerilimi yok etmeye çalıştı.

Kol ve bacaklarımı hissiz bırakan korkuya karşın gülmeye başladım. On sekiz yaşına kadar evlenmem gerekse de annem ve babam bu konuda diğer aileler kadar istekli değillerdi. Ama bu şaka moralimi uzun zaman yüksek tutmaya yetmedi. Her zaman kaçınılmaz bir fikir olarak karşıma çıkan evlilik düşüncesi şu an geçersizdi. Dokumacılar evlenmezdi.

“Ben de kooperatife gelip makyaj malzemelerinin renk seçiminde sana yardım ederim,” dedi Amie. Okuma yazmayı öğrendiği günden bu yana kataloglardaki farklı tarzları inceliyordu. Erkekler de oraya geldiği için annem bizi alışveriş yapmaya kooperatife pek sık götürmezdi. Gittiğimiz zaman da bize heyecan veren kozmetik malzemelerini değil, evle ilgili ihtiyaçlarımızı alırdık.

“Atamaların yapılacağı gün Birlikteki öğretmen sayısını yükselteceklerini duydum,” dedi babam tekrar ciddiyetini takınarak.

Her zaman bir öğretmen olmak istemiştim. Sekreterlik, hemşirelik, fabrika işçiliği ve buna benzer kadınlara uygun görülen diğer işlerin hiçbirinde yaratıcılığa yer yoktu.

Özenle denetlenen bir okul programında bile öğretirken kendini ifade etme olasılığı bir işadama için not alırken olacağından çok daha fazlaydı.

“Ad, harika bir öğretmen olabileceğine eminim,” dedi Amie araya girerek. “Ne yaparsan yap, bir ofise tıkılıp kalma. Steno dersini yeni bitirdik ve çok sıkıcıydı. Üstelik bütün gün kahve hazırlamak bıkkınlık verir! Öyle değil mi anne?”

Annem onaylaması için yüzüne bakan Amie’ye başını salladı. Amie annemin yüzünden bir an gelip geçen üzgün ifadeyi fark edecek kadar dikkatli değildi. Ama ben görmüştüm.

“Çok kahve hazırladığımı söylemeliyim,” dedi annem.

Gözyaşlarıma engel olmaktan boğazım kurumuştum ve konuşmaya başlamıştım...

“Öğretmen olarak atanacağına eminim,” dedi annem kolu-

mu okşayarak. Konuyu değiştirmek istediği belliydi. Gergin görünüyormuş olmalıydım. Atama gününün bir hafta sonra olduğunu bilseydim ne hissedeceğimi hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Bir aylık deneme süresinin bitişinde azledilmem, sonra da atanmam gerekiyordu. Dünyamız Arras'ın yapısını gösteren büyük otomatik makinelerden olan bir dokuma tezgâhında ilk kez çalışmıştım. Seçilmişlerden hiçbiri daha önce bir dokuma tezgâhı bile görmemişti. Ben de diğer kızların göremediği gibi, dokumayı göremiyormuş gibi rol yapıyor ve sınav gözetmeninin sorularını önceden çalışılmış yalanlarla yanıtlıyordum. Hata yapmasaydım azledilecek ve değerlendirmemdeki güçlü yanlara uygun olarak bir göreve atanacaktım. Sorumluluğumu bile- rek yıllarca ev ekonomisi, steno ve bilgi depolamayı öğrenmeye çalışmıştım. Ama artık bunlardan hiçbirini kullanma fırsatım olmayacaktı.

“Yeni bir öğretmene ihtiyacımız var.” Amie'nin sözleri düşüncelerimi böldü. “Bayan Swander okuldan ayrıldı.”

“Bebek mi bekliyor?” diye sordu annem. Konuşurken gözleri ifadesizdi.

“Hayır.” Amie başını salladı. “Okul müdürü onun kaza geçirdiğini söyledi.”

“Kaza mı?” diye sordu babam kaşlarını çatarak.

“Evet.” Amie gözlerini açarak başını salladı. “Daha önce kimsenin kaza geçirdiğini duymamıştım.” Sesinde şaşkınlık ve ciddiyet vardı. Hiçbirimiz daha önce kaza geçiren birini duymamıştık, çünkü Arras'ta kaza olmazdı.

“Müdürünüz ne olduğunu söyledi mi?” Öyle hafif bir sesle sordu ki, sessiz yemek odasında onu zor duyabiliyordum.

“Hayır ama endişelenmemizi, kazaların çok seyrek olduğunu ve Lonca'nın özellikle dikkatli davranıp konuyu araştıracağını” söyledi. Öğretmenimiz iyi midir?” dedi. Sesi gizli bir güven

duygusu taşıyor gibiydi. Babamın yanıtı ne olursa olsun, ona inanacaktı. O an zamanda geri gidip annemle babamın her şeye bir yanıtı olduğunu düşündüğüm ve kendimi güvende hissettiğim günlere dönmek istedim.

Babam zoraki bir tebessümle başını salladı. Annemle göz göze geldik.

“Sence de garip değil mi?” Amie’nin duymaması için babama doğru eğilerek konuşuyordu. Önemi yoktu çünkü Amie’nin dikkati yeniden pastada yoğunlaşmıştı.

“Kaza mı? Elbette garip!”

“Hayır.” Annem başını salladı. “Müdürün onlarla konuşmasından söz ediyorum.”

“Kötü bir şey olmuş olmalı,” dedi fısıldayarak.

“İşleme Hizmetlerinin örtbas edemediği bir şey olmalı.”

“Merkezde bir şey duymadık.”

“Bugün kızlar da bir şey söylemedi.”

Konunun dışında kaldığımı hissettim ama söyleyecek bir şeyim yoktu. Yemek odasından sakın caddemizin tam olarak karanlığa gömüldüğü görülebiliyordu. Bahçedeki meşe ağacının gölgesinden başka bir şey fark edilmiyordu. Fazla vakit kalmamıştı ve zamanımızı öğretmenin başına gelen kaza için endişelenerek harcamamalıydık.

“Pastayı yiyelim!” Sözler ağzımdan dökülüvermişti.

Bir an için şaşırان annem, tabaklarımıza baktı ve başını salladı.

Babam eski bir ekmek bıçağıyla pastayı keserken şekerlemeyi bıçağa bulaştırdı ve parlak kırmızı çiçekleri pembe parçacıklara böldü. Vücudunu masaya dayayan Amie bu törenin hiçbir saniyesini kaçırmamaya çalışırken, babamın elinden tabakları alan annem pastaları bize dağıtıyordu. Pastanın ilk lokmasını ağzıma koymak üzereydim ki annem beni durdurdu.

“Adelice, yolun açık olsun. Seninle gurur duyuyoruz.” Sesin-

deki titremeyi fark edince bu anın onun için ne kadar anlamlı olduğunu anladım. Hayatım boyunca bu geceyi, denemeden kurtulmamı beklemişti. Gözlerine bakmamaya çalışıyordum ama yanağından süzülen gözyaşını eliyle sildiğini ve akan rime-
lin bıraktığı siyah izi görebiliyordum.

İlk lokmayı ağzıma attım ve damağıma yapıştırarak ezilmesini sağladım. Şekerli kreması öyle tatlıydı ki boğazımı yaktı. Yutabilmek için yarım bardak su içmem gerekti. Yanımda oturan Amie pastasını yalayıp yutuyordu ama annem yavaş yemesini söylemiyordu. Artık benim denemem bittiğine göre sıra Amie'ye gelmişti. Annemle babam yarın onu hazırlamaya başlamayı planlıyorlardı.

"Kızlar..." diye söze başladı annem. Ama ne söyleyeceğini asla öğrenemeyecektim.

Hızla kapıya vurulduğunu ve verandada birçok kişinin ayak sesini duyduk. Çatalımı elimden bıraktım. Kanın beynime sıçradığını ve ayaklarımdan beni çekerek sandalyeme yapıştırdığını hissediyordum.

"Adelice," dedi babam hafif bir sesle. Soru sormuyordu, çünkü ne olduğunu biliyordu.

"Zamanımız yok, Benn!" diye haykırdı annem. Özenle sürdürdüğü fondöteni akmıştı ama hızla kendini toparladı ve Amie'nin kolunu yakaladı.

Ansızın odanın içinde gürleyen bir ses duyuldu: "Adelice Lewys, On İnkiler Loncası tarafından göreve çağırılmaktadır. Du-
alarımız Dokumacılar ve Arras için!"

Komşularımız pek yakında dışarı çıkacaklardı. Romen'de kimse bir kızın götürülme anını kaçırmak istemezdi. Gidecek hiçbir yer yoktu. Burada herkes beni tanırdı. Görevli ekip için kapıyı açmak üzere ayağa kalktım ama babam beni merdivene doğru itti.

“Baba!” Amie’nin sesinde korku vardı.

İleri atılıp ona yaklaştım ve elini tutup sıktım. Sendeleyerek yanına geldiğim anda babam bizi bodruma doğru yönlendirdi. Planının ne olduğu hakkında en küçük bir fikrim yoktu. Aşağıda bulunan tek şey nemli ve dar bir kilerdi. Annem bodrum duvarına koşup birkaç tuğlayı kaydırarak yerinden oynattı ve karşımıza dar bir tünel çıktı.

Amie ve ben donakalmış bakıyorduk. Kardeşimin dehşetle açılmış gözleri beni hareketsiz bırakan korkuyu yansıtıyordu. Karşımdaki görüntü değişiyor ve gözlerim buğulanıyordu. Şu an değişmeyen ve gerçek olan tek şey Amie’nin elimi sıkıca tutan narin eliydi. İkimizin hayatı için elini kavradım. Amie bana yapışmış gibiydi ve annem onu çekip yanımdan alınca hiçliğin içinde yok olacağımı hissederek ürperdim.

“Ad,” diye seslendi Amie ağlayarak ve annemin kolları arasından bana uzandı.

Onun korkusu beni yeniden bulduğumuz ana taşıdı ve ona seslendim. “Sorun yok Amie. Anneciğinle git.”

Ben konuşurken annemin ellerinin bir an için tereddüt ettiğini fark ettim. Ona en son ne zaman ‘Anneciğim’ dediğimi anımsamıyordum bile. Kendimi bildim bileli yetişkindim ve çok yoğunum. Gözünde biriken yaşlar akmaya başladı ve Amie’yi tutan ellerini gevşetti. Kucağıma atlayan kardeşimin saçlarındaki temiz sabun kokusunu içime çektim. Kalbinin ne kadar hızlı çarptığını hissedebiliyordum. Annem ikimizi birden kollarıyla sardı. Kendimi onun güçlü kollarının sıcaklığına bıraktım. Ama çok kısa sürdü ve alnıma bir öpücük kondurduktan sonra Amie’yle gözden kayboldular.

“Adelice, buraya gel!” Babam beni başka bir deliğe doğru itmeye başladı ama girmeden önce bileğimi kavradı ve damarımın yakınına bir metal parçası bastırdı. Bir saniye sonra ısının

derimi dağladığını hissettim. Kolumu bıraktığında, yanığı üfle-
mek için bileğimi ağzıma yaklaştırdım.

“Ne ...” Yüzüne bakıp bu mührün nedenini anlamaya çalış-
tım ve koluma bakınca soluk bir kum saati şekli gördüm. Zar
zor fark ediliyordu.

“Uzun zaman önce yapmam gerekiyordu, ama...” Sesindeki
duygusallığı belli etmemeye çalışıyordu. “Kim olduğunu anım-
samana yardım edecek. Şimdi gitmen gerek tatlım.”

Uzanıp giden ve sonu gözükmeyen tünele baktım. “Nereye
gidiyor?” Sesimdeki korkuya engel olamıyordum. Arras’ta gizle-
necek yer yoktu ve yaptığımız ihanetti.

Yukarıdan, tahta zeminde yürüyenlerin ayak sesleri duyuluyordu.

“Git,” dedi yalvararak.

Görevliler yemek odasındaaydılar.

“Masada yiyecek var! Uzağa gitmiş olamazlar.”

“Evin her tarafını arayın ve sokağı kordon altına alın.”

Ayak sesleri şimdi mutfaktan geliyordu.

“Baba...” Kollarımı boynuna doladım. Beni mi izleyeceğini
yoksa farklı bir tünelden mi gideceğini bilmiyordum.

“Ne kadar özel olduğunu asla gizleyemeyeceğimizi biliyor-
dum,” diye mırıldandı ve saçlarımı öptü. Bodrum kapısının hız-
la açıldığını duyduk.

Onları düş kırıklığına uğrattığım için üzgün olduğumu ya
da onu sevdiğimi söylemeye fırsat bulamadan ayak sesleri ba-
samaklara ulaşmıştı. Kendimi deliğin içine attım. Babam tuğ-
laları yeniden yerine yerleştirtince karanlıkta kaldık. Karanlıkta
göğsüm sıkışıyordu. Babam ansızın durdu. Bodrumdan tünele
doğru ışık sızıyordu. Hareketsiz bekledim.

Tuğlaların kınlarak beton zemine düştüğünü duyduk ve tü-
nel yeniden aydınlandı. Çığlık atmamak için kendimi zorlaya-

rak, ışıktan uzaklaşmaya, pisliğin içinde ilerlemeye çalışıyordum. Devam etmeliydim. Soğuk toprakta emeklerken babamı ve diğer tüneldeki annemle Amie'yi unutmaya çalışıyordum.

İlerlemeye devam et.

Sözcükleri sürekli tekrarlıyor ve bir daha hareket edememe korkusuyla durmamaya çalışıyordum. Her nasılsa karanlığın içinde ilerlemeye devam ediyordum ki bacağımda soğuk çeliğe benzer bir darbe hissettim. Derime saplanıp beni geri çekmeye, görevlilere ve Loncaya yaklaştırmaya başlayınca çığlık attım. Kurtulmak için ırpımıyordum ama beni kavrayan g daha kuvvetliydi ve yaptığım her umutsuz hamle metalin bacağıma daha çok saplanmasına neden oluyordu.

Onlarla savaşmak olanaksızdı.

Birileri kaçış tüneline beni çekerken, yaralı bacağıma saplanan iğneyle irkildim. İçindeki sıvı baldırımı yakınca kıvranmaya başladım ama ansızın sakinleştim. Bodruma vardığımızda, görevlilerden biri ayağa kalkmama yardım edince ona gülümse-dim. Kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

“Sakinleştirin şunu,” diye gürledi uzun boylu bir görevli ve basamakları inmeye başladı. Tek tip, gösterişli asker kıyafetleri giymiş diğer görevliler gibi değildi. Daha yaşlı ve çok yakışıklıydı. Doğal olamayacak kadar biçimli bir ağzı vardı ama özenle taranmış saçlarındaki gri teller yaşını ele veriyordu. Burnu, gözleri, dişleri mükemmeldi ve şüphesiz yenileme bantlarından faydalanıyordu. Yüzü, Yayın Birliği’nde haberleri okuttukları kişilere benziyordu. Bir doktor yarayı temizlemeye çalışırken ona göz kırptım. Yakışıklı görevlinin arkasında bir grup kadın hızlı hareketlerle aşağı inip yüzümü silmeye ve saçlarımı taramaya başladılar. O kadar hoşlanmışım ki uyumak istiyordum. Uyanık kalmamı sağlayan tek şey, ayaklarımda altındaki soğuk ve sert betondur. Kargaşa sırasında ayakkabılarımı kaybetmiştim.

“Ona fazla ilaç vermişsin,” dedi yakışıklı memur söylenerek. “Onu Yayın Birliği için hazırlamanı söylemiştim, kendinden gelecek kadar ilaç vermeni istememiştim.”

“Özür dilerim. Bizimle çok mücadele ediyordu,” dedi görevlilerden biri. Sesindeki alaycı tavrı hissedebiliyordum.

“Hatanızı düzeltin.”

Az sonra koluma bir iğne daha batırdılar ve gülümseme isteğim yok oldu. Hâlâ sakindim ama artık mutluluktan uçmuyordum.

“Adelice Lewys?” dedi memur ve başımı salladım. “Neler olup bittiğinin farkında mısınız?”

Evet demeye çalıştım ama sesim çıkmayınca başımı bir kez daha aşağı yukarı salladım.

“Yukarıda Yayın Birliği’nden bir ekip ve komşularından çoğu bekliyor. Sakinleştiriciyle seni bu hale getirmeyi tercih etmedim ama tekrar savaşılmaya başlarsan dozu artırmasını söylerim. Söylediklerimi anlıyor musun?” Eliyle yaramı temizlemeyi yeni bitiren doktoru işaret etti.

Hafif bir sesle konuşmayı başarabildim. “Evet.”

“Aferin sana! Bununla daha sonra ilgileniriz,” dedi eliyle tüneli göstererek. “Görevin gülümsemek ve seçtiğin için heyecanlı görünmek. Bunu yapabilir misin?”

Gözlerimi dikip ona baktım.

Memur iç geçirdi ve sol kulağının üstüne yerleştirilmiş mikroskobik kulaklığı etkinleştirmek için başını eğdi. Bu cihazla tüm diğer kulaklık kullananlarla ya da iletişim panelleriyle otomatik olarak bağlantı sağlayabiliyordu. Yaşadığımız yerde bunu kullananları görmüştüm ama babama verilen tamircilik görevi, ona bir kulaklık edinme ayrıcalığını sağlamıyordu. Az sonra adamın başkalarıyla yaptığı konuşmaları dinlemeye başladım.

“Hannox, yakaladın mı onları? Hayır, tut onu.” Bana dönerek annemle Amie’nin gözden kaybolduğu tüneli işaret etti. “Arka daşların elinde senin çok sevdiğin birinin bulunduğunu varsayalım. Yayın Birliği önündeki performansın, onun yaşamasına ya da ölmesine karar vermemizi sağlayacak. Şimdi heyecanlı

görünmeyi başarabilir misin?” Kendimi topladım ve en coşkulu gülümsememle ona baktım.

“Fena değil, Adelice.” Ama sonra kaşlarını çatı ve bakım ekibini yanımdan uzaklaştırdı. “Bu bir kazanım işlemi. Kozmetik kullanmaması gerek!”

Güzellik uzmanlarını azarlamaya devam ederken, etrafıma bakıp babamın izini bulmaya çalışıyordum. Babamı hiçbir yerde göremiyordum ve duvarı dikkatle incelediğimde başka bir geçidi gizleyebilecek bir aralık gözüme çarpmıyordu. Aslında yirmi dakika öncesine kadar ilk iki geçitten bile haberim yoktu.

“Bitti mi?” dedi memur doktora dönerek.

“Ona biraz daha süre verin.”

“İyiyim,” dedim, Yayın Birliği için gülümseme alıştırmaları yaparak. Ama konuşmaya başlar başlamaz midem altüst oldu ve akşam yemeğim ağzıma geldi. İki büküm olup kustum ve roστοyla köpük haline gelmiş kremayı çıkardım.

“Mükemmel,” diye bağırdı memur. “İşini bilen bir ekibim olamayacak mı benim?”

“Şimdi iyileşir,” dedi doktor geriye doğru birkaç adım atarak.

Memur öfkeyle ona baktı ve beni merdivene doğru sürükledi. Son basamağa ulaştığımızda kolumu kavradı ve bana doğru eğildi. “Gerçekmiş gibi davran. Onun hayatı buna bağlı.”

Annemi mi, yoksa kardeşimi mi kastettiğini sormaya cesaretim yoktu. Yanıtı kimin öldüğünü öğrenmeme neden olacaktı. Sendeleyerek yürüdüm ve giriş katındaki parlak ışığı görünce gözlerimi kırptırdım. Bütün lambalar yanıyordu; mutfak ve yemek odası altüst edilmişti. Yemek odasından giriş kapısına doğru yürürken siyah ve yapışkan bir şeyin üstüne bastım. Ben tökezleyince yetkililerden biri kolumu yakaladı ve yerdeki ize baktım. Neredeyse siyahtı ve yakınında bulunan büyük bir ce-set torbasından sızmıştı.

Arkamdaki memurun üstüne yıkılmak üzereydim.

“Şimdi bunun zamanı değil tatlım,” dedi sert bir sesle. “Şimdi gösteri zamanı ve başarılı olamazsan daha fazla torbaya ihtiyacımız olacak.”

Gözlerimi torbadan ayıramıyordum ama memur beni itele-yerek uzaklaştırmaya çalıştı. Ayağımdaki kanı anlatmaya çalışı-yordum ama ekibine yine emirler yağdırmaya başlamıştı.

“Dur,” dedi kapıdaki muhafız.

Memur öne doğru çıktı ve bana bakıp içini çekti. Veranda-ya adımını attığı anda şiddetli bir alkış koptu. Başımı çevirip uzun siyah torbaya odaklandım ama masaya yaklaşan bir muhafız görmeme engel oluyordu. Dikkatle bakınca pasta yediğini gördüm.

“Baksana,” diye seslendim ve herkes hayretle bana döndü. “Yarım haftalık erzak bu! Aileme bırak onu.”

Görevlinin arkadaşına baktığını ve ikisin de gözlerinde acı-ma ifadesi olduğunu gördüm. Ama yine de pastayı yerine bıraktı.

“Merhaba Romen halkı! Ben Cormac Patton ve...” Kaba memur, kalabalığa benim verandamdan sesleniyordu ve alkışlar devam ediyordu. Alkışların bitmesi için bir an bekledi.

“Alkışlar için her zaman vakti vardır,” dedi bir güzellik uzmanı yavan bir sesle.

“Merhaba Arras. Ben Cormac Patton,” dedi yanındaki arkadaş, alçak sesle memuru taklit ederek ve bir muhafız susmalarını işaret edene kadar güldüler.

Cormac Patton. On İkiler Loncası’nın Sürgün Büyükelçisi ve Yayın Birliği’nin bir numaralı tatlı çocuğu! Nasıl oldu da onu tanıyamamıştım? Beni iyice uyuşturmuş olmalıydılar. Belki de ünlülerin bodrumumda gezinmelerine alışık değildim. Annem bile onu beğenirdi. Ama ben çekici bir yanını göremiyordum.

Sürekli giydiği siyah smokiniyle şüphesiz çok yakışıklıydı ama en az kırk yaşında, hatta belki de daha yaşlı olmalıydı.

Şu an evimin verandasında durduğunu algılayamıyordum.

“Adelice Lewys'i göreve davet etmekten gurur duyuyoruz,” dedi Cormac bağırarak. Bir görevli beni onun yanına iteledi. “Yeteneğinin Arras'ı geliştirmesini diliyorum.”

Kalabalık da aynı dilekleri tekrarlayınca yanaklarımın kızardığını hissettim. Coşkulu gülümsememi takındım ve ifademi değiştirmemeye çabaladım.

“El salla,” dedi Cormac dişlerini gıcırdatarak. Emir verirken bile gülümsemeye devam ediyordu.

Utanarak elimi sallarken gözlerimin ışıldamasına çalışıyordum. Az sonra etrafımızı saran görevliler, bekleyen motorvagona kadar bize eşlik ettiler. Etrafımız öyle kalabalıktı ki, ellerinden başka bir şey göremiyordum. Görevliler onları geri çekmeye çalışıp beni kalabalıktan uzaklaştırdılar. Her yandan bana doğru uzanan eller, eteğime dokunmaya ya da saçlarımı okşamaya çalışıyordu. Zor nefes alıyordum ve yanımda duran Cormac kaşlarını çatmıştı. İlaçlar düşündüğü kadar güçlü olmamalıydı. Heyecanlı görünmek için onun tehdidini düşünüyor ve kendimi zorluyordum.

Motorvagon Romen'de gördüğüm bütün motorpaktlardan daha uzundu. Benzerlerini Yayın Birliği'nde görmüştüm. Motorpaktlar şehirde kullanılan küçük arabalardı ama buna benzer motorvagonların sürücülerini vardı. Araca gözümü dikip baktım. Oraya kadar gidebilsem bu maskaralıktan kurtulacaktım. Bana eşlik eden görevli arka kapıyı açarak içeri girmeme yardım etti. Beni kalabalıktan kurtaran kapı kapanınca somurtmaya başladım.

“Burada olmak daha güzel,” diye mırıldandı Cormac araca girip yanıma otururken. “Neyse ki sen son kazanımsın.”

“Yorucu bir gün müydü?” dedim sert bir sesle.

“Hayır ama senin ağırlığını daha fazla taşımaya dayanamayacaktım,” dedi ve bardağa kehribar rengine bir içecek doldurdu. Bana isteyip istemediğimi sorma zahmetine katlanmadı.

Sessizliğe gömüldüm. Benim ağırlığım... Yemek odamızda, yerde duran siyah torbayı anımsayınca gözyaşlarıma engel olamadım.

Ağladığımı görmemesi için pencereden dışarı bakıyordum. Camlar koyu renkti ve dışarıdakiler artık bizi göremezlerdi. Ama yine de aracın etrafında toplanmış duruyorlardı. Komşular, birbirlerine bizim evi göstererek konuşuyorlardı. Haberi yaymak isteyen birçok kişinin kulaklığını etkinleştirmek için başını hareket ettirdiğini görebiliyordum. On yıldır Romen'den bir kazanım gerçekleşmemişti. Yarın, Romen'deki sabah yayınında ilk haber olacaktım. Annem, babam ve kardeşim için ne söyleyeceklerini merak ediyordum. Son damlasına kadar kokteyli bitiren Cormac bir çağrıyı yanıtlamak için başını yana çevirdi. “Burada,” dedi homurdanarak. Sakindi ama az sonra ilgisizliği kızgınlığa dönüştü.

“Temizleyin,” dedi. “Hayır, hepsini temizleyin.”

Başını tekrar hareket ettirerek bağlantıyı kesti ve bana baktı. “Şanslı kıız!”

Duygularımı açığa vurmamak için omuz silktim.

Temizliğin ne olduğunu anlamamıştım ve homurdanarak verdiği emre bakılırsa, öğrenmek isteyeceğimi sanmıyordum.

“Aah, farkında bile değilsin,” dedi. “Bacanın nasıl?”

Bacağımdaki kısaç yarasına baktım ve neredeyse yok olduğunu fark ettim.

“Sanırım fena değil.” Şaşkınlığımı sesimden anlamaması için çabalasam da beceremedim.

“Yenileme bandı,” dedi, açıklayarak. “Dokumacı olarak elde edeceğin ayrıcalıklardan biri!”

Yanıt vermedim. Kendine bir içki daha almak için kristal şişeye uzandı. Başımı yeniden pencereye çevirip dışarı baktım. Neredeyse Romen'den ayrılmak üzereydik ve inanması güç olsa da, asla buraya geri gelmeyecektim. Gözkapaklarının ağırlaş-tığını fark ettim ve görüntü bulanıklaştı. Daha önce verdikleri ilaçlar uykumu getirmiş olmalıydı. Ama gözlerim kapanmadan hemen önce caddenin gözden kaybolduğunu fark edebildim.

Nilus İstasyonu'na vardığımızda bir görevli beni sarsarak uyan-dırdı. Bir diğeri beni tualete götürüp kapıda nöbet bekledi. Daha sonra, küçük, özel bir odaya götürüldüm ve giymem için sade, beyaz bir giysi verildi. Üzerimden çıkan her şeyi alıp gö-türdüler. Kendime gelebilmek için elimden geldiği kadar ağır hareketlerle giyiniyordum

İstasyonun içine girmeyi daha fazla erteleyemezdim. Nilus İstasyonu Batı Bölgesi'nin başkentinde bulunuyordu ve yolcu-ları Arras'ta bulunan diğer üç başkente ulaştırıyordu. Ayrıca po-lis tarafından katı bir şekilde denetleniyordu. Yalnızca önemli işadamları dört bölge arasında seyahat edebilirlerdi. Babam gibi birinin özellikleri yeterli sayılmazdı. Bugüne kadar Romen şehir sınırları dışına asla çıkmamıştım. Heyecanlı olmam gerekirdi ama tek hissettiğim derin bir üzüntüydü. Cormac, odanın dı-şındaki mavi sandalyeye çökmüş, oturuyordu.

"Adelice, daha önce bir fırlatma istasyonunda bulundun mu?" dedi Cormac, ben istasyonun lobisine çıkarken.

Başımı salladım. Ona arkadaşım gibi davranmaya istekli de-gildim.

"Ben de öyle düşünüyordum. Son zamanlarda bazı vatan-daşlar için sınırlardan geçiş izni almak zorlaştı." Gülümseyince pürüzsüz alnındaki kırışıklık ilk kez dikkatimi çekti. 'Bazı va-tandaşlar' derken, kadınları ve işçileri kastediyordu.

İstasyonun çevresinde ilerlemeye başladık. Ayakkabı boyaları ve bir vestiyerin bulunduğu küçük bir kabin ve bir kafeterya vardı. Cormac arkasından restorana girmem için eliyle işaret etti ve bir garson tarafından ikinci kata çıkarıldık. Buradan, beyaz mermer salonda fırlatma saatlerini bekleyen yolcuları izleyebiliyorduk. Çok kalabalık olmasına karşın, kulaklıklarla yapılan konuşmalar, *gazetelerin* hisırtıları ve ayakkabı sesleri belli bir düzende devam ediyordu. Ortaya çıkan enerjinin uğultusu kulakları sağır ediciydi.

“Bayan, sizin izin kartınızı görmem gerek,” dedi garson küçümseyen bir bakışla.

Üstümdeki basit elbiseye baktım ve yanımda kimlik kartım bile olmadığını fark ettim ama Cormac bana fırsat kalmadan konuşmaya başladı.

“O benim konduğum. Benim İK’mı görmek ister misin?” Sorudan çok, bir meydan okuma gibiydi. Garson ona baktı ve kibirli tebessümü yok oldu. “Büyükelçi Patton, özür dilerim. Sizi tanıyamadım. Yalnızca kızı gördüm.”

Kızı deme şekli kendimi kirli hissettirdi.

“Özür dilemene gerek yok. Sanırım burada pek kız görmüyorsunuz.” Gülmeye başlayınca garson da ona katıldı.

“Bir kazanım grubunun seyahat edeceği bize bildirilmedi. Haber verilseydi, hazırlıklı olurduk,” dedi, Cormac’ı temin ederek.

“Bir son dakika kazanımı olduğu için önceden haber verilemedi.”

“Demek o bir...” Hayranlıkla bana bakmaya başladı.

“O bir Seçilmiş. Ona bir Dokumacıya davrandığın gibi davran.” Sesindeki uyarıyı fark eden garson ciddiyetle başını salladı. Kendim için sipariş vermeye hakkım olmasa da bana hizmet etmek için hazır bekliyordu. Etrafımda dolaşıp duran bir garson

yeteri kadar sıkıntı verici değilmiş gibi, salondaki tüm erkekler de beni süzüp duruyorlardı. Erkeklerin yüzsüzce bakmaları şaşırtıcı şekilde bir gerçeği fark etmemi sağladı. Telaşlı yolculara göz atınca takım elbiseleri ve fötr şapkaları gördüm. İstasyondaki benim dışımdaki tek kadın, az önce gördüğüm vestiyerde paltoları alan görevliydi. Anlaşılan burada yalnızca erkeklerin yemek yemesine izin veriliyordu. Fırlatılmanın yalnızca önemli iş adamlarına sağlandığını biliyordum ama istasyonda bile ayrımcılık yapıldığını bilmiyordum. Buranın ne kadar sıcak olduğunu fark ederek ellerimi elbisemin kenarlarına srttm.

“Seni gidi apkın,” dedi Cormac ve kıkırdadı. “Aslında eşleri yanında olmadan dışarıda dolaşan kadın görmek zor son zamanlarda.”

Benden söz ettiğini anlamam için bir dakika geçmesi gerekti. Dışarıda dolaşan kadın bendim.

“Bir şeyler yemeni öneririm. Doktorun beceriksizliğinden dolayı midenin boşaldığından kuşkum yok. Elli kiloluk bir kıza ne kadar meyve suyu vereceklerini bildiklerini düşünmüştüm. Ama Nilus İstasyonu’nda çok iyi bir restoran olduğu için şanslısın.” Başıyla mutfağı işaret etti. “Yeniden bir şey yeme fırsatı bulana kadar uzun zaman geçebilir.”

“Pek a değilim,” dedim. Tabağımdaki kuzu pirzolası dokunulmamış şekilde duruyordu. Yemem konusundaki ısrarına karşın Cormac’ın tabağındaki yemek de olduğu gibi duruyordu ama nedeni viskisini yudumlamasıydı.

Cormac masaya doğru eğildi ve bana baktı. “A olmadığını fark ettim. Ama sen yine de sözümü dinle ve bir şeyler ye.”

Yemek masamızın ortasında duran beyaz pastayı ve masanın ayakları altında birikmiş siyah kanı anımsayınca başımı salladım. şu an ihtiyaç duyduğum tek şey sorularıma verilecek yanıtlardı.

"Yemeğini ye, sonra öğrenmek istediklerini anlatacağım."

Yanıtları önce alsam, yemeğimi nasılsa yiyemeyeceğimin bilinciyle ağızma birkaç lokma attım. Ama yutar yutmaz, dikkatim yine Cormac'ta odaklandı. "Öldüler mi?" Sözcükler öylesine ağızımdan çıkıvermişti ve o an hiçbir umudum kalmadığını fark ettim.

"Baban öldü," dedi Cormac alçak sesle. Yüzünde pişmanlık yoktu. Gerçek buydu.

Başımı eğdim ve derin bir nefes aldım. "Ya annem ve kardeşim?"

"Kardeşin gözetim altında ama annenle ilgili bilgim yok."

"Bu kaçtığı anlamına mı geliyor?" diye sordum nefesim kesilerek ve Amie'yi nasıl yakaladıklarını düşündüm. Babamla ilgili habere karşın içimde bir umut kıvılcımı belirmişti.

"Şimdilik kaçtığını söyleyebilirim. Az sonra, Valpron'un etkisi azaldığında kendini daha üzgün hissedeceksin."

"Belki de tahmin ettiğinden daha güçlüyümdür," dedim ona meydan okuyarak. Ama bedenimdeki uyuşukluğun farkındaydım.

"İşte buna şaşarım. Valpron sakinleştirici bir ilaçtır." Cormac'ın gözleri kısıldı ve elindeki çatalı masaya bıraktı. "Planınız neydi, bu arada?"

"Plan mı?"

"Aptal gibi davranma Adelice," dedi homurdanarak. "Evin altında, mahallenizin farklı yerlerine çıkan dört ayrı tünel buldular. Nereye gitmeyi düşünüyordunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Tünellerin varlığından haberim yoktu." Gerçek buydu ve şu an istesem bile yalan söyleyemeyecek durumdaydım ama ben de annemle babamın beni Lonca'dan korumak için ne kadar uzağa gitmeyi düşündüklerini tahmin edemiyordum. Ne zaman tünelleri kazmaya başladıkları-

m ve yakalanmadan nasıl bunu başardıklarını bilmiyordum. Cormac'ın yüzüne bakış şeklinden, söylediğimden fazlasını bildiğime inandığı açıktı.

Güldü ve yemeyi, daha doğrusu içmeyi bıraktı. "Elbette yoktu. Denemede de başarısız olmaya çalışmadın, öyle değil mi?"

Bir an göz göze geldik ve bu konuda tam olarak ne bildiğini merak etsem de başka bir şey söylemedim.

"Denemenle ilgili gözetim raporunu gördüm. Dokuma yaptığın an bir kazaydı," diye devam etti.

"Ne yaptığının farkında değildim," dedim ve gerçek buydu. Dokumak için daha önce asla bir dokuma tezgâhı kullanmamıştım ve hayatın yapısının, çevremdeki boşluğu oluşturan hammaddenin ta kendisinin önümde serilmesi beni baştan çıkarmıştı. Gerçek kumaşla dokuma çalışmaları yapmıştık ama sınıf arkadaşlarımdan hiçbiri pek başarılı olamamıştı. Onlarda bulunmadığı anlaşılan düzeyde yetenek gerekiyordu ve benim de tüm çocukluğum yeteneğimi göz ardı etmeyi öğrenmekle geçmişti.

"Bundan kuşku duyanım," dedi Cormac, bardağını masaya bırakırken. "Kaza olduğunu biliyorum, çünkü tezgâh çalışır durumda değildi. Tezgâh kullanmadan, zaman vasıtasıyla dokuyabilen bir kıza çok seyrek rastlanır. Bunu ancak çok özel bir kız yapabilir. İşte o an seni çağırmaya karar verdik."

Masanın altında yok olmak istiyordum. Kendimi ele verdiğimi biliyordum ama bu derece gözler önüne serdiğimin farkında değildim. Bu benim hatamdı.

"Tamam. Hiçbir şey söyleme. Annenin kurtulması olanaksız," dedi soğuk bir ifadeyle. "Yayın ekibi ayrıldığında orayı temizlememiz gerekti."

"Temizlemek mi?" Motorvagonda Cormac konuşurken kulak misafiri olduğum sözlerini anımsamaya çalıştım. Kısa konuş-

muştı ve öfkeliydi ama geri kalanı bulanıktı. Kendimi zorlayarak ayrıntıları anımsamaya çalışınca o akşamla ilgili görüntüler gözümde canlanmaya başladı. Ailemle yediğim yemek, beyaz pasta, soğuk, karanlık ve nemli tünel.

“Masumiyetini seviyorum. Gerçekten... çok hoş.” Sırttı ve bu kez gözlerinin çevresindeki ince kırışıkları görebildim. “O bölüm tamamen temizlendi ve tekrar yaratıldı. Özellikle de son kazadan sonra, bütün bir ailenin neden kaybolduğunu açıklamaya çalışmak zorunda kalmadık.”

“Kardeşimin öğretmeni,” diye mırıldandım.

“Bayan Swander,” dedi onaylayarak. “Ortalık çok karıştı ama genel bir temizliği haklı gösterecek kadar önemli bir olay değildi.”

Söylediklerini anlamak için kafamı toparlamaya çalıştım. Lonca yiyecek sağlıyor, evler ve roller belirliyor, nüfusu dengelemek için doğan bebek sayısını denetliyordu. Ama yıllardır Arras’ta kaza olmamış ve suç işlenmemişti. En azından benim bildiğim bir kaza ya da suç yoktu. “Bir dakika, Romen’de yaşayan herkesin anılarını mı ortadan kaldırdığınızı söylemeye çalışıyorsun sen?”

“Tam olarak değil,” dedi viskisinin son yudumunu içerken.

“Bir düzenleme yaptığımızı söyleyebilirim. İnsanlar aileni hatırlamaya çalıştıklarında, anıları biraz bulanık olacak. Biri seni sorgulamak isterse, geçmişini ailenin tek çocuğu olarak görecektir ve annenle babanın Sürgün Kulelerinin yakınına gönderildiğini düşünecek. Ama böyle bir şeyin de gerçekleşeceğini hiç sanmıyorum.”

“Her şeyi yok ettiniz,” dedim fısıldayarak.

“Gece sokağa çıkma yasağı olduğu için düzenleme yapmak kolay oluyor,” dedi, etinden bir parça alarak. “Sana dehşet verici geldiğini biliyorum ama kitlesel panik yaratmaya gerek yok.”

“Yani” –eğildim ve alçak sesle konuştum– “komşularını öldürdüğünüzü, insanların bilmesine gerek yok.”

Yüzündeki kötü tebessüm yok oldu. “Adelice, bir gün yaptığım her şeyin nedeninin insanların güvenliğini sağlamak olduğunu anlayacaksın. Bütün bir mahalleyi temizlemenin hafife alınacak bir şey olmadığını biliyorum ve kolay olmadığını söylemeliyim. Birçok Dokumacı bu konuda yetenekli değildir. Bu emri senin için verdiğimi anımsarsan, akıllılık edersin.”

“Arras’ta güvenlik konusunda endişelenmeye gerek olmadığını düşünüyordum. Benim gibi kızlara ihtiyaç duymanızın nedeni de bu değil mi?” Tabagımın yanındaki tereyağı bıçağını kavramış, ona meydan okuyordum.

“Dediğim gibi, cehaletin gerçekten çok hoş.” Ama artık eğleniyor gibi bir hali yoktu. Bastırdığı öfkeyle gözleri alev alev parlıyordu. “Dokumacılar, emirlerimi yerine getirerek güvenliğini sağlarlar. Yalnızca kişilerle ve tezgâhla ilgili bir iş değil bu. Lonca sadakat bekler. Bunu asla unutma.”

Sesindeki uyarıdan, daha fazla devam etmemem gerektiğini anladım ve elimi gevşeterek bıçağı masaya bıraktım.

“Umarım yeteri kadar yedin,” dedi ve ayağa kalktı. Anlaşılan iki lokma yemek doymasına yetmişti.

Onu izledim. Başka seçeneğim yoktu.

Mahallemizde yaşayan bir kız, birkaç yıl önce uyumsuz olarak sınıflandırılmıştı. Bu, çok seyrek rastlanılan bir şeydi, çünkü Arras’ta kötü davranışa karşı sıfır hoşgörü prensibi geçerliydi. Ama babam bana zaman zaman bir çocuğun suçlanarak yetiştirildiğini ve götürüldüğünü anlatmıştı. Bazen geri geldiklerini ama çoğunlukla dönmediklerini söylemişti. Mahallemizdeki küçük kız geri gelmişti ama büyülenmiş gibiydi ve diğer kızlara uyum sağlayamıyordu. Demek komşularım da beni düşünürken aynı durumda olacaktı. Var olmamışım gibi hissedecek-

lerdi. Bunu düşününce bedenimi ve ruhumu saran acıyı bana verdikleri ilaçlar bile durduramıyordu.

Anlaşılan yemek bir kibarlık gösterisiydi ve bir yandan bana iyi davrandığı için suçluluk hissederken, diğer yandan böyle davranmaktaki nedenlerini merak ediyordum. Yola çıkmak için sıraya dizilmiş adamların yanından geçen Cormac'ın peşinden yürüdüm. Bazıları söylendi ama diğerleri onları susturdu.

"İki yere ihtiyacım var," dedi Cormac gişede oturan adama ve izin kartını uzattı.

Adamın onu tanıdığına kuşku yoktu ama yine de kartı aldı ve arkasındaki duvarda gömülü olan bir iletişim sistemi olan aktarıcıya şifreyi girmeden önce inceledi. Az sonra, dar, gök mavisi takım giymiş genç bir kadın gişenin arkasındaki holden dışarı çıktı ve bize yol gösterdi.

"Büyükelçi Patton, fırlatma işlemi sırasında bir şey içmek ister miydiniz?"

"Yemek yedim. Teşekkür ederim," dedi kadına göz kırparak. Kadın bana bir şey isteyip istemediğini sormadı.

Cormac'ın fırlatma kompartımanı benimkinin önündeydi ve bana tek bir söz daha söylemeden kapıdan girip gideceğine neredeyse emindim ama döndü ve son bir kez bana baktı. "Adelice, fırlatma işlemi sırasında biraz dinlenmeni öneririm."

Gözlerimi koridorun sonuna dikmiş duruyordum. Babam gibi davranıyordu. Ne zaman yemem, ne zaman uyumam gerektiğini söyleyip duruyordu. Ama babamı kaybetmemin nedeni de kendisiydi. "Biliyor musun, sana az sonra yapacaklarını hak etmiyorsun." Sesi kaygılıydı ama Valpron'un etkisi azalmış olmalıydı ki, yüzüne tükürmemek için kendimi zor tuttum. Onun merhametine ihtiyacım yoktu.

"Nasıl bir belaya bulaştığının farkında bile değilsin," dedi yüzümden düşüncelerimi okuyarak. İçini çekti ve kapıyı açtı.

“Çok geç olmadan dinlemeyi öğrenmeni umuyorum.”

Yanıt vermeye çalışmadım. Küstah önerilerine ihtiyacım yoktu. Arkasından kapı kapanana dek sabit gözlerle ona baktım. Rehberim diğer kompartımana doğru gitmem için bana yol gösterdi ve arkamdan içeri girdi.

“Bu deneyimi ilk kez yaşayacaksınız,” dedi ve kompartımının ortasındaki küçük platformda bulunan tek kişilik koltuğa oturmamı işaret etti. “Başınız dönebilir ve mideniz bulanabilir.”

Oturdum ve dağınık odayı izlemeye koyuldum.

“Tamam,” dedi ve uzanıp belime bir kemer bağladı.

“Bu ne için?”

“Fırlatılma işlemi sırasında hareket alanınızı en aza indirmek zorundayız. Genellikle okuyabilir, yiyebilir ya da içebilirsiniz,” dedi koltuğun kolundan çıkardığı tepsiyi açarak. “Ama ayağa kalkmamalısınız.”

Kemere baktım ve kaşlarımı çattım.

“Özür dilerim,” dedi, ağır bir makyajla boyanmış gözlerini iyice açarak. Ne demek istediğini anlamıştım. “Size bir şey vermeye yetkim yok.”

“Sorun değil,” dedim, omuz silkerek. “Buralarda pek fazla kıza rastlanmadığının farkındayım.”

Kız kemerimi ayarlayıp kontrol etti. Tereddüt ederek duvardaki geri sayıma baktı. Seyahatin başlamasına iki dakika kalmıştı.

“Çok zor,” dedi ve duraklayarak çevresine bakındı. “Sanırım konuşmamalıyım.”

“Efendim?” İlacın etkisi kesinlikle azalmış olmalıydı, çünkü paniğe kapılmak üzereydim.

“Evet, Dokumacılar ve bakan eşleri dışında kadınlar çok seyrek olarak bu şekilde seyahat ederler. Ama kendilerine istedikleri her şey verilir,” dedi fısıldayarak.

“Anlamıyorum,” dedim yavaşça.

Tepsiyi düzeltir gibi yaparak öne doğru eğildi. “İyi giyimli şekilde gelirler ve incelemeleri için onlara gazeteler ve moda dergileri vermemiz gerekir. Ama siz...”

Ne söylemeye çalıştığını anlamak için ona baktım.

“Seyahatin sonuna kadar kemerinizin bağlı kalması ve yerinize sabitlenmiş olmanız konusunda talimat aldım.”

“Sabitlenmiş olmam mı?”

“Evet.” İcini çekti ve anlayışlı bir tavırla hafifçe omzuma dokundu.

Koltuğumun arkasına doğru uzandı ve bir saniye sonra çelik zincirden yapılmış kaskı başıma geçirdi. Bağırmaya başladım ama kaskın içinde ses boğuluyordu. Elimi tutup sıkınca biraz sakinleştim. Az sonra başka metal parçalarıyla da bileklerimi koltuğa kelepçeledi.

“Fırlatma işlemi yalnızca bir saat sürecek,” dedi beni rahatlatmak için. Ama kaskın içinden sesini zorlukla duyabiliyordum. “İyi şanslar Adeline.”

İsmini sormamış olduğuma üzüldüm.

Başlık, görüntünün büyük kısmını kapatıyordu ve yalnızca küçük boşluklardan etrafımı görebiliyordum. Herhangi bir özelliği olmayan, beyaz duvarlı bir odaydı. Yalnızca bir köşede geri sayım yapan saat duruyordu.

Önce midem bulanmaya başladı. Zemin ayağımın altından kaydı ve midem altüst oldu ama düşmedim. Kask başımı ve boynumu düzgün tutmamı sağlıyordu ve böylece istesem de kusamıyordum. Gözlerimi kapayıp düzenli şekilde nefes almaya ve bulantıyı azaltmaya çalıştım. Gözlerimi tekrar açıp başlığın deliklerinden dışarı baktığımda, içinde bulunduğum odanın yok olduğunu ve parıltıyan bir ışık bulutuyla çevrildiğimi gördüm. Fırlatma kompartımanını oluşturan, parıltılı ışık tellerini incelemeye odaklandım. Parlak ışınlar odaya yayılmıştı

ve aralarına karışan gri uzun iplikler ışığın üstünde birbirini keserek altın ve gümüş parlaklılarıyla bezenmiş bir kumaşa dönüşmüştü. Bir yerde, bir kız oturmuş, fırlatma odasının dokumasını, sürgündeki bir odanın dokumasıyla değiştiriyor, bu şekilde beni bir yerden başka bir yere taşıyordu. Bir kasımı bile hareket ettirmeden, yüzlerce kilometre yol kat ediyordum. Hassas bir işlemci ve bu yüzden yalnızca Arras'taki en önemli kişilere sunulan bir ayrıcalıktı. Birkaç yıl önce, Yayın Birliği bu konuda özel bir öykü yayınlamıştı.

Gitgide ışık yok olmaya başladı ve yavaş yavaş etrafımda gri duvar parçaları oluştu. Ve sonunda fırlatma işleminin ısıltısı somut bir odaya dönüştü. Tüm ışınların yok olması ve son parlatının da titreyerek duvarın içinde gözden kaybolmasıyla kaskın başımdan çıkarıldığını hissederek sevindim.

Resmi giyimli bir grup görevli çevremi sardı. Başlığı çıkaran yetkili kollarımdaki kelepçeleri görünce tereddüt etti. Seyahat boyunca kollarımda olan kelepçelerin canımı acıttığını söylemek üzereyken, pahalı giysiler içinde, genç ve sarışın bir görevli yaklaşp elini kaldırdı. Başı yana doğru eğik olduğundan, kulaklığıyla konuştuğunu anladım. Genç olmasına rağmen yetkili birine benziyordu. Gazete ya da dergilerde benzer kişilerin resmini gören sınıf arkadaşlarımin kıkırdarak birbirine gösterecekleri tarzda biriydi. Ama bu kadar yakınımda olmasına karşın, tek hissettiğim şey merakı.

“Sakinleştirin onu.”

“Efendim?” dedi görevli şaşırarak.

“O, sakınleştirilmesini istiyor,” dedi sarışın memur emredererek. “Ona sebebini sormak ister misin?”

Görevli başını salladı ama bir doktor elinde şırıngayla bana yaklaşırken, mavi gözlerindeki özü görebiliyordum.

Sekiz yaşındayken, yanımızdaki evde oturan Beth, bahçelerimizi ayıran sınır çizgisine düşmüş bir kuş yuvası bulmuştu. Onların bahçesine geçmeme izin verilmezdi; o da bizim bahçeye gelmezdi. Bu çizgiyi tüm ilişkilerimize uygular; evde, okulda ve mahalledeki kızlarla oynadığımız yerlerde bile aramıza katı bir sınır koyardı. Beth, diğer kızların da benimle konuşmaması için elinden geleni yapardı ve ben yalnız kalırdım. Zorbalığından dolayı, onun bulunduğu ortamlarda utanır ve ileri atılmak yerine geri çekilmek zorunda hissederdim. İşte bu yüzden bahçeleri ayıran çizgi boyunca, sopayla yuvaya vurduğunu görünce bir şey dememiştim. Ama yuvarlanan mavi noktayı görünce dayanamadım.

“Dur.” Öyle alçak sesle emretmişim ki duyması olanaksızdı ama caddemiz her zaman olduğu gibi sakindi ve başını kaldırıp, bana bakakaldı.

“Ne dedin sen?” diye sordu. Sesindeki ifade yerimi bilmemi ve yanıt vermememi emrediyor gibiydi.

O mavi benek kalbimde öyle bir heyecan yaratmıştı ki ileri atıldım ve yüksek sesle emrettim.

Beth, çizgiye yaklaştı ama sınırı geçmedi. Bunun yerine, kuş

yuvasını sopasının ucuna takıp kaldırdı ve bahçemize fırlattı. “İşte,” dedi, alaya ederek. “Değerli yuvanı al bakalım. Artık bir önemi yok, çünkü anne kuş geri gelmeyecek. Başka biri yumurtalarına dokunduktan sonra kuşlar yavrularını istemez.”

İçimde biriken öfkeye rağmen öylece durdum ve hiçbir şey söylemeden evine doğru yürümesini izledim. Evinin kapısını açarken son bir kez bana baktığında, gözlerindeki küçümseme-yi fark ettim. Uzunca bir süre kuş yuvasına ve içinden çimle-rin üstüne yuvarlanan iki yumurtaya bakakaldım. O iki kar-deş serçeye baktığımda kendimi ve kız kardeşimi düşündüm. Yerden, dökülmüş yapraklar toplayıp ellerimi onlarla kapladım ve yumurtaları yuvadaki yerlerine yerleştirip bahçemizdeki bir ağacın üstüne yerleştirdim. Yaptığım şey de öfkemi dindirmeye yetmemişti.

Yuvaya bakarken, içindeki hayatları korumak için bir şey ya-pamamanın düş kırıklığını yaşıyordum. Ağaç ve kuş yuvası, bu-lanık bir şekilde gözlerimin önünde narin bir duvar halısı olarak canlandı. Dokuma iplikleri dokunmam için bağıyor gibiydiler ve uzanıp parmaklarımla onlara hafifçe dokundum. Hayatın bir madde gibi dokunarak bizleri çevrelediğini daha önce de fark etmiştim ama altın şeritlerin yatay olarak nasıl uzandığını ve renkli ipliklerin onları sarmalayarak nasıl çevremdeki nesneleri oluşturduğunu ilk kez görüyordum. Altın ışık ipliklerinin hafif-çe titrediğini gördüm ve yavaşça ileriye doğru hareket edip şim-diki zamandan ayrıldıklarını algıladım. Onlar, Arras'ı yansıtan halıda basit lifler değil, zamanı gösteren çizgilerdi. Altın lifler-den birine dokunmak için uzandım. İpeksi dokusundan cesaret alarak, sert bir hareketle ve hızla çektim. Böylece zaman şeridini anne kuşun yavrularını koruduğu ana geri götürmeyi denedim. Ama iplikler direnç gösteriyor, ne yaparsam yapayım ilerlemeye devam ediyorlardı. Geri dönüş olanaksızdı.

Anne kuş asla geri gelmedi. Her sabah küçük, mavi yumurtalara bakıp durdum. Sonunda babam beni bu dertten kurtardı ve kuş yuvası tamamen yok oldu. Yumurtalara dokunmamıştım ama sanırım anne kuş yuvanın nerede olduğunu bilmediği için geri gelmemişti.

Her yer karanlıktı. Nemliydi ve bulunduğum hücrede zeminin bazı yerlerinin düzgün, diğer kısımlarının da pürüzlü olduğunu ancak avuç içlerimi yere sürterek anlayabiliyordum. Ama değişmeyen bir şey vardı ve o da hücrenin sürekli çok soğuk olmasıydı. Annemle babamın Lonca'yla ilgili kuşkuları boşuna değildi. Annemin nerede olduğumu bilip bilmediğini düşündüm. Evimizin içinde dönüp durarak, kendi boş yuvasında beni arayıp durduğunu hayal ettim.

Elbette hâlâ hayattaysa... Bu duygularla kalbim deli gibi çarpmaya başladı. İçinden kan sızan ceset torbasını anımsayınca boğazım düğümlendi. Ve şimdi de Amie ellerindeydi. Kaderinin onların merhametine kalması midemin kasılmasına neden oluyordu. Annemle babamın beni eğittikleri yıllar boyunca, bunu neden yaptıklarını anlamamıştım. Beni kaybetmek istemediklerini söylüyorlardı. Babam zaman zaman fazla gücün tehlikelerinden söz ediyordu ve konuşurken heyecana kapıldığında annem onu hemen susturuyordu. Lonca bize yiyecek sağlıyor, düzenli bir şekilde hava ve sağlığı denetliyordu. Anılarımdaki bu insancıl hükümet, şimdi Amie'yi elinde tutuyor olmalıydı. Suçum ne olursa olsun, yetkililer onu sorumlu tutmamalıydı. Geçmişte Lonca'yla ilgili ne kadar büyük yanlış içinde olduğumu düşünmeden edemiyordum. Amie'nin götürülmüş olması benim suçumdu. Denemede yakalanmama neden olan benim ellerimdi. Parmak uçlarım kanayana kadar ellerimi taşın üstündeki sert çatlaklara sürdüm.

Gerçekler kaçınılmaz şekilde ortadaydı. Yeteneğimi gizlemek için annemle babam tarafından eğitilmiştim. Yapmam gereken tek şey, Lonca'nın deneme yaptığı ay boyunca buna uygun davranıp, hizmetten azledilmektir. Ve beni götürdükleri gece bu kadar bencil davranmayıp, onları düş kırıklığına uğratmaktan bu kadar korkmasaydım, bunların hiçbirisi başımıza gelmeyecekti. Ama nasıl farklı şeyler olacağıyla ilgili bir fikrim yoktu. Denemede kendimi ele verdiğimi söylemiş olsaydım, kaçır mıydık? Yanıtı bulmak için geçmişimi düşündüm ve annemle babamın güçlü ama içinde yaşadığımız toplumdan kopuk insanlar olduğunu anımsadım. Birbirlerini gerçekten çok severlerdi ve babam anneme küçük sevgi notları yazıp evin farklı yerlerine bırakırdı. Bazen yanlışlıkla elime bir not geçtiğinde, hem tuhaf bulurdum, hem de garip bir şekilde bana güven verirdi. Anneme gösterdiği saygı, Romen'de yaşayan erkeklerin kadınlara gösterdiğinden farklıydı. Sanırım bu yüzden bir Dokumacı olmamı istememişlerdi, çünkü o durumda ailemiz parçalanacaktı ve sahip olduğumuz tek şey buydu. Ama bu mutlu görüntünün altında, evimizde her zaman sırlar vardı. Özellikle eğitimimle ilgili gerçekler Amie'den hep gizlenmişti. Bana, onun anlayamayacağını söylerlerdi ve birbirleriyle 'durumum' hakkında konuşurken de aynı ifadeyi takınırlardı.

Karanlıkta, artık kaçamayacağım gerçeğini sonunda görebiliyordum. İhanet içinde olduklarını görmek istememiştim. Sözlerinde saklı olan anlamları önemsemiyor ve onların bana söylediğini değil, güvende hissetmem için ne gerekiyorsa onu duyuyordum. Ve artık onları tanıma fırsatını kaybetmiştim. Bundan sonra tek yapabileceğim, anılarımda bıraktıkları parçaları bir araya getirmeye çalışmaktır.

Beni kimse ziyaret etmedi. Yiyecek ve içecek yoktu. Işık da yoktu. Dokumacılara böyle davranmaları olanaksızdı. Ailemin

ihametinden dolayı cezalandırılıyor olmalıydım. Okulda bize Sürgünle ilgili bilgi verilmiş ve gösterişli kuleleri olan yerleşkelerin resimleri gösterilmişti. Sanırım şu an onlardan birinin içindeydim. Ama resimlerde gördüğüm o gösterişli binalar, göz alıcı odalar ve sanat eserleriyle doluydu. Bu hücrede bir tuvalet bile yoktu ve gerek duyduğumda köşeye gitmek zorunda kalacaktım. Taşın köhneliği ilk başta kokuyu bastırsa da, yerdeki çamur ve pislik bile burun deliklerimi yakan keskin kokuyu yok edemiyordu. Karanlıkta kokular daha şiddetleniyor gibiydi ve boğazım yanıyordu.

Yere uzandım ve nerede olduğumu belirlemeye çalıştım. Odada bir cam olduğunu ve içeri hafifçe güneş ışığı sızdığını hayal ettim. Cormac, Arras'ta en büyük Dokumacı topluluğunu barındıran Batı Yerleşkesi'ne götürüldüğümü söylemişti. Sonsuz Deniz'in kenarında olduğu için dışarı baktığımda çam ağaçlarını ve belki de okyanusu görebilirdim. Doğduğum yer olan Romen, okyanusa yalnızca birkaç saat uzaklıkta olsa da, şehir sınırları dışına asla çıkmamıştım. Yerel dokumanın yapısının yoğun değişikliklerden zarar görmemesi için, her şehrin nüfusu titizlikle denetleniyordu. Bu yüzden, güvenliğimizi sağlamak için her şehrin sınırı özenle korunuyordu.

Dört bölgede de bulunan ve Arras'ın devamlılığından sorumlu olan bu özel yerleşkeler Sonsuz Deniz'in kenarında inşa edilmişti. Okulda bize yalnızca basit bir harita üstünde bölgeler ve başkentleri gösterilirdi. Okyanusla çevrili dört tane üçgen kara parçası üstünde simetrik bir şekilde yerleştirilmiş sürgün kuleleri bulunurdu. Ama bize gösterilen yalnızca bunlardı. Lonca, öğrencileri yaşadıkları yer dışına seyahat etmeye özendirmek istemezdi. Aynı anda çok kişinin seyahat etmesinin Arras'ın yapısal bütünlüğüne zarar verebileceği öğretilmişti. Bu durumda güvenliği sağlamak için bütün seyahat planları önceden onay-

lanmalıydı. Ama Dokumacılar verilen özel sınır ayrıcalıkları, onları politikacılar ve işadamları kadar önemli kılardı. Dünyayı görebilme fırsatı, bana Dokumacı olmanın tek çekici yanı gibi gelirdi. Ama bir daha asla eve dönememe fikri bu olumlu özelliği yok ediyordu.

Ve anlaşılan, Dokumacı olmanın pek de başka bir olumlu yanı yoktu. Hücrede bir pencere olduğuna kendimi inandırmam olanaksızdı, çünkü güneş yoktu. Saat yoktu. Böceklerin sesi yoktu. Ne kadar zamandır burada bulunduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ölmüş olabileceğimi bile düşündüm. Uyumaya ve uyanmamaya karar verdim. Ölümünden sonraki yaşamın içindeysen, rüya görmemem gerekirdi. Ama kâbuslar uyukumu sürekli bölüyordu. Umutsuz bir şekilde karanlığa alışmaya çalışarak yatarken gözlerim yanıyor ve bu haksızlığa isyan ediyordum.

Sonra kapı açıldı ve içeri giren ışık gözlerimi kamaştırdı. Yavaş yavaş küçük odanın içini görebilmeye başladım.

“Adelice?”

İsmim bu muydu? Anımsayamıyordum.

“Adelice!” Duyduğum bu kez daha az utangaç ama tiz bir sestti.

“Onu kliniğe götürün; bedeni susuz kalmış olabilir. Bir saat sonra salonda olmasını istiyorum.” Tiz sesle konuşan kişi göremediğim birine emirler yağdırıyordu. Taş zeminde çizmelerinin tıkırtısını duyduğum görevli yanıma yaklaştı ve beni gelişigüzel biçimde omzunun üstüne aldı.

“Ne pis koku! Bu kadar küçük bir şeyin böyle iğrenç kokabileceğini düşünmemiştim.” Güldü. Az sonra belki akıllılığını kutlamak için kendine bir içki ısmarlardı. “Neyse ki hafıfsin.”

Birini aç bırakmanın, onun ağırlığını etkilediğini söylemeyi düşündüm ama işe yaramaz mizah duygusunu cesaretlendir-

mek istemedim. Üstelik kendimi koruyacak bir şey düşünemeyecek kadar bitkin hissediyordum.

“Seçilecek yaşta bile değil gibisin.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Seni deneme sırasında bulduklarını biliyorum,” diye devam etti. Birbirine karışmış buklelerini saymaya başladım. Saçı öyle koyu renkti ki siyah gibi görünüyordu ama yakından bakınca kumral olduğunu fark ettim. Şehirli erkekler gibi bakımlı değildi. Babam bile her akşam fırçayla tırnaklarını ovar ve tıraş olurdu. Bu görevli ise ter ve iş kokuyordu. Arras'ta yaşayan birçok kişiden daha fazla fiziksel iş yapıyor olmalıydı, çünkü beni kolayca taşıyordu. İnce giysimin altından kol ve göğüs kaslarının ne kadar sert olduğunu fark edebiliyordum.

“Söyleyecek bir şeyin yok, öyle değil mi?” dedi küçümseyerek. “Aslında böylesi daha iyi. Etrafta bir tane daha patronluk taslayan, ayrıcalıklı velet bulunmaması hoş bir değişiklik olacak. Keşke hepsi senin gibi sessiz olsaydı.”

“Sanırım sessiz bir kız bile,” dedim homurdanarak, “üst taki pisliğin içinde bırakılmayacak kadar ayrıcalıklı olmalı.”

Beni yere bıraktığında hiç acı hissetmemiş olmam ne kadar uzun süre hapsedildiğimin kanıtıydı. Yerde olmaya o kadar alışmışım ki, öylece oturup ona bakakaldım. Gözlerim yüzündeki tiksintiyi görebilecek kadar ortama uyum sağlamıştı. Kötü koktuğu kadar kirliydi de. Yüzünü ve boynunu kir tabakası kaplamıştı ama bunun altında, dikkat çekici bir görüntüsü vardı. Pisliğin vurguladığı kobalt mavisi gözleri, üstündeki tüm kire rağmen ışıldıyordu ve bir an için midemde bir kasılma hissedip yine sessizliğime döndüm.

“Tek başına yürüyebilirsin. Sana iyilik yapmaya çalışıyorum,” diye söylendi. “Farklı olabileceğini düşünmüştüm. Ama endişelenme, diğerlerine kolaylıkla uyum sağlayabilirsin.”

Yutkundum ve sendeleyerek ayağa kalktım. Neredeyse dengeyi kaybediyordum ama özür dilemeyecek ya da yardım istemeyecek kadar gururluydum. Ve ona dikkatle baktıktan sonra yeniden bana dokunmasını garip bulacağımı hissettim. Yaşadığım yerde kızlar erkeklerle konuşmaz ve kesinlikle kendilerini taşımalarına izin vermezdi. Annemle babam gibi birçok aile, azledilme öncesi karşı cinsle bir ilişkiye engel olmak için kızlarını şehir merkezine seyrek olarak götürürdü. Ama kollarının ve ellerinin bana dokunduğu yerlerde hissettiğim elektriklenme, okulda bana yıllarca telkin edilen namus anlayışından çok uzaktı. Ona zekice bir şeyler söylemek istiyordum ama sözcükler ağzımdan çıkmıyordu. Ben de yürümeye odaklandım.

“Daha sonra beni şikâyet edebilirsin. Yeni bir Seçilmişe kötü davrandığım için belki beni söküp atarlar.” İfadesi acımasızdı ve beni bu kadar üzmesine şaşırdım. Beni tutsak eden kişilerle onu bir tutmuştum; şimdi de, o beni Lonca’yla bir tutuyordu.

Hızlı yürüyordu ve ona yetişmekte zorlanıyordum. Ayaklarım karıncalanıyor ve bacaklarıma iğneler batıyor gibi hissediyordum ama yine de onu izliyordum. Sonunda onu yakaladığımda, yanında yürüdüğümü görerek şaşırdı.

“Büyük olasılıkla pahalı makyaj malzemelerine kavuşmak için sabırsızlanıyordursunuz,” dedi ayıplayarak. Kötü bir şey söylememek için kendimi güç tuttum.

“En iyi güzellik uzmanları Dokumacılar için çalışır,” diye devam etti. “Bu da, Dokumacı olmanın çekici yanlarından biridir. Siz, yoksul, yeni Seçilmişler güzelleşmek için sabırsızlanırsınız. Ruj sürebilmek için on altı yıl beklemek ağır baskı yaratmış olmalı.”

Bana, yüzünü boyamak, saçını kıvrıp iş hayatına atılmak için sabırsızlanan, şehirli aptal bir kız gibi davranılmasından nefret ediyordum. Kalıba dökülmüş plastik görünümünü ala-

na kadar boyanmış Dokumacıların resimlerini görmüştüm ama şimdi bundan söz etmek istemiyordum. İstediyini düşünebilirdi, çünkü benim için önemsiz biriydi. İçimden aynı şeyi tekrarlayıp duruyordum. 'O önemsiz biri', deyip duruyordum ama kendim de buna inanmıyordum.

"Hücreye atılmış olman kaçmayı denediğini gösteriyor," dedi. Anlaşılan benim de konuşmaya katılmama pek gerek duymuyordu. İlk kez göz göze geldik ve parlak mavi gözlerinde bir yumuşama görür gibi oldum. "İçinde ateş olan bir kıza benziyorsun."

Artık dayanamadım. "Senden birkaç yaş küçük kadınlara her zaman 'kız' mı dersin?"

"Yalnızca kız gibi görünenlere," dedi 'kızı' özellikle vurgulayarak.

"Ah, anladım. Peki, sen kaç yaşındasın? On sekiz mi?" diye sordum. Yüzündeki pisliğin yaşını gizlediğini mi düşünüyordu?

Kir içindeki alnına dokundu. "Burada bulunduğum için, benden iki kat uzun yaşamış erkeklerden daha yaşlıyım."

Ona nedenini sormadım. Fazla samimileşmek istemiyordum. Anlamı yoktu. Yürümeye devam ettiğimiz süre boyunca gözlerini benden ayırmadı. Daha önce aynı yoldan birçok kez geçmiş olmalıydı, çünkü nereye gittiğini görmek için önüne bakmaya gerek duymuyordu.

"Seni taşıyayım." Kaderine boyun eğmiş bir hali vardı ama önerisi içtendi.

"İyiyim," dedim gereğinden fazla sert bir sesle ve beni saran kollarını düşününce boynuma kadar kızardığımı görmemesini diledim.

Homurdandı ve başını çevirdi. "Demek kaçtın!"

Gözlerimi koridorun sonundaki kapıdan ayırmıyordum.

"Yoksa sırrını ağzımdan kaçıracağımı mı düşünüyorsun?"

Kolumu kavrayıp beni durdurdu ve sesinin yankılanmasını önlemek için iyice eğildi. “Kaçıysan, neden yaptığın ya da itiraf etmen önemli değil. Artık seni sürekli izleyecekler. Sözümü dinle ve aptal gibi davran.”

Gözlerindeki parıltı, alevin ucu gibi titriyor ve uyarısının ciddiyetini vurguluyordu.

“Peki, sen neden umursuyorsun?”

“Çünkü seni öldürebilirler,” dedi, tereddüt etmeden. “Ayrıca, kaçacak kadar akıllı bir kızı bugünlerde burada görmek çok zor.”

“Benimle böyle konuştuğun için seni de öldürebilirler,” dedim fısıldayarak. Sesim umutsuzluk, korku ve hücrede hissettiğim her duyguyla yüklüydü. Sesimdeki heyecanı algılamış gibiydi ve bir anda eğilerek bana daha çok yaklaştı. Soluğum kesilmiş şekilde bana ne söyleyeceğini bekliyordum.

Omuz silkti. “Sen beni şikâyet edersen... ama etmeyeceğini biliyorum.”

Düş kırıklığımı gizlemeye çalıştım ama haklıydı. Onu ele vermezdim ama nedeni akıllı olduğumu mu söylemesiydi, yoksa ortak bir sır paylaştığımızı mı hissetmemdi, bundan emin değildim. İkimiz de göründüğümüz kişiler değildik.

Kapıyı açtı ve karşımıza içinde bulunduğum köhne hücreyle tamamen uyumsuz, beyaz duvarlarla çevrili bir merdiven çıktı. Rehberim gösterişli bir hareketle bana yol verdi ama yanından geçerken ancak duyabileceğim bir sesle fısıldadı: “Ayrıca, burada ölümden beter şeyler vardır.”

Sürgün'deki bakım uzmanlarının hoşnutsuzluğu beni canımdan bezdirmeye başladı. Genç çocuk beni basamakların başında bıraktı ve beni karşılayan kız hızla duşa sürüklledi. Su acı verecek kadar soğuktu ve sanırım işbirliği yapmayı kabul edene kadar

üşümeye devam edecektim. Ben de isteklerine karşı çıkmadan, gözlerimi yere dikip, sessizce oturdum. Pek de fena sayılmazdı. Bana yumuşacık, beyaz bir elbise giydirdiler ve tutkuyla nefret etmek istesem de, saçlarımın yıkanıp taranması beni rahatlatmıştı. Belki de insan temasını özlemiştim.

Bir kadın öfkeyle saçlarımı keserken, diğeri yüzüme krem sürüyordu. Kaşlarımı düzgün bir kavisle şekillendirip dikkat çekmeleri için boyadılar. Sonra yüzüme süt gibi beyaz bir boya sürüp pudrayla karıştırdılar. Annemin aynı şeyi yaptığını ve adım adım her kullandığı malzemeyi açıkladığını ve arada bir durup, zamanı geldiğinde benim çok az makyaj malzemesine gerek duyacağımı, çünkü cildimin pürüzsüz olduğunu söylediğini anımsadım. Şimdi yüzümü böyle boyadıklarını görseydi korkuyla irkilir, kapıdan koşarak girip beni bu pudralardan, farlardan ve göz kalemlerinden kurtarırdı.

“Dehşet verecek kadar zayıf,” dedi saçlarımı kesen kadın ve hâlâ ıslak olan saçlarıma bolca saç jölesi sürmeye koyuldu.

“Hücrede miydi?” diye sordu arkadaşı. Yüzünde bulunacağını tahmin ettiğim imalı ve kibirli ifadeyi görmek için baktığımda, huzurlu halini görünce şaşırdım. Yalnızca sesindeki tınlama merakını ele veriyordu ama gözlerimi ayırmadan yüzüne bakmamın nedeni söylediği şey değildi. Saçımı kesen kadınla rekabet edecek güzelliğiydi. Bal gibi duru bir teni ve badem şeklinde boyanmış, derin, siyah gözleri vardı. Diğerrinin berrak bir teni ve özenle örölüp başının etrafına dolanmış ipeksi saçları vardı. Dudakları kan kırmızısıydı. Bakışlarımı onlardan ayırıp, donuk, bakır renkli saçları ve solgun tenim için ne düşündüklerini merak ettim. Beni baştan yaratmalarını izlemek için dönüp bakmadım. Sohbet etmeye çalışmadım. İşlerini bitirdiler ve gereksiz dedikodularına devam ederken bir kez bile benle konuşmadılar. Üstümde mi, altımda mı oldukları için konuşma-

dıklarından emin olamadım. İşlerini bitirince beni oturduğum sandalyede bıraktılar ve sonunda çevremdeki aynalı duvarlara bakmaya cesaret ettim. Görüntüm her yandan karşıma çıkıyor, bazıları bana bakıyor, diğerleri yabancı gibi duruyordu. Anne-me benziyordum; eski halimden daha yaşlı ve daha güzeldim. Bir kadın gibi görünüyordum.

Ayağa kalkarak aynaya dokunmak için birkaç adım attım. Ayna karşısında asla bu kadar zaman geçirmemiştim ama şimdi burada durmak rahatlatıcıydı. Yüzlerce görüntüm bana bakıyor ve var olduğumu kanıtlıyordu. Aklımdan adımları geçirmeye ve kızıl saçları kar gibi beyaz elbisesinin üstüne dökülen ve pürüzsüz yüzünde koyu, altın rengi çizgilerle belirginleştirilmiş zümrüt gözleri bana bakan kadınla ismimi ilişkilendirmeye çalışıyordum. Bu yabancıyla... kendimi... Adeline'i bağdaştırmayı deniyordum.

Gözlerimi ayırmadan kendime bakarken, bir ayna alt köşesinden çatladı ve nasıl kırdığıma şaşırarak korkuyla geri çekildim. Çatlak büyüdü ve ortaya bir panel çıktı. Aralıkta bir kadın duruyordu ve çatlak hiçbir iz bırakmadan arkasından kapanırdı. Üstünde özel dikilmiş bir takım elbise vardı ve siyah saçları özenli bir topuzla toplanmıştı. Yoğun makyajlı yüzünden yaşı anlaşılmıyordu ama elmacık kemiklerinin kenarları ve ısıltılı ama kesinlikle doğal olmayan menekşe gözlerinin üstündeki kavisli kaşları, bana olduğundan daha yaşlı göründüğünü düşündürdü. Ama güzel yüzüne yansıyan kontrol ve otorite ruhu ile şık giysisi ve genel duruşu, onun sıradan bir Dokumacı olmadığını gösteriyordu.

Önce konuşmadı ama bunun yerine beni incelemeye başladı. Bir Dokumacıyla konuşmaya iznim var mıydı? Beni hücreden taşıyan çocuğu anımsadım. Aptal gibi davranmamı söylemişti. Ağzımı daha ne kadar kapalı tutabileceğimden emin değildim.

“Başarımdan dolayı seni kutlarım,” dedi fısıldayarak ve sessiz odada bile onu duymak için kendimi zorladım. Soluk almamın ya da vermemin onun sesini bastırabileceği korkusuyla nefesimi tuttum. “Senin kadar başarılı olan çok azdır, Adeline. Gurur duymalısın.” Tebessümü abartılı şekilde boyanmış gözlerine ulaşamadı. “Adım Maela ve görevim Seçilmişleri karşılayıp eğitmektir. Diğer kızların işlemlerini tamamlıyoruz. Uyum sağlama çalışmaları yarın başlıyor. Neredeyse kaçırıyordun.”

“Özür dilerim,” diye geveledim ve utanarak başımı eğip çıplak ayaklarıma baktım.

“Otur,” dedi Maela emrederek ve beni oturtarak hazırladıkları sandalyeyi işaret etti.

“Bir Dokumacının hayatı onurludur. Çok az kişinin yapabildiklerini yapar ve güçlüdür.” Fısıltı gibi çıkan sesi coşkuluydu.

“Ama Adeline,” dedi Maela kulağıma yaklaşp mırıldanarak, “kontrolün elinde olduğunu varsaymamalısın.”

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, içimde sanki bir savaş davulu vardı. Direncimi kırmak ve işlemleri başlatmak için gönderilmiş olmalıydı ama işe yaramayacaktı. Bileğimdeki kum saati izini başparmağımla ovuşturdum ve babamın son sözlerini anımsadım. Bu kadının beni korkutmasına izin vermeyecektim. Ama babamın anısı içimde yeni bir öfke dalgasının kabarmasına yol açtı. Göğsümü yakan nefret, kollarıma kadar uzandı ve bu sinsi kadına saldırmamak için kendimi zor tuttum.

Arkama geçen Maela saçımı okşadı. Her soluğun bilincine vararak, dikkatle nefes alıp verdim. O gülümserken aynada sıra sıra dizilmiş yabancıları ve kırmızı rujlu dudaklarının arasından gözüken mükemmel dişlerini izliyordum.

“Biz, Arras’ta üstün konumdayız.” Şimdi normal bir sesle konuşuyordu ve arada bir omzuma düşmüş kesik saç tellerini vurarak yere atıyordu. “Ama sen Lonca’ya aitsin.”

Ait olmak. Yutkunarak sözcüğü hazmetmeye çalıştım.

“Her şeye sahip olacaksın.” Eğilerek çenesini omzuma yasladı ve şaşkın yüzümü soğuk elinin içine aldı. “Güzel ve genç olacaksın.” Yüzümü hafifçe sıktı ve birbirine güvenen iki kardeş ya da arkadaşız gibi, bir kahkaha attı. “Ah, Adelice, seni bekleyen hayat...” İç çekerek doğruldu ve aynadan ikimizi incelemeye başladı. Ani bir hareketle, uzun ve ince bir asayı havaya kaldırıncı korkuyla geri çekildim. Yeniden güldü ve bir kibrit çaktı. Az sonra sigarasının ateşi aynada binlerce yansımayla titremeye başladı.

“Seni kıskandığımı söylemeliyim,” dedi Maela.

“Onur duydum.” Sözcükler ağzımdan zorlanarak çıktı.

Ben de onun oyununa ayak uydurdukça keyfi iyice yerine geliyordu. “Elbette duymalısın. Yalnızca aptal olanlar böyle bir hayatı istemez.”

Etrafımda döndü ve her nasılsa gülünç değil, daha kontrollü ve büyüleyici görünüyordu. “Adelice, burada güzelsin. Burada, erkeklerin gülünç isteklerini yerine getirmekten başka bir fırsatın var. Burada,” diye devam etti Maela bir an düşünerek, “bir sekreterden daha değerlisin.”

Yüzüme bakma şeklinden annemle alay ettiğini anlıyordum ama bir şey belli etmedim.

“Ama hatırlaman gereken tek bir şey var.” Sigarasının dumanını üstüme doğru üfleyince pis kokunun etkisiyle burun deliklerim yandı. “Buradan kaçmak yok, Adelice Lewys.”

Makyaj malzemelerinin yüzümü gizlediğini fark ettim ve aynadan bana bakan annemi görür gibi oldum.

Endişelendiğini ona gösterme. Hiçbir şey belli etme.

“Gizlemek yok.” Fısıltısı garip bir şekilde tıslamayı andırıyordu. “Ölüm bile yok. Bu yüzden, şimdi hangi tarafta olduğunı seç.”

Gözlerimi dikip ona baktım. Çocuğun bana söylediği son sözleri anımsadım ve neyin ölümden bile daha kötü olabileceğini merak ettim. Ama yanıtını biliyordum: soğuk taş ve korkutucu karanlık.

“Elbette.” Yanıtım basitti ve daha fazla konuşarak kendimi tehlikeye atmak istemiyordum.

Maela’nın tebessümü yerini halinden memnun bir sırıtmaya bıraktı ve şu ana kadar gösterdiği tek gerçek duygu buydu.

“İyi öyleyse,” dedi omzumu sıvazlayarak ve elbiseme külünü düşürerek. “Odan seni bekliyor.”

“Maela,” dedim, utangaç ama sakın bir sesle, “annem ve kız kardeşime ne olduğunu biliyor musun?” Ona zayıf yanımı göstermekten korksam da sormak zorundaydım. Güçlü görünmeye çalıştım.

“Tahmin edebiliyorum,” dedi ama ne düşündüğünü söylemek yerine beni umutsuz kuruntularıyla baş başa bırakıp, yanımıza gelmesi için asistanını çağırdı. Yardımcısının erkek olduğunu görünce şaşırdım ama sanırım burada kızlar daha önemli işler yapıyorlardı. Ona emirler yağdırırken, asistanı Maela’nın omzu üzerinden bana anlamlı bakışlar atıyordu.

Yardımcısı yeni odama gitmem için bana eşlik etti. Yapının steril koridorları, konutlar bölümüne geçince yavaş yavaş değişmeye başladı. Önce beton yerini pürüzsüz bir ahşaba, sonra beyaz duvarlar yerini canlı bir kırmızıya bıraktı. Kadife sedirlerin ve mermer sütunların yanından geçerek bronz kaplı bir asansöre girdik. Bana Romen şehir merkezindeki arşiv binasının dış köşelerinde bulunan kaba şekilleri anımsatınca ürperdim. Taştan oyulmuş güzel ve korkutucu canavarlar insanlara kötü kötü bakardı.

Burada her şeyin canlı bir enerjisi vardı ama gerçek hayatın uzak gibiydi. Asansör sessizdi ve Kule’de ilerlemeye de-

vam ederken rehberim hiç konuşmuyordu. Arkasında durmuş, omuzlarının üstünde parıldaayan sarı saçlarına baktım. Loncanın onaylayacağı tarzda bakımlı değildi ama sanırım böyle güçlü bir Dokumacının yardımcısı olmak üstünlük sağlayan bir durumdu.

Odam on beşinci katta, koridorun sonundaki erik rengi kapının arkasındaydı. Altın ve kemik renkli tahta oymalarla süslü, güzel bir daireydi. En uzak köşede tuğla ve ferforje karışımı şöminede ateş alev alev yanıyordu. Üstünde, garip bir şekilde bana benzeyen bir kadın portresi asılıydı. Odayı baştanbaşa çevreleyen halıların üstünde karmakarışık şekiller vardı. Zümrüt ve lal rengi ipek minderler küçük maun masaların çevresine atılmıştı.

“Sana yiyecek bir şey getirmelerini söyleyeyim. Akşam yemeğini kaçırдың,” dedi, beni bilgilendirerek. Odada gezinirken beni izliyordu ve ona doğru döndüğümde sırtıttığını gördüm.

“Te-te-şek-kür ederim,” dedim kekeleyerek.

“Hücreden buraya, fena bir gelişme sayılmaz,” deyince ona daha dikkatle bakmak için kafamı çevirdim. Fırlatma odasında bana sakinleştirici yapmaları için emir veren çocuktü. Benden daha uzun boyluydu ve takım elbisesinin içinde bile göze çarpan geniş omuzları ve sert kolları, bir koruma görevlisi kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. Ama kuvvetli bedenine karşın, yüzü ince telli saçlarla çevriliydi. Kazanım gecemle ilgili bulanık anılardan hatırladığım saçlardı bunlar.

“Sen...” Onu suçlayamadan sustum.

“Olanlar için üzgünüm,” dedi. Yüzündeki kendini beğenmiş tebessüm yok olmuştu. “Emir emirdir. Kendini daha iyi hissetti-recekse, kolay kurtulduğunu söyleyebilirim. Adım Erik.”

Soğuk bakışlarla uzattığı eline gözlerimi dikip baktım. *Elbet-te arkadaş olabiliriz. Beni yalnızca soğukta ve aç bıraktın.*

Bu düşünce midemin açlıktan kazındığını fark etmeme neden oldu. Nilus'taki restoranda ağzıma attığım birkaç lokmadan

bu yana yemek yememiştim. “Hayır, hissettirmeyecek.”

Erik, bir pislik olduğunu kanıtlarcasına güldü ve başını salladı. “Sana bolca yemek getirmelerini sağlayacağım. Eğitime sabah başlayacaksın.”

Lüks mobilyalarla döşenmiş, şık odayı reddetmek istiyordum. Bir köşede kıvrılıp, açlıktan ölmek istiyordum ama o durumda Amie’yi koruyamaz, annemin nerede olduğunu öğrenemezdim. Başımı diğerk yana çevirdim. Arkasından kapı kilitlendi ve bu yeni, garip dünyada tek başıma kaldım.

DÖRT

Gün ağarınca kadar, saten ve pamukluların üstünde uzandım. Yatağım duvar boyunca uzanan büyük bir minderdi ve tam karşısında, Sonsuz Deniz'i görebildiğim, yerden tavana kadar uzanan pencereler bulunuyordu. Güneş kendini gösterip suyu pembe ve turuncuya boyayınca, ayaklarımı suya daldırıp, soğuk olup olmadığını, tuzun parmaklarımı acıtıp acıtmayacağını anlamak istedim.

Hayatım boyunca asla bu kadar rahat etmemiştim. Ayakucumda yarısı yenmiş, lezzetli yiyeceklerden oluşan bir tepsi duruyordu. Annem iyi bir aşçıydı ve hakkımız olan erzakla elinden gelenin en iyisini yapardı. Ama dün gece tereyağı sosunda ördük, safranlı pilav, kayısı ve *torta di cioccolato* yemiştım. İsimleri bilmemin nedeni, gümüş tabağın altına küçük bir menü kartı koymuş olmalarıydı.

Dışarıda başlayan fırtına sabahın pembe görüntüsünü bozuyordu. Yağan yağmurla bulutlar büyümeye başladı. İzlerken, dokumanın yapısına odaklanıp yağmur ve şimşegin gökyüzünde yavaşça kıvrılarak hareket ettiğini gördüm. Pencereyi açmak için uzandım ve parmaklarım doğrudan liflere dokunup karanlığı bana doğru çekince şaşırdım. Dışarıdaki dokumayla aramda

cam yoktu. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Odamdan fırtınalı havaya nasıl ulaşabildiğimi anlamak için çabaladım. Yoksa bu, aralığından baktığım bir pencere miydi? Daha yakından bakınca, pencerenin ve dışarıdaki manzaranın dokumasının yapay olduğunu ve bir sanat eserinin üstüne yapılmış resim gibi, odanın gerçek dokuması üstünde bir tabaka oluşturduğunu fark ettim. Kendimi zorladığımda, hâlâ odanın asıl dokumasını görebiliyordum ama yapay üst katman gerçeğinin yalnızca bir taklidiydi. Bundan emindim, çünkü var olması gereken altın şeritler hareketsizdi. Arras'ın gerçek bir parçası olmadığı için, bu pencerede zaman ilerlemiyordu. Gerçek manzaralı, gerçek bir pencere gibi gözükmesi için yaratılmış bir program olmalıydı. Bu olasılığı düşününce aklım karıştı. Yağmur yüklü bulutlar ve fırtına öyle gerçek gibiydiler ki. Neredeyse tuttuğumda yağmur tellerinin parmaklarımı ıslattığını hissediyordum. Parmaklarıma dolanan malzemeden elim ağırlaşınca dokumayı bıraktım ve ne kadar büyük bir kısmının kucagımda toplandığını görünce şaşırdım. Dokuma, çatlaklar şeklinde yapay pencere camının içine girip yok oldu. Yağmur gökyüzünde patlayan barajdan yağıyor gibiydi. Göğsümdeki sürekli ağrıdan kurtulmak için gözlerime yağ dokumak istedim. Ama bunu yapamayacağım için bulutlardan düşen yağmuru seyretmeye koyuldum.

Hafifçe öksürene kadar birinin hayretle beni izlediğini fark etmemiştim. Hızla arkama döndüm. Benden çok daha yaşlı değildi ama saçları özgün Dokumacı modasına uygun şekilde bukleler halinde başının üstünde toplanmıştı ve tam üstüne uygun olarak dikilmiş siyah giysisi uzun boyuna yakışıyordu. Şimdiye kadar burada karşılaştığım birçok kadından daha yumuşak bir görüntüsü vardı ve yüzündeki makyaj malzemeleri gereksiz yere dikkat çekmek için değil, zarif hatlarını vurgulamak için uygulanmıştı. Cana yakın biri izlenimini bırakıyordu. Ben de

karşısında, yüzümde dün gecedен kalma makyaj ve ayakucumda yarısı yenmiş bir tepsi yiyeceklerle tembellik ediyordum.

Ayağa kalkmama engel olmak ister gibi elini kaldırdı. “Seni korkutmak istememiştım. Hâlâ uykuda olabileceğini düşünmüştüm. Akıl hocan olarak sana hizmet edeceğim. Bana Enora diyebilirsiniz.”

“Bir yerde olmam gerekiyor mu?” Nasıl olduğunu fark etmeden sözcükler ağzımdan dökölüverdi. “Hemen giyinebilirim!”

Ama *giyinme* sözcüğü, beni kendime getirdi. Üzerimde hâlâ dün giydirdikleri elbise vardı ve bunun dışında hiçbir şeyim yoktu. Bütün geceyi yatağımda, dokumaları seyrederek geçirmiştim ve bir dolabım olduğundan bile emin değildim.

“Adelice.” Enora adımı etkileyici ama yumuşak bir sesle söyledi. “Otur ve rahatla. Az sonra kahvaltın getirilecek. Ben seninle her şeyi konuşmaya geldim.”

Bilgisizliğimden utanarak hareketsiz duruyordum.

“Elbette giysilerini de,” dedi, beni rahatlatarak. Ne düşündüğümü anlamış gibiydi. Söylediği gibi, odanın ortasında geniş bir minderın üstüne oturdum. Az sonra, tepeleme yiyecek dolu tepsiler, tereyağı kokusu yayarak odama getirildi. Yiyecekler ve tabaklar, şöminenin önündeki boş alanda duran küçük masalara yerleştirildi. Konuğum gülümsedi ve odada az sayıda bulunan sandalyelerden birine otururken, servis yapan görevli, sönmekte olan ateşe yeni odun attı.

“Soracağın milyonlarca soru olmalı,” diye başladı Enora, içten bir ifadeyle.

Midemi kemiren açlığı acı verecek şekilde hissederek başımı salladım. Gerilim ve açlık iyi bir bileşim değildi.

“Açsın,” dedi, büyük olasılıkla ellerimin titrediğini görerek. “Sen yerken, ben konuşurum. Bitirdiğinde sorularını sorabilirsin.”

Enora'da beni rahatlatan bir şey vardı. Maela'nın aksine, ona güvenebileceğimi hissediyordum. Öyle rahat hissediyordum ki, yavaş ve elimden geldiği kadar kibar hareketlerle yiyecekleri ağzıma atmaya başladım.

"Dokuma konusunda eğitime başladığında senin hocan olacağım. Lonca tarafından atanmış bir Dokumacıym ve Yaratıcı'ya yardım ediyorum. Sorularını yanıtlamak, öğüt vermek ve moralini düzeltmek için buradayım. Sürgündeki ilk yılların boyunca, geçiş dönemi zorlukları yaşayabilirsin." Sözcükleri ne kadar özenle seçtiğinin farkındaydım. Ama diğer kadının tatlı bir maske altında gizlenmiş zehirli konuşması gibi değildi. Bu kadının niyeti netti. Beni korkutmamaya çalışıyordu.

"Yaratıcı nedir?" kendime engel olamadan sözcükler ağzımdan dökülüyordu ve tatlı gülümsemesine rağmen, aptalca davranışından utanç duydum.

"Az sonra anlatacağım. Konuşmamız gereken daha acil konular var."

Tam o anda kapı açıldı ve sade giyimli birkaç kız, canlı renkte giysilerle dolu geniş askılıkları girişe bıraktılar.

"Teşekkür ederim." Enora küçük bir kart çıkarıp uzattı ve kızlardan biri hızla kartı elinden alarak onu selamladı. Geldikleri gibi çabucak gözden kayboldular.

"Güzellik uzmanları ölçülerini atölyeye bildirmişler ve giysilerinin ilk kısmı hazırlanıp gönderilmiş," dedi ve askıları karıştırarak aradan parlak, yeşil bir elbise ile siyah bir takım çekip çıkardı. Kendi kendine "güzel" diye mırıldandığını duydum.

"Burada bir kıyafet zorunluluğu olduğunu biliyorum ama bu kadar süslenmek zorunda mıyız?" dedim. Bu arada askılıktan saten bir gece elbisesi çekip aldı.

"Güzel değiller mi?" dedi, sırtı bana dönük olarak.

"Evet." Bu gerçektir. "Ama bunları nerede giyeceğim?" Dara-

cık, gri bir elbiseyi elime alıp baktım. İş kadınlarının patronları için neden düzgün giyinmeleri gerektiğini anlıyordum. Annem de altın rengi düğmeleri olan takımlar giyer ve her gün yakalarını ütülerdi. Ama bir gece elbisesini nerede kullanabileceğimi hayal edemiyordum.

“Dokumacı olmanın güzel yanlarından biri de bu. Her genç kız Lonca’nın yemekli partilerine katılır ve elbette gazetede gözükmek ister. Günlük giyim için bu kadar abartılı şeyler gerekmesine de bu elbiseleri giyme fırsatın olacak,” dedi Enora. “Bazen Lonca çok yetenekli ama tezgâhta gerekli inceliğe sahip olmayan kızları çağırır. Onların odalarda ya da mutfakta harcanması istenmediğinden, terzi olarak çalışırlar.”

“Böyle şeyler giyinmek istemesem ne olur?” Sesimdeki meydan okumaya engel olmaya çalışsam da beceremedim.

Yanıt vermeden önce Enora gözlerini kırpmadan bana baktı. “Bu kızların yeteneğinin boşa gitmesini ister misin?”

“Onları neden evlerine göndermiyorsunuz?” Parıldayan gözlerle bana baktığını, sonra başını yeniden askılığa çevirdiğini görünce soruyu geri alabilmeyi istedim.

“Kimse eve gitmez,” diye yanıtladı ama sesi ve askılıkta bulunan giysileri karıştıran elleri titriyordu.

“Sanırım bunu biliyordum.”

“Bunu sorun etmemelisin,” dedi, havayı dağıtmaya çalışarak. “Bana söylediğin her şeyin aramızda kalacağına emin olabilirsin.”

Bir casusun söyleyeceği sözler olduğunu düşünsem de ona tüm kalbimle inanmak istiyordum ve hafifçe başımı salladım.

“İyi.” Enora yanımdaki mindere oturdu ve alçak sesle konuşmaya başladı. “Adelice, az önce gördüğüm şeyi... tezgâh olmandan dokuma yapmayı, daha önce denemiş miydin?”

Az önceki fırtınadan söz ettiğini anlamam için bir dakika düşünmem gerekti. “Evet. Ama pek sık değil.”

“Ve hiçbir alete gerek duymuyor musun?” diye devam etti. Sesi fısıltı gibi çıkıyordu.

“Hayır.” Kafam karışmıştı ama ben de onun gibi fısıldamaya başladım. “Bunu her zaman bu şekilde yapabiliyordum. Ama pencereler gerçek değil...”

Onaylayarak başını salladı.

“Elbette değil. Cam kırılabilir ve Lonca Dokumacıların güvende olmasını ister. Pencere gibi görünmek üzere yaratılmış büyük bir ekran olarak düşünebilirsin. Çalışan özel bir programla tüm yerleşke çevresinde manzaralı görüntüler izlenebiliyor. Gerçek pencereler yok ve neredeyse gördüğün her duvar belirli görüntülere programlanmış dev bir ekran. Mevsimler ve aklına gelebilecek birçok şeyin görüntüsü izlenebilir. Kızların çoğu bunun bir program olduğunu asla anlamazlar.”

“Gerçek gibi duruyor ama nasıl dokunabildiğime şaşırdım,” diye mırıldandım.

Çikolata rengi gözlerindeki korkuyu görür gibi oldum.

“Bana güvenmeni istiyorum. Bunu yapabildiğini asla kimseye söylememelisin. Dokumak için mutlaka bir tezgâh kullan. Yalnız olduğun zaman bile tezgâhsız çalışma.”

Kaşlarımı kaldırdım. Sözleri bana hücredeki çocuğun aptal gibi davranmam konusundaki uyarısını hatırlattı. Esrarengiz yabancılardan gelen bu öğütler hayatta kalmamı sağlayacaktı. Denemede başıma geleni ve Cormac'ın bunu bildiğini sandığımı ona anlatmayı düşündüm ama ne işe yarayacağına emin olmadım.

“Televizyon ekranına benzer bir şey mi olduğunu söylüyor-sun?”

“Evet ama evde kullanılanlardan çok daha yüksek teknolojiye sahip. Görüntüler çok gerçekçi.”

Haklıydı. Dokunmadan önce, ben de gerçek bir pencere ol-

duğunu sanmıştım. Ama yine de sağanak yağmuru nasıl değiştirdiğim beni rahatsız ediyordu. “Başka biri dokunsaydı, onu değiştirebilir miydi?”

“Daha önce kimsenin böyle bir şey yaptığını görmedim,” dedi, itiraf ederek. “Bütün Dokumacılar tezgâh üzerinde çalışırlar. İşte bu yüzden yaptığını gördüğüm şeyi kimseye anlatmamalısın. Anlıyor musun?”

Artık Sürgün’de hapsediğuma göre, dokuma becerilerimin benim için nasıl bir tehlike oluşturabileceğine emin değildim ama başımı sallayarak, bu konuda sessiz kalacağımı kabul ettim.

“Aferin sana,” dedi ve yeniden ayağa kalkarak işine döndü. “Stilistler yedi buçukta burada olurlar. Lütfen o zamana kadar yıkanmış ol, çünkü bu onların işi değil. Birinin seni yıkamasını istersen, bir görevli gönderebilirim.”

“Birinin beni yıkaması mı?” dedim, kulaklarıma inanamayarak. “Nasıl yıkanacağımı bilmediğim mi düşünülebilir?”

Şaşkınlığım Enora’yı güldürdü. “Bazı Dokumacılar, başka birinin...”

“Kendi kirli işlerini mi yapmasını isterler?”

“Öyle de diyebiliriz.” Enora sırttı ve ona karşı içimdeki güven duygusunun büyüdüğünü hissettim. Temkinli ve tarafsız olmak için gösterdiğim çabaya rağmen Enora’dan hoşlanmıştım. Belki de direncimi bu şekilde, bana bir arkadaş vererek kırmayı düşünmüşlerdi.

“Seninle ilgilenen bakım ekibinin başında Valery bulunuyor,” dedi. “Naziktir ve seni gülünç duruma sokmayacağına eminim.”

Enora’nın narin yüzünü ve saçlarını inceledim. “Seninle ilgilenen güzellik uzmanı o mu?”

“Oydu...” Bu konu ona acı veriyor gibi duraksadı ve devam etmekte tereddüt etti. Ya da konuşmaması gereken bir konuydu. “Bir ay boyunca eğitimde olacaksın,” diye devam etti.

“O kadar uzun sürer mi?” dedim ve kurutulmuş meyveli kurabiyelerden aldım.

“Bazıları için,” dedi, omuz silkerek. “Diğerleri daha çabuk öğrenirler ama kendini kanıtlamak için herkese en az bir ay gerekir.”

“Ya kendimi kanıtlayamazsam?”

Dudağını ısırarak Enora, yeni giysilerin altında duran ayakka-bıları inceler gibi yaptı.

“Diğer Dokumacıların giysilerini hazırlamak için çalışabilir miyim?” dedim, umut dolu bir sesle.

“Evet, bazıları çalışır ama diğerleri burada hizmet etmekle görevlendirilirler.”

“Yani tatsız işleri yaparlar,” diye mınıldandım. Şimdi hiyerarşi daha netti ve doğru yerde olmanın önemini anlıyordum.

“Evet, öyle olur. Bazı Seçilmişler, dokumanın doğasında bulunan gerilimi çok fazla bulurlar. İşlerinde, bir Dokumacıda bulunması gereken odaklanma ve hassasiyet yoktur.”

İtiraf etmekten nefret etsem de, haklıydı. Elleri titreyen birinin dokuma yapması, istenilen bir durum olamazdı. Öyle hassas bir işti ki, sonuçları felaket getirebilirdi. “Peki ama nasıl öğreneceğiz?”

“Dokumayı mı?” diye sordu.

“Evet.” Dudağımı ısırdım.

“Ya hata yaparsam?”

“Aslında yeteneğinle ilgili pek endişem yok ama izleneceksin. Dokumacılar, Yaratıcı’nın hazırladığı bağlantılı şekiller doğrultusunda çalışırlar. Alıştırma bölümünde belli bir süre geçirdikten sonra iş oldukça kolay sayılır. Sökme ve değiştirmeye başlayana kadar uzunca bir süre geçmesi gerekir.”

“Sökme mi?” Ağzımdan çıkan sözcük beni rahatsız etti.

Anlamını bilmek istediğimden emin değildim.

"Kulağa geldiği kadar kötü değil," dedi Enora ama sesi inandırıcı olmaktan uzaktı. "Zayıf ve hassas iplikleri ortadan kaldırmak anlamına geliyor."

"İplikler' derken, insanları mı kastediyorsun?"

Yanıt vermeden önce bir an durdu. "Evet."

"Söküp attığın zaman, birini öldürmüş mü oluyorsun?" Hastanede yatan anneannemin odasının dışında ağlayan annemi anımsadım. Sert bir hemşire, bizi odanın dışına çıkarmıştı ve ondan sonra asla anneannemi görememiştik.

"Daha önce olanlarla kıyaslarsan, bu durum daha insancıl," diye devam etti Enora. Şefkatli, çikolata rengi gözleri buğulanmıştı. "Geçmişte insanlar sevdiklerinin ölmesini izler, sonra da gömerlerdi."

"Sökülüp atılınca, insanlara ne oluyor?" dedim fısıldayarak. Hemşire koridora çıkmamızı söylemeden önce anneannemin narin elinin benimkini sıkarak tuttuğunu anımsadım.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum," dedi. "Özür dilerim, uzmanlık alanım değil."

Konuşmanın bittiği sesinin tonundan anlaşılıyordu.

"Yaratıcı'dan iki kez söz ettin," dedim, konuyu değiştirerek. Birkaç sorumu daha yanıtlayacağını ümit ediyordum. "Tam olarak ne yapar?"

Enora gülümsedi ve gözlerindeki donuk bakıştan, bana ezberlenmiş bir yanıt vereceğini anladım. "Arras'ın dokuması için gerekli hammaddeyi Lonca'nın toplamasına yardımcı olur ve işimizi yapmamız için bizi yönlendirir."

"Demek ona bağlı olarak çalışacağım." Bir an için Yaratıcı'nın Maela mı olduğunu sormak istedim ama eğer oysa bilmemeyi tercih edeceğimi düşünerek sustum.

"Hayır," dedi Enora. "İşi hassas ve zaman alıcıdır. Çok seyrek olarak yalnızca memurlarla ve en üst düzeydeki Dokumacılarla

iletişim kurar. Buradaki işlerin nasıl yürüdüğüyle ilgili öğren-men gereken çok şey var, Adeline.”

Her nedense bu beni şaşırtmamıştı ama yorum yapmaktan kaçındım.

“Özür dilerim ama çok sorum var,” dedim, bunun yerine. Beni sevmesini istiyordum, çünkü burada dostlara ihtiyacım vardı.

“Seni bu yüzden suçlayamam. Zor bir değişim oldu senin için.” ‘Değişim’ sözcüğünü söylerken kekeleydi ve o an kelime-nin ne kadar uygunsuz olduğunu fark ettim. Ateşin önünde ve dolu midemle, ilk başta nasıl hapse girdiğimi unutmak kolay olmuştu ama şimdi içimi korku kemirmeye ve gerginliği his-setmeye başlamıştım. İki öğün sıcak yemek ve lüks bir odada geçirilen geceden sonra bana ve aileme yaptıklarını unuttuğum için kendimden nefret ettim.

Enora ayağa kalkmamı işaret etti. Az sonra telaşlı bir şekilde elbiseleri birbiri ardından eline alıp hoşnutsuzluk mırıltılarıyla iç geçirerek gözden geçirdi ve tekrar yerlerine bıraktı. Gördüğüm ipekli ve saten elbiselerin her biri diğerinden daha açık seçikti. Yaşadığım yerde bedenimi böylesine ortaya çıkaran şeyler asla giyemezdim. Kollarımı ya da göğüs dekoltemi açıkta bırakan elbiseler giymem uygun görülmezdi. Suçluluk duygusu ve kolsuz bir şey giyme korkusu arasında bocalarken parmaklarımı çıtlatmaya başladım. Durumu fark eden Enora beni banyoya götürdü. Moralim bozulduğunda, dikkatimi başka yöne çekmek için annem de aynı şeyi yapardı. Sakinleştirici ilacın etkisi tamamen yok olduğundan, ailemi her düşündüğümde korkunç bir acı hissediyordum. Açlığın yarattığı rahatsızlık ortadan kaybolunca, diğer acı şiddetlenmişti. Neredeyse dayanılmazdı.

“Enora,” dedim fısıldayarak, “aileme ne olduğunu biliyor musun?”

Enora hafifçe başını salladı ama gözlerindeki anlayışlı ifadeyi

görebiliyordum. “Öğrenmeye çalışacağım ama şimdi uyum sağlama toplantısı için hazırlanmalısın.”

Banyo yattığım oda kadar genişti. Bir ucunda güzellik uzmanlarının bölümü ve sandalyesi duruyordu. Orada ne kadar uzun saatler geçireceğimi düşünmek bile istemiyordum. Banyonun geri kalan kısmı porselen ve mermerle kaplıydı. Tam ortada duran küvetin kenarında küçük mermer basamaklar vardı ve içi mermerden sıralarla çevrilmişti. Neredeyse içinde yüzebilirdim. Suyu doldurulmuş olduğunu görünce buradaki birçok şey gibi, ben fark etmeden nasıl yapıldığını merak ettim. Yanıtı bilmek isteyeceğimden emin değildim. Görünürde musluk yoktu ama ayak parmaklarımı yavaşça suya daldırınca sıcak olduğunu anladım. Tenimde sıcak suyu hissetmenin düşüncesi bile çekiciydi. Hücrede geçirdiğim gecelerden sonra, sıcak bir banyo için ruhumu bile satabilirdim.

“Biyografin suyu sevdiğini gösteriyordu ve banyo buna uygun olarak hazırlandı.” Enora gösterişli havuzu işaret etti. “Ayrıca senin için okyanus manzarası olan bir oda seçildi.”

“Bir duş kabini de benim için yeterli olurdu,” diye mırıldandım.

“Değiştirilmesini sağlayabilirim,” dedi, alaycı bir gülümsemeyle. Ama evdeki banyomuzda bulunan daracık, eski küveti anımsayınca aceleyle başımı salladım.

“Gerek yok,” dedim.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Kıkırdarak kolumu tuttu ve beni bakım işlerimin yapılacağı sandalyeye doğru sürükledi. “Bakımını yapmak için Valery geldi.”

İçimi çekerek kaderime katlandım ve sandalyeye çöktüm. Valery de Enora ve Maela kadar güzeldi. Ama hatları doğulu olduğunu gösteriyordu ve çekik gözleri dikkat çekiciydi. Topuklu ayakkabılarıyla bile bizden daha kısa boyluydu. Dokumacıların neden abartılı şekilde bakımlı olduklarını anlamaya başlıyor-

dum. Alt seviyedeki, diğer kadınların kendilerinden daha güzel olmalarına izin veremezlerdi. Yanımdaki malzeme arabasında duranlara bakıp, mükemmelin peşinde koşarak ne kadar çok zaman kaybettiklerini düşündüm.

Saçlarımı kıvrarak, şekil verip sprey püskürterek geçen bir saatin sonunda, Enora bugün için seçtiği giysiyi getirdi. Ördek-başı yeşili elbisenin kolları kabarıktı ve dizlere doğru daralıyordu. Elbiseyi üstüme geçirdim ve Enora'nın uzattığı ayakkabıyı giymek için yatağı tutarak destek aldım.

"Yanlış ayak," dedim ve ayakkabıyı ona geri verdim. "Solu verir misin, lütfen?"

Kaşlarını kaldırarak dediğimi yaptı. "Batıl inançların mı var? Daha önce böyle bir şey duymamıştım."

"Batıl inanç değil." Başımı salladım. "Sol bacağım, sağ bacağımdan daha güçlü olduğu için büyükannem her zaman önce sol ayakkabımı giymemi söylerdi. Tek topuğun üzerinde durmanın o şekilde daha kolay olacağını düşünürdü." Mükemmel dengemi kanıtlamak için tek ayağım üstünde durdum.

"Solak mısın?" dedi.

"Evet, büyükannem de solaktı." Neredeyse bir hayalet için hissedilen eski bir üzüntü olsa da, anısı yüreğimi burktı. Aslında burada, beni yıllardır rahatsız ettiğinden daha fazla üzüyordu. Ama ailem için hissettiğim şiddetli kederden farklıydı.

Enora ayakkabının diğer tekini uzattı ve Valery beni aynanın önüne doğru iteledi. Görüntü bende dünküne benzer bir şok etkisi yaratmadı ama pırl pırl saçlı ve parlak gözlü bu kızın ben olmadığını düşündürdü. Başka birinin derisi içine girmiş gibiydim.

Valery ve Enora arkamda durmuş gururla bana bakıyorlardı. Akıl hocam elini yavaşça omzuma koydu. "Büyüleyici görünüyorsun, Adelice."

“Bu ben değilim,” dedim aynada hareket eden kırmızı dudaklara bakarak.

“Sensin,” dedi Enora, kararlı bir sesle fısıldayarak. Sesinin tonu, Amie için iyi olduğuna inandığım durumlarda kullandığım ses tonuyla aynıydı. Brüksel lahanası gibi nefret ettiği bir şey için bile, faydalı olduğunu düşünerek o ses tonuyla konuşurdum. Şimdi biri onunla ilgileniyor muydu? İçimi ürperten tedirginliğe karşın hiçbir şey belli etmiyordum.

Giyindiğime göre, artık Enora beni ilk eğitim dersime götürebilirdi. Binada tek başıma dolaşmama izin verilme olasılığına karşı, koridorun neye benzediğini, asansörde hangi katın düğmesine basacağımı ve yolu ezberlemeye çalıştım. Dünkü temiz koridordan geçmedik. Onun yerine beni, etrafı kule gibi duvarlarla çevrili bir bahçeye çıkardı. Güneş ışınları doğrudan üzerimize yayılıyor ve kalenin ortasında parlak bir nokta yaratıyordu. Çam ağaçları palmyelerin gölgesinde kalmıştı. Ayaklarımın dibinde hayvanlar huzur içinde koşuşturuyorlardı. Evcil olsa da, şimdiye kadar bulduğum en vahşi ortamdı. Odamdaki gibi, her şeyin önceden programlanmış bir ekran yansıması olduğunu anladığım anda onu gördüm ve ürperdim.

El arabasına doğru eğilmiş, bir eliyle alnını bezle silen kişi hücredeki çocuktur. Bahçıvan mıydı, koruma mı? Burada başka ne tür işler yapıyordu ve nedeni neydi? Biz geçerken başını kaldırıp dikkatle bakınca aramızda gergin ve gücü yadsınamayacak bir enerjinin oluştuğunu hissettim. Göz alıcı kıyafetime ve yüzüme dikkatle baktı. Bir an şaşırmış gibi durdu, sonra yüzünde hüznü bir ifade belirdi. Öfke ya da nefret değildi. Hırs bile değildi.

Yüzünde gördüğüm şey, düş kırıklığıydı.

BEŞ

Enora genç adamın yanından hızla geçerek, beni bahçenin en uzak tarafında bulunan kule kapısına yönlendirdi. Başımı çevirip ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Ne yapacaktım, özür mü dileyecektim yoksa ona olanları mı açıklayacaktım? Ne beklediğini anlayamamıştım. Etrafı ateşe verip, aç ve susuz, kaçacağımı mı düşünmüştü?

“Adelice.” Enora’nın sesi düşüncelerimi böldü.

“Efendim?”

“Uyum sağlama eğitimi boyunca dikkatli olmaya çalış,” dedi iç çekerek ve yerleşkenin diğer kanadına geçmek için bana eşlik etti.

“Bir şey sormak istiyorum...” Bahçedeki çocukla ilgili çelişkili düşüncelerimi nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum. “Burada neden erkekler var?”

“Yapamayacağımız birçok iş var,” dedi.

Hafifçe başımı salladım ama sözlerini inandırıcı bulmamıştım.

“Dokumacıların yapacak önemli işleri var,” dedi Enora, alçak sesle. “Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmaya çalışırlar ve...” Sesi alçaldı ve sonunda sustu. Sanırım bir seçim yapmaya çalışıyordu.

“Ve?” dedim, araya girerek.

“Güvenlik görevlisi olarak çalışıyorlar,” diye sözlerini bitirdi.

“Tehlikede miyiz?” dedim şaşkınlıkla.

“Biz mi? Hayır,” dedi. Sesindeki sıkıntıyı sezebiliyordum. “Lonca tamamen kadınlardan oluşmuş bir yerleşke konusunda pek istekli değil.”

Sorularımı yanıtlayacağını belirten Enora, yalan söylememişti ama şu ana kadar gösterdiği güveni düşünerek biraz ara vermem gerektiğini düşündüm. Ne de olsa, en büyük sırrımı biliyordu.

“Bugün diğer Seçilmişlerle birlikte olacaksın. Arkadaş edinmeye çalış,” dedi, konuyu değiştirerek.

“Okulun ilk günü gibi,” dedim mırıldanarak ve geniş bir kapının önünde toplanmış kadın kalabalığına göz attım.

“Evet,” dedi ve narin ellerini omuzlarıma yerleştirip, gözlerini gözlerime dikti. “Ama hayatının geri kalan kısmını bu kızlarla geçireceksin.”

Zorlukla yutkundum. Okula gittiğim günler çok uzakta kalmamıştı ama sınıftaki kızların yüzü hafızamdan silinmeye başlamıştı bile. Seçilmişlerin uyması gereken saflık standartlarının geçerli olduğu bir güzellik yarışmasında gibiydik. Ama kızların her biri diğerini gölgede bırakmak için elinden geleni yapardı. Her hafta aramızdan biri kozmetik olmayan ama onun yaptığı işi başaran bir keşifte bulunurdu. Süslenmek ve kendini göstermek konusunda iyi değildim. Yanaklarımı çimdikleyip renklendirmeye çalışmak bana göre değildi. Kozmetik ve makyaj malzemeleri süreklilik gösteren iyi davranışların karşılığı ya da daha az ayrımcılık olan iş hayatına girince kullanılacak bir ödül olmalıydı. Ama burada saflık standartlarından daha garip bir durum vardı. Güzel görünmek için, kapalı kapılar ardında yapılmayacak şey yoktu.

Kalabalığa karışmak için ilerlemeye devam ederken yüzüm-

den duygularımın anlaşılmasına çalıştım. Boş bir holde kalabalık bir grup olarak durmuş, önümüzdeki kapının açılmasını bekliyorduk. Bazı kızlar da küçük gruplar halinde birbiriyle konuşup duruyorlardı. Rengarenk bir ekiptik. Bir yanda siyah saçları özenle örülmüş kıvrak bir kız, diğer tarafta kahverengi tenli, kısa saçlı bir kız, platin rengi saçlı kızlar, şık bluzlar giymiş kızlar vardı. Heyecanlı mı, gergin mi olduklarını düşünmeden edemedim. Büyük banyolar ve şömineler için ruhlarını satmışlar mıydı? Lonca'nın istediği her şeyi yaparlar mıydı?

İki genç memur, bizi sıra sıra sandalye yerleştirilmiş, geniş bir alana doğru yönlendirdiler. Sandalyeler boş bir duvara bakıyordu. Sıraya girip yerlerimize oturduk. Sohbet eden diğer kızlar gülüşerek bir arada oturdular. Birbirlerini tanıyor gibiydiler. Anlaşılan hücreye kapatılmamışlardı ve şimdiye kadar birlikte zaman geçirmişlerdi. Son birkaç günde çok şey kaçırmıştım.

Siyah saçlı kız yanımdaki sandalyeye oturdu. Oturduğu anda güçlü bir Hindistan cevizi kokusu aldım. Yakından bakınca esmer olduğunu fark ettim. Daracık eteğinin altından, uzun bacakları dikkat çekiyordu. Topuksuz haliyle benden en az on beş santim kadar uzun olmalıydı. Egzotik güzelliğini ve yeni rolüne uyumundaki rahatlığını kıskançlıkla izlemekten kendimi alamadım. Dönüp bana bakarak konuşmaya başlayınca şaşırdım. "Bizi iki gruba ayırdılar. Sen benim grubumdasın."

"Dalgın mı görünüyorsun?" dedim utangaç bir tebessümle.

"Hayır, kafan karışmış gibi duruyorsun," dedi. "Yeni olduğunu anlamak kolay, çünkü çoğumuz birlikte kaldık."

Ben de onun gibi sesimi alçaltarak konuştum. "Birlikte mi?"

"Herkesin tek başına kaldığı bir odası yok." Esmer yüzünde göz kamaştıran beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

"Ben Adeline," dedim, kızın beni ve durumumu nasıl bildiğine şaşıarak.

“Biliyorum,” dedi. “Ben Pryana. Annem işadamlarının kaldığı küçük bir otelde hizmetçi olarak çalışıyor. En iyi dedikoduları öğrenmek için, hizmetçilerle konuşulması gerektiğini söyledi. Ve şu anda en iyi dedikodu konusu sensin.”

Bana yiyecek getiren, şömineye odun atan, giysilerimi odama bırakan kızları ve erkekleri düşününce kendimi şımanık bir zengin kız gibi hissettim. Beni güce susamış bir Seçilmiş gibi gördüklerinden hiç kuşku yoktu. Etrafta bilgi kaynakları olduğunu ya da izlendiğimi düşünmemiştim.

“Bunu unutmamaya çalışacağım.”

“Dikkatli ol,” dedi Pryana, onu duymamı olanaksız kılan bir sesle. Konuşmamız genel uğultu içinde kayboluyordu. “Senin seviyende, kimlerle görüşüp konuştuğunla daha yakından ilgilenebilirler. Özellikle de senin geçmişinle...”

“Benim seviyemde mi?”

“Hepimizin senin gibi lüks içinde mi yaşadığını sanıyorsun? Beni yanlış anlama, şu anki halimden çok memnunum. Ama sürgündeki herkes, basit bir Seçilmişin en üst Kule’de olmak için ne yaptığını merak ediyor.”

“Anlaşılan bir hizmetçiyle arkadaş olmam gerek,” dedim mırıldanarak. Öğrendiğim yeni bilgiye anlam vermeye çalışıyordum. Neden özel ilgi gördüğümü tahmin edebiliyordum ve bunun adam kayırmakla hiçbir ilgisi olmadığını farkındaydım.

Pryana, iddia ettiğim kadar masum olmadığını düşündüğünü gösteren bir bakış attı. Ama konunun üstüne gitmeyi düşünse de buna fırsat bulamadı, çünkü karşısında bulunduğumuz beyaz duvarda renkli ışıkların parıltısı belirdi. Renkler yavaş yavaş kenarlara doğru dağılıp bir kadın şeklini aldı. Film üç boyutluydu ve izlediğimiz bir kayıt olmadığı, kadının bizimle birlikte odada bulunduğu izlenimini veriyordu.

“Eğitime hoş geldiniz,” dedi, görüntüdeki kadın gülümseye-

rek. On İkiler Loncası'na hizmet etmek için çağırılmak bir onurdur ve onur beraberinde ayrıcalık getirir. Batı Sürgün Kulesi, bir Dokumacı olarak devam edeceğiniz yeni hayatınıza geçiş döneminizin, sorunsuz ve mutlu geçmesini sağlamak ister. Eğitim dönemi boyunca her biriniz için bir hoca görevlendirilecektir. Sorularınızı yanıtlayacak, uygun davranış ve giyim konusunda sizi yönlendirecektir.”

Oturan kızlara şöyle bir göz attım. Gözlerini kırpmadan filmdeki kadını izliyorlardı. Bakışımı yakalayan Pryana gülümsedi.

“Arras'ın geleceği sizin gibi kızların elinde,” diye devam etti kayıttaki oyuncu. “Dünyamızla ilgilenen Lonca karmaşık bir örgüttür ve her biriniz oligarşimizin vazgeçilmez bir parçasısınız. Eğitiminiz boyunca, Arras'ın bütünlüğünü korumak için hazırlanmış çeşitli görevlerde, beceriniz, kararlılığınız ve işe bağlılığınız gözlemlenecek. Dünyamızın belirli şekillerini kavramayı öğrenirken dikkatle izleneceksiniz ve yerleşkede bulunan herkesin güvenliği için davranışlarınız güvenlik görevlileri ve ses sistemi tarafından denetlenecektir. Bu değerli bilgi On İkiler Loncası'na bağlılığınız karşılığında size verilmiştir. Her biriniz buraya bir Dokumacı olma potansiyeline sahip olduğunuz için getirildiniz ama yerleştirme ve Sürgün Kulesi içinde görevlendirme, özel olarak atanmış eğitim komitemizin gözlemlerine göre yapılacaktır.”

Kızlardan bazıları hayretle mırıldandılar. Onlar için hâlâ hoca görevlendirilmemiş olmalıydı. Her şeylerini ve sevdiklerini geride bırakıp gelen ve burada hizmetkarlık yapacak olanlar için üzüldüm.

“Lonca tarafından çağırıldığınıza göre, burada bir yeriniz bulunduğuna emin olabilirsiniz. Batı Sürgün Kulesi'nde her kız için bir fırsat bulunur ve İşleme Hizmetlerinin hangi bölümünde çalışırsanız çalışın, Dokumacılara verilmiş ayrıcalıklardan

birçoğunun tadını çıkarabilirsiniz. Eğitimin hassas yapısından dolayı, sivil hayata dönmeniz olanaksızdır ama bugünden sonra burada bir eviniz ve işiniz olacaktır.”

“Tam olarak ne demek istiyor?” dedi Pryana, yanımda yakı-narak.

“Demek istediği” –duyabilmesi için eğildim– “bazılarımızın sonunda mutfakı temizlemek zorunda kalabileceği.”

Gözlerini iyice açtı ama inanmayarak başını salladı.

“Tuvaleti temizleyen kıza, nasıl bu işi yapmaya başladığını sordun mu?” dedim.

“Hayır ama şimdi soracağım.”

Eski bir Seçilmişin, çok sevimli bir insana bile nasıl redde-dildiğini itiraf edeceğini sanmıyordum. Başkalarının şanssızlığı hakkında açık sözlü olmak başka, kendi kötü kaderini açıkla-mak başka bir şeydi.

“Beceri seviyelerinize göre size görevler verilecektir. Lonca'ya sadık Dokumacılar için her zaman gelişme olasılığı vardır,” diye devam etti filmdeki kadın. Ekranda kocaman bir makinenin gör-rüntüsü, kadının arkasında belirdi. Denemede karşıma çıkan tezgâh gibiydi ama daha büyüktü. Bir dizi gümüş rengi boru-ya bağlı çarklar sessizce çalışıyordu. Kadın konuşurken, altın rengi ve diğer renklerin karışımı ipler ısıldayarak dokuyordu. Deneyimimden edindiğim bilgiyle, altının zaman olduğunu ve çevremdeki dokumayı görmek için çaba harcarsam bir uçtan bir uca akıp giden ipliklerin, şeritleri oluşturduğunu göreceğimi biliyordum. Diğer iplikler şeritler boyunca dokuyor, gergin ve rengârenk bir halı oluşturunuyordu.

Bu ana kadar dokuma tezgâhlarını yalnızca deneme süresin-de görmüştüm ve dokumaya dokunma dürtümü göz ardı etmek için çaba harcamıştım. Şimdi hayat dolu parlıtısını görüyordum. Ama izlerken ekrandaki görüntü değişti. Çarklar yerine oturdu

ve yakın çekimle tezgâhtaki bir dokuma parçası ekrana yansıdı. Önce lifler, bir mahallenin havadan görüntüsünü gösterdi. Daha yakından incelenince bir cadde ortaya çıktı. Ve dokuma son olarak evinde oturan bir aileyi gösterdi. Film yeniden ilk gösterdiği karmaşık dokumaya döndü.

“Dokumacılar, On İkiler Loncası’nı yöneten adamlarla el ele çalışırlar. Batı Sürgün Kulesi yerleşkesinde, temel dokuma, bakım ve yaratım işlerine odaklanacaksınız. Yerleşkemiz yiyecek ve havadan sorumludur. En iyi Dokumacılarımız, bölgemize özel konularla ilgilenirler. Hepiniz yetenek testlerinizin sonuçlarına uygun olarak bu tesise getirildiniz. Başka alanlarda bir beceri geliştirmeniz durumunda, Lonca her zaman bir görev değişikliğine karar verebilir. Arras’ın dokumasının fiziksel bütünlüğünü korumak, dünyamızın güvenliği ve refahını sağlamak için dört Sürgün Kulesi bir arada çalışırlar. Her kule dokumada en yüksek denetimi sağlamak üzere özenle yerleştirilmiştir ve her bir Kule’de çalışan kadınların belirli görevleri olsa da, önem dereceleri aynıdır. En iyi Dokumacılar Arras’a güç katan ve yaşamımız için vazgeçilmez unsurları denetleme anlamına gelen Yaratım işinde çalışabilirler.”

“Arras’ın huzur ve refahı sizin dokuma tezgâhları üzerinde yaptığınız çalışmalara bağlıdır. Bölgelerin işlevini düzgün olarak yerine getirmesi için şekilleri tam olarak takip etmek ve dokumada bozulan bölgelerin varlığını denetlemek, vatandaşlarımızın güvenliğini etkilemeden tehlikeli davranış ve durumları yakalamamızı sağlar. Beklenmedik eğilimler tarafından zarar görmüş iplikleri temizlemek ve yenilemek için özel teknikler geliştirildi. Uyumsuzları genç bir yaşta yakalamak için dünyadaki bütün okullarla işbirliği içindeyiz. Bu şekilde suç ve kazadan arınmış bir nüfus yaratabiliriz. Dokumada fark ettiğiniz herhangi bir düzensizliği zamanında bildireceğinize güveniyoruz.”

Demek Cormac restoranda bana bu yüzden glmt. Arras, Yayın Birliği ve memurların bizi inandırmaya çalıştığı kadar huzurlu bir yer değildi. Sözünü ettikleri iplikleri temizleme yöntemi her neyse, Romen'den zorla gtrlmemden sonra yaptıklarından farklı olmamalıydı. Uyumsuz davranışların var olduğunu, yalnızca anımsanmaması için yok edildiğini bilseler, vatandaşlar kendilerini güvende hissederler miydi? Ya da öğretmenin kaygısı sonucu çocuklarının bir anda yok edilebileceğini bilseler, nasıl hissederlerdi? İlk kez, ğretmen olmayıp böyle zor bir durumda kalmadığıma sevindim. Bizi içinde sakladıkları sahte pencerele, altın kafesi anlamaya balamıtım. Bu bilgiyle asla eve dnemezdik.

Filmde konuşan kadın, yerini Arras'm çeşitli bölgelerinden örnekler sunan bir slayt gösterisine bırakınca dikkatim yeniden ekranda yoğunlaştı. Gözlerimi ayırmadan resimlere bakarken, gösterilen şehirlerin, merkezlerde yükselen, binlerce penceresi olan kulelerin, kk evlerin ve ehri çevreleyen mağazaların, Romen'den pek de farklı olmadığını görerek d kınkılığına uğradım. Manzaranın farklı gözüken tek yanı bitkilerdi. Yaşadığım yerde imen, karaağaç ve özenle düzenlenmiş sarı, beyaz çiçekler bulunurdu. Ama bu şehirlerde palmiye ve am ağaçları ile eğreliotu ve uzun sarı imen vardı. Bu bitkileri yalnızca okulda verilen derslerde, ekranda görmüştüm. Farklar ufacıktı ama Arras'ın tamamının gözlerimin önünde olması heyecan vericiydi.

"Batı Sürgün Kulesi'ne hoş geldiniz. Elleriniz mutluluk getirsin," dedi kadın sunumunu bitirerek.

Son görüntü, okulda yüzlerce kez gördüğüm birçok yüksek binadan oluşan bir üstü. Şu an içinde oturduğm Batı Sürgün Kulesi'nin resmiydi. Bazı kızlar mutlulukla bağınıtılar ama ben beton ve tuğlanın ağırlığı altında ezildiğimi hissediyordum. Yer-

leşkeyle ilgili hiçbir şeyi heyecan verici bulmamıştım. Duvarlarla çevriliydi ve endüstriyeldi. Birçok kişiyi etkileyen güç ve ayrıcalık umuduna uyum sağlayan bir görüntüydü. Ama benim dikkatimi çeken tek şey pencerelerin eksikliği ve bulutsuz gökyüzünde, sonsuz bir kafes gibi nasıl yükseldiği. Buradan asla kimse kaçamazdı.

“Pek iyi görünmüyorsun,” diye fısıldadı Pryana. “Görüntülerin hareketi mideni mi bulandırdı?”

İlgisinden hoşlanarak başımı salladım. “İyiyim. Yalnızca birkaç gündür çok yoruldum.”

“Bense, dokuma tezgâhlarında çalışmaya kesinlikle hazırım. Denemeden beri, dört gözle bunu bekliyorum,” dedi. Gözlerindeki umut kıvılcımlarını görebiliyordum.

“Henüz denemedin mi?” dedim şaşırarak.

“Hayır,” dedi Pryana, itiraf ederek. “Şu ana kadar görgü kurallarının öğretilmesi ve küçük gruplar halinde filmler izlenmesi dışında bir şey yapmadık. Becerilerimizi korumak için saflığın ne kadar önemli olduğu en az yüz kez hatırlatıldı.”

“Burada böyle bir sorun çıkma olasılığı pek yok.” Sıkıntılı yüzüne bakarak güldüm.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi gözlerini devirerek. “Onu gördün mü?”

Kapıyı işaret edince, bir sonraki dersimiz için bize eşlik etmek üzere bekleyen Erik'i gördüm. Enora ortada yoktu ama sanırım Dokumacıların çoğu çalışıyordu.

“O mu?” diye sordum umursamaz bir ifadeyle.

“Saçmalama, ne kadar yakışıklı olduğunu görmüyor musun?” dedi, kendine engel olmayı başaramayarak. “Burada çalışan memurların yarısı, onun yarısı kadar yakışıklı olsa, o namus standartlarıyla ilgili filmleri bana her gün göstermeleri gerek.”

Haklı olduğunu kabul etmeliydim. Bugün, düzgün şekilde

taranmış, müthiş sarı saçları ince çizgili ceketinin omuzlarına dokunuyordu. Maela'nın asistanı olma görevini, görüntüsüyle mi, becerileriyle mi elde ettiğini düşünmeden edemedim. Ama Pryana'nın açıkça belli ettiği ilgisi biraz fazlaydı. Bazı kızlar utangaç şekilde göz atıyorlar, bazıları ise doğrulup ona bakıyorlardı ama her biri onun varlığının farkındaydı. Ayrımcılığı düşününce, bu durum pek de şaşırtıcı değildi. Erik gibi biriyle ya da diğer memurlardan herhangi biriyle çoğumuzun kendi yaşımıza yakın erkeklerle çoğumuzun ilk karşılaşmasıydı. Kızların bazıları gibi, kadınlığımdan utanırcasına ezilip büzülmek istemiyordum. Ama belki erkekler çevremdeyken sivri dilli oluşumun ve hücreden beni çıkaran garip çocukla yürürken kalbimin hızla çarpmasının nedeni buydu.

"Evet, sevimli birine benziyor," dedim, dostça davranmaya çalışarak. "Ama saçları aşırı uzun. Böyle bırakmasına nasıl izin verdiklerine şaşırdım."

"Konu sen olunca, sanırım namus standartlarıyla ilgili sorun yaşamayacaklar," dedi Pryana şakalaşarak. "Ayrıca Saxun gibi sahil kasabalarında, uzun saçın yaygın olduğunu duydum. Ah, sanırım gitme vakti geldi!"

Kızların çoğu koridorda toplanmıştı ve bazı görevliler arkamızdan bizi izlerken, Erik kalabalığa öncülük ediyordu.

"Bayanlar, bugün size yerleşkeyi gezdirip, rehberlik edeceğim. Belki de bildiğiniz gibi, eğitimden sorumlu olan Dokumacı Maela'nın asistanıyım. Ancak bugün kendisinin tezgâhta yapması gereken çalışmalar var. Atölyeleri ve Batı Kulesi'ndeki departmanları ziyaret edeceğiz," dedi Erik, tüm grubun duyabileceği kadar yüksek sesle. "Size önderlik edecek kadar iyi eğitildiğimden şüpheleniz olmasın."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Pryana. "Tezgâhta çalışmaya çağız ama en azından bütün gün onu takip edeceğiz."

Onaylamak yerine, kolunu kavrayıp, grubun önüne doğru çektişirdim. Gezinin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum. Öne geçtiğimi gören Erik kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

“Tanrım,” dedi Pryana fısıldayarak, “sana bakıyor.”

“Evet, çünkü buraya ulaşmak için grubun yarısını ezip geçtim,” diye yanıtladım, ben de fısıldayarak.

“Tarzını sevdiğimi söylemeliyim.”

Minnettar bir bakışla gülümsedim ve sonra dikkatimi konuşmasına devam eden Erik’te yoğunlaştırdım. Koridorun sonunda yol üçe ayrılıyordu ve Erik bizi en soldaki hole yönlendirdi.

“Birçoğunuz başlangıç düzeyinde çalışıyor olacaksınız,” dedi ve kapıyı açarak geniş bir odaya girmemizi sağladı. İçerde sıra sıra dizilmiş küçük dokuma tezgâhları vardı ve her birinin başında, Arras’ın bir parçası üzerinde çalışan bir Dokumacı duruyordu. En uzaktaki duvarda bulunan birkaç kare pencereden içeri ışık giriyordu ama atölyedeki ortam iç karartıcıydı.

“Biraz daha aydınlık olamaz mıydı?” dedi Pryana.

“Özellikle de bunlar gerçek pencereler olmadığına göre,” dedim mırıldanarak. Gözümün kenarından Erik’in suratının asıldığını gördüm.

“Gerçek pencereler değil mi?” diye yineledi Pryana.

Onun şaşkınlığı ve Erik’in sıkıntılı bakışları arasında, yerleşkenin duvar ve pencerelerinin programlanmış ekranlar olduğunu bilmemem gerektiğini fark ettim. Kafese kapatıldıklarını bilmeyen vahşi hayvanlar daha mutlu olurlardı.

“Evet, odamdaki pencereler çok büyük,” dedim yalan söyleyerek. “Atölyelere daha büyük pencereler koyabilirlerdi.”

Açıklamamdan memnun kalan Pryana gülümsedi ama grubun başında duran Erik hareket etmeden önce başını eğip dik dik bana baktı.

“Başlangıç düzeyinde, yiyecek dağıtımını, kırsal kesimdeki şehirlerden sağlanan yiyeceği, Arras’ın tüm şehirlerine dokumayı öğreneceksiniz. Gevşek iplikleri ya da bozulma belirtilerini de bulmaya çalışabilirsiniz,” dedi. Bu arada ilk ziyaret ettiğimize benzer odalara girip çıkmaya devam ediyorduk. Bu basit işlerle ilgilenen yüzlerce Dokumacı çalışıyor olmalıydı.

“Buradan, hava konusuna odaklanan atölyelere geçebilirsiniz,” diye devam etti ve bizi yeni bir bölüme yönlendirdi. “Bu bölümde her bölgeye gerektiği kadar yağmur düşmesi sağlanır. Diğer bölümlerde standart kaldırma ve değiştirme işlemleri yapabilirsiniz.”

Hava atölyeleri daha genişti ve her bir odada yaklaşık on kız çalışıyordu. Kullandıkları tezgâhlar daha büyüktü ve yeni kızların onları izlediğini fark etmemiş gibiydiler. Belki de umursamıyorlardı.

“Sanırım burada çalışmak isterdim,” dedi Pryana bana dönerek.

Ona hak vermek zorundaydım. Diğer odaların kalabalığına ya da başlangıç seviyesindeki Dokumacılar beklenen önemsiz işlere katlanabileceğini düşünmüyordum.

“Ama en yetenekli Dokumacılar bir sonraki bölümde çalışacaklar,” dedi Erik, kalabalığa seslenerek.

Onu izledik ve daire şeklinde bir odaya geçtik. Bu atölyelere açılan ağır kapıda muhafız vardı ve geçiş için güvenlik izni gerekiyordu.

“Bu atölyelerde yapılan iş öyle hassas ki, orada çalışan Dokumacıları rahatsız etme riskini göze alamayız,” dedi.

Çevremdeki kızlar homurdanmaya başlayınca, devam etmek istediğini belirterek elini kaldırdı.

“Düş kırıklığına uğradığınızı anlıyorum ama gerekeni yapmak zorundayız. Üst kattaki atölyelerde Acil Durum Depart-

manı bulunuyor. Batı Bölgesi'nde kaza olmamasını sağlıyorlar. Ayrıca Batı Doğum Departmanı da orada bulunuyor. Orada Dokumacılar Arras'taki bebeklerin doğumunu denetliyorlar."

"Ne dedin sen?" Pryana yüksek sesle konuşunca kızlar kıkırdamaya başladılar. "Orada bebekler mi var?"

Erik başını salladı ama dudaklarının hafif bir gülümsemeyle kıvrıldığını fark ettim.

"Hayır," dedi, onu rahatlatarak. "Arras'ta yeni bir canın doğma süreci kesin kurallara bağlıdır. Yerel Lonca klinikleri tarafından onaylanan bir hamilelik sonrasında, o bölgedeki doğum departmanı, doğumun sağlıklı bir şekilde gerçekleşmesi için yerel doktor ve hastanelerle bir arada çalışırlar. Bunun gerçekleşebilmesi için Dokumacılar doğumları programlar ve bebek doktor ile cerrahi ekip tarafından dünyaya getirildiğinde, yeni ipliğin dokunmasını sağlarlar. Burada alışılmış bir işlemdir ama yine de hassas bir temas gerekir."

"Ben de doğuma yardımcı olmak istiyorum," dedi kısa boylu bir kız. "Çok güzel olmaz mı?"

Başımı içgüdüsel olarak salladım ama aklım annemin kusursuz bedenini bozan karın bölgesindeki yara izine takıldı. Annemle babam nasıl bebek yapıldığını bana anlatmışlardı, çünkü saflık standartlarına uymamı sağlamak için nelerden uzak duracağımı bilmemenin adil olmayacağını düşünmüşlerdi. Ama bebeklerin nasıl dünyaya geldiğini açıklamamışlardı. İzin verilmeden başka bir çocuk doğurmasının neden imkânsız olduğunu şimdi anlıyordum. Ve bir bebek doğurması için yıllarca ona yalvarıp durmuş, bunun olanaksızlığını her anlattığında ona sert karşılıklar vermiştim. Beklentiler ve kurallar konusunda neden bana daha açık davranmamıştı. Belki o zaman yerimde oturup gelmelerini bekleyeceğime, kazanım için geldiklerinde kaçmam gerektiğini bilirdim.

“Yukarıda başka ne var?” dedi Pryana Erik’e sokularak.

Gruptan farklı davranmayı nasıl göze aldığını hayretle izliyordum. Uzun bacaklarını ortaya çıkaran daracık elbisesi içinde öyle rahat bir hali vardı ki. Özgüvenini imrenerek ve dürüst olmak gerekirse kıskanarak izliyordum. Ama Erik onu fark etmemiş gibiydi. Nedeni belki işinde çok iyi olması, belki de Maela’nın yalnızca asistanı olmamasıydı.

“Diğer her şey gizli bilgi olarak sınıflandırılmıştır,” dedi Pryana’dan uzaklaşarak ve gruba gitme zamanının geldiğini işaret etti.

“Belki kızlardan hoşlanmıyor,” dedi Pryana geveleyerek ve yeniden yanıma yaklaştı.

“Bizi kendinden uzak tutmak için eğitilmiş,” dedim. “Tüm yeni Dokumacılar onun yanında saflık standartlarından saparlarsa, buradaki ömrü uzun olmaz.”

“Aslında haklısın,” dedi içini çekerek. “Ama gözlerimi ondan alamıyorum.”

Gezimize devam ederken kaçırdığım şeyleri Pryana’ya sormakla, ilgisiz görünmek arasında kararsız kalıyordum. Neyse ki tüm dedikoduları bana iletmek konusunda çok istekliydi.

“Cypress’da on kazanım yapıldı,” dedi, grupla yürümeye devam ederken. “Sanırım bir rekor kırıldı.”

Sesindeki gurur fark ediliyordu.

“Hepinizi deneme sırasında mı buldular?” diye sordum. Roman’daki kızların özel bir yeteneksizliği mi olduğunu merak ediyordum.

“Elbette,” dedi Pryana, grubun önünde ilerleyen kızları işaret ederek. Esmer tenleri ve parlak siyah saçları Pryana’ya benziyordu.

“Herhangi biriyle arkadaş mıydın?” diye sordum.

Pryana iğrenme ifadesiyle yüzünü buruşturdu.

“Hayır, o şehirdeki kızların tek amacı tanışma randevuları ayarlamaktır. Kuzey şehirleri böyledir. Doğudakilerin daha hırs-
lı olduklarını duydum.”

Bir an, biz batıdakiler için neler söylendiğini merak etmek-
ten kendimi alamadım ama sormadım. Pryana’nın neden bura-
da bulunmak istediğini öğrenmek daha çok ilgimi çekiyordu.
“Ya sen?” dedim. “Ailen ne düşünüyor bu konuda? Çağırıldığın
için mutlular mı?”

“Elbette,” dedi, hayretle bana bakarak. “Annem bir hizmetçi.
Her zaman yükselmemi hayal etti ve benden birkaç yaş küçük
kız kardeşim de sabırsızlıkla çağırılma sırasının ona gelmesini
bekliyor.”

Pryana’nın birkaç sene sonra kardeşini görme olasılığını dü-
şününce kalbime bir acı saplandı. Annemle babamın mücade-
lesinden sonra, çağırılrsa bile, Lonca’nın Amie’yi benim bulun-
duğum yere asla göndermeyeceğine emindim. Pryana’nın yeni
hayatına bu kadar kolay uyum sağlamasını kıskanmaktan ken-
dimi alamıyordum.

Yerleşkenin bu kanadının girişine geldiğimizde durdurulunca
şaşırdım. Başka bir muhafızla fısıldaşan Erik yan odada gözden
kayboldu. Muhafız ilerlememiz yerine durmamızı işaret etti. Az
sonra başka muhafızlar da geldi ve midem kasılmaya başladı. Ko-
ridora dönmemiz söylendi ve hep birlikte uzun bir merdivenin
önüne götürüldük. Kulenin tepesine doğru tırmanmaya başladık.

Sonunda kendimizi büyük ve taş bir odanın içinde bulduk.
Duvarlarda tuhaf şekilli pencereler vardı. İnsan bedeninin sı-
ğamayacağı, ancak dışarıyı rahatça görebilecek büyüklüktey-
diler. Her tarafta filmde gösterilenlere benzer, büyük dokuma
tezgâhları vardı ama bunlar soğuk ve boştu. Bir dizi çark ve
tekerlek boyunca her biri diğerine bağlantılıydı. Büyük, çelik
canavarların etrafındaki duvarlar borularla kaplıydı. Eşit aralık-

larla yerleştirilmiş kısa tabureler vardı. Makineleri kullanabilmemiz için Dokumacıları dışarı çıkarmış olabilirler miydi?

Diğer kızlar, gözlerini açarak fısıldaşmaya başladılar ve bir kez daha kendimi yalnız hissettim.

Aynalı odadaki kadar göz kamaştırıcı gözükten Maela, arkasında Erik ve başka bir korumayla birlikte odaya girdi. Diğer korumanın saçı kazınmıştı ama her iki erkek de sırım gibi, dikkat çekici ve tehlikeliydi. Erkeklerin siyah giysisi önünde, kıpkırmızı elbisesi koyu renk perdeye sıçramış kan gibi gözükten Maela gösterişli bir şekilde önümüzde durdu. Gözümüzü korkutmak istediğini biliyordum ama işe yaramadığını göstermek için doğruldum ve çenemi hafifçe yukarı kaldırdım.

“İyi günler,” dedi titrek bir sesle, kollarını açarak. “Bugün Dokumacı olma yolunda bir adım atıp, ilk denemenizi yaşayacaksınız. Bu test, dokumayı hissetme yeteneğinizi ve becerinizi nasıl denetleyebildiğinizi ölçecek. Ayrıca önünüzde gördüğünüz şehirlere sınırsız fayda sağlayacak.”

Birkaç kız alkışlamaya başladı ama ben dosdoğru önüme bakmaya devam ettim.

“Size beklenmedik bir iyilik yapacağız. Normal şartlarda yeteneğinizi kanıtlayana kadar gerçek bir tezgâha ulaşamazsınız. Ama bu sene küçük bir temizlik çalışması yapma fırsatı yakaladık.” Konuşurken bakışlarının bir an üstümde durduğunu fark ettim. “Ancak eğitim filminde gördüğünüz gibi, hepiniz Dokumacı olacaksınız.”

Çevremdekiler arasında huzursuz bir hareketlenme oldu. Bir saat önceki sevinç uğultusu yerini sakın bir telaşa bırakmıştı.

“Şuna emin olabilirsiniz ki, davet edildığınızde...”

Kendime engel olamadım ve güldüm.

“Gülünç bir şey mi var, Adelice?” dedi Maela sert bir sesle ve bütün başlar bana doğru döndü.

“Bana daha önce olan bir şeyi hatırlatın.” Gözlerine bakmaya çalışarak gülümsedim. “Ama lütfen devam et.”

Bakışlarla öldürebilseydi...

“Söylediğim gibi...” Maela hemen devam edecekti ama ben gereksiz yere ilgi çekmiştim. “Hepiniz burada kalıp, Sürgün Kulesi’nde hizmet edeceksiniz. Aranızda dokuma ve yaratım işinde çalışması uygun görülmeyenler, değirmenimizde ya da başka gerekli işlerde çalışmaktan mutlu olacaklardır.”

Hizmetçi ve uşak olarak, demek istiyordu sanırım.

“Burada her zaman sizin için bir yer bulunacaktır.” Maela kararlı bir ifadeyle gülümsedi.

Birkaç tanesi kaygılanmaya devam etse de kızların çoğu sakinleşmiş görünüyordu.

“Dokumanın en önemli yönlerinden biri zayıf iplikleri söküp atmaktır. Arras’ta bulunan her insan ve eşyanın kendine ait bir ipliği, her yerin de kendine ait dokunmuş bir bölgesi vardır. Bu iplikleri ve bölgeleri ekleyerek, söküp atarak ya da yeniden düzenleyerek Arras’ın düzenini sağlıyoruz. Zayıf bir iplik çevresindeki iplikleri de tehlikeye atabilir. Elbette dokumanın yumuşaklığı işimizin gerektirdiği esnekliği bize sağlamaktadır. Ama bazı iplikler diğerlerinden daha dirençlidir. Gerektiği zaman onarmak ve yenilemek için dikkatli olmak zorundayız ama zaman zaman da söküp atmak zorunda kalabiliriz.”

Şimdi doğruca bana bakarak konuşuyordu. “Birçok iplik güçsüzse, büyük bölgeleri ve tahmin edebileceğiniz gibi herkesi tehlikeye atar.” Gözlerini benden kaçırıp, sessiz kalabalıktan onay bekledi.

Diğer Seçilmişler ciddi bir ifadeyle başlarını salladılar. Ben hareket etmedim. Yanımda duran Pryana beni de aynı fikirde olmaya zorlamak için koluma vurdu.

Kimse soru sormuyordu. Neden bunları yapmak zorunda

olduğumuz önemsiz bir şeymiş gibi, herkes uyumlu bir şekilde başını aşağı yukarı sallayıp duruyordu. Önemli olan tek şey Lonca'nın istediğini yapmaktı, çünkü bize önemli olduğu söyleniyordu. Zaman şeritlerinin bozulması kimsenin ilgisini çekmiyor muydu? Makinelerin işimizi yaparken bize nasıl yardımcı olacağını bilmek istemiyorlar mıydı? Maela'nın en az sevdiği öğrencisi olarak bu soruları soramazdım ve anlaşılan başka kimse de umursamıyordu.

"Bugün her biriniz ilk kaldırma işleminizi gerçekleştireceksiniz," dedi Maela.

"Söküp atmayı mı kastediyorsun?" diye sordu Pryana. Kısa bir an için Maela'nın yüzünde bir gerginlik belirdi ama sakinliğini bozmadı.

"Evet, bazıları öyle de adlandırıyorlar. Ama ben o şekilde isimlendirmeyi kaba buluyorum," dedi Maela rahat bir ifadeyle. Yüzündeki gerginlik hâlâ yok olmamıştı. Ben her şeyi kaba buluyordum ama öfkesine hedef olmamak ve kendinden geçmiş öğrencilerin daha fazla dikkatini çekmemek için dilimi tuttum.

Maela başıyla işaret edince Erik en uzak duvara yaklaştı ve bir dizi düğmeye bastı. Diğer kızlar onu izliyorlardı. Pryana'nın bile bakışları aşırı istekliydі. Erik şifreyi girer girmez, odaya dağılmış, tuhaf dokuma tezgâhlarının üzerinde panlıdayan, neredeyse şeffaf halılar belirdi. Dokumanın görüntüsü kızların dikkatini Erik'ten ayırabilecek tek şeydi. Birçoğunun soluğu kesildi, hatta bir tanesi görüntü bile onu korkutmuş gibi bir adım geri kaçtı. Bir eğitim tezgâhına yalnızca deneme süresince dokunmuş kızlar için, Arras'ın görüntüsünün gözleri önüne serilmesi inanılmayacak bir şeydi. Dokumayı gözümde canlandırmayı her zaman başarabildiğim halde, bu şekilde önümde görmek benim bile midemin düğümlemesine neden oldu.

"Dokumayı, tezgâh olmadan görebilir miyiz?" Sözcükler ağ-

zımdan çıktığı anda geri almak istedim ama kendimi suçlamaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Erik ilgiyle bana bakıyordu ama araya girdiğim için Maela'nın canı sıkılmıştı.

"Hayır, bu çok gülünç. Dokuma, işgal ettiğimiz zaman ve maddenin ta kendisidir. Elbette o şekilde göremeyiz," diye çıkıştı.

Ama ben *elbette* görebiliyordum. Anlaşılan Maela göremiyordu ve yüzlerindeki ifadeye bakılırsa diğer kızlar da göremiyordu. Bu beceriye sahip olan yalnızca bendim.

"Bu," diye devam etti, canlı yeşiller, pembeler ve kırmızılarla dokunmuş, süslü bir parçayı göstererek, "sizsiniz."

Parlak dokuma parçasını daha iyi görebilmek için kızlar birbirine sokulup öne doğru ilerlediler.

"Çok güzeliz," dedi kısa boylu bir kız hayretle.

"Elbette," dedi Maela onaylayarak. "Bu parçaların kalanı, Batı Bölgesi'nin çeşitli şehirlerini gösteriyor. Dokuma tezgâhları, Arras'ın gerçek kumaşını seçip gözden geçirmemize olanak sağlar. Ve Dokumacılar her gün sorumluluğumuzda olan dokuma parçalarını budarlar. Kırılgan iplikleri kontrol ederler ve yetkili makamlar tarafından bize gönderilen kaldırma taleplerini ele alırlar."

Dokumanın görüntüsünü nasıl daha ayrıntılı görebileceğimizi kanıtlamak için bazı ayarlamalar yaptı. Tezgâhın üzerindeki Arras parçasını izlerken, hareket halindeki ışık ve renk kümesinin nasıl bir ev görüntüsüne dönüştüğünü gördük.

"Kaldırma isteği yapılabilir mi?"

"Evet, kesinlikle. Bireyler ve güvenlik görevlileri kaldırma isteğinde bulunabilirler. Hastane çalışanları, sağlık durumu kötü olanlar ve yaşlılar için kaldırma önerisinde bulunabilirler."

Anneannemi ve onun için kim tarafından bir kaldırma önerisi yapıldığını düşündüm. İstekte bulunanın kendisi ve annem

olmadığını kesinlikle biliyordum. Kaldırmaya gerek duyacak kadar zayıf değildi. Anneannemin gitme zamanının geldiğine bir doktorun karar verdiğini düşününce gözlerim buğulandı.

“Bu tezgâhlar bakım gereken alanları belirtirler. Her birini ziyaret edeceğiz ve size zayıf noktayı tanımlayıp ortadan kaldırma fırsatı verilecek. Tezgâhlar gerektiğinde parçayı optik yaklaştırma ve uzaklaştırma yapmanıza, hatta belirli bir ipliği bulmanıza olanak sağlayacak donanımda olsa da, bir çeşit beceriyle de büyüteç ve konum belirleyici kullanmadan zayıflığı bulabilirsiniz.”

Durduğum yerde, sıkıntılı bir şekilde hareket ettim ve bazı Seçilmişlerin de aynı şeyi yaptığını fark ettim. Bu kadar yeni olduğumuz düşünülünce, fazla şey bekleniyordu.

“Korkmanıza gerek yok,” dedi Maela, büyük olasılıkla çevresindeki endişeyi hissederek. “Dokumayı hissetmek için tek yapmanız gereken, parmaklarınızı kullanmak. Bakın.”

En yakın tezgâha yaklaşan Maela, uzun, ojeli parmağını yüzeyde soldan sağa, çizgiler halinde hareket ettirerek parçanın bir yerinde durdu ve eli hareketsiz kaldı. Bir an gözlerini kapatıp bekledi.

“Burası,” dedi ve grup tamamen sessizleşti. “Diğerlerinden daha ince, yıpranmış ve yorgun olduğunu hissediyorum. Yakınında bulunan diğer ipliklerde yarattığı gerilimi fark edebiliyorum. Onlar da düzeni korumak için gerekenden fazla çaba gösteriyorlar.”

Maela tezgâhın kenarındaki çekmecedan uzun, gümüş bir alet alırken herkes nefesini tutmuştu. “Yapılması gereken şey şu ucundan kaldırmak,” dedi ve yumuşak hareketlerle ipliğin ortasına bastırıp hızlı bir hareketle parçayı yırttı. Kancanın ucunda parıldayan bir iplik vardı ve incelememiz için Maela onu bize doğru uzattı. “Kolay.”

Midem altüst olmuştu. Kaldırılmak nasıl bir his olabilirdi? Parça hâlâ vardı ama o insana ne olmuştu?

“Şimdi, kim denemek ister?” diye sordu Maela.

Kendilerini kanıtlamaya hevesli yaklaşık on kız öne doğru atıldı. Pryana’yla bakışlarımız karşılaştıkça, gözlerindeki dehşet ifadesini fark ettim. Neyse ki bu denemeyi iğrenç bulan tek kişi ben değildim.

Kızlar sırayla denemeye çalıştılar. Bir kız neredeyse bir bölümü tamamen yok edecekken Maela hızla onu durdurdu. Hatasının onu Kule’de köle gibi çalışmaya mahkum edip etmeyeceğini merak ettim. Az sonra denemeyi yapmayan yalnızca Pryana ve ben kalmıştık. Onun ne kadar gergin olduğunu görünce öne doğru bir adım attım. Kendine gelmesi için ona birkaç dakika daha vermekle kalmayacak, ben de bu işten kurtulmuş olacaktım.

Maela beni yeni bir parçaya yönlendirdi. Şimdiye kadar gördüklerimizden daha karmaşık bir şekilde dokunmuştu. Binlerce ışıldayan iplik birbirine geçmiş, ışıktan bir gökkuşağı tuvali oluşturmuştu. Birkaç kız kaygılı bir şekilde baktı. Diğerlerinden çok daha karışık ama beni korkutan bu değildi.

“Bakalım ne yapabileceksin,” dedi, cesaretlendirerek.

Uzandım ve parmak uçlarımla parçaya hafifçe dokundum. Şaşırtıcı ve ürkütücü bir duyguydu. Daha önce de dokuma parçalarına dokunmuştum ama içinde insan bulunan bölümlere asla dokunmamıştım. Parçada bir ağırlık hissediyordum ve bunun parmaklarımla altında hissettiğim binlerce insanın hayat enerjisi olduğunu anladım. Karmaşıklığa rağmen, parmaklarım zayıf noktayı hemen hissetti. Öyle ufacıktı ki, çevresindekilere zarar vermeden onu çıkarabileceğimi düşünmüyordum. Ayrıca böyle minik bir zayıflığın, bu kadar geniş ve sıkıca dokunmuş parça için bir tehdit oluşturabileceğine inanmıyordum.

“Burada,” diye mırıldandım ve kalabalıktan hayranlık uğultusu yükseldi.

“Çok iyi,” diye yanıtladı Maela. Kancayı bir silah gibi salladı. Gözlerindeki cesareti görebiliyordum. Bunu söküp atmanın gereksizliğini, hatta tehlikesini biliyor olmalıydı ama anlaşılan daha ileri bir seviyede sınanıyordum.

“Gerek yok.” Elimi kaldırdım. “Böyle güzel dokunmuş bir parçaya zarar veremez.”

“Bu senin vereceğin bir karar değil Adelice,” dedi Maela hırs-la ve kancayı ileri doğru uzattı.

“Onu kaldırmak çevresindeki iplikleri de tehlikeye sokacak. Bunu yapmaya gerek yok.” Çenemi kaldırıp gözlerine baktım ve fikrimi cesaretle söyledim.

“Adelice, sana bir kez daha söylemeyeceğim. Üstüne düşeni yapmayarak, hepimizi tehlikeye atıyorsun,” dedi. Bana basit toplama ve çıkarma işlemleri hakkında bilgi veriyor gibiydi.

“Ve ben de sana herhangi bir tehlike olmadığını söylüyorum,” dedim yineleyerek. Kalbimin atışları hızlanmaya başlamıştı. “Aslında onu söküp atmak daha büyük bir tehlike oluşturacak.”

“Öyle mi?” Düşüncemle gerçekten ilgileniyor gibi davrandı ama bunun bir gösteri olduğunun farkındaydım. “Bu durumda...”

Öyle hızlı hareket etti ki, niyetini anlayamadım. Kancayı bir bıçak gibi kullanarak, bütün bir bölümü sökü� çıkardı. Yüzlerce parıldayan iplik kancada asılı kaldı ve Maela el işaretiyle memuru yanma çağırırdı.

“Bunları ve diğerlerini depoya götürün. Ayrıca görev başındaki Dokumacılar acil bir yamaya ihtiyacımız olduğunu bildirin.” Elindeki kancayı umursamaz bir ifadeyle görevliye verdi. Kimse konuşmuyordu; hepimiz gözlerimizi dikmiş ona bakıyorduk.

Dilimi tutmaya çalıştım ama kabaran öfkem ve yanaklarıma hücum eden kan buna engel oldu. "Yaptığın gereksizdi."

"Bir tek zayıf ipliğin bile tehlikeli olduğunu sana söylemiştim." Maela kaşlarını çattı ve sempati toplamak ister gibi başını salladı. Yoksa pişmanlık mı hissettiğini belirtmeye çalışıyordu? İkisi de inandırıcı değildi.

"Bir felaketten sorumlu olmak ister misin?" diye sordu bana. Bakışlarıyla odada bulunanları etkilemeye çalışıyordu. Yanıt beklenmeyen bir soruydu ama kızların bir kısmı başını salladı.

"İşimizi başarılı bir şekilde yapamazsak, inşa edilmiş her şeyi tehlikeye atmış oluruz," diye devam etti ve gözlerini bana dikerrek tezgâhin yan tarafındaki küçük kolu çevirdi. Önümüzdeki dokuma hareket ederek değişmeye başladı ve görüntü netleşti. İlk başta, makinenin üstünde yayılmış duran, karmaşık dokumalı bir giysi parçası gibiydi ama Maela görüntüyü yaklaştırıp ayarlayınca bir kasaba olduğunu fark ettik. İçinde bir delik olan bir haritaya bakıyor gibi hissettim. Sonra çarkı bir kez daha hareket ettirince bir caddenin görüntüsü belirdi. Yaşadığım yerkine benzer üç şeritli bir okul yoluydu. Giriş kapısının kemeri ve ön cephenin tuğlaları dışında hiçbir şey yoktu. Binanın geri kalanı yok olmuştu. Geride yıkılmış tuğla parçaları bırakarak boşluğun içinde kaybolmuştu.

Şu ana kadar Maela'nın ne yaptığını kavrayamamıştım. Bu şekilde bize ders mi vermişti? Peki, bundan ne öğrenmiştik? Maela'nın psikopat olduğunu öğrenmiştik. Aslında bunu tahmin etmeliydim. Demek buna benzer etkileri ortadan kaldırmak için temizlik teknolojisine gerek duyuyorlardı.

Menekşe rengi gözlerini benden ayırmıyordu. Sonunda yüzünde hafif bir tebessüm belirdi ve kimse fark etmeden yeniden kayboldu. "Sanırım bugünlük işimiz bitti."

Artık arkadaşım olabileceğini düşündüğüm Pryana'ya göz

attım. En azından şimdilik *onu* kurtarmıştım. Henüz hazır olmadığı yüzünden belliydi. Dokumacı olmaya ne kadar hevesli olursa olsun, besbelli bunu ummamıştı. Ama dürüst olmak gerekirse ben de bu kadarını beklemiyordum.

“Pryana, senin yapmana gerek yok,” dedi Maela. “İçinde bulunduğumuz durumda adil olmaz.”

Pryana’nın gözlerindeki şaşkınlık ifadesini görebiliyordum.

“Kaybın için çok üzgünüm,” dedi, yapmacık bir gülümsemeyle ve Pryana’nın omzunu sıktı.

“Ne kaybı?” Pryana’nın sesi öyle az çıkıyordu ki, Maela duymamış gibi davranarak ona baktı.

Onun yerine ben konuştum. Ağzım kupkuru olmuştu. “Ne kaybı, diye sordu.”

“Ne yazık ki” –Maela cümleyi kasten uzatarak konuşuyordu– “bu parça Cypress’taki okula aitti.”

Parçadaki parlak noktaya odaklanan Pryana’nın soluğu kesilmişti.

“Geriye fazla bir şey kaldığını sanmıyorum.” Maela özür dileyen gözlerle baktı, sonra Erik’e dönüp bir şeyler fısıldadı.

“Kız kardeşim Cypress’daki okula gidiyor,” dedi Pryana sakin bir sesle.

Şimdi herkes ona bakıyordu ama onun gözleri sabit şekilde zarar görmüş parçanın üstündeydi. Kızlardan birkaçı bana bakıyordu. Gözlerini dokumadan ayıran Pryana doğruca bana baktı.

“Onu öldürdün.”

Maela’nın, *onun beni* öldürmesini istediğinden kuşku yoktu. Tam o sırada kollarımı güçlü ellerin kavradığını fark ettim. Erik beni güvende olacağım bir yere götürüyordu.

ALTI

Dün geçtiğim taş koridora ulaşana kadar hızlı hızlı yürüdük. Erik oraya vardığımızda ellerimin üzerindeki baskısını gevşetti. Bana gülümseyen yüzünü görmek ümidiyle ona baktım. Koyu renk ve düzgün takımı, özenle tıraş edilmiş bakımlı yüzüyle tam bir işadamı ciddiyetindeydi. Profesyonelliğine uymayan tek şey dağınık, sarı saçları ve yapmacık gülümsemesiydi. Düşündüğümde daha gençti. Daha önceki karşılaşmalarımızda ya ilaçla sakinleştirilmiş ya da açlıktan ölmek üzere olduğumdan fark edememiştim. Yine de patronu kadar tehlikeli olup olmadığını düşünmeden edemiyordum.

“Farkında olmadığım komik bir durum mu var?” diye sordum.

“Maela’nın sinirini nasıl bozacağını kesinlikle çok iyi biliyorsun,” dedi Erik sırtmaya devam ederek.”

“Garip bir espri anlayışın var.” Maela’nın mükemmel sakinliğinin bir anlık feci öfkeyle nasıl bozulduğunu düşündüm. Ama belki, o anda bile kontrollüydü ve öfkesinin kesin bir amacı vardı. Pryana’yı bana karşı kıskırtmak istiyordu.

“Neden Maela’nın söylediğini yapmadın?” diye sordu Erik.

“Gerekli değildi. O iplik güçlüydü,” diye yanıtladım tereddüt etmeden.

“Ama kaldırılmasını istemekte Lonca’nın bir amacı var,” dedi Erik ve kolumu tamamen bıraktı.

“Öyle mi?” diye sordum ve anında pişman oldum. Ona söylediğim her şeyin, özellikle de sorguladıklarım anında Maela’ya bildirileceğinden emindim. Ama bir yanıtı varsa da benimle paylaşmadı.

Önünde durduğumuz büyük kapıyı iterek açtı.

“İçeriye gezdirmemi ister misin?” dedi. Mavi gözleri hafifçe parılıyordu.

Boş hücreye şöyle bir göz attım ve başımı salladım. “Daha önce buraya gelmiştim. Ama yine de teşekkür ederim.”

“Peki, daha sonra uğrarım,” dedi ve geriye doğru bir adım attı.

“Sabırsızlıkla bekleyeceğim.”

“Biliyorum.” Büyük kapıyı arkasından kapatırken bana göz kırptı.

Dikkatimi çeken ilk şey tuvaletti. Tutukluğumdaki bu küçük gelişmeyi hak etmek için bir şey yapmış olmalıydım ama ne olduğunu bilmiyordum. Önemli bir rahatlık sayılmazdı, çünkü artık burada öleceğimi biliyordum. Belki bu hücrede değil ama Kulenin bir yerinde ölecektim. Bunu bilmek beni şu an rahatsız ettiğinden daha fazla etkilemeliydi. Ama bu karanlıkta kendi kaderime odaklanmak yerine annemi ve Amie’yi düşünüyordum. Yerleşkenin baskın renkleri ve göz kamaştırıcı lambaları olmadan, bu hücrede onları hayalimde daha iyi canlandırabiliyordum. Dikkatini bir şeye verdiğinde, annemin dudaklarındaki ruju nasıl yediğini düşünüyordum. Okuldaki arkadaşlarının ne giydiğini ya da ders sırasında konuştuğu için kimin başının derde girdiğini bana ayrıntılarıyla anlatan Amie’yi gözümün önüne getiriyordum. Karanlıkta kendimi yatak odamda hayal ediyor ve Yuna Landew’un sınıftan çıkarılıp saflık standartları konusunda sorgulanmasına nasıl güldüğümüzü anımsıyordum. Elbette bu kısım

artık eskiden olduğu gibi eğlenceli bulmuyordum.

Görüşünü kanıtlamak için Lonca'nın ne kadar ileri gidebileceğini artık bildiğim için, Yuna'nın başına gerçekten ne geldiğini düşündüm. Aptal gibi davranmayı belki benden daha iyi becermişti. Maela'mın yaptığı denemenin yeteneksiz kızları ayırt etmekten çok benim sadakatimi ölçme amacı taşıdığını anlamalıydim. Yüzlerce kişi benim yüzümden ölmüştü. Üstelik de bunu kimi 'kurtarmak' için yapmışım? Yaşlı bir öğretmeni ya da ölümcül hastalığa yakalanmış bir çocuğu.

Umutsuzluğum içinde kaybolmuş durumdayken, hücrenin kapısı gıcırdayarak açıldı. Düş kırıklığıma uğrayan çocuğun bana yemek getirdiğini gördüm.

"Beni bu kadar çok mu özledin?" dedi şakalaşarak ve tepsiyi yere bıraktı. Hücrenin en sıcak yeri olduğu için bir köşeye büzüştüm.

"Kendini beğenmene gerek yok. Soğuk hücrelerle ilgili bir fetişim var."

"Fetiş mi? İddialı bir sözcük!" Saf bir Seçilmiş olarak bu sözcüğü nasıl bildiğimi açıklamamı bekler gibi bir kaşını kaldırdı.

Aptalca gülümseyen o budalaların aksine, hayatım boyunca birkaç kitap okuduğumu söylemek istedim. Ama onu ne kadar etkileyeceğini tahmin etsem de bu bilgiyi kendime sakladım ve gözlerimi dikip ona baktım. Pek etkileyici bir bakış değildi çünkü acıklı ifademe bakıp gizlemeye çalıştığı yapmacık gülümseme kendimi yalnızca aptal gibi değil, aynı zamanda mutlu ve heyecanlı hissetmeme neden oluyordu.

Beni şaşırtan şekilde yürüyüp yanıma yaklaştı ve yere çöktü.

"Aptal gibi davranmanı söylemiştim sana," dedi sesini alçaltarak.

"Sanırım seni dinlemedim," diye omuz silkere karşılık verdim.

“Sonunda öldürüleceksin.” Artık umursamadığımı biliyor gibi, kaderine boyun eğmiş bir ifadesi vardı.

“Ben zaten ölmüşüm. Hepimiz ölmüşüz.”

“Ölüm huzurludur,” dedi homurdanarak. “Bu yarı-hayat ondan daha kötü.”

Daha önce olduğundan daha az kirliydi ama tıraş olmamıştı ve kıvrıcık, kahverengi saçlarını toplamaya gerek duymamıştı. Babama ya da arkadaşlarımla babalarına benzemediği gibi, yerleşkedeki muhafızlara da benzemiyordu. Arras’ta tanıdığım bakımlı erkeklerden onu ayıran bu bayağılığıydı. Ama gözlerimiz karşılaştığında beni soluksuz bırakan, içime işleyen bakışlarıydı.

“Seni son kez gördüğümde çok daha temiz durumdasın,” dedim ve o anda sözlerimden pişman oldum.

“Bazı erkekler gibi manikür yaptırarak vaktimi harcamam,” dedi hafif bir sesle.

Erik’i hedef aldığını düşündüm ama babamın da tırnaklarını temiz tuttuğunu anımsadım.

“Demek tıraş olmuyorsun, manikür yaptırmıyorsun. Peki, sen ne yapıyorsun?”

“Burada işlerin yürümesini sağlıyorum,” dedi. Bunun yeterli bir açıklama olduğunu düşünüyordu.

“Ve?” dedim, onu zorlayarak.

“Teknik olarak uşakların başıyım. Dokumacılarla diğer personel arasındaki iletişimi sağlıyorum. Her şeyin yolunda gitmesine özen gösteriyorum. Buraya getirildiğini öğrendim ve kontrol etmeye geldim.”

Dudağımı ısırardım ve başımı sallardım.

“Bir şey mi oldu?” dedi. “Karşılaştığımızda sanırım oldukça dağınık durumdaydım. Bahçede çalışıyordum. Kendim için yaptığım tek şey bu. Toprağı hissetmeyi seviyorum. Dürüst bir iş olduğunu düşünüyorum.”

"Büyükanнем de bahçeyle uğraşırdı," dedim. "Ruhsat zorunluluğu getirilmeden önce, o da bahçede çok severek çalıştığını söylerdi."

"Lonca'nın bir saçmalığı," dedi. "Eminim büyükanнем bahçe işini özlemiştir. Burada kurallara karşı gelebildiğim için şanslıyım. Herkes dış dünyayı denetlemekle o kadar meşgul ki, burayı umursamıyorlar."

"Nasıl oldu da öldürölmedin?" diye sordum. "Ya da bir hücreye tıkalıp kalmadın? Ağzından haince olmayan tek bir sözcük çıktığını duymadım."

"Senden farklı olarak, ben kimle konuştuğuma dikkat ediyorum. Başkalarıyla birlikteyken özel bir hain filtresi kullanıyorum." Daha yaşlı birine ait olabilecek yorgun bir gülümsemeyle bana baktı. "Peki, benim farkım ne?"

"Çünkü sen kaçtın," dedi, anında yanıtlayarak.

"Kaçan ilk Seçilmiş olmadığuma bahse giririm." Sürgün Kulesinden başka kaçan olmamasının imkânsızlığını düşünerek başımı salladım.

"Hayır ama sen özelsin."

"Beni farklı kılan ne? Yoksa akıllı bir karış havada olan tüm kızlarla böyle mi konuşuyorsun?" Onunla flört ettiğimi fark ettim ve bunu ne kadar rahatlıkla yaptığuma şaşırdım.

"Seni öldürmediler." Neşeli hava bir anda dağıldı. Şaka yapmadığı açıktı.

"Farklılığın iyi olduğunu düşünüyorum," dedim geveleyerek. İkimiz de gülmüyorduk.

"Neden?" diye sordum az sonra.

"Özür dilerim, anlamadım."

"Beni neden öldürmediler? Kaçtım. Annemle babam beni saklamaya çalıştı. Niçin yaşamama izin verdiler?" Ciddiyetle sorumu dinledi ve sırtını döndü.

“Bu konuda bazı teorilerim var.”

“Ne olduklarını söyler misin?” dedim.

“Henüz onları duymaya hazır olduğumu düşünmüyorum.”

“Bir çeşit küçümseme mi bu? Yalnızca duymaya hazır olduğum şeyleri söylemek,” dedim. Yalnızca bu şekilde davranması değil, şeffaf olmaması da canımı sıkıyordu.

“Sana özen göstermemden hoşlanacağını düşünmüştüm.” Gülümsedi ve hücredeki hava yeniden aydınlandı.

“Kendini bana sevdirmeye mi çalışıyorsun?”

“Hainlere zaafım zar.”

“Hain olduğumdan bu kadar emin misin?” dedim. “Belki de herkes boşuna endişeleniyordur.”

“Bir hafta içinde ikinci kez hücreye düştün ve hâlâ hayattasın.” Karanlıkta daha iyi görmek ister gibi gözlerini kısarak yüzüme baktı. “Ya Maela yeni gözdesini terbiye ediyor ya da sende istedikleri bir şey var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Dikkatleri bu kadar üzerine çekmemeye çalışırsan, gerçeği öğrenebiliriz Adeline,” dedi burnundan soluyarak.

“İşte, sorunumuz da bu,” dedim.

“Göze batmamayı becerememen mi?” diye sordu.

“Hayır, hâlâ adını bilmiyor olmam. Bu durumda sana nasıl güvenebilirim?”

“Josten.” Yüzünde büyük bir tebessüm belirdi. “Ama hainler bana Jost derler.”

“Tanıştığımıza sevindim, Jost.” Elimi uzattım ama anında pişman oldum, çünkü küçük bir hareket bile ürpermeme neden oldu.

“Al bunu.” Yıpranmış ceketini çıkarıp omuzlarıma sardı. “Ne yazık ki bunu giderken geri almalıyım. Tutuklulara hediyeler verdiğimin düşünülmesi pek iyi olmaz. Dikkat çekmeme özelliğime gölge düşer.”

Ceketi yumuşacıktı ve lavanta kokuyordu. Birkaç dakika için bile olsa varlığına şükrederek başımı salladım.

“Buraya gelmemeliydin,” dedim. “Büyük olasılıkla beni izliyorlardır.”

“Hücreleri izleme zahmetine katlanmadıklarını iyi haber olarak verebilirim. Karanlık ve taş duvarlar arasında neyi izleyecekler? Kötü haber ise, haklı olman. Evet, seni kesinlikle izliyorlardır.”

“Peki, öyleyse neden buradasın? Zaten şüphe altında olduğuma göre, sana nasıl faydam dokunabilir?”

“Doğru ama sen hücreye atılmaya devam edersen, buraya kimse gelmediği için konuşmamız kolay olur,” dedi.

“Elbette,” dedim onaylayarak. “Ama bunun dikkat çekmememe yardımı olmaz, öyle değil mi?”

“Evet, olumlu tarafı olmayan bir durum bu,” dedi. “Aslında Erik’in bugün çok işi olduğu için ben buradayım.”

“Seni Erik mi gönderdi?”

“Seni buraya atan yakışıklı sarışın.”

“Kim olduğunu biliyorum. Ve yakışıklı olduğu konusunda haklısın. Ama neden seni gönderdi?”

“Dokumacıların mutlu ve tok olmalarını sağlamak benim görevim. Yakışıklı çocuk bu yüzden beni gönderdi. Seni düş kırıklığına uğrattıysam üzgünüm ama daha iyi bir zevkin olduğunu düşünmüştüm.”

“Onunla evlenmiyorum. Yalnızca bakımlı olduğunu düşünüyorum,” dedim Jost’u temin ederek. “Ama onun işini yapanlar bakımlı olmak zorundalar. Söz dinlemek konusunda sanırım başarısızım.”

“Evet, öylesin,” dedi. “Bu yüzden ilk önerimi sana bir kez daha hatırlatacağım: aptal gibi davran.”

“Söylemek yapmaktan daha kolay.”

“Besbelli öyle.” Sözcükleri vurgulayarak heceledi. “Ama yaşamak istiyorsan bunu yapman önemli. Maela’nın sana ihtiyacı olabilir ama sonsuza dek seni yanında tutacak kadar duygusal değildir.”

“Neden?”

“Bu konuda bana güvenmelisin.”

“Ama nedenlerin onlarınki kadar belirsiz ve tehdit edici.”

Jost kaşlarını çatı. “Sana her şeyi anlatamam ama ilgi alanlarının seninle aynı doğrultuda olduğunu söyleyebilirim.” Doğrulup ayağa kalkınca omuzlarında duran ceketı çıkarıp ona uzattı. “Teşekkür ederim.”

“Önemli değil.” Ceketini yeniden giydi.

“Ceket için değil.” Hislerimi sözcüklere dökebilmek için çabaladım. “Arkadaşlığın için,” dedim.

“Rica ederim. Sözümü dinle, Ad.” Bu kez kibirli halinden eser yoktu ve ismimi kısaltarak söylemesi beni ceketı gibi yumuşak bir şekilde sarmaladı. Artık üşümüyordum. “Yakında buradan kurtulursun. Sorun çıkarmamaya çalış.”

Jost beni karanlıkta bırakıp gittikten sonra söylediklerini düşünerek beklemeye devam ettim. Çok dürüst davranmıştı. Bana gerekenden fazla güvenmesi için ya bir şey biliyordu ya da... orada durdum. Diğer olası nedeni dikkate almak istemiyordum.

Burada beni izlemediklerini bilmek beni rahatlatı. Çevremi saran zamanla oyalanmaya başladım. Bu odada yalnızca bir tek ısı noktası olsaydı, sıcaklığı ve hatta ışığı dokuyabilirdim.

Ayakucumda duran yiyecek soğuk ve bayattı. Sert bir etmek parçasıyla su gibi bir çorbadan oluşuyordu. Yalnızca hayatta kalmamı sağlayacak kadardı. Dokuyarak çoğaltabilirdim ama elimdeki malzemeye çalışmak zorundaydım. Bu yemeğin fazlası benim için bir gelişme sayılmazdı. Tam o anda annemle babama yemeği bir daha asla çoğaltmamak konusunda verdiğim sözü anımsadım ve duraksadım.

Aslında yanlış bir şey yapmamıştım. Yalnızca dokuz yaşındaydım ve ne yaptığımı bilmiyordum. Sanırım yardım ettiğimi düşünüyordum. Annem her ay erzak için bize verilen hakkın çok az bir kısmını tatlı için kullanırdı. Ve bir gün kooperatifte o ay tatlı bulunmayacağını öğrendik. Annem şekerle ilgili bir sıkıntı olduğunu bize açıkladı ve bir önceki aydan kalan birkaç parça çikolatayı babamın doğum günü için sakladığını söyleyerek en üst dolaba kaldırdı. Amacım çikolatayı babama saklamak istememem değildi. Amie'nin başının derde girmesini istemiştim.

İşte o zaman avlumuzdaki dokumaya dokunabildiğimi keşfetmiştim. Onu zaman zaman incelemiş ama seyrek olarak dokunmuştum. Ama Amie okuldan ağlayarak gelip çikolatanın bir kısmını götürdüğünü ve yakalandığını anlatınca bir şey yapmam gerektiğine karar verdim.

Genellikle Amie ile birlikte eve yürüyerek dönerdik ama o gün dersler bittikten sonra okulda kalmam istenmişti. Öğretmenim hayallere daldığımı ve bunun anlamsız olduğunu söylemişti.

"İlerde işini yapmak yerine, hayallere dalıp gökyüzünü serettiğini görse, patronun ne düşünür?" diye sormuştu soğuk bir sesle.

Beni azarlarken gözlerimi yere indirmiştim. Sözlerini bitirdiğinde göğsümün utanç ve öfkeyle yandığını fark etmiştim. Üstelik Amie de eve dönmek için beni beklememişti.

Eve gidene kadar tüm öfkem beni beklemeyen Amie'de odaklanmıştı. Öyle çılgına dönmüştüm ki, ilk başta alt dudaklarının nasıl titrediğini fark etmemiştim. Ama beni görür görmez gözyaşlarına boğulunca öfkem yok olmuştu.

"Ne oldu?" demiştim sakın bir sesle.

Amie başını sallamıştı.

“Bana her şeyi anlatabilirsin,” demiştim ısrar ederek.

Bir anlık tereddütten sonra Amie gününü anlatmaya başlamıştı. Hıçkırıkları arasında olup biteni anlamaya çalışmışım. Arkadaşlarından biri, o gün hepsinin okula bir parça çikolata getirmesini söylemişti. En büyük parçayı kimin getireceğini görmek için oynayacakları bir oyundu. Zavallı Amie annemin ona hiç çikolata vermeyeceğini bildiğinden, çikolatayı kendisi almıştı.

“Onu yemeyecektim,” demişti. “Arkadaşlarıma gösterip eve geri getirecektim. Oyunun dışında kalmak istemedim.”

“Üzülme Amie’ciğim,” demiştim ona sarılarak. “Git yüzünü yıka. Ben de bu arada başka çikolata olup olmadığına bakayım.”

Bana bakan yeşil gözlerinden parıldayarak akan yaşları görmüştüm.

“Ama ben baktım. Yalnızca ufacık bir parça kalmış,” demişti fısıldayarak.

“Sen bu konuda endişelenme,” demiştim omuz silkerek. “Ben bir yolunu bulacağım. Sen git, yüzünü yıka.”

Amie kuşkuyla yüzüme bakmış ama söylediğimi yapmıştı.

Onun banyoda olduğundan emin olunca ahşap mutfak tezgâhının üstüne çıkıp, son çikolata parçasını almışım. Çikolatanın dokumasına dokunmaya çalıştığımı görmesini istemiştim. Çikolatayı çoğaltmaya çalışırken, işten dönen annem mutfığa dalmıştı.

“Tezgâhın üstünde ne yapıyorsun?” demişti. “Üstelik pislik içindesin. Sen...” Elimde olanı görünce sözlerini bitirememişti.

“Bu babanın çikolatası,” demişti yumuşak bir sesle.

“Ona dokunmadım,” demiş ve çikolata parçalarını göstermişti. Daha öncekinden en az iki kat daha fazla çikolatamız vardı.

“Odana git,” demişti annem.

Çikolata parçalarını tezgâhın üstünde bırakıp sessizce mutfaktan çıkmışım. Annemle babama Amie’nin yaptığını anlat-

mamış, benim yediğime inanmalarına ses çıkarmamıştım. Ve ceza olarak da odama gönderilmiştim. Sonunda akşam odama geldiler. Amie büyük olasılıkla hâlâ onlarla konuşamayacak kadar korkuyordu ve oturma odasında Yayın Birliği'nin programını izliyordu.

"Yaptığının neden yanlış olduğunu anlıyor musun?" demişti babam yanıma oturarak. Annem kapıda duruyordu.

Başımı salladım ama gözlerine bakamıyordum.

"Neden yanlıştı?" diye yinelemişti.

Yanıtlamadan önce birkaç saniye dişlerimi sıkmıştım. Yanıtı biliyordum. Okulda bize öğretilmişti. "Bizde daha fazla bulunması adil olmadığı için."

Annemin derin bir nefes aldığını duyup ona bakmış ve yorğun gözlerle beni izlediğini görmüştüm. Amie'ye bakmak için odadan çıkıp geri gelmişti.

"Evet, sebebin bir kısmı bu," demişti babam alçak sesle. "Ama Adeline, ayrıca çok da tehlikeli."

"Çok fazla çikolata yemek mi?" demiştim, kafam karışarak.

Yanıtım onu gülümsetmiş ama sorumu annem yanıtlamıştı.

"Özel yeteneğini kullanman tehlikeli," demişti. "Bir daha asla bunu yapmayacağına söz ver bize."

Sesi farklı geliyordu ve gözlerine bakınca ağladığını fark etmiştim.

"Söz veriyorum," demiştim fısıldayarak.

"İyi," demişti. "Çünkü bir daha bunu yaptığını görürsem, ellerini keseceğime yemin ederim."

Bayat ekmekten ufak parçalar koparıırken, şimdi bile tehdidi kulaklarımda yankılanıyor, becerilerimi gizli tutmam için beni uyarıyordu. Lonca yapabildiklerimin zaten farkında olsa da umurumda değildi. Annemle babama bir kez daha ihanet edemezdim.

Ertesi gün, sonunda biri beni görmeye geldiğinde, bu Erik ya da Josten değil, Maela'nın ta kendisiydi. Uzun siyah elbisesi içinde, elinde sigarasıyla hücreye daldı. Holden sızan ışık heykele benzer görüntüsünü gözler önüne seriyordu. Sanırım ölüm beni iyi giyimli ve sigara içerek ziyaret ediyordu.

"Adelice, odanı konfordan uzak bulduğuna hiç kuşku yok," dedi.

"Daha iyilerini görmüştüm," diye yanıtladım.

"İki gece önce," dedi bana hatırlatarak ve sigarasının dumanını üfledi. "Ayrıcalıklı olduğunu söylemeliyim."

Diğer kızları öldürdükleriyle ilgili Jost'un sözlerini anımsadım. *Ayrıcalıklıydım* çünkü hâlâ nefes alıyordum.

"Bunu görmekten hoşlanacağını düşündüm," dedi ve bana küçük bir elektronik dosya gösterdi. Parmaklarını üstünde gezdirince ekranda bir dizi sayı ve grafik belirdi.

"Başkaldırının sonuçlarını burada görebilirsin," dedi mırıltanarak. Küçük oyuncağıyla eğleniyor gibiydi. O an, deneme sırasında öldürülen kişilerin sayısını bana gösterdiğini dehşet içinde fark ettim.

"Başkaldırıyla," dedim yumuşak bir sesle, "hiçbir ilgisi yoktu."

"Sana zayıf bir ipliği kaldırmamı söylediğimde, sözümü dinleyeceksin," dedi homurdanarak. Eğleniyor gibi davranma maskaralığına son vermişti.

"Yoksa insanları öldürür müsün?" Sesimdeki nefreti gizleyemedim.

"İşimizin önemini göstermek için örnekler gereklidir," dedi. Sakin olmak için çabaladığı belliydi. "Mağdur rolü yapabilirsin Adelice ama sen de benim kadar suçlusun. Diğerlerinin iyiliği için zor kararı veremezsen, herkesi tehlikeye atarsın."

"Pryana'nın kardeşinin o parçada bulunması rastlantı değildi," diyerek onu suçladım ama önemsemedi.

“Anlaşılan bu sana ders olmamış,” dedi.

“Belki de dersini almayan yalnızca ben değilim.”

Maela gülümsedi ama bu kez yüzündeki başkalarının dik-katini çekmek için kullandığı tebessüm ya da beni korkutmak için kullandığı kötü sırıtma değil, gerçek bir gülümsemeydi. Bu gülümseme makyajla ustaca gizlenen tüm çizgileri ortaya çıkarıyordu. Çirkin bir görüntüydü.

Sonra yüzü yeniden yapay, sakın ifadesini aldı. “Sana bir fırsat daha vermek istiyorum. Genellikle bu kadar bağışlayıcı olmadığımı bilmelisin.”

Daha önemsiz şeyler için öldürülen diğer kızları gözümde canlandırdım. Sökülüp atılmışlar mıydı, yoksa hücrelerde ölüp gitmişler miydi?

“Ne oluyor?” dedim, kancadan sarkan parlıtlı iplikleri düşünerek.

“Neye ne oluyor?”

“İplikleri kaldırdığınızda, onlara ne oluyor? Nereye gidiyorlar?”

Yine gülümsedi ama bu kez neşeli değil zehirli bir tebessümdü. “Hücrede sürünmek yerine belki derslere katılıp kendin öğrenmelisin.”

Beni düşüncelere dalmış şekilde bırakıp çıktı. Sormak istediğim bu tarz soruları yanıtlamayacaklarını hissediyordum. İlk görüşmemizde aynı soruyu Enora’ya sorduğumda yanıtı gerçekten bilmediğini söylemişti. Söküp çıkarmak işimizin tamamlayıcı kısmı olduğuna göre, gerçekten ne olduğu niçin gizleniyordu?

Yoksa kaldırılanı kurtarmak mümkün müydü?

YEDİ

Maela birkaç gün önce, kısa konuşmamızdan az sonra beni hücreden çıkartmıştı. Eğitime döndüğümde nasıl doğru yaklaşımda bulunacağım konusunu uzun uzun düşünmüş ama bir yere varamamıştım. Özür dilemeyi planlamıştım ama sözcükler ağzımdan çıkmamıştı. Maela'nın karşısında sergilediğim güç gösterisinden pek etkilenmedikleri anlaşılan diğer Seçilmişler de Pryana kadar soğuk davranıyorlardı. Bakışlarından ne düşündüklerini anlamak zor değildi. Aslında davranışları bana denemedeki kızları hatırlatıyordu. Benim tuhaf ve yeteneksiz olduğumu düşünüyorlardı. Belki de haklıydılar. Onlara aldırmadan ve Pryana'ya hiçbir şey söylemeden dokuma tezgâhları hakkında eğitim verilecek atölyeye girdim. Bir şey söylesem de işe yaramayacağını biliyordum. Kız kardeşinin ölümünden beni sorumlu tuttuğu belliydi. Maela'dan daha kolay ve daha az tehlikeli bir hedeftim.

Sonunda, yeniden gerçek tezgâhlar üstünde çalışmaya başlamıştık. O korkunç ilk deneyimden sonra üç gün boyunca çalışmamız için her birimize yapay bir dokuma parçası verilmişti. Parmaklarımm altındaki yapay dokuma cansızdı ama çalışılması kolaydı. İlk eğitimin sonunda, kolayca değişiklik yapabilme ye-

tenegimi kanıtlamıştım. Ama diğer kızlar bunu başaramadıklarından benden uzak durmak için bir neden daha bulmuşlardı. Dokumacı olarak adlandırılıyorlardı ama işleri özensiz ve yavaştı. Yaptıkları işin derinine inecek özgüvenden yoksundular. İlk eğitim döneminin sonuna kadar hepimize gıda dokumak gibi basit işler deneme fırsatı verilmişti ama Pryana ile ben aralarından seçilmiştik. İkimiz de yiyecek yerine hava konusunda çalışıyorduk. Onunla konuşmak için iyi bir fırsat olduğunu ummuştum.

Üzgün olduğunu biliyordum ama doğruca gelip bana vuracağını beklemiyordum. Hücrede geçen günlerden, kısıtlı yiyecek ve içecekten zayıf düşmüştüm. Bu yüzden Pryana'nın darbesi beni yere devirmişti. Hazırlıksız yakalandığım için böyle olduğunu düşünmek istiyordum ama dövüşme becerilerimi asla sınama fırsatı bulmamıştım. Kızgın olduğu için onu suçlayamazdım. Lonca'nın aileme yaptığı şey için birine yumruk atmak isterdim.

"İnan bana," dedi Pryana eğilerek, "hayatını cehenneme çevirmek için elimden geleni yapacağım." Sıcak nefesini yüzümde hissettim.

"Haklısın," dedim ve dişetlerimden akan kanı tükürdüm.

Yanımdan hoşlanmadı. Bunu kısılan gözlerinden anlayabiliyordum. Baştan sona saçma bir durumdu. Tamamen Maela'nın yarattığı bir kavgaydı. Deneme sırasında öne çıkmamın nedeni Pryana'ya iyilik yapmaktı. Ayrıca, önümde duran parçada kardeşinin bulunduğunu bilmem olanaksızdı.

Bu gerçek, benden nefret etmesine engel olmuyordu.

Pryana taburesine oturdu ve kaldığı yerden hırsıyla dokumaya devam etti. Çok kızgın ya da en azından alınmış olmam gerekirdi ama Amie'yi ve kulaklarının yanında dalgalanan sarı bukleleri düşündüm. Kardeşlerimizin başına gelenler benim suçumdu. Her şeyi ben başlatmıştım.

Eğitmenimiz, yüzünde fazla makyaj bulunmayan, aşırı istekli bir Dokumacıydı ve olan bitenin farkında değildi. Bir Seçilmişten diğerine koşarak işlerini yönlendirip onlara destek vermekle meşguldü. Mükemmel bir öğretmendi. Atamaların yapıldığı gün, Romen'de kaç öğretmene görev verildiğini düşündüm ve kalbime bir acı saplandı. Aralarında ben yoktum. Bölgemizin kuzeydoğusuna kısa bir yağış dokumaya devam ettim.

Çalıştığım tezgâh diğer kızların tezgâhlarından daha büyüktü. Çarkları ve boruları ile odanın bir köşesini kaplıyordu. Yeni bir dokuma tezgâhıydı ve genellikle kızlar çalışırken eğitmenin ders vermek ve öğretmek için kullandığı tezgâhtı. Odadaki diğer tezgâhlar eski ve hatta bir kısmı paslıydı ama hepsi çalışır durumdaydı. Birbirlerine o kadar yakın yerleştirilmişlerdi ki, diğer Seçilmişler çalışmak için hareket etmekte zorlanıyorlardı. Pryana da onlardan biriyle çalışıyordu. Benden nefret etme listesine bir neden daha eklenmişti. Listenin ne kadar uzadığını ve Pryana ile eski iyi ilişkimize dönmenin ne kadar imkânsız olduğunu düşünerek içimi çektim. Ama bu kadar dikkat gerektiren bir iş yaparken kafamın dağılmasına izin vermemeliydim.

Havayla uğraşmak gıdadan daha zordu, çünkü yağmur ya da karı oluşturan iplikler, bulutları oluşturanların içine dokunmalıydı.

Erzak ise basit bir değişim işiydi. Kullanılabilir hammadde, çiftçiler ve mağaza sahipleri kanalıyla tedarik zinciri içine dokunuyordu. Hayvanlar ve bitkiler insanlar tarafından yetiştirilebilir, böylece vatandaşlara değerli sorumluluklar vermek mümkün olurdu. Bu durumda yapmamız gereken tek şey yeni çiftliklere hammaddeyi dokumak, sonra da Arras'ın dört bir köşesine eşit olarak dağıtmak için ürünü toplamaktı. Dokumanın esası buydu. Bir ipliği yerinden çıkarıp başka bir parçaya taşımak ve eski parçaya büyümesi için yeni bir iplik dokumaktan

ibaretti. Böylece ürün işlenmiş ve gıda çiftlikten markete taşınmış oluyordu. Ama tahmin edilemeyecek kadar sıkıcı bir işti. Arras'ın dört kulesinde bini aşkın Dokumacı sabah akşam bu işi yapıyordu. İki yüz kadarı buradaydı ve o göreve atanmamayı ümit ediyordum. Maela'nın beni ekleme ve yerleştirme yapacağım basit bir işe atamaya can atacağından kuşkum yoktu.

Hava bölümünde çalışmak bana en azından deney yapma fırsatı veriyordu. Hammaddelerimiz çeşitli bölgelerde toplanan kaynaklardan geliyordu ve bize tam olarak açıklamadıkları bir işlemdi. Gördüğümüz tek şey iplikleri ayırıp düzenleyen kocaman deliklerin ve fabrikaların resimleriydi. Gri lifleri yağmur bulutları için, parlak, altın rengi lifleri de yıldırım için kullanarak malzemeyi alıp bir arada dokuyordum. Sonra onları tezgâhımda belirlenmiş mevkilere yerleştiriyordum. Bu kademeli süreçte unsurları dikkatle birbirine eklemek ve vatandaşların beklentisine uygun olarak önceden belirlenmiş zamanda fırtınanın gelmesini sağlamak gerekmekteydi. Beklediklerinden önce ya da sonra gelen bir fırtınanın insanları ne kadar kızdırdığı konusunda öğretmen beni uyarmıştı. Çok fazla hata yapanların gıda bölümüne gönderilmeleri işten bile değildi. Tezgâh boyunca hareketlerine devam eden zaman şeritleri, eklediğimiz iplikleri yavaşça yiyip duruyorlardı. Elimden geldiği kadar hızlı ve doğru şekilde yerine koymak için stok malzemesini kullanıyordum. Aksi takdirde üstünde çalıştığım bölge karanlıkta kalırdı. Ben küçükken bu bir kez başımıza gelmişti ve annemle babam beklememiz için bizi bodruma sürüklemişlerdi. Tehlikeli değildi ama yedi yaşındayken gökyüzünün yok olması çok korkunç geliyordu. Haftalarca kâbus görmüştüm.

Hava ipliklerini ellerimde hissetmeyi seviyordum ve tezgâhta çalışmak ellerimle çalışmaktan çok daha az yorucuydu. Anlaşılan benden başka kimsenin tezgâhsız çalışabilme becerisi

yoktu ve ben de tezgâh kullanmaya devam etmekten mutluluk duyuyordum. Onları ufuk çizgisine eklerken, parmaklarımın karşısındaki yağmur bulutları kabanyordu ve yıldırım parmak uçlarımı sızlatıyordu. Kuzeydoğuda bir yerde, ufukta şimşek çakıyor ve Yayın Birliği'nin sunduğu hava durumunu kaçırana yaklaştırmakta olan sağanağı haber veriyordu. İşten nefret etmek istiyordum ama yağmur yaratmak rahatlatıcı, hatta tatmin ediciydi. Üstünde çalıştığım parça, parlıdayan ışık ve renklerden oluşan güzel bir dokumaydı.

"Adelice." Odanın en uzak köşesinde duran öğretmenim işaret ederek beni çağırdı. Sınıf arkadaşlarımdan bazıları çağırıldığını fark ettiler ama hızla işlerine döndüler. Kuşkusuz yine başımın derde girdiğini düşünüyorlardı.

Ama köşede bekleyen yalnızca öğretmen değildi. Pryana da yanıındaydı ve beni gördüğüne sevinmemiştii.

"Sizi koridorda bekleyen beyefendiyle göndermem istendi," dedi. Diğerlerinin duymaması için alçak sesle konuşuyordu.

Dehşete kapılan Pryana bana baktı ve aynı şeyi düşündüğümüzü anladım. Kavga ettiğimiz için başımız belaya mı girmişti? Bana vurduğu için onun durumu daha kötüydü ama ben de karşısında durmuştum.

"Endişelenmeyin, başınız belada değil," dedi öğretmen bizi rahatlatarak. Yüzümüzdeki korku ifadesini fark etmiş olmalıydı. "İlerliyorsunuz: Artık birer Dokumacısınız."

Beni de şaşırtan şekilde, bu haber beraberinde bir rahatlama hissi getirdi. Kule'de neler olup bittiğini öğrenmeye can atıyordum. Ama kötü tarafı, Pryana ile birlikte yükselmiş olmamızı. Jost, Maela'nın benim hayatta kalmamı istediğini düşünse de, ben onun ve Pryana'nın başarısız olmamı sabırsızlıkla beklediklerini biliyordum.

Atölyenin dışında Erik bekliyordu. Bugün ince çizgili mavi

bir takım giymişti. Çizgiler yünün içine kanşık olarak dokunmuştu. Bir haftalık dokuma deneyimi bile daha önce hiç fark etmediğim ayrıntıların dikkatimi çekmesini sağlıyordu. Kumaşın güzelliğini, bedenini ustalıkla sarmasını ve tam üzerine göre dikilmiş olmasını fark edebiliyordum.

“Değerlendirmeniz için size eşlik etmekten onur duyarım. Oradan yeni bir atölyeye geçecek ve akıl hocalarınızla buluşacaksınız. Sizi nelerin beklediğini onlardan öğrenebileceksiniz.” Konuşması kısa ve ifadesizdi. Bu konuşmayı daha önce onlarca kez yapmış olmalıydı. Demek Maela meşgul olduğunda Erik’in bizle ilgileneneğine güvenilebilirdim.

“Pryana, kişisel eşyaların yeni odana taşınıyor.”

“Kişisel eşyalar mı?” dedim ve ağzımdan çıktığı anda hata yaptığımı anladım.

İkisi birden dönüp bana baktılar. İlk anlayan Pryana oldu ve yüzünde şeytanca bir sevinç belirdi.

“Elbette,” dedi, yapmacık bir gülümsemeyle. “Bizim için değerli olan şeyleri getirebildik. Giysilerimiz, aile fertlerinin resimleri yanımızda.”

Son sözleriyle sevinci yok oldu ve yüzünde hüznü bir ifade belirdi. Kule’den biri kardeşinin ölüp ölmediğini kontrol etmiş miydi? Ama yanıtın evet olduğuna neredeyse emindim.

“Kaçtığın zaman kişisel eşyalarını alamazsın,” diye devam etti, parıldayan gözleriyle bana bakarak.

“Sanırım öyle,” dedim ve ondan uzaklaşarak Erik’e yaklaştım.

“Asla yaşamamış gibi hissediyor olmalısın.”

“En azından yanlış kişiyi suçladığıma kimse tanık olmadı,” dedim ve o anda sözcükleri geri almak istedim.

Burnundan soluyordu ama hızla kendini topladı. “Ne demek istiyorsun? O gün kaldırma işlemi yapmadığım için kendini benden üstün mü tutabileceğini düşünüyorsun?”

“Korktuğun için söküp atmadığını, kendine ve Lonca'ya olan kızgınlığını da bu nedenle bana yönlendirdiğini düşünüyorum.”

“Bu konuda yanılıyorsun,” diye homurdandı Pryana. “Orada bulunmamızın tek nedeni sendin. Yalanlamaya kalkışma. Dilediğine inanabilirsin ama her şey senin hatandı ve gerçek bu. Maela seni deniyordu ve başarısız oldun.”

Bu konuda haklıydı ve yanıt olarak söyleyebileceğim bir şey yoktu.

“Adelice.” Hiçbir şey duymamış gibi davranan Erik bana doğru bir adım attı. “Daha önce sana tahsis edilen dairede kalacaksın.”

Yeni, rahat odamdan ayrılmak zorunda kalmadığım gerçeği üzerine odaklanmaya çalıştım. Pryana ve kişisel eşyalarını umursamayacaktım.

“Bundan böyle birbirimizi daha sık göreceğimiz için,” dedi Erik, Pryana'nın elini tutarak, “bana Erik diyebilirsiniz.”

“Birbirimizi daha sık mı göreceğiz?” Bu haberle ilgili bir şey beni heyecanlandırmıştı.

Erik de yaptığı açıklamadan memnun görünüyordu. “Dokumacıların bölümüne taşınmanıza karşın yine de gözetim altında olacaksınız. Önümüzdeki birkaç ay içinde değerlendirilecek ve daha kalıcı bir göreve atanacaksınız.”

“Diğerleri bize katılacak mı?” diye sordu Pryana. Bu tam da benim aklımdaki soruydu. Onunla arkadaş olduğumuz günü anımsadım.

“Grubun içinde başka Dokumacı bulunmadığına emin olana kadar onları değerlendirmeye devam edeceğiz. Aralarından bazıları temel gıda dokuması yapabilirler ama asla daha ileri gidemezler.”

Demek başka Dokumacı yoktu! Bu kadar hızlı bir seçim yap-

tıklarına inanamıyordum. Diğerleri elbise hazırlamaya mı gönderileceklerdi, mutfakta çalışmaya mı? Yüzlerindeki sürekli coşku yok olduğunda yanlarında bulunmayacağım için sevindim. Büyüleyici bir hayat için evlerini bırakıp gelmişlerdi; terzilik ya da temizlik yapmak için değil. Ama yine de seçilmedikleri için mutluydum. Kule'ye gelmek konusunda bu kadar coşkulu olan kızların Lonca'nın bir parçası olmaması gerekiyordu, çünkü Maela gibilerinin dikkatini çekmek için can atıyorlardı.

"Biliyor musun Erik?" diye söze başladı Pryana, Erik'e iyice yaklaşıp. "Adelice'in neden kulenin üst tarafında bir odası olduğunu hepimiz merak ediyoruz."

Yanıtının önceden çalışılmış ve hazırlanmış olduğu belliydi. "Maela'nın her yaptığının bir nedeni vardır."

Erik bunu sıkça söylüyor olmalıydı. Yanıtı Pryana'yı sakinleştirmiş gibiydi. Ya da başka soru sormaktan vazgeçecek kadar akıllıydı.

"Pryana, akıl hocanla burada buluşacaksın." Erik büyük metal kapıyı açtı ve kolunu Pryana'nın elinden hızla kurtardı. Bunu fark eden Pryana yavaşça içeri girdi.

"Birlikte eğitilmeyecek miyiz?" dedim en masum ifademle. Erik kapıyı kapatıp bana baktı.

"Hayır." Gülümsedi. "Bu kez ondan kurtuldun."

Masum ifademi devam ettirmeye çalıştım ama daha fazla sürdürmedim. "Şükürler olsun."

"Bunu duymamış gibi davranacağım." Erik güldü ve kolunu uzattı.

Biraz garip hissederek koluna girdim. Bir erkekle asla böyle yürümemiştim. "Peki, sana bir şey sorabilir miyim?" Umursamaz görünmeye çalışıyordum ama heyecanım sesime yansıyordu.

"Elbette," dedi, önemsemeyerek. Maela yanında olmadığından ne kadar sıradan davrandığı dikkatimi çekti.

“Nasıl oldu da buraya gelmek zorunda kaldın?”

“Uzun hikâye!” İçini çekti.

“Bahse girerim çoğumuzun uzun hikâyeleri var.”

“Haklı olabilirsin,” dedi. “Evden kaçtığımı söyleyebilirim ve artık dönecek bir yerim de kalmadı. O zaman yalnızca on beş yaşındaydım ama Maela’nın bir yardımcıda aradığı gerekli niteliklere sahip olduğum anlaşılınca Lonca beni almak istedi.”

“Gerekli nitelikler mi?”

“Kolay uyum sağlayan bir ahlak yapısına sahip olduğumu söyleyerek açıklayabilirim bunu.” Yüzünde yapmacık bir tebessüm vardı.

“Annen ve baban öldüler mi?”

Yüzünü buruşturarak başını salladı. Ama hızla konuyu değiştirdi. “Geçen gün Josten seninle gerektiği gibi ilgilendi mi?”

Bir an dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim ama sonra onu Erik’in gönderdiğini anımsayarak evet dedim.

“Geri gelemediğim için özür dilerim ama acil bazı işlerim çıktı. Özellikle kendisine meydan okunduğunda Maela çabuk öfkelenir.”

“Fark ettim.”

“Seni yeniden hücreye atmak istemiyorum Adelice. Sen de biraz daha...”

“Sevimli mi olsam?” dedim.

“Uysal,” diye düzeltti.

“Onun ne kadar haksız davrandığını ben de en az herkes kadar biliyorum ama oyunu o yönetiyor. Bu yüzden sözümü dinlemenı öneririm.” Sesindeki rica ifadesi parıldayan gözlerine de yanslıyordu.

Enora beni geniş ve havadar bir odada bekliyordu. Bir taraftaki pencereler kapalı avluya baklıyordu. Sanırım gerçektiler ve uzanıp havayı hissetmenin özlemini yaşadım. Diğer pencereler

denize bakıyordu. Deniz bugün sakindi. Bulutsuz gökyüzünün mükemmel bir aynasıydı. Bu ekranlar belli ki beni huzurlu hissettirmek üzere programlanmıştı. Denizin karşısındaki duvarın önüne küçük, çelik bir dokuma tezgâhı yerleştirilmişti.

“Bugün kendini nasıl hissediyorsun?” dedi, biz içeri girerken. Gülümsedim. Sanırım akıl hocam benden yalnızca birkaç yaş büyüktü ama beni anaç bir tavuk gibi kolluyordu.

“Harika,” diye yanıtladım. Pryana’nın darbesinin dudağımda yarattığı şişkinliği görüp görmediğini merak ettim.

“Enora, işiniz bittiğinde onu odasına götürür müsün yoksa geri gelmemi mi tercih edersin?” dedi Erik, kapı eşiğinden bize bakarak.

“Ben götürebilirim,” dedi Enora zarif bir tebessümle. “Yardımanın için teşekkürler.”

Enora’yı çok sevsem de, bugün Erik’i bir kez daha göremeyeceğim için üzül müştüm. “Evet, teşekkür ederim Erik.”

“Benim için zevkti.” Başıyla selam verdi ve odadan çıktı.

“Çekici bir erkek,” dedi Enora uyaran bir ifadeyle.

Gözlerimle inanmadığımı belirttim. “Farkında değilim.”

“Beni ilgilendirmez, ama... neyse...” Eğildi ve omzumu tuttu. “Endişelenecek daha önemli şeylerimiz var.”

“Yoksa rimelimiz mi bitti?” dedim alaycı bir korku ifadesiyle.

“İgneleyici tarzını sevsem de, dilini tutmanı istemek zorundayım. Özel bir konsey toplantısına davet edildin.”

“Ne konseyi?” Hafta boyunca bize öğretilen isim ve departmanları anımsamaya çalıştım ama konseyle ilgili bir isim hatırlayamadım.

“Eğitim bölümü başkanı ile Lonca’nın resmi Sürgün Büyükelçisi arasında yapılacak bir toplantı.”

“Cormac mı?” diye sordum endişeyle.

“Evet, ta kendisi,” dedi ve beni yeniden koridora yönlendirdi.

“Konsey yalnızca Cormac’tan mı oluşuyor?”

“Hayır, Maela da kurula dâhil ama bu toplantıya katılmayacak.”

“Demek Cormac ve Maela’yı içeren bir konsey burayı yönetiyor. Bu birçok şeyi açıklıyor,” dedim mırıldanarak. Nilus İstasyonu’nda bana yemek yedirdiği son görüşmemizi düşünmeden edemedim. Beni yiyeceksiz bırakıp kilit altında tutacaklarını biliyor olmalıydı. Bu yüzden ondan nefret mi etmem yoksa sevmem mi gerektiğine karar veremedim.

“Maela’yla aramda geçenlerden dolayı mı davet edildim?” dedim alçak sesle. Güvenlik monitörlerinin beni duymasını istemiyordum.

“Resmi olarak, hayır,” dedi fısıldayarak. “Ama elbette bu geçerli bir neden.”

“Harika,” dedim söylenerek. Bu kez cezaman ne olacağını merak ederken ansızın bir düşünceyle irkildim.

Amie.

Enjekte ettikleri sakinleştiriciden dolayı Cormac’la son görüşmemiz biraz bulanıktı ama Amie hâlâ ellerindeyse ceza verecekleri kişi ben olmayabilirdim.

“Adelice.” Enora kolumu tuttu.

Hareket etmedim.

“Başın belada değil,” dedi sakin bir sesle.

“Değil mi?” Hücrede geçirdiğim onca zamanı düşününce buna inanmakta zorlandım.

“Peki, başım belada değilse...”

“Maela,” diye başladı söze ve cümlemi bitirmeme izin vermedi.

“Maela Batı Sürgün Kulesi’ndeki sınırlarını aştı. Buna yetkisi olmadığı halde, oraya gelip seni görmeme engel oluyor.”

Peki, öyleyse neden gelmedin?

“Onun sorumlu olduğunu düşündüm,” dedim.

"Henüz öğrenmen gereken çok şey var," dedi Enora gülerek. "Artık davetli bir Dokumacı olarak diğerleriyle akşam yemeği yiyecek ve buradaki sistemi öğrenmeye başlayacaksın. İnan bana, Maela'nın Lonca hiyerarşisinde üst düzey bir görevi yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Lonca'yı biraz anlatabilir misin? Anlaşılan bize okulda öğrettiklerinden oldukça farklı yürüyor burada işler."

"Gerçek bu," dedi Enora. "Bildığın gibi, Lonca çoğunlukla erkeklerden oluşur ama devlet içindeki birçok görev için kadınlar kullanılır. Örnek olarak Dokumacıları gösterebilirim. Ama sekreterler, hemşireler, asistanlar gibi başka görevler de bulunur."

"Arras'm diğer her yerindeki gibi mi?" dedim, aydınlığa kavuşturarak. Bu bilgi hiç de şaşırtıcı ya da ilginç değildi.

"Evet ama her kulenin yaptığını sır olarak saklamaya çalışırlar. Lonca buradaki işimizi denetler, işlerin yapılması için yetki verir ve gerektiğinde düzen sağlamak için devreye girer. Zaman zaman Maela'nın Lonca'da yükselmek istemesinin nedeninin, dört bölge arasında rahatça seyahat etmek olduğunu düşünürüm."

"Bunu başarabilir mi?" dedim.

"Sanmıyorum," dedi Enora. "Lonca'nın bir kadını siyasi güç gerektiren bir konuma getireceğini düşünmüyorum. Ama bu onu yine de durdurmayacaktır. Burada Lonca'ya başkaldıracak tek kadın kim diye sorsan, tereddüt etmeden Maela derim."

"Maela'nın bu duygusunu haklı çıkarmak gibi bir isteğim yok ama zaten oldukça güçlü bir konumda değil mi?"

"İşte Cormac tam bu konuda rol oynuyor," dedi Enora açıklama vererek. Yürürken bir yandan hızla bilgi vermeye çalışıyordu. Hedefimize yaklaşıyor olmalıydık. "Resmi olarak, kulelerde olup bitenler ve yaptığımız işler hakkında halka bilgi veren sözcü konumundadır. İnsanlar onun Dokumacılar ve halk arasında bir iyi niyet elçisi olduğunu düşünürler."

“Ya gayri resmi olarak?”

“Yerimizde kalmamızı sağlar. Başbakan değildir ama onun kadar güçlüdür. Seni kandırmasına izin verme. Burada olma nedeni budur.”

“Bu ürpertici bilgiye karşın neden ona doğru sürükleniyorum?” diye sordum.

“Güzel soru.” Enora içini çekti. Bu yeni baş belasına hocalık etme işine nereden bulaştığını düşündüğünden kuşku yoktu.

“Sana hiçbir şey söylemiyorlar mı?” Amacım onu aşağılamak değildi ama Enora öyle algılamış gibi dudaklarını ısırdı.

“Hayır, söylemiyorlar Adeline.”

“Hiçbirimize hiçbir şey söylemiyorlar,” dedim. “Bu durumda, sanırım aptalca bir soru olacak ama kardeşim Amie ya da annemle ilgili bir şey öğrenebildin mi?” Soruyu sorarken bile dehşete kapıldım.

“Üzgünüm,” dedi Enora, başını sallayarak. “Bilgi verebilecek tek kişi şu an seyahat ediyor.”

“Seyahat mi ediyor?” dedim şaşırarak. “Bir politikacı mı?”

“Hayır, bizlerden biri,” dedi sakın bir ifadeyle ama daha fazlasını söyleyemediğini anladım.

Kafam sorularla dolu olsa da sormayı kestim. Beni büyük, kırmızıya boyanmış bir kapıya yönlendirdi ve ürkekçe kapıyı vurdu. Kapı açıldı.

Lonca Özel Servisi’nin siyah üniformalı bir görevlisi bizi kapıda karşıladı ve gözlerimize bakmadan ne istediğimizi sordu.

“Gelebilirler,” dedi tanıdık bir ses içerden. “Onlar benim konuklarım.”

Görevli yana çekilerek bize yol verdi ve içeri girdik. Yerleşkenin diğer odalarından daha loştu. Geniş pencereleri örten ağır kadife perdeler bunun nedeni olabilirdi. Yine de var olan kısıtlı ışık, gösterişli koltukları ve odaya belirli bir düzende yerleşti-

rilmiş şık deri sandalyeleri görmeme yetti. Doğal ışığın eksikliği mobilyanın rengini solgun gösteriyordu. Cormac bir elinde purosunu, diğer elinde içkisiyle mermer bir şöminenin yanında oturuyordu. Her zamanki gibi çift düğmeli ceketini giymişti ama iliklenmemiş yakasında papyonu gevşek bir şekilde asılı duruyordu.

“Beni özledin mi?” dedi.

“O kadar uzun zaman geçmedi,” dedim.

“Sana bir ömür kadar uzun geldiğine eminim,” dedi beni inceleyerek. “Adelice, yetersiz beslenmiş gibi duruyorsun.”

“Cormac, sen de aşırı şık giyinmiş gibi duruyorsun.”

“Güzel,” dedi homurdanarak. “Kendine geldiğin belli oluyor.”

Enora yanımda huzursuz bir şekilde kımıldıyordu.

“Peki, sen kimsin?” dedi Enora’ya dönüp ve karanlıkta gözlerini kısarak ona baktı.

“Enora,” dedi sakın bir sesle. “Adelice’in akıl hocasıyım.”

“Tanıştığımıza sevindim Enora,” dedi ve içkisinden bir yudum aldı. “İşimiz bittiğinde Adelice’e odasına kadar birinin eşlik etmesini sağlarım.”

“Kalmaktan mutluluk duyarım,” dedi Enora.

Cormac onun önerisini fazla cesur bulmuş gibi güldü ve başını salladı. “Buna gerek yok.”

Bana endişeli bir bakış atan Enora döndü ve kapıdan çıktı. Lonca’nın resmi Sürgün Büyükelçisi’yle odada yalnız kalmıştım.

“Otur,” dedi emrederek. “Bir şey içer misin?”

Başımı salladım.

“Sen bilirsin.” Bardağını yanına bıraktı ve az sonra karanlıktan biri çıkıp bardağını doldurmak için yaklaştı.

Nabızımın hızlandığını hissettim ve Cormac’ın tepkimi fark etmemiş olmasını ümit ettim.

“Başka bir şey ister miydiniz?” diye sordu Jost. Yanaklarım ateş gibi yanıyordu. O an ağır perdelerin varlığı için şükrettim.

“Şu an bir şey istemiyorum ama sen yine de buradan uzaklaşma,” dedi Cormac, gitmesini emreden bir sesle.

“Memnuniyetle,” dedi Jost mırıldanarak ama gözlerimiz bir an için karşılaştığında bakışlarında mutluluktan eser olmadığını fark ettim. Bir an sonra karanlığın içinde gözden kayboldu.

“Demek sorun yaratmaya devam ediyorsun,” dedi Cormac, ağzında viskisini yuvarlayarak.

Buzun bardağa çarparken çıkardığı yumuşak tınlamaya odaklandım ve hiçbir şey söylemedim.

“Her zaman yaptığı gibi, Maela yine sınırlarını aşmış,” diye devam etti. “Teknik olarak senin amirin olduğunu biliyorsun sanırım.”

“Teknik olarak mı?” dedim hayretle.

“Evlerinin altında tünel açarak kaçmaya çalışan kızların yaşamasına genellikle izin verdiğimiz mi düşünüyorsun?”

“Peki, beni neden öldürmediniz?”

“Denemedeki beceri değerlendirmen ortalamanın çok üstünde ve dışındaydı,” dedi, itiraf ederek ve bardağını bırakıp öne doğru eğildi.

“Neden bana bir şeyler söyleyen tek insan sensin?” dedim sandalyeme yaslanarak.

“Herkesten fazla şey bildiğim için.”

“Ama diğerleri de açığa vurduklarından fazlasını biliyorlar,” dedim ısrarcı davranarak. Sürdüğü ağır koku başımı döndürüyordu ve geldiğimden bu yana içimde tuttuğum düşünceleri durduramıyordum.

“Evet, bilirler,” dedi kabullenerek, “ama benim çok daha büyük bir gücüm var. Sorumlu olduğunda küçük sırları paylaşmak daha kolay gelir.”

“Ve sen sorumlusun!” dedim yineleyerek. “Peki, sen neden benle konuşuyorsun? Bana güvenmek için onlardan fazla nedenin yok.”

“Doğru, yok,” dedi, “ama onlardan farklı olarak ben seni öldürtebilirim.”

“Ben de sonunda arkadaş olmaya başladığımızı düşünmüştüm.”

Cormac kaba bir kahkaha attı. “Çok tatlısın. Seni öldürmek zorunda kalmayacağımı umuyorum.”

“Sonunda anlaşabildiğimiz bir konu bulduk.”

Uzandı ve elini dizimin üstüne koydu. “Oyunu doğru şekilde oynamaya başlarsan buradaki en güçlü kız olabilirsin.”

Bacağımı çektim ve diğer bacağımın üstüne attım.

“Maela’nın seni öldürmesine engel olmak için buradayım,” dedi ve sandalyesinde doğruldu. “Sen de işimi kolaylaştırmak için elinden geleni yapıyorsun.”

“Peki, ya beni öldürürse?”

“Onu söküp atarız.” Sesinde üzüntüden eser yoktu.

“Kendisi bunu biliyor mu?”

“Onunla konuştum,” dedi beni temin ederek. “Elbette bu durum senden daha fazla nefret etmesine neden oluyor.”

“Harika.”

“Herkesi sinirlendirmekten vazgeçip kendin için endişelenmeye başlarsan akıllılık etmiş olursun.” Sesi eğleniyor gibi değildi. “Seni öldürmesine engel olabilirim ama onun kontrolünden kurtulana kadar, merhametine sığınmaktan başka çaren yok.”

“Onun kontrolünden nasıl kurtulabilirim?”

“Öncelikle işini yapmaya, sonra da dostlar edinmeye başlayarak bunu başarabilirsin.”

“Enora bana arkadaş edinmemi söylemişti.”

“Arkadaştan fazlasına ihtiyacın var,” dedi. “Tek şansın

Maela'nın pençesinden kurtulmak. Bunun için de gerçekten çok güçlü birine ihtiyacın var."

"Bir önerin var mı?"

"Aklımda biri var."

Gözlerinin bacaklarımda gezindiğini hissedip sandalyemde doğruldum. Göz ucuyla bakarken karanlıkta duran Jost'un da kaskatı kesildiğini fark ettim.

"Adelice, bu hafta sonu Arras'ta yapacağım bir halkla ilişkiler gezisinde bana eşlik edeceksin. Güzellik uzmanının ve tasarımcının beklentilerin neler olduğunu biliyorlar. Eminim akıl hocan..."

"Enora," dedim, adını hatırlatarak.

"Evet, o," dedi Cormac. "Seni protokol kuralları hakkında bilgilendirecektir." Yutkundum ve başımı salladım.

"Gördün mü? Çok kolaymış."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Her gün daha kibar oluyoruz." Bir kaşını yukarı kaldırmasını evet olarak kabullendim.

"Annemi buldunuz mu?" Ölüm tehdidi havada asılı dururken bu soru için iyi bir zamanlama olduğunu düşündüm.

"Bekle." Kulaklığını kullanmak için başını yana çevirdi ve Penny adında bir kadını aradı.

"İki Numaralı Özne Lewys'in bilgilerini çıkarabilir misin?"

Öne doğru çıkıp, aydınlıkta duran Jost'a baktım. Hafifçe gülümsedi. Sanırım bana destek olmaya çalışıyordu.

"Hayır, kişisel kimlik numarasını bilmiyorum. Annesiydi."

Özne. İki Numaralı. Annemin bu şekilde tanımlanmasını duymak çok acıydı.

"Teşekkürler bebeğim." Cormac yeniden bana döndü. "Romen'in temizlenme işlemi sırasında bulunmuş ve kaldırılmış."

"Onu söküp attınız mı?" Sözcüklerin ağzımdan nasıl çıktığını bile anlayamadım.

“Standart bir yöntem ve genelde hainlerin hakkından gelme tarzımdan çok daha insancıl olduğunu söylemeliyim.”

Yemek odamızda, yerdeki yapışkan kanı hâlâ hissedebiliyordum. Cormac'ın ve Lonca'nın onların üstesinden nasıl geldiklerini çok iyi biliyordum.

“Sen,” diye seslendi Jost'a. “Adelice'i alması için Maela'nın asistanını çağır.”

Köşede duran Jost başını salladı ve emri aktarıcıya girdi.

“Adelice, bir şey daha var.”

Yaşların akmaması için çabalayıp gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

“Bunların Yayın Birliği konuları olduğunu eminim biliyordur.” Başımı salladım. Lonca olayları her evde seyredilirdi. Çoğunlukla ziyaret eden önemli politikacıları gösterir ve bolca sırt sıvazlamadan oluşurdu. Yayın otomatik olarak devreye girdiğinden, akşam ev işlerimiz ve etkinliklerimizle uğraşırken, biz de bir yandan izlerdik. Amie ile ben çok küçükken, konuk Dokumacıların parlıtlı mücevherlerini ve saten giysilerini görünce bağırışmaya başlardık. Şimdi sıra bendeydi.

“İlk karşılaştığımızda yaptığımız anlaşmayı anımsıyor musun?”

Merakla Cormac'a döndüm ve o geceyle ilgili anımsadıklarımı aklımdan geçirdim. Götürüldüğüm geceyle ve annemle babamı son kez görüşümle ilgili bulanık anılarımdan nefret ediyordum. O geceyi daha iyi hatırlayacaksam, bunun Cormac'la ilgili anılar olmasını istemezdim.

“Aptal sakinleştirici.” Cormac hırsla başını kulaklığına doğru çevirdi: “Penny, Lewis'in götürüldüğü gece sorumlu olan doktor için bir kaldırma talebinde bulunuyorum.”

Derin bir nefes aldım ve köşede duran Jost'un irkildiğini fark ettim.

“Bu ne yeteneksizlik,” dedi Cormac bana dönerek. Ama se-

sinde öfke yoktu. Yapılmasını istediği şey aklından çıkmıştı bile. Zavallı sekreteri yaptığı işten nefret ediyor olmalıydı.

“Çok sevdiğin birinin elimde olduğunu söylemiştim; sen de göz kamaştırıcı bir gösteri yapmıştın,” diye devam etti.

“Onu söküp attığınıza çok üzüldüm,” dedim, sesimin titremesine engel olmaya çalışarak.

“Hayır, annen değil,” dedi. “Kız kardeşinden söz ediyorum. Adı neydi?”

“Amie,” dedim, alçak sesle.

“Dokuması yenilendi ve bana verilen bilgiye göre güvende ve mutlu.”

“Mutlu mu?” diye sordum kuşkuyla.

“Üzerinde bazı değişiklikler yaptık.”

“Demek onu başka birine çevirdiniz.”

“Özünün aynı kaldığını söyleyebilirim,” dedi beni temin ederek.

“Ama ailesiyle ilgili anılarını ondan aldınız.” Bu yeni bilgiyi algılamaya çalışırken, gözyaşlarımm kuruduğunu hissettim.

“Kuzey Sürgün Kulesi’ndeki en iyi Dokumacılardan biri onun ipliğini temizledi,” dedi kibirli bir ifadeyle.

“Peki, bunun ne anlama geldiğini öğrenebilir miyim?” dedim köpürerek. “Önce yaşadığım şehri değiştiriyorsun ve şimdi de kardeşimin ipliğini *değiştiriyorsun!*”

“Yıllardır uyumsuzlara uyguladığımız bir işlem bu. Bir çocuk şiddet ya da haylazlık eğilimi gösterirse beynini yeniden şekillendiriyoruz. Bu yöntem bireyin beyninin bilgiyi nasıl algıladığını izlememizi sağlıyor. Sonra da sorunlu bölgeleri ayırıp, o iplikleri yeniden şekillendiriyoruz.”

“Demek kafalarının nasıl çalıştığını ve ne şekilde anı biriktirdiklerini görebiliyorsunuz. Ama bu neyi değiştirmeye yarıyor?” diye sordum. Gözlerine bakmaya korkuyordum.

“Genellikle ipliği kısmen değiştirebiliyoruz. Bunun için yapay ya da bağışlanmış iplik malzemesi kullanıyoruz. Hâlâ mükemmelleştirmeye çalıştığımız bir bilim olduğunu düşünüyoruz,” dedi. “Ama genellikle başarı oranı yüksektir. Bireyin ipliklerini sağlamlaştırıp düzelden yenileme bantlarına benzeyen bir sistemdir. Gün gelecek, her iki tekniği de tam olarak kontrol altına alabileceğiz. Davranışsal sorunları yok edeceğimiz gibi yaşlanmaya benzer daha büyük meseleleri de çözeceğiz.”

Bu fikir beni ürpertti ama Cormac gibi birinin yaşlanmayı kontrol altına almak istemesine şaşmamak gerektiğini düşündüm.

“Artık Amie tamamen farklı biri olduğuna göre hâlâ geçerli bir anlaşmamız kaldığına emin değilim,” dedim. Bu arada Cormac’ın Amie’nin nerede olduğu ya da ne yaptığıyla ilgili daha fazla bilgi vermesini umut ediyordum.

“Ekran,” diye emretti ve şöminenin üstündeki mermerde renkler belirdi. “Konum belirleme hizmeti.”

“Kimlik lütfen!” diye sordu tavandan gelen sevimli bir ses.

“Cormac Patton.”

“Özne adı?”

“Dört numaralı özne Lewys. Amie?” Onay almak için bana bakınca başımı salladım.

Soyut desen önce bulanıklaştı, sonra yavaş yavaş genç bir kız şeklini aldı. Sırtı bize dönüktü ve ağaçlı bir yolda başka bir kızla yürüyordu.

“Görsel düzenleme. Yüz tanıma,” diye emretti Cormac.

Gerekli değildi. Kızın saçları başının üzerinde gevşek şekilde toplanmış, yumuşak, altın rengi bukleleri omuzlarına dökülüyordu. Ekranda yeni arkadaşıyla birlikte gülen Amie’nin yüzünü gördüm. Mutluydu. Henüz iyileşmemiş kalbimin parçalandığını hissettim.

"Ona zarar verilmemiş," dedi onaylayarak. "Benimle çıkacak mısın?"

"Seçme şansım var mı?" diye sormaya cesaret ettim.

"Elbette," dedi. "Ama akıllı bir seçim yap."

"Yarın görüşürüz," dedim alçak sesle ve gözyaşlarımın akması için kendimi zor tuttum. Beni duyduğunu sanmıyordum ama bir kez daha sormadı. Kapıya vurulması beni rahatlatmıştı. Cormac'la baş başa kalmaya daha fazla dayanamazdım. Erik odaya daldı ve büyük adımlarla Cormac'a yaklaştı.

"Maela'nın asistanı mısın?" dedi Cormac kibirli bir ifadeyle ve Erik'in dağınık, sarı saçlarına göz attı.

Erik gülümseyerek elini uzattı. "Adım Erik, efendim."

Cormac ayağa kalktı ve elini sıktı. Erik'i omzundan tutarak bana dönmesini sağladı. "Bayan Lewys'e dairesine kadar eşlik et. Aah, Erik!"

"Evet efendim?"

"Ellerini de kendine sakla."

"Elbette," dedi Erik anında yanıtlayarak.

Erik'in omzunu bırakan Cormac köşeye doğru döndü.

"Yemeğimi buraya getir ve motorvagonumun bir saat sonra yola çıkmaya hazır olmasını sağla," dedi Jost'a emrederek.

"Emredersiniz efendim." Jost başıyla selam verdi ve odadan çıkmak üzere yürüdü. Geçerken göz ucuyla bir bana bakmaya cesaret etti. Yanımda duran Erik'in Jost'un görüntüsünden rahatsız olduğunu hissettim. Bu kadar ayrımcılık yapan biri olduğunu fark etmemiştim.

"Bayan Lewys?" Jost geçtikten sonra Erik bana kolunu uzattı.

Koridora çıktığımız anda gözlerimden yaşlar boşalıverdi.

"Evet." Erik elimi okşadı. "Büyükelçi Patton bende de böyle bir etki yaratır."

"Özür dilerim," dedim fısıldayarak ve hafifçe gülümsedim.

“Özür dilemene gerek yok,” dedi. “Etrafımda iki duygudan fazlasını taşıyan birini görmek hoşuma gitti. Sonrasında Maela’nın öfkesinin kurbanı olacağımı bilsem de senin arkadaşlığından zevk alabilirim.”

“Yine çıldıracak mı?” dedim hıçkırıklarım arasında.

“Patton pisliğin teki. Maela’ya haddini bildirmek, kontrolün kimde olduğunu hatırlatmak için beni çağırdı. Aslında bugünden önce en az on kez karşılaştık.”

“Ama ismini unuttuğunda çok kibar davrandın.”

“Kabalık yapmak insana hiçbir şey kazandırmaz,” dedi Erik. Doğal bir konuşma yapar gibiydi ama sesindeki uyarı ifadesi hissediliyordu.

Dönüş yolu boyunca ağlamama engel olmadı. Asansöre vardığımızda bana yumuşak bir mendil uzattı.

“Teşekkürler.”

Başını salladı.

Odaman kapısına vardığımızda mendili geri vermek için ona uzattım.

“Sende kalsın.” Mendili elimin içine itti. “İçimden bir his, senin ona benden daha fazla gerek duyacağını söylüyor.”

Yanıldığını söylemek isterdim.

*Hasret's sisters Planet
e-kitaphane*

SEKİZ

Çocukluğumda, banyoda yere oturur, annemin kalemle gözlerini boyamasını ve yanaklarına pembe allık sürmesini izlerdim. Mükemmel batılı kadını yansıtıyordu: çekici, bakımlı ve uysaldı. Gülümserken ortaya çıkan göz kenarındaki kırışıklar onu daha da güzelleştiriyordu. Ben de günden güne değişip başka biri oluyordum ve yaşın yüzümde anneme benzer izler mi bırakacağını merak ediyordum. Şimdi on altı yaşındaydım ve sonsuza kadar kusursuz olacağımı düşünüyordum. Bu düşünceyle uykuya dalmak kolay oluyordu ama zaman zaman da kâbuslar görüp titreyerek uyanıyordum.

Hayatımda giyimle ilgili en büyük değişikliği çoraplarla yaşadım. İlk kez uzun çorap giydiğimde, çıplak bacaklarımı saran ipeksi dokunuşu sevdim ama çok geçmeden tenimde ince bir ter tabakası bıraktığını fark ettim. Durması gerektiği şekilde kalmayıp sürekli aşağı inmesi de sıkıntı vericiydi. Görüntümün kurallara uygun olması artık çekicilikten uzaktı ve şimdi de Cormac Patton'la seyahat edeceğime göre durum daha da kötü olacaktı.

Onu ziyaretimden bu yana bir dokuma tezgâhında çok az zaman geçirmiştik. Bunun yerine görgü kuralları konusunda

eğitilmiştim ve sık sık ölçülerim alınmıştı. Yalnızca dokuma becerilerimi kullanmamakla kalmamış, annemle kardeşimin kaderi hakkında düşünecek bolca zaman bulmuştum. Babamın ceset torbasındaki görüntüsü acımasızca gözümde canlanıyordu ama en azından uyumak için gözlerimi kapattığımda, ölümünün gerçekliğini kabul ediyordum. Ama kardeşimin altın rengi saçları ve annemin kusursuz yüzü durmaksızın rüyalarımın içine giriyordu. Üzerimde yeni giysiler deneyip iğnelediklerinde, kafam sürekli Amie'nin yeni hayatına takılıyordu. Yerimde o olsaydı, yeni giysiler için terzilerin üzerinde çalışmasına bayılırdı. En azından benim Amie'm bundan hoşlanırdı. Yaşadığı ama tamamen farklı bir insan olduğu fikri bana garip bir acı veriyordu. Kabulleneceğimden çok daha fazlasıyla karşı karşıya kalmıştım. Bunun yerine gerek duyacağım elbiseleri saymak daha iyiydi. Söyleşiler için gerekenler, fırlatma işlemi için gerekenler, fotoğraf çekimleri için gerekenler. Odama yığılan ipek ve tül miktarına bakınca hiçbirini giymek istemediğimi düşündüm.

Enora'nın da odama taşınması gerekebilirdi. Tüm Lonca görevlilerini, eşlerinin isimlerini, nerede yaşadıklarını ve bölgelerinin önemli işlerini bilmek zorundaydım. Arras'ın bir başbakanı vardı; ayrıca her bölgenin ve şehrin başında da sorumlu bir bakan bulunuyordu. Bakanın erkek varisi varsa, görev nesilden nesle devrediliyordu. Bir Lonca görevi asla bir kadına verilemezdi. Okulda on yılda öğrendiğimden çok daha fazlasını öğrenmiştim ve bu bilgiyi nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Havadan sudan konuşmaktan pek hoşlanmazdım.

"Bir deneme yapılacak mı?" diye sordum Enora'ya. Üç saatir bana Doğu Bölgesi hakkında bilgi aktarıyordu.

"Neden Cormac'ı arayıp sormuyorsun?" dedi. Anlaşılan benim kadar yorulmuştu ama beni hazırlıksız gönderemeyecek kadar endişeliydi.

"Peki, bu yetkililere nasıl hitap edeceğim?"

"Hitap mı?"

"Evet, onlara nasıl sesleneceğim? Bakan olarak mı nitelendiriliyorlar?" Cormac'a Büyükelçi yerine Bakan Patton diye hitap eden görevlileri anımsadım.

"Onlarla hiç konuşmamalısın." Aklımı kaybettiğimi düşünüyordum gibi bana baktı.

Sıkıldığımı gizlemeye çalışmadım. "Öyleyse neden bunları öğreniyorum?"

Yanıtlamadan önce anaç bir ifadeyle uzun uzun içini çekti.

"Büyükelçi Patton'a eşlik eden kişi olarak senden beklenen ona önemli isimleri ve bilgileri hatırlatman."

"Bir dakika lütfen!" Etek ucumda çalışan terzi kadından kurtulup Enora'ya döndüm. "Cormac'm öğrenmek zorunda kalması için mi bunu yaptığımı söylüyorsun?"

"Elbette."

"Ama bu insanlarla konuşmamalıyım, öyle mi?"

"Yalnızca sana bir şey sorduklarında ya da çok sıradan bir konuşma için onlara hitap edebilirsin."

"İnanılmaz." Sözüm bu beklentiye miydi yoksa bunu doğal karşılayan Enora'ya mı? Bundan ben de emin değildim.

"Bir şey daha var," dedi Enora tereddüt ederek. "Onun yanında biraz fazla rahat davranıyorsun. Büyükelçi Patton ona isimle hitap etmeni istedi mi senden?"

"Anımsayamıyorum. Sanırım pek umursamıyor."

"Adelice," dedi Enora sakın bir sesle. "Genellikle bizi yılda bir ya da iki kez ziyaret eder. Ama uşağımıza önümüzdeki bir ay boyunca haftada bir kez burada olacağını bildirmiş. Çünkü şu an sana âşık."

"Âşık mı? Tanrım, midem bulandı!" Arras'taki kadın nüfusunun yarısı kendini koş a koş onun yatağına atabilirdi ama

benim için çok yaşlıydı. Üstelik ona hâlâ güvenmiyordum.

“Onu eğlendiriyorsun,” diye devam etti Enora, yorumumu duymamış gibi davranarak. “İdam kararını verecek kişinin o olduğunu unutma.”

Demek Enora biliyordu. Cormac’la yaptığım görüşmenin ayrıntılarını ona anlatmamıştım. Beni öldürme düşüncesini de özellikle söylememiştim. Zaten yeteri kadar endişeliydi.

“Sana aksini söyleyene kadar ona Büyükelçi Patton diye hitap et.”

“Tamam,” dedim onaylayarak ve terzinin etek boyunu ayarlayabilmesi için taburenin üstüne çıktım.

Enora sustu ve derin bir nefes alıp bir süre beni izledi. “Maela seyahat programım birlikte gözden geçirmenizi istedi.”

“Eğlenceli olacak.”

“Saygısızlık yapma,” dedi Enora onaylamayan bir fısıltıyla.

Birkaç dakika sonra Maela banyoma girdi ve üstümdeki giysiye eleştirel bir bakış attı. “İlginç bir seçim.”

Onu duymamış gibi davrandım.

“Resmi seyahat programınızı Büyükelçi Patton’ın ofisinden bana iletiler.”

“Adelice’le birlikte gözden geçirmekten mutluluk duyarım,” dedi Enora.

Maela’nın gözleri ateş saçıyordu ama gülmeyi başardı. “Daha önce yerleşke dışında bir Lonca etkinliğine katılmış birinin onu bilgilendirmesinin daha iyi olacağını düşünüyorum. Neden sen depoya gidip onun için uygun ziynet eşyası seçmiyorsun?”

Enora sevimli bir tebessümle bana baktı ve odadan çıktı. Enora’dan kurtulmayı başaran Maela onun insafına kaldığını biliyordu.

“Daha önce böyle bir geziye çıktın mı?” diye sordum.

“Umarım Cormac’ın dikkatini çeken ilk Dokumacı olduğum-

nu düşünmüyorsun, öyle değil mi?" dedi Maela.

Anlaşılan takıntısı buydu. "Aslında bu konuda pek düşünmemiştim."

Maela elektronik dosyasına baktı. "Yarın saat yedide yola çıkacaksınız ve fırlatma işlemi Nilus İstasyonu'na yapılacak. Orada yerel Yayın Birliği ekibiyle birlikte fotoğraf çekimi yapılacak."

"Buraya Nilus'tan geldim," dedim ama beni duymamış gibi davrandı.

"Oradan Doğu Bölgesi'ndeki Allia İstasyonu'na geçeceksiniz. Onu Güney Bölgesindeki Herot ve Kuzey Bölgesindeki Ostia istasyonları izleyecek."

"Çok çalışacağız anlaşılan," dedim, önemsemişimi göstermek için. Aramızdaki buzları bu şekilde eritebileceğimizi düşünsem de, yanıliyordum.

Bunun yerine Maela ateş püsküren gözlerle bana baktı. "Bunu hak etmiyorsun. Cormac'a eşlik etmek için can atan onlarca kız var. Üstelik onlar şımarık bir kız gibi de davranmazlardı."

Sanırım Maela da onlardan biriydi.

Öfkesi ortaya çıktı gibi hızla yok oldu. "Her istasyonda bir çekime katılacaksınız," diye devam etti. "Yayın Birliği ekibinin sorularına uygun yanıtlar verecek ve yalnızca sana soru sorulduğunda konuşacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet." Başımı salladım. "Bak, gördün mü? Anladım!" Sahte bir heyecanla konuştum.

Bu kez alaycı sözlerimi duymamış gibi davrandı. "Her istasyonda Lonca yetkililerini ziyaret edeceksiniz. Senden beklenenleri Enora'yla gözden geçirdiğinizi düşünüyorum."

"Evet," dedim gülümseyerek. "Çenemi kapatıp güzel görülmeye çalışmamı söyledi."

Maela'nın bana bakan yüzünde olgun bir kınama ifadesi vardı ama bir kez daha nutuk çekmedi. "Ertesi sabah Büyükelçi

Patton fotoğraf çekimleri için sana eşlik edecek. Güzellik uzmanlarından oluşan ekibin de seninle birlikte olacak.”

“Hepsi mi?”

“Evet.”

Sabırsızlıkla yüzünü buruşturan Maela’nın yaşı belli oluyordu. “Özel koruman da yanında olacak.”

“Ama benim özel korumam yok,” dedim.

“Büyükelçi Patton bu göreve Erik’i atadı,” dedi sakın bir sesle. Maela’dan odaya dağılan şiddetli öfkeyi hissedebiliyordum.

Büyük olasılıkla beni bıçaklamamaya çalışıyor ve gözlerini elektronik dosyasından ayırmıyordu. Anlaşılan Cormac’m Maela’yı kızdırmak istediğini söyleyen Erik haklıydı.

“Valery de elbette seninle olacak ve yanında bir yardımcı getirecek. Cormac özel uşağı olarak da Josten Bell’i görevlendirdi.”

“Josten Bell mi?” dedim, yüzümü etek ucumda çalışan terzi kadına çevirerek.

“Hücrede seninle ilgilenmişti,” dedi, yüzümü inceleyerek. “Onu hatırlamıyor musun? Uşakların başıdır. Senden hoşlandığını düşünmüştüm.”

“Kaba olandan mı söz ediyorsun?”

“Evet.”

“Neden?” Beni iki genç erkekle seyahate göndermeleri bir tuzak mıydı, yoksa Cormac gerçekten aptal mıydı?

“Batı Kulesi’ni ziyaret ettiğinde Cormac’a, özür dilerim Büyükelçi Patton’a hizmet eder,” dedi, elektronik dosyasına yeniden göz atarak. “Büyükelçinin ona, belki de hazırladığı içkilere zaafı var. Kendi uşağı burada bulunmadığı için de bizimkini aldı. Anlaşılan siz ikiniz seyahat ederken buradaki işlerimizin nasıl yürüyeceğini pek umursamıyor.”

“Sanırım önemli biri olduğunu düşünmemişim.” Ses tonumun sıradan olması için çaba göstersem de kalbimin deli gibi

çarptığının farkındaydım. Maela Jost'un bana olan ilgisini fark etmekle kalmamış, ayrıca Jost da kendini bu karmaşanın içinde bulmuştu.

"Önemli biri değil," dedi Maela yatak odama doğru yürüyerek.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim, kendi kendime mırıldanarak.

Enora hazırlanmama yardım etmek için odama geldi. Arkasında da bakım ekibinin başında bulunan Valery duruyordu. Arkadaşlıkları beni mutlu edecekti. Hediyelerden başka bir şey düşünülmeyen bayram arifesi gecesi gibi asla uyuyamayacağımı biliyordum. Ama bu kez uyanık kalmamı sağlayacak şey heyecan değil, korkuydu.

Valery Enora'nın kulağına bir şey fısıldadı. Yanıt olarak, o da Valery'nin kolunu sıktı. "Yarın için hazır mısın?" dedi Enora'ya yaslanarak.

Dudağımı ısırđım ve panik ifadesiyle yüzümü buruşturdum. Valery güldü ama Enora onaylamayan bir gülümsemeyle başını salladı.

"Gün boyu onu hazırlamaya çalıştım," dedi Enora Valery'ye ama gözü bendehydi. "Umarım hazırdır."

"Onu sen hazırladıysan, endişelenmeme gerek yok," dedi Valery akıl hocamın koluna dostça dokunarak. "Ama ben de bana düşeni yapmalıyım." Bana gülümsedi ve banyoya geçti. Bu gezide gerek duyacağı tüm aletleri yanına almak istiyordu.

Kişisel eşyalarının çoğu bana eşlik eden ekipler tarafından getirilecekti ama Enora bana beyaz, saten kurdeleyle bağlanmış, küçük bir kırmızı kutu uzattı. Her sene doğum günümde odama gelip bana hediyesi veren annemle babamı anımsadım. Son hediyesi olan kokuyu kullanma fırsatı bulamamıştım. On altıncı yaşımın ve uzun zamandır beklediğimiz azledilmenin kut-

lanması anlamına geliyordu. Teşekkür sözcükleriyle hediyesi açarken göğsüme saplanan acıyla başa çıkmaya çalışıyordum.

Kişiyi özel bir elektronik dosyaydı.

“Fırlatma işlemleri için,” dedi ve nasıl açıldığını gösterdi. “Yolculuğun mideni bulandırdığını bildiğim için bunun seni oyalayacağını düşündüm. Gerekli tüm bilgileri içinde bulabilirsin.”

Ekrana hafifçe dokundum ve karşımda birçok seçenek belirdi. Kozmetik ve giysi katalogları, Yayın Birliği’nin çekimleri ve en son *Lonca gazetesi*.

“Teşekkür ederim,” dedim. Hediyesi beni gerçekten çok sevindirmişti. Burada Maela gibi bazı kişilerin bunu kullandığını görmüştüm ama Romen’de yalnızca üst düzey işadamlarının parası elektronik dosya almaya yeterdi. Ayrıca Sürgün Kulesi dışında hiçbir kadının bunu kullandığını görmemiştim. Bir elektronik dosyam olması kendimi önemli hissetmeme neden oldu.

“Ayrıca bunun yardımıyla Büyükelçi Patton’la doğrudan haberleşebilirsin,” dedi Enora ve parmağını ekranda kaydırarak kulaklık uyumluluğu seçeneğini aradı. “Büyükelçi sana bir kulaklık sağlamamızı istemişti ama Maela çılgına döndü.”

Bu kez Maela’nın kıskançlığı için minnettarlık hissettim. “Cormac bir kulaklığımı mı olmasını istedi?”

“Yıllardır Dokumacılara kulaklık verilmesini istiyor,” dedi. “Arras’ın karşılaşacağı ani tehditlere karşı daha hızlı tepki verilmesini sağlayacağını iddia ediyor.”

“Peki, haklı mı?”

“Hayır, acil durumda çalışan Dokumacılar her an göreve hazır. Onun asıl yapmak istediği bizi göz hapsinde tutmak.”

Açık sözlülüğüne şaşırdığımı gizlemeye çalıştım. İyi bir insan olmasına rağmen Enora benimle çok seyrek böyle açık konuşurdu.

“Maela neden hayır dedi?”

“Endişelenme,” dedi ve güldü. “İlişkinizle ilgili bir durum değil. Loricel’den onay alamadı; ben de bunu önerdim.”

“Loricel mi?” dedim dosyaları tarayarak.

“Burada Cormac’a hayır diyebilen tek kişi odur.”

“Elektronik dosyayı elimden bıraktım ve dikkatle Enora’ya kulak verdim. “Kimdir o?”

“Yaratıcı.”

“Senin gibi mi?” dedim, Enora’nın çeşitli görevlerini hatırlayarak.

“Hayır, ben onun gibi değilim,” dedi. “Yalnızca bazı projelerde ona yardım ediyorum.”

“Ama bu işi yapan birden fazla kişi var, öyle değil mi?”

“Aslında öyle değil,” dedi, yerdeki minderlerden birine yayılarak. “Gerçek Yaratıcılara çok seyrek rastlanır. Loricel Arras’taki tek Yaratıcıdır.”

“Tek mi?” Adım atmaya bırakıp Enora’nın yanına oturdum.

“Yaptığı iş saf bir yaratım eylemidir. Yaratıcılar Arras’ın bünyesini dokumaktan fazlasını yaparlar. Dokumayı yaratacak maddeleri ele geçirebilirler. Hammaddelerin dokumasını yalnızca onlar görebilirler.” Dikkatle bana baktı. “Arras’ın ayakta kalmasının tek nedeni Loricel’dir. Onun özel yeteneği olmasaydı Dokumacılar dokuyacak madde bulamayacaklardı.”

“Kaç yaşında?” diye sordum. Dokumaya tezgâh olmadan dokunabildiğimi gizlediğim ve yalan söylediğim yıllar, burada da Enora’nın yeteneğimi saklamam konusundaki ısrarları, şimdi anlam kazanıyordu.

“Yenileme bantları ve ilaçlarla gerçek yaşını söylemek zor,” dedi Enora. “Ama altmış yıldan uzun süredir hizmet ediyor.”

Çok yaşlı olmalıydı. “Peki, o ölünce ne olacak?”

“Yeni bir Yaratıcı bulacaklar.” Enora’nın bakışları sabit olarak

üzerimdeydi. “Ama şu ana kadar ona gerçekten rakip olacak biri çıkmadı.”

“Ya birini bulamazlarsa?” dedim fısıldayarak.

“Arras yok olacak.”

Yüzünde korku ya da üzüntü görmek için çabaladım ama ikisi de yoktu. Loricel’in ölüm olasılığı onu korkutuyorsa da, bunu göstermiyordu. Arkadaşıyla kahkahalar atan Amie’yi ve gülümsediği zaman göz kenarlarında kırışıklar oluşan Jost’u düşündüm. Bir Yaratıcı olmayınca onlar da yok olacaktı. Düşünmek bile istemediğim bir olasılıktı.

“Cormac bana Amie’yi gösterdi, biliyor musun?” dedim sakin bir sesle.

“Kardeşini mi?” dedi Enora onaylayarak. Başımı salladım.

Buraya geldiğimden bu yana ondan pek fazla söz etmemiştim. Hayatım ikiye bölünmüş gibiydi: öncesi ve sonrası. Buraya getirilmemden öncekiyle ilgili her şey bir sırdı. Burada yeri olmayan bir yaşamdı. Amie şu an hayattaydı ama benim için varlığı o zamanla sınırlıydı. Onu özel düşüncelerimde saklıyordum ama hazırlanırken anılarımdan bazıları bulundukları yerden kurtulmanın ve onaylanmanın özlemini çekiyordu.

“Mutluydu,” dedim ve sesimdeki acıyı kendim de fark ettim. Enora’ya Amie’nin artık farklı biri olduğunu ve ona yapılanları anlatmadım. Tıpkı düşüncelerimin anılardan planlara dönüştüğünü ve bu geziye çıkmamın gerçek nedeninin Sürgün Kulesinin duvarlarından kurtulup, değişmiş olsa bile Amie’nin hâlâ var olduğu dünyaya gitmek olduğunu anlatmadığım gibi.

“Sanırım bu kez fırlatma süreci senin için çok daha rahat geçecek,” dedi ve elektronik dosyayı elimden içine itip beni şimdiki zamana gelmeye zorladı.

İlk yolculuğumdaki şartlar aklıma gelince ellerim titremeye başladı. “Bu kez beni...”

“Hayır,” dedi aceleyle. Sanırım düşüncelerimi okumuştı. “Birinci sınıfta seyahat edeceksin. Büyükelçi Patton senin rahat etmeni istiyor.”

“Bunu hak etmek için hâlâ ne yaptığımı bilmiyorum,” dedim, itiraf ederek.

Enora hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. İkimiz de elde ettiğim birinci sınıf ayrıcalıkların hak etmekle ilgisi olduğuna inanacak kadar aptal değildik. “Sanırım bekleyip görmekten başka çaremiz yok.”

Sabah, fırlatmanın yapılacağı yere motorvagonla götürüldüm. Erik ve Jost benimleydi ama ekipteki diğer kişiler arkadan geliyorlardı. Erik sürekli sohbet ediyordu ama Jost sessizliğini koruyordu. Erik’le beraber gülüyordum ama vagonun arka tarafındaki ağır havayı hissediyordum. Jost Arras’ta seyahat ediyor olmaktan mutlu değildi. Ayrıca Erik’le gevezelik edip durmamdan da pek hoşlanmadığı belliydi.

Dağınık arkadaşım bu etkinlik için temizlenmişti. Yüzü tıraş edilmişti ve özenle taranıp kulaklarının arkasına alınmış saç gri, yün ceketinin yakasına dokunuyordu.

“Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?” diye sordum Erik’e Jost’u işaret ederek.

Jost irkildi ve gözlerini dikip bana baktı.

Lonca’nın motorvagona ses vericileri yerleştirmiş olabileceğini düşünerek Jost’un bana hücrede anlattıklarından söz etmeyi istemiordum.

“Jost en yetkili uşağımızdır,” dedi Erik bilgi vererek. “Hücrene gelemediğimde, ondan seninle ilgilenmesini istedim.”

“Tamam.” Bu kadar basit olduğuna inanmadan başımı salladım. Jost Erik’i tanıyor gibi konuşmuştu. Pek de hoş olmayan bir geçmişleri var gibi hissetmiştim.

"Fırlatma işleminden dolayı gergin misin?" dedi Erik, konuyu değiştirerek.

Göz ucuyla bakarken Jost'un oturduğu yerde geriye yaslandığını ama gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim.

"Evet," dedim, Jost'un üzerimde sabitlenen mavi gözlerine aldırmamaya çalışarak. "İlk deneyimim pek zevkli değildi."

"Aslında pek sık rastlanan bir deneyim değildi," dedi Erik.

"Aah, unuttum. Sen de oradaydın," dedim anımsayarak.

Başını salladı. Doktora beni sakinleştirmesini söylediği için pişmansa da bunu belli etmedi.

"Enora bana bunu verdi," dedim ve çantamdan elektronik dosyayı çıkardım.

Erik hafifçe ılık çaldı. "Güzel bir hediye!"

"Gerçekten mi?" dedim kızarak. "Birçok Dokumacının elinde olduğunu varsaymıştım."

"Hayır. Eğitimden sorumlu olduğu için Maela'nın bir elektronik dosyası var. Enora bunu gizlice başarmış olmalı," dedi Erik.

"Bilmiyordum," dedim.

Erik'in bakışları bir an için Jost'a takıldı ama ikisi de konuşmadı. Sohbet bir kez daha kesildi ve yolumuzun kısa olduğuna sevindim çünkü midem bulanmaya başlamıştı.

Yerleşke duvarlarının hemen dışında bulunan fırlatma istasyonu küçük ve iddiasızdı. Çift kanatlı pirinç kapıdan geçip küçük lobiye girerken Erik bana eşlik etti. İçerde oturmak zorunda kaldığım yıpranmış, kadife bir koltuk vardı. Arkadan gelen ekibim, giysilerim ve çantalarımla ufacık odayı doldurduk. Gök mavisi takım giymiş, bakımlı bir kadın koridordan girdi ve Erik'le kısa bir konuşma yaptı. Erik'in grubu göstererek konuşmasını izledim. Az sonra kadın büyük adımlarla bana doğru yürüdü ve başıyla kendisini izlememi işaret etti. Yanında yü-

rümeğe başladım. Arkamızda ekibi düzgün bir sıraya sokmaya çalışan Erik'in sesini duyuyordum.

"Nilus'a mı gidiyorsun?" diye sordu kadın sakın bir sesle. Başımı salladım. Diğerlerinden daha yaşlıydı ve saçları sade bir topuzla toplanmıştı. Bunu hayatı boyunca yapmış birinin ustalığıyla bana yol gösteriyordu.

"Yolculuğun yaklaşık bir saat sürecektir," diye devam etti ve beni hafifçe aydınlatılmış bir odaya yönlendirip köşedeki geniş, deri koltuğa oturmamı işaret etti. Yanımdaki panoya doğru uzandı ve ittiğinde bir tıklama sesi duydum. Başıma metal bir kaskın ineceğini bekleyerek gerildim ama onun yerine kucaklama doğru kayarak bir tepsi açıldı. Kadın kalın ve uzun kemerle çapraz olarak beni bağlarken derin bir nefes aldım.

"Daha önce fırlatılma deneyimi yaşamış mıydın?" diye sordu merakla.

"Evet."

"Sorduğum için özür dilerim," dedi. "Gergin görünüyorsun. Genellikle ikinci kez kimse bu kadar korkmaz."

Hafifçe omuz silktim. İlk deneyimimde koltuğuma zincirlendiğimi ona anlatmak istemiyordum.

"Rahat edeceksin," dedi tatlı bir sesle. "Sana çay getireceğim."

Kapıdan çıkıp gözden kayboldu ve eşikte Erik belirdi. "Nilus'ta görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim.

Kapıdan geçip gitti. Arkasından da Jost'un yürüdüğünü gördüm. Bir an için göz göze geldik ama aklıma ona söyleyecek bir şey gelmedi. O gözden kaybolur kaybolmaz kabin görevlisi bayan bir bardak buzlu çayla geri geldi.

"Fırlatma işlemine iyice alışana kadar sıcak bir şey içmemek daha iyidir," dedi ve bardağı beyaz bir peçetenin üstüne yerleştirdi.

"Teşekkür ederim," dedim. Yanımdan ayrılmadan önce ko-

luma dokundu ve çıktı. Son yolculuğumdaki kabin görevlisini anımsayınca göğsüm sıkıştı.

Kapı kapandıktan sonra oda parıldamaya ve bir görünüp, bir gözden kaybolmaya başladı. Bu kez görüşümü engelleyen kask olmadan çevremdeki güzelliğin farkına varıyordum. Altın ışık iplikleri etrafımı sararken fırlatma odası yavaş yavaş yok oldu. Çevremde yeni odanın dokunmasına kadar geçen ve her şeyin hammaddeyle örülmüş saf zaman olduğu birkaç saniyenin tadını çıkardım. Oda bir görünüp, bir gözden kaybolurken ve sonunda yeni bir oda yavaş yavaş onun yerini alırken çayı ve terli avucumda sıkıştırdığım elektronik dosyayı unutmuştum. Koltuğumda rahatça arkaya yaslanıp bir saatin geçmesini beklerken odanın her bir parçasının nasıl yeniden dokunduğuna ve altın rengine boyanmış duvarlarıyla, canlı, kırmızı bir alana dönüştüğüne tanıklık ettim. Odanın son parçacığı yerine yerleşince içeri güzel bir genç kız girdi.

“Nilus İstasyonu’na hoş geldiniz Bayan Lewys,” dedi ve tepsimi kapatıp kemerimi açtı. “Ekibinizdeki diğer kişiler az sonra burada olurlar. Lütfen dikkatli bir şekilde kalkın.”

Kalkmaya çalışır çalışmaz uyarısının nedenini anladım. Saatlerdir hareket etmemiş gibi sendeliyordum ve bacaklarım titriyordu. Koltuğun kolunu kavrayarak kalkmaya çalıştım ve derin bir nefes aldım.

“Alışmak uzun zaman alır,” dedi. “En azından herkes öyle olduğunu söylüyor.”

Kızı daha yakından inceledim. Benden daha büyük olamazdı. Buraya getirilmemden az sonra bu göreve atanmış olmalıydı. Benim de işim bu olabilirdi.

“Fırlatma işlemiyle hiç seyahat ettin mi?” dedim.

“Aah, hayır.” Yüzü kızardı. Küçük platformdan inmeme yardım ederken alçak sesle konuştu. “Patronum beni Allia’ya gö-

rüreceğini söyledi. Oradaki istasyon müdürünün ona bir iyilik borcu varmış,” dedi, itiraf ederek.

“İlk yolculuk en zordur,” dedim, heyecanlı görünmeye çalışarak.

“Biliyorum!” diye bağırdı tiz bir sesle. “Gerginim ama bu hayatta bir kez karşıma çıkabilecek bir fırsat.”

Jost holde beni bekliyordu ve kabin görevlisi köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce bana gülümsedi. “Biraz coşku görmek ne hoş,” dedi soğuk bir sesle. “Erik her şeyin yolunda olup olmadığını denetliyor.”

“Mükemmel.”

Söyleyecek bir şey bulamadım ve özür dilemek ister gibi ona baktım. Benim altımdaymış gibi davranmaktan nefret ediyordum ama kimsenin birbirimizle olan yakınlığımızı sorgulamasını istemiyordum.

“Biliyorum,” dedi fısıldayarak.

“Özür dilerim.” Yüzündeki anlayışlı ifade kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu.

“Baksana, sana aptal gibi davranmanı ben söylemiştim.”

Başımı salladım ve yolculuğun neden olduğu baş dönmesiyle sendeledim. Jost beni hemen yakaladı ve kollarıma dokunduğu yerde tatlı bir ürperti hissettim. Bu heyecan duygusunun kollarımdan boynuma doğru yayıldığını hissettim. Kendimi geri çekmem gerektiğini biliyordum ama hareket etmeme fırsat kalmadan arkamızdan gelen ayak sesleriyle birbirimizden uzaklaştık. Erik ortaya çıkınca, Jost geri çekildi.

“Cormac Allia’da aramıza katılacak,” dedi Erik. “Doğu Bölgesinde bir sorun çıkmış. Adelice, bayanlar tuvaletini kullanmak ister misin?”

Başımı salladım. Midem yine endişeyle kasılmaya başlamıştı. Daha önce insanların önünde konuşmamıştım.

“Endişelenme,” dedi kolunu uzatarak. “Muhabirlerin süresi on beş dakikayla sınırlıdır. Yanıtlarını anımsıyor musun?”

“Evet.”

“Merak etme, sorun çıkmayacak.” İfadesi güven vericiydi ama sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi. Erik bana asla heyecanlanmayan biri gibi geliyordu.

Fırlatma işleminin yapıldığı bölümden çıkıp istasyonun lobisine geçtik. Güvenlik kurallarına uygun şekilde yerleştirilmiş korumalar dışında lobi boştu.

“Davet edilmiş mevki sahipleri dışında, bugün istasyonlar arasında yolculuk izni yok. Her durakta da Özel Görevli korumalar tarafından karşılanacağız,” dedi Erik.

“Ben bir mevki sahibiyim,” dedim, kendimi inandırmaya çalışarak.

“Buna inanmak zor, öyle değil mi?” dedi şakalaşarak, tavrı beni güldürmüştü.

Jost yanımda sallana sallana yürüyordu ve o anda ikisinin beni, Erik’in ve korumasının Maela’ya yaptığı gibi iki yandan kuşattığını fark ettim. Aralarında durmuş, ana girişteki muhafızın bize yol vermesini beklerken rahatsız bir şekilde hareket ettim. Birkaç dakika sonra muhafız devam etmemizi işaret etti.

İşadamlarının olağan kalabalığı olmadan istasyonun büyük, mermer salonu sakindi. Yayın Birliği’nin küçük bir grup muhabiri dışında hiç ses yoktu. Bizi fark eder etmez çevremize doluştular. Korumalar onları güvenli bir uzaklıkta tutuyorlardı. Erik ve Jost yanımda durdukları için mutluydum ama Erik konuşmak için öne doğru çıkınca korumalar kayıt cihazlarıyla aramdaki tek engel olarak kaldılar.

“Önceden belirlenmiş söyleşi sorularınızı almış olduğunuza inanıyorum. Bayan Lewys yeniden yola çıkmadan önce çekim için on beş dakikanız var.”

Ekip hemen kendine çekidüzen verdi ve dün Enora'nın yanıtlamam için beni hazırladığı soruları sormaya başladı.

"Bayan Lewys, yeni bir Dokumacı olarak en sevdiğiniz ayrıcalık nedir?" diye sordu toy görünüşlü bir muhabir. O sırada bir başkası omzunun üstündeki kamerayla çekim yapıyordu.

"Giysiler," dedim hızla yanıtlayarak. Rahat olmaya çalışıyordum ama sözlerimin reklam gezisinin bir parçası olarak tüm Arras'ta canlı olarak yayınlanacağını biliyordum. "İnsanın her gün giyecek güzel şeyleri olması mükemmel."

"Geçmişteki saflık standartlarınızla kıyaslanınca, büyük bir değişiklik olsa gerek, ne dersiniz?" dedi pembe yanaklı başka bir muhabir, keyifle sırtarak ve diğerleri güldü. Bir koruma, muhabiri geri doğru itti ve grup yeniden daha ciddi sorulara döndü. Ama yine de bu soru gevşememe yardımcı oldu.

Yiyecekler, isim ve diğer Seçilmişler hakkında sorular sordular ve ben de iyi bir makine gibi, elimden geldiği kadar doğal bir şekilde yanıtlamaya çalıştım.

"Son soru," dedi Erik kulağıma fısıldayarak ve orta yaşlı bir muhabir, kameramanıyla birlikte öne doğru atıldı. Gösterişsiz, lacivert bir takım giymişti ve en az benim kadar sıkılmış görünüyordu. Hazırlanmış yanıtlarımı aklımdan geçirdim ve sorulmamış tek bir soru kaldığını fark ettim. Yanıt verip bir an önce fırlatma istasyonundaki rahat odama dönmeye hazırdım.

"Bayan Lewys," diye başladı, yumuşak bir ifadeyle. "Anne, babanız, Meria ve Benn Lewys'e ne olduğunu bize söyleyebilir misiniz?"

DOKUZ

Erik'in soruya verdiği yanıt öyle ustaca düzenlenmişti ki, pek yakında daha önemli bir göreve atanabileceğini düşündüm. Yayın Birliği'nin diğer muhabirleri soruyu soran kişiye yakınlık hissediyorlarsa da bunu göstermediler. Hatta aralarından birkaç tanesi onun yanından uzaklaştılar. Yavaşça kolumu tutan Jost beni fırlatma istasyonunun bekleme salonuna soktu ama muhabirlerin ve kameramanların ilerlemek için korumalarla tartıştığını görebiliyordum. Annemle babam hakkında soruyu soran adam ise yerinden hiç hareket etmemişti ama gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam ediyordu.

"Olanlardan dolayı özür dilerim," dedi Erik kalabalığı görmemi engellemek için araya girerek.

Aptal gibi davran. Jost'un gözlerinde bana bunu söylediğini görür gibiydim.

Başımı salladım. "Sorularla ilgili hatırlatma notlarını zamanında almamış olmalı."

"Büyük olasılıkla," dedi Erik gülümseyerek. "Yine de fotoğraf çekimleri yapmamız gerek. Sanırım her şey senin için yeniden düzenlendi ve hazır bekliyorlar."

Onun arkasından sessiz salona geçtim. Yayın Birliği'nin ekibi

hızla çevremizde toplandı ama kimse konuşmadı. Fotoğraf makinelerinin flaşı ve bakım ekibinin telaşlı yönergeleri salonun kasvetli ortamının etkisinden kurtulmama yardımcı olmamıştı. Başımı çevirip söyleşinin başında şakalaşan pembe yanaklı muhabire bakıp gülümsedim ama yüzünü diğer yana çevirdi. Bu muhabirler korumaların diğer adamı buradan uzaklaştırmalarına belki engel olamamışlardı ama besbelli acı içindeydiler.

Bir sonraki fırlatılma işleminin tadına varamayacak kadar kafam karışmıştı ama bu kez kabin görevlisi yardım etmek için yanıma yaklaştığında başım dönmüyordu. Bu çok iyiydi, çünkü Cormac kapı eşiğinde bekliyordu ve sendelediğimi görmesini istemiyordum. Beni hızla salonun yakınındaki küçük bara doğru sürükledi. Bar boştu. Güvenlik görevlilerinin seyahat kısıtlamalarından dolayı barmen bile yoktu. Kendimi uygunsuz bir ortamda hissedip ahşap, yüksek bir tabureye oturdum ve kolumu tezgâha dayadım.

“Biraz heyecan yaşadığını duydum,” dedi ve bana bakmaya devam ederek siyah papyonunu düzeltti.

“Sanırım.” Olanları önemsememiş gibi omuz silktim.

“Önemli bir şey değildi,” dedi Erik ona doğru yürürken. “Adelice bir profesyonel gibi üstesinden geldi.”

“Bundan hiç kuşku yok,” diye yanıtladı Cormac. “Uşağım nerede?”

“Buradayım,” dedi Jost kapıdan seslenerek.

“Güzel. Bana bir viski soda hazırla,” dedi Cormac emredererek. Bana dönerek konuşmaya devam etti. “İnanılmaz bir şeydir. Senin için de hazırlatabilirim. Jost’u kalıcı bir göreve almayı ciddi olarak düşünüyorum. Burada yerini bilen tek uşak o.”

Boş bakışlarla fikirlerini dinledim ama içki önerisini başımı sallayarak yanıtladım. Jost’u buradan götürmesi fikrinden hoşlanmamıştım. Jost’un da aynı fikirde olduğuna emindim.

“Böylesi daha iyi. Yayın Birliği görevlilerinin karşısına sarhoş çıkmayı istemeyiz.”

Cormac'ın zamanla olan ilişkisinin diğer kişilerden farklı olduğunu anlamakta gecikmedim. Programı öncelikle bir içkiyi, sonra da yanıma uğrama hatasında bulunan uzun boylu kabin görevlisiyle tatlı bir sohbeti içeriyor olmalıydı.

Sonunda Erik bir şey söylemek zorunda kaldı. “Efendim, acele etmeliyiz, yoksa fotoğraf çekimini iptal etmek zorunda kalacağız.”

“Fotoğraf çekimi mi? Nilus'ta yeterince çekim yapmadılar mı?”

“Yaptılar,” dedim araya girerek ve tatlı gözükmeye çabalayarak. “Ama seninle birlikte fotoğraflarımızı çekmediler.” Sözlerimin kulağa ne kadar tatlı geldiğini fark edince ben bile iğrendim.

“Sanırım haklısın. Bana eşlik eden kişiyle birlikte çekim yapmak isteyecekler,” dedi gözlerini kabin görevlisi kızıdan ayırıp ve kalan içkisini bir yudumda bitirdi.

“Elbette,” diye devam ettim, sevimli bir sesle. “Yayın Birliği görevlilerinin karşısına senin de sarhoş çıkmayı istemeyiz.”

Bu kadar sevimlilik yeterliydi.

Cormac'ın yüzündeki tebessüm kayboldu ve dirsek atarak yanımdan geçip barın kapısına doğru ilerlemeye başladı.

“Adelice,” dedi sırtı bana dönük yürürken. “Kendini denetim altında tutmaya çalış.”

“Elbette Cormac,” diye yanıtladım. Onu böyle kıskırtmaktan daha iyisini yapabiliirdim ama diğerlerinin ona yaltaklanma şeklinden nefret ediyordum. Şu anki durumu görse, Enora'nın nasıl paniğe kapılacağını hayal edebiliyordum.

“Anlaşılan onun üstünde ciddi bir etkin var,” diye mırıldandı Erik yanıma yaklaşarak.

“Cormac'la aramızda bir anlaşma var.”

Erik bir kaşını kaldırdı. Besbelli yanlış bir fikre kapılmıştı.

“Endişelenme. Ölüm tehdidi gibi bir şey.”

“Aah,” dedi Erik, “şimdi anladım.”

Buradaki ekip en iyi şekilde davrandı. Sanırım Nilus'ta olanlardan haberdar edilmişlerdi. Onaylanmamış sorular ya da tatlı azarlamalar yoktu. Söyleşi çok rahat geçti ve pek zevkli olmasa da Cormac'la fotoğraf çekimi de çabucak bitti. Kolunu belime atıp ona yaklaşmamı işaret etti. Böyle yakın dururken sürdüğü kokuyu bastıran, üzerine sinmiş antiseptik kokusunu alıyordum ve gözlerim yanıyordu.

“Arras aşkına, gülümse kardeşim,” diye seslendi geniş yüzlü bir fotoğrafçı, kameraların arkasından ama yaklaşan korumayı görünce sustu.

“Doğal görünmeye çalışırsan sevinirim,” dedi Cormac dişlerinin arasından mırıldanarak.

“Deniyorum,” dedim kocaman bir gülümsemeyle.

“Çekimi bitirebiliriz efendim,” dedi Erik yan taraftan bilgi vererek ve kollarını indiren Cormac yeniden özel bekleme salonuna doğru yürümeye başladı.

Bir sonraki istasyonda bana tebessüm etmem için bağırana kadar konuşmadık. Günün son fırlatma işlemine kadar sıkılmışım. Yolculuk sırasında yemek yemek tahminimden de daha zordu. Oda etrafımda hareket edip panldarken yiyeceği çatalımda tutmak bile güçtü. Geceyi geçireceğimiz Cypress'a vardığımızda aç ve gergindim. Sorulara makine gibi yanıt verdim ve kameralara gülümseyip durdum. Ama bu geceki program için bakım ekibim beni hazırlamaya gelene kadar otel odasında yalnız kalmak için can atıyordum.

Odamda henüz yirmi dakika geçirmiş ve oda servisini bekliyordum ki, güzellik ekibi içeri daldı.

“Umarım bir şeyler yedin,” dedi Valery sesi titreyerek ve uzun, saten elbisemi yatağın üzerine serdi.

"Biraz yalnız kalacağımı düşünmüştüm," dedim. "Hâlâ yemeğimi bekliyorum."

"Biz çalışırken sen yiyebilirsin," dedi beni rahatlatarak ve gözlerime bakmamaya çalışarak. "Enora etkinlik başlamadan yarım saat önce hazır olup gitmeni istiyor."

"Uzaktan bile bana işkence ediyor," dedim sızlanarak.

Valery onaylamayan bir ifadeyle bana baktı. "Enora yalnızca senin iyiliğini düşünüyor..." diye söze başladı ama yemek servisi geldiği için düşündüklerini söyleyemedi.

Fırında kızarmış kaz ve körili tatlı patatesten oluşan yemeğim leziz görünüyordu ama kızlar üzerimde çalışırken ağzıma bir lokma bile atmak güç oluyordu. Biri yüzümü pudralarken, diğeri tırnaklarımla uğraşıyordu.

"Girebilir miyim?" diye seslendi Jost. Odamın sürgülü kapısı önünde duruyordu.

"Evet," dedim boğuk bir sesle, çünkü kaşlarıma şekil veren Valery diğer eliyle sıkıca çenemi tutuyordu.

"Harika görünüyorsun." Odaya giren Jost bana bakıp güldü.

"Saçmalama lütfen."

İçini çeken Valery çenemi bıraktı. Bakım ekibinin yanında getirdiği sandıklardan ziynet eşyası almak için Jost'un yanından geçerken ona baktı.

"Yemeğin güzel görünüyor," dedi kazı göstererek. "Ben de ördek yedim."

Jost dikkatimi tekrar yemeğe çekince midem guruldamaya başladı ve neden yiyemediğimi belirtmek için dikkatle tırnaklarımı boyayan kızı işaret ettim.

"Al şunu," dedi Jost ve tabağımı kaldırıp çatalı patatesle doldurarak bana uzattı.

Lokmayı minnetle ağzıma aldım. Yemek soğumuştü ama yine de körinin tadını alabiliyordum.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

“Benim için zevkti.”

Kızlar hazırlıklara devam ederken Jost yanımda kalıp dikkatle bana birkaç lokma daha yedirdi. Çok geçmeden bana acı veren açlık hissi kaybolunca saçlarımı kıvrıran ve bacaklarıma krem süren güzellik uzmanlarımnı yapuklarından zevk almaya başladım. Dolu bir mideyle yorgunluktan uyuklamaya başladığımı fark etmemiştim ve ancak Valery’nin öksürmesiyle gözlerimi açtım.

“Artık seni giydirebiliriz,” dedi.

Başımı salladım ve Jost’u görmek için etrafıma baktım ama ben uyuyakaldığımda odadan çıkmış olmalıydı.

“Burada değil,” dedi Valery, saten elbiseyi giyinmeme yardım ederken.

“Efendim?” dedim.

“Jost,” dedi. Masum tavrıma aldanmadığı sesinden belliydi. “Erik gibi birini elde edebilecekken, neden bir uşakla ilgileniyorsun?”

“Ya da Cormac’ı?” diye ekledi yardımcısı fermuarımı kapatırken.

“Neden söz ettiğinizi gerçekten anlamıyorum,” dedim ama yanaklarıma ateş bastığını hissedebiliyordum.

“Ah, yeter artık. Makyajın bozulacak.” Valery güldü. “Yanlış anlama. Bir uşak olarak çok yakışıklı. Gözleri de Erik gibi mavi ama o...”

Gözlerimle ona susmasını işaret ettim ve bana uzattığı bileziği alıp bileziğime taktım.

“Belki de en iyisi o,” diye devam etti yardımcısı. “Cormac sürekli kız değiştirir ve Erik’e gelince...”

Onun hakkında ne söyleyeceğini merak edip başımı çevirmekten kendimi alamadım.

"O Maela'nın." Yardımcısının söylemek istediğini Valery tamamladı.

"İyi, ben hiçbiriyle ilgilenmiyorum," dedim bakışlarımı aynadan ayırmadan.

Aynadaki yansımalarından Valery ile yardımcısının anlamlı bir şekilde bakıştığını fark ettim.

"Elbette, tatlım." Ama yardımcısı sandıktan birkaç süs eşyası daha almak için uzaklaştığında Valery dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve fısıldayarak, "Azıcık bile olsa, elde edebileceğin mutluluğu kaçırma," dedi.

Asistanı elinde bir kolyeyle girer girmez Valery doğruldu ama sözleri kafamda yer etti. Aynadan Valery'nin amacına yönelik ustaca hareketlerini izlerken göreviyle ilgili bir kızgınlığı olmadığını düşündüm. Umarım mutluydu ve ben de mutlu olabilirdim.

"Bu geceki programın tam olarak ne olduğunu öğrenebilir miyim?" dedim Erik'e bana eşlik etmek için odamın kapısına geldiğinde.

"Öncelikle güzel göründüğünü söylemeliyim," dedi ve gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Bu ekip diğer kızlarla da çalışıyor mu?" dedim eğlendiğimi göstermemeye çalışarak.

"Evet," dedi gülümseyerek. "Cazibeme karşı nasıl bu kadar duyarsız olabiliyorsun?"

"Ayrımcılıkla eğitildiğim yılların sonucu olsa gerek," dedim tebessüm ederek.

"Sonuç genellikle benim lehime olur," diye itiraf etti fısıldayarak ve Cormac'ın odasından çıkıp bize doğru yürüdüğünü gördük.

Erik'ten hoşlanmıyor değildim. Onun çekici olduğunu bile düşünüyordum. Belki de erkeklerle deneyimsizliğimden dolayı

bana kur yapması tatlı değil, tuhaf geliyordu.

“Çok şeker olmuşsun, Adelice,” dedi Cormac elimi tutarak. Bizi bekleyen motorvagona gitmemiz için yol gösterdi. Otelin dışına çıkarken yüksek topuklarımın üstünde sendelediğim anda Erik dengemi bulmam için hızla elini uzattı. Ona teşekkür etme fırsatı bulamadan yine arkama geçmişti. Yayın Birliği muhabirleri bağırarak sorular soruyorlardı ama fotoğraf makinelerinin sürekli patlayan flaşlarından hiçbir şey göremiyordum. Rahatsız edici kokusuna rağmen güvenliğim için iyice ona sokuşuldum. İçimden bir ses, şu an bana sakinleştirici verilmiş olsa her şeyin kolaylaşacağını söylüyordu ama sanırım böylesi daha iyiydi. Çam devirmeden geceyi bitirebilmem için aklım başımda olmalıydı.

Cormac Yayın Birliği çalışanlarının çoğuna ismiyle hitap ediyordu. Kolunu belimden ayırmadan sorularını yanıtlıyordu. Motorvagona biner binmez kendimi onun kolundan kurtarıp elimle elbisenin bel kısmındaki kırıışıkları düzeltmeye koyuldum.

“Benden kurtulmak için sabırsızlanıyor musun?” dedi sert bir ifadeyle.

“Şaşkına dönmüş durumdayım,” dedim.

“Endişelenme,” dedi beni rahatlatmaya çalışarak ve purosunu yaktı.

“Basit bir kurdele kesme töreni ve birkaç fotoğraf çekiminden sonra otele döneceğiz.”

Bundan sonra akşam yemeği, toplantı ya da söyleşi yoktu. Rahatlamıştım.

“Kurdele kesebilirim,” dedim kendime güvenerek.

“Arras aşkına, öyle olduğunu umut ediyorum. Ne de olsa bir Dokumacısın.” Yüzünde küçümseyen bir tebessümle dumanı dışarı üfledi.

Cormac'la ilgili kafam karıştı. Ondan nefret ediyordum ama bu konuda haklı olduğumdan emin değildim. Elbette korkutucu ve kibirliydi ama buraya getirildiğim andan bu yana karşılaştığım insanlar arasında bana en çok saygı gösteren kişiydi. Bunu kaba bir saygı olarak da adlandırmak mümkündü.

Motorvagon büyük bir kalabalığa yaklaştı. Mahalledekilerin çoğu burada toplanmış olmalıydı. Bu kadar çok insanı bir arada görünce ellerim titremeye başladı. Kurdele kesmek zorunda kalırsam sorun yaşayacaktım. Cormac kapıyı açtı ve inmem için yardım etti. Yayın Birliği ekibinin dışında birçok insan vardı. Ama kalabalıkla ilgili tuhaf bir durum vardı. Her durduğumuz yerde insanlar sevinç içinde bize seslenip dokunmaya çalışıyorlardı. Ama burada vatandaşlar oldukça sakindi, hatta bazıları zorla getirilmiş gibi sıkıntılıydı. Büyük olasılıkla da öyleydi ama bu yeni bir şey değildi.

“Burada niçin kurdele kesiyoruz?” diye sordum Cormac'a. Bu arada büyük, taş bir binaya doğru ilerliyorduk. Binanın üstünde bir yazı görmek için baktım ama çevresini saran kalabalık bir şey görmeme engel oldu.

“Bu onların yeni okulu,” diye yanıtladı ve elini omzuma koyup beni ön kapıya doğru yönlendirdi. Beni öne iten eli olmasaydı tam orada duracaktım.

“Cypress'da, bir okulda kurdele keseceğim,” dedim Cormac'a dönerek.

Gözünü yoldan ayırmayan Cormac bana yanıt vermedi. Birdenbire ondan nefret etmemin nedenini anımsadım. Demek burada olmamın nedeni buydu. Yaptığımı bana hatırlatmak istiyordu. Üzerimdeki tehdit kalkmış değildi. Kalabalığa baktım ve nasıl bu kadar sakin olduklarına şaşırdım. Bize karşı çıkmalarına engel olmak için Lonca onlara birçok yalan bilgi vermiş olmalıydı. Amie'nin Bayan Swander için anlattığı hikâye gibi

onlara da bir kaza olduğunu mu söylemişlerdi?

Kaza olduğunu söylemiş olsalar da, buradaki insanların keyfi yerinde gibiydi. Yüzünde öfke ya da acı ifadesi olan bir kişi bile yoktu.

O anda gerçeği anladım. Neler olduğunu bilmiyorlardı.

“Onlara ne yaptın?” dedim fısıldayarak.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Cormac yapmacık bir masumiyetle.

“Okula ne olduğunu zannediyorlar?” dedim, oyununa katılmak istemediğimi belirterek.

“Konu bu değil, bebeğim,” dedi Cormac zoraki bir gülümsemeyle. “Konu onlarla ilgili değil, seninle ilgili.”

Konuşurken kapıya varmıştık ve bana dev bir tören makası uzattı. Ağır ve kördü. Yalnızca gösteri içindi. Ama belki hedefi iyi tutturabilirsem...

Geriye doğru bir adım atan Cormac'ın yüzündeki tebessüm kaybolmuştu. İfadesinde korku yoktu ama ne düşündüğümü anladığını ve bunun olanaksızlığını bana anlatmak istiyor gibiydi. Bir resmi görevlinin bize yaklaştığını görünce ona döndü.

Cormac konuşmak için adama döner dönmez ilgiyle bana bakan yaşlı bir kadın yanımıza yaklaştı. Cypress'tan olmadığı belliydi. Gümüş rengi saçlarından ve pörsümüş cildinden yaşı anlaşılıyordu ama zamanın yarattığı çizgilere karşın Cypress'ta yaşayanlara özgü bal rengi teni ve ipeksi siyah saçları fark edemedim.

“Demek Cormac'a eşlik ediyorsun,” dedi.

“Evet,” dedim, başımı dik tutmaya çalışarak.

“Utanmaz,” diye mırıldanırken onun şimdiye kadar gördüğüm en yaşlı insan olduğunu fark ettim. Romen'de bile temel yenileme bantlarıyla herkes bir şekilde genç görünebilirdi ama bu kadının cildi yaptığı makyaja karşın eski kâğıt kadar hassas

ve kırıksık gözüküyordu. Lonca'yla birlikte buraya gelmiş olmaydı. Belki de Kuzey Sürgün Kulelerinde yerleşik bir Dokumacıydı ama anlaşılan yenileme bantlarının nimetlerinden faydalanmıyordu.

"Loricel, bana eşlik eden kişiyle tanıştığını görüyorum," dedi Cormac bana doğru dönerek.

"Evet, tanıştım ve bunun utanç verici bir durum olduğunu düşünüyorum," dedi ciddiyetle.

"Adelice, seni Loricel'le tanıştırayım. Ellerini arkada sakla. Isırabilir."

"Dikkat et," dedi Loricel, Cormac'ı uyararak, "yoksa seni Arras'tan söküp atarım."

"Onunla aşk ve nefret ilişkisi yaşıyoruz," dedi Cormac bana bakarak. "Adelice yeni Dokumacımız. Yetenek testlerinin sonuçları tüm çizelgelerin dışındaydı," dedi.

"Demek Cormac'ın dikkatini çeken kişi sensin. Yıllardır Batı Sürgün Kulesi'yle bu kadar ilgilenmemişti," dedi ve beni daha yakından incelemek için gözlerini kısarak baktı. Şimdi gözlerinde farklı bir ışıltı, belki de saygıya benzer bir ifade vardı. İlgisine aynı şekilde tepki gösterdim. Enora'dan, hakkında az da olsa bir şeyler duyduğum kadındı bu. O Yaratıcıydı. Sonunda Arras'ın en güçlü kadınıyla karşılaşmıştım ve ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Yanıt vermeme fırsat kalmadan Lonca'nın gösterişli kıyafetine bürünmüş bir koruma yanımıza yaklaştı ve Cormac eğilip onunla konuştu. Çevremizdeki uğultudan dolayı söylediğini duyamıyordum ama yine de denemekten vazgeçmedim.

"Peki, iyi vakit geçiriyor musun?" dedi Loricel.

"Hayır," dedim gizlice dinlemenin dalgınlığıyla.

Loricel alnındaki tüm kırıksıkları ortaya çıkaracak şekilde bir kaşını kaldırdı ve güldü. "Güzel. Tam anlatıkları gibisin."

"Bu ne anlama geliyor?" dedim, merakımı göstermemeye çalışarak.

"Akıllı ve gözü kara," dedi. "Sohbet etmek için güzel bir karışım ama hayatta kalmak için değil."

"Herkes aynı şeyi söylüyor."

"Seni dokuma tezgâhından uzak mı tutuyorlar?"

Bunu nereden bildiğine şaşırarak başımı salladım ama sonra Enora'nın onun hakkında söylediklerini anımsadım. Yaratıcı olan Loricel, Arras'ta olup biten her şeyi bilirdi.

"Seni kendi taraflarına çekmeyi deniyorlar," dedi beni bilgilendirerek. "Öncelikle arzularına karşılık verecekler. Giysiler. Güç. Partiler."

"Peki, ya işe yaramazsa?" diye sordum.

"O zaman kalbinin peşinden gidecekler."

"İkisi aynı şey değil mi?"

Gülümsedi ve yüzündeki çizgiler yumuşadı. "Kaç yaşındasın?"

"On altı."

"On altı yaşındakilerin çoğu aşkla arzu arasındaki farkı bilmezler. Dokumacıları bu şekilde çalıştırmayı başarırlar ve bu nedenle erken bir yaşta denemeye alırlar. Onların gözünü ipek ve şarapla boyamak kolaydır."

"Şarapla pek ilgilendiğimi söyleyemem," dedim.

"Neyle ilgilenirsin?" dedi ama ben yanıt vermeden konuşmaya devam ettim. "Çünkü onun peşinden gidecekler."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve Cormac'ın ne kadar kolayca okuldan yeni evine dönen Amie'yi bulup bana gösterdiğini anımsadım.

"Kız kardeşim," dedim, kendi kendime fısıldayarak.

"Önce diğerlerini bulacaklar. Kardeşini sona saklayacaklar," dedi Loricel başını sallayarak.

"Başka biri yok," dedim.

“O kadar emin olma. Sen onların kim olduğunu bilmeyebilirsin ama Lonca bilir.”

“Sen neden önemsiyorsun?” dedim, merakımı gizlemeye gerek duymadan. Kesinlikle umduğum gibi biri değildi.

“Çünkü ben de bir zamanlar yakışıklı bir Lonca görevlisiyle senin yerinde oturuyordum ve kimse bana bunları söylememişti,” dedi ve yüzündeki derin çizgiler yeniden ortaya çıktı. Başıyla selam vererek uzun adımlarla yanımızdan ayrıldı ve kalabalığın arasında gözden kayboldu.

“O yaşlı cadı seni korkuttu mu?” dedi Cormac tekrar yanıma yaklaşarak.

Başımı salladım. “Hayır, sana eşlik etmemi onaylamıyor.”

“Bundan kuşku duymuyordum zaten,” dedi.

Kalabalığın içinde fotoğraf makinelerine bakıp gülümsemek ve poz vermek zorundaydım. Davranış tarzları kesinlikle doğal değildi ve güvenliğimizi sağlamak için onlara sakinleştirici mi verildiğini düşünmeden edemedim. Kurdele yere doğru düşünce elimdeki makası Cormac’a geri verdim.

“Amacına ulaştın,” dedim sert bir sesle. İzleyicilerin ilgisizliği, utancı daha şiddetle hissetmeme neden olmuştu. Onlar yapamadığı için ben onların yerine de acı çekiyor gibiydim.

“Ah, henüz değil,” dedi fısıldayarak.

Ne demek istediğini sormaya çalışmadım. Gizemli uyarılardan ve küçük şakalarından bıktığım için yeniden kalabalığa döndüm ve gözümü esmer saç yığınına diktim. Cypress’da yaşayanların hepsi birbirine benziyordu. Solgun tenim ve ateş rengi saçlarımla beni tuhaf buluyor olmalıydılar.

Ve tam o anda, onu fark ettim.

Yüzümü çevreleyen altın sarısı saçlarıyla onu gördüm. Karanlıkta bir ışık noktası gibiydi. Diğerleri gibi o da sıkılmıştı. Ayrıca bu akşam buradaki az sayıda kızdan biriydi.

Diğerlerinin çoğu öldürülmüştü.

Ama o, sanırım onu daha çok hak eden bir aileye verilmek üzere yeniden dokunmuştu. Ve benim davranışımından dolayı buraya gelmişti. Maela'nın kancasının çaldığı çocuk yerine aileye hak ettikleri çocuğu vermişlerdi.

Bir an bile düşünmedim. Ona doğru atıldım. Bu davranışım kalabalığın tepkisiyle karşılandı. Anneler yerde oynayan çocuklarını kaptılar ve erkekler geri çekildiler. Yüksek topuklarım üzerinde kalabalığın içinde uçarcasına ilerlerken çıldırma gibi görünüyormuş olmalıydım. Önemli olan tek şey ona ulaşmamdı ve kimse beni durdurmaya çalışmadı. Onlar da şaşırılmıştı.

Yanına vardığımda, bir kadın onu kendine doğru çekti. Dikkatle ona baktım ve diğerlerinin aksine bu kadının bana korkuyla baktığını fark ettim. Ama Amie bana merak dolu gözlerle bakıyordu. Bakışlarında beni tanıdığına dair bir ipucu yoktu. Her gün okul çıkışı benimle coşkulu karşılaşmasından eser yoktu.

Kim olduğumu bilmiyordu.

"Amie," dedim fısıldayarak ve anımsamasını dileyerek elimi uzattım.

"Onun adı Riya," dedi kadın bana bakarak. Sesindeki uyarıyı fark edebiliyordum. "O benim kızım."

"Onun adı Amie," dedim karşı çıkarak.

"Benim adım Riya," dedi Amie kadının uyarıcı ifadesini taklit ederek. Sesinde hüznü seziliyordu. Ama kendi için değil, karşısında umutsuz yalanlar söyleyen deli kız için üzülüyor gibiydi.

Sıcak bir el yavaşça omzuma dokundu.

"Haydi," dedi Jost sertçe. "Gitmemiz gerek."

Ona baktım ama dökülmesine engel olduğum gözyaşlarım onu bulanık görmeme neden oluyordu. Beni arkada bekleyen korumanın yanına götürdü. Cormac bir yerde, insanlarla vedalaşıyor olmalıydı ama başıma geleni gördüğünden kuşku-

yoktu. Bu akşamı baştan sona onun düzenlediğinden de kuş-kum yoktu.

“İyi misin?” dedi Jost.

“İyiyim. Bir yanlışlık oldu,” dedim, yalan söyleyerek.

Ama bana inanmadığı yüzünden anlaşıyordu. “Büyükelçi Patton’a bakayım. Birkaç dakika içinde hareket edeceğiz.”

Sözlerinin beni rahatlatmasını isterdim ama işe yaramadı. Ben de kapıyı açıp kendimi koltuğa attım ve Cormac’ın gevezeliği bırakıp geri gelmesini beklemeye koyuldum. Bu korkunç geceden kaçıp kurtulmak için gözlerimi kapatmak üzereyken Erik motorvagona girip yanıma oturdu.

“Hemen söyleyip gideyim,” dedi.

“Elbette,” dedim, bir anlık şaşkınlıkla.

“Cormac beni tek başıma otele gönderiyor.”

“Bizimle gelmiyor musun?” dedim paniğe kapılarak.

“Hayır,” dedi Erik gözlerimin içine bakarak. “Cormac güçlü bir adam ve sana akıl vermem aptalca gelebilir ama bir şey yapmaya kalkışırsa, kasığına tekme at.”

Gözlerimi kocaman açtım ve kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırdım. “Anlaştık,” dedim. Böyle bir anda beni ancak Erik güldürebilirdi.

“Al bunu.” Elime ince bir disket verdi.

“Nedir bu?” dedim ve dikkatle elimde tuttuğum disketi çantama attım.

“Bunu elektronik dosyanın disk sürücüsüne takarsan bana bağlanırsın,” dedi. “Geri döndüğünde bana haber ver.”

Bunu söylerken dikkatle bana bakıyordu ve boğazıma bir şey düğümlenir gibi oldu. “Gerçekten öyle bir şey...” diye söze başladım ama sonunu getiremedim.

“Cormac’la ilgili ne düşüneceğimi asla bilemem,” dedi Erik. “Sorun da bu zaten.”

Kendime engel olamadım ve ellerine sarıldım. Bana güven vermek istercesine ellerimi sıktı, sonra bırakıp motorvagondan dışarı çıktı. Hemen çıksam ona yetişirdim ama onun başını derde sokardım. Ancak Cormac'la yalnız kalma seçeneği beni ürkütüyordu.

"Gitmeye hazır mıyız?" dedi Cormac ve yanımdaki koltuğa oturdu. Artık yapacak bir şey yoktu.

"Elbette." Korkuyla yutkundum.

"Erik ne istiyormuş?"

Bir an tereddüt ettim. "Otele döndüğü için yarınki programı bana hatırlatmak istemiş."

Cormac düşünceli bir ifadeyle bana baktı ve sonra gülümse-di. "Ayrıntılara özen gösteriyor. İşte bu çok güzel. Pek yakında işinde ilerleyecek. Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. Fazla yaklaşımdan kaçınmasına şaşırmadım. Planının işe yaradığının farkında olmalıydı.

Bu akşam olanlarla ilgili bir şey söylemedim. O da konuşmayı denemedi. Ağzını açmasa da anlatmak istediği netti. Motorvagonla yalnızca birkaç dakika ilerledik ama karanlıkta pek bir şey göremedim. Sonunda tamamen durduğumuzda Cormac kendi kapısını açtı ve yürüyerek benim tarafıma geldi. Sürücü içerde bekliyordu.

Dışarı çıkmama yardım ederken siyah gökyüzünün parıldayan yıldızlarla kaplı olduğunu gördüm. Uçurumun tam kenarında inmiştik. Karanlıkta, yüzlerce metre aşağıda kalan vadiyi zar zor görebiliyordum. Tepenin üstüne dağılmış ufacık şehirlerin titreyen ışıkları fark ediliyordu.

Elimi bırakan Cormac kenara iyice yaklaştı. Kolunu boşluğa doğru uzatıp bana seslendi. "Tüm bunlar senin, Adeline."

Ellerimle kollarımı sardım ve rüzgârın da etkisiyle ürperdim.

Dönüş yolunda Cormac çaprazımdaki koltukta oturdu. Poz verirken elini belimden ayırmadığı için yanlış sonuçlara mı vardığımı, yoksa amacının yalnızca bana manzarayı mı izletmek olduğunu düşündüm. Ama bu geceki maskaralıktan sonra, neye ne anlam vereceğimi bilmiyordum.

Bir yandan gözyaşlarıma engel olmaya çalışıp, diğer yandan suçluluk duygusuyla baş etmeye çabalarken gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Çok yorucuydu ama tam dalıp giderken Cormac'ın sesiyle kendime geldim. Dikkatimi toplamaya çalışırken benimle konuşmadığını fark ettim. Başı diğer yana dönüktü ve ben de gözlerimi kapatıp dinlemeye başladım.

"Kuzey Umbria'daki durumu haftalardır biliyorsun," dedi. "Basit bir bozulmayla başa çıkmak bu kadar uzun sürmemeliydi."

Durdu ve karşısındakinin, ona ne söylediğini duymaktan ne kadar mutluluk duyacağını düşündüm.

"Anlıyorum."

Kirpiklerimin arasından bakıp kaşlarını çattığını gördüm.

"Bu iş kontrolden çıkıyor. Kaynağı bulamazsak bütün Doğu Bölgesi'ni değiştirmek zorunda kalabiliriz," dedi. "Hannox, ayrıca..."

Bu ismi duyunca kalbim hızla çarpmaya başladı ama nerede duyduğumu anımsayamadım.

"Nilus'taki çocuktan bir şey öğrenebildin mi? Evet, sorun bu kadar büyüdüyse..." Hannox'u dinlemek için duraksadı. "Şu aşamada İkinci Protokol'ün gerekli olduğunu düşünmüyorum ama İstihbarat'a bir plan hazırlamalarını bildir."

Uyur gibi yaparak gözkapaklarımın arasından izlemeye devam ediyordum. O arada öne doğru eğilip başını ellerinin arasına aldı. Sonra dönüp bana baktığında nefesimin kesileceğini sandım. Bir dakika kadar bana baktı, sonra bardağına yeniden viski doldurdu.

ON

Sabah güneşi otel odamın penceresinden mor şeritler halinde içeri giriyordu. Dışarıdaki gerçek gökyüzüydü. Her görüntünün programlanmış bir resim olduğu yerleşkede, bu asla göremediğim bir şeydi. Cypress'ta yaşayanlar günün ağarmasıyla uyanıyorlardı ve motorvagondan sonra ilk kez gözlerini kapattım. Sonra gözlerimi yeniden açarak burada yaşıyor ve uyanıyor gibi davrandım. Çalışmak için hazırlanma vakti gelmişti. Şehirde dolaştıktan sonra bir masa başında oturup kahve getirmelerini bekleyecektim. Hayır, aslında günlük programın ayrıntılarını hazırlayacaktım. Mevsimleri öğretecek, her birinin ne işe yaradığını ve Dokumacılara en iyi yemeği sağlayacak şekilde nasıl programlandıklarını anlatacaktım. Ama ders yavaş yavaş yok olup yerini dokuma tezgâhlarına, parmaklara ve taş duvarlara bıraktı. Bu oda da, benim hayatım gibi gerçek değildi; her ikisi de Dokumacılar tarafından yaratılmıştı.

Oda görevlisinin temizlik için aceleyle içeri girmesiyle kendime geldim.

“Üzgünüm bayan,” dedi ama sesinden üzgün olmadığı anlaşıyordu. Sözleri önceden ezberlenmiş gibiydi. Elbette paranoyak davranmaya başlamış da olabilirdim.

“Sorun değil,” dedim onu rahatlatarak ve bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. “Nasıl olsa kalkmak zorundaydım.” Özellikle de bakım ekibim geri dönüş için yapacağımız son yolculuğa beni hazırlamaya gelmeden önce kendime ayıracak birkaç dakika istiyorsam.

“Ben sizi rahatsız etmeyeyim öyleyse,” dedi oda görevlisi ama başımı sallayarak kalabileceğini işaret ettim.

Toplayacak fazla bir şeyim olmadığı için kendime küçük çöreklerden ve çaydan oluşan bir kahvaltı ısmarladım ve külçe gibi bir sandalyeye oturup beklemeye koyuldum. Birinin etrafımda dolaşıp durmasına öyle alışmışım ki, kadının odada olmasını yadırgamıyor, çalışmasını izliyordum. Annemin yaşlarında gibi görünüyordu.

“Bir isteğiniz var mı?” diye sordu kibar bir şekilde.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek.

“Aslında,” diye başladı ama sonra sustu. Yüzünde utangaç bir tebessüm vardı. “Özür dilerim. Sizinle karşılaşmayı umut etmiştim. Sabah bu şekilde odanıza dalmam çok saygısızcaydı.”

Demek konu buydu.

Bir Dokumacıyla tanışmaya can atan biri daha karşımda duruyordu. Aslında umurumda değildi ama bu durum suçluluk duygumu bana daha yoğun şekilde hissettiriyordu. Okulla ilgili kazadan benim sorumlu olduğumu bilseydi, acaba ne düşünürdü?

Ama bir şey söylemeyip yalnızca ona elimi uzattım ve kendimi tanıttım. “Ben, Adeline.”

“Sizinle tanışmaktan onur duydum,” dedi ve ellerimi avuçlarının içine alıp bırakmadı. “Kızımı tanıyor olabileceğinizi düşündüm. O da bu sene götürüldü.”

“Pryana mı?” diye sordum kadına ve yüzünün aydınlandığını gördüm. O anda, kurdele kesme töreni için Cypress’a gel-

memizin ve bu otelde kalmamızın bir rastlantı olamayacağını anladım. Okul, Amie ve şimdi de Pryana'nın annesi...

Cormac verdiğim kararların sonucunu görmemi ve arkamda Lonca'nın gücü olmadan ne kadar çaresiz olduğumu anlamamı istiyordu. Ama planının zayıf bir noktası vardı. Artık Amie'nin nerede olduğunu biliyordum.

"Ah, onu tanıyorsun! İyi mi?" dedi kadın.

Tatlı bir gülümsemeyle ona bakmak için elimden geleni yaptım ve başımı salladım. Öteki kızını kaybettikten sonra Pryana'yla ilgili bir haber onun için hediye gibi olmalıydı.

"Burada olanlar için çok üzgünüm," dedim fısıldayarak. İçimden bir ses ona gerçeği söylemek, okulun harabeye dönmesinin nedeninin ben olduğumu anlatmak için can atıyordu ama ona bakma cesaretini topladığımda, boş gözlerle bana baktığını gördüm.

"Ne için üzgünsünüz?" dedi. Sesi de gözleri kadar ifadesizdi.

"Okul için," dedim ve elimi ellerinin arasından geri çektim.

"Çok güzel oldu," dedi, bir an bile duraksamadan. "Keşke Pryana gittiğinde de böyle güzel olsaydı."

"Ama senin kızın..."

"Pryana mı?" dedi kafası karışmış bir şekilde.

"Hayır," dedim yavaşça ve dikkatle ona baktım. "Diğer kızın ve okul..."

"Pryana benim tek kızım," dedi ama sesinde inandırıcı olmayan bir şey vardı. Yaptığım hata onu şaşırtmamış, özrüne yalnızca mekanik bir tepki göstermişti.

"Karıştırmış olmalıyım. Pryana'nın bir kardeşi olduğunu söylediğini sanıyordum."

"O benim tek çocuğum," dedi ve yüzü yeniden aydınlandı. "Gururum ve sevincim."

"Peki, okula tam olarak ne oldu?" dedim. Olduğuna inandığı şeyler gerçeklerden daha çok ilgimi çekiyordu.

“Okul büyütüldü ve geliştirildi. Kızların mahallesindeki Belediye binasında bir toplantıya çağırıldık,” dedi. Mekanik konuşma tarzı geri gelmişti ama toplantıda konuşulanlarla ilgili bir an için kafası karışır gibi oldu. “Her neyse kızlar okulunu geliştirdiler. Dört bölgedeki tüm şehirlerden daha fazla Dokumacı çıkardığımız düşünülürse mantıklı bir şey yaptılar.”

Yutkundum ve başımı diğer tarafa çevirdim.

“Pryana bunu söylemişti,” dedim sakın bir sesle. Aklım artık bu konuşmaya odaklanamıyordu.

“Sanırım siz ikiniz iyi arkadaşsınız,” dedi annesi mutlu bir ifadeyle. Yanıldığını söylemeye cesaretim yoktu. “Benim için bir şey yapar mısınız?”

“Ne istersen,” dedim, Pryana’ya iletmem için bir şey söyleyeceğini ümit ederek. “Benim için ona göz kulak olun.”

Bu zor olmayacaktı.

Batı Sürgün Kulesi’ne geri döndüğümüzde, Enora beni fırlatma istasyonunda karşıladı ve Jost ile Erik yanıma gelmeden beni sürükleyerek götürdü. Hafta sonu boyunca bana dikkat ettiklerinden dolayı onlara teşekkür etmeden gitmek zorunda kaldığım için kendimi çok kötü hissediyordum ama Enora titreyen ellerini kontrol etmekte zorlandığından, onunla yürümeye devam ettim.

“Gelir gelmez beklendiğin söylendi,” dedi.

“Tamam.” Cormac’la Hannox arasında kulak misafiri olduğum konuşmayı ona anlatmak istiyordum ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

“Makine olmadan yine dokumaya çalıştın mı?” dedi sakın bir sesle. Sesi o kadar ısrarcıydı ki, neredeyse ben bile makinesiz çalıştığıma inanacaktım. Anlaşılan çalıştığımı varsayıyordu.

“Hayır.” Duraksadım ve doğru olduğunu anımsamaya çalıştım. “Hayır, sanmıyorum.”

"Hayır mı, belki mi?" dedi ısrarla.

"Hayır," dedim, kendime daha çok güvenerek. "Neler oluyor?"

"Çalışmak için çağırıldım," dedi alçak sesle.

"Maela'yla mı?" dedim, sıkıntımı gizlemeye çalışmadan.

"Loricel'le."

Enora'nın neden titrediğini şimdi anlıyordum.

"Ah," dedim. "Onunla Cypress'da karşılaştık."

"Onu çok etkilemiş olmalısın," dedi Enora.

"Hakkımda her şeyi biliyordu ve orada Cormac'la olmamı onaylamıyordu."

"Bundan kuşku duymuyordum zaten."

"Cormac da öyle söyledi. Buna ben de katılıyorum. Benim için çok yaşlı," dedim şakalaşarak. Havayı yumuşatmaya çalışıyordum.

Ama Enora gülmüyordu. "Loricel onun Sürgün Kulesi'ndeki gücünü onaylamıyor. Kendi kendimizi yönetmemiz gerektiğini düşünüyor."

"Öyle yapmıyor muyuz?"

"Loricel için bu doğru ama diğer tüm Dokumacılar Lonca tarafından yakından izleniyor. Kadın nüfusun kalanıyla kıyaslarsan, daha güçlü olabiliriz ama övünülecek bir durumda olmadığımızı söyleyebilirim."

Cormac'ın emirlerini, İkinci Protokol'le ilgili konuşmasını ve sahibi kendisiymiş gibi Arras'ı bana sunmasını anımsadım. Amie'nin sesi kulaklarımda çınladı: *Dokumacılar yönetir*. Buna ben de mi inanmıştım?

"Yapabildiğim şeyi ona söylemeli miyim?" dedim fısıldayarak.

Enora'nın bakışları bendeydi ama gözlerinden şu an burada olmadığını anlayabiliyordum. Sonunda konuşmaya başladığında, sesi de gözleri kadar boş ve mesafeliydi. "Hayır. En iyi niyetli

insanlara bile bazı sırlarımızı açıklamamak gerektiğini deneyimlerimle öğrendim.”

Yüzünde önemli bir şey söylediğinin bilincinde olan birinin ifadesi olup olmadığını anlamak için ona baktım. Genel olarak dürüst ve bulmaca gibi konuşmalar yapmayan biriydi. Ama yine de Cormac'ı, Erik'in kaygısını ya da Jost'un bana yemek yedirdiğini ona anlatamıyordum. Aramızda bizi mutlak dürüstlükten ayıran bir duvar olduğunu yadsıyamazdım ama bunun hangimizin eseri olduğundan pek emin değildim.

Ancak, bir şey beni rahatsız ediyordu. “Sırlardan söz açılmışken, Cypress'daki etkinlikle ilgili beni neden uyarmadın?”

Enora'nın bakışları her şeyi anlatıyordu. Uyarmamıştı çünkü bilmiyordu.

“Cypress'daki etkinlikte ne oldu?” diye sordu sakın bir sesle. “Böyle bir etkinlik için Yayın Birliği'ni çağırılmamıştık.”

“Hiçbir şey,” diye mırıldandım ve başka soru sormasına fırsat kalmadan kendimizi yerleşke duvarları arasında bulduk.

Enora yolculuk giysimi değiştirmem için bana zaman tanımadı. Ama onun yerine beni, Dokumacı olduğum ilk gün gönderildiğim havadar odaya götürdü. O günden beri buraya gelmemiştim. Pencere açıldı ve iki yanında ipek tül perdeler uçuşuyordu. Dokuma tezgâhına daha dikkatle baktım. Parlatılmıştı ve kimse dokunmamış gibiydi. Her iki tarafındaki çark dizisi öylece durmuş, onları hayata döndürmemi bekliyor gibiydi. Ve sessiz makinenin yanında Loricel bekliyordu.

Lacivert pantolon ceketten oluşan rahat takımına kıskançlıkla baktım. En son ne zaman pantolon giymeme izin verildiğini hatırlamıyordum. Diğer Dokumacılara kıyasla ne kadar güçlü görüldüğü de dikkatimi çekmişti. Diğerleri gibi abartılı değildi.

“Teşekkürler Enora,” dedi.

Enora başını salladı. “Başka yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi ve atölyedeki sandalyelerden birini yanına çekerek hazırladı. “Buradaki duvar ekranları hoş, öyle değil mi?”

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için gülümsedim.

“Adelice’le bugün yalnız çalışmak istiyorum,” dedi Enora’ya ve akıl hocam gülümsedi. Yanımdan ayrılmaktan ilk kez korkmadığını fark ettim.

Enora odadan çıkarken Loricel, “Alfa L, giriş izni,” diye seslendi.

“İzin verildi,” dedi, panodan yükselen mekanik ses.

“Güvenlik monitörlerini ve ses izleme sistemini devreden çıkar,” dedi Loricel emrederek.

“Monitörler ve izleme sistemi bir saat boyunca devre dışı bırakıldı.”

“Böylesi daha iyi,” dedi bana bakarak ve eliyle yanındaki sandalyeyi işaret etti.

Oturdum ve gözlerimi dikip ona baktım.

“Eğitimin nasıl gidiyor?” dedi.

Kızardığımı hissettim. Neredeyse dokuma tezgâhını açmayı bile bilmiyordum ve gözetim altında olmaksızın asla dokuma yapmamıştım. “Gitmiyor,” dedim dürüstçe yanıtlayarak.

“Tahmin etmiştim. Cormac’ın öncelikleri asla doğru değildir.”

“Bu benim hatam,” dedim kabullenerek. “Beni eğitmelerini kolaylaştırmadım.”

“Hiçbir Yaratıcı bunu yapmaz,” dedi mırıldanarak.

“Ah, ben bir...”

“Sen bir Yaratıcısın. Sekiz yaşından bu yana öylesin.”

Ağzım açık ona bakakaldım. Evimizin avlusunda oynarken yanlışlıkla ilk kez zamanı yakaladığımda sekiz yaşındaydım. Annem olayı hafife almamı sağlamış ve sonra akşam yemeğinde, endişeli anne babaların yaptıkları gibi alçak sesle babama durumu anlatmıştı.

"İşimin bir parçası da bir sonraki Yaratıcıyı bulup onu eğitmektir. Seni avluda oynadığın o gün buldum."

"Demek o günden beri biliyordun!" dedim fısıldayarak.

"Uzun zamandır yaşımdan dolayı endişeliydim. Burada," dedi başına hafifçe vurarak, "Kule'deki herkesten daha yetenekliyim ama bedenim aksıyor. Yerime geçecek kişiyi bulmam gerekiyordu."

Denemede başarısız olmak için evin alt katında eğitildiğim geceleri ve yemek odamızdaki ceset torbasını anımsadım. Demek bütün çabalarımız boşunaydı; beni nasıl olsa bulacaklardı.

"Bu kişinin sen olduğunu uzun zamandır biliyordum," dedi üzgün bir sesle. "Ama annenle baban başarısız olman için seni eğitmeye başlayınca, başarmalarını ümit ettim."

"Neden?" İtirafı beni tuhaf bir şekilde yaralamıştı. Yıllardır beni izlemişti ve alınıp götürüldüğüm gece her şey ters gittiğinde devreye girmemişti.

"Annen, baban ve kız kardeşin için üzgünüm. Onları kurtarmak için hiçbir şey yapamazdım." Loricel duraksadı. "Bundan kaçman için sana her türlü olanağı sunmak zorundaydım ve bu da onları feda etmek anlamına geldi."

Akmasına izin vermediğim gözyaşlarının içinde boğulacağımı sandım. Öfkemi yanımda oturan yaşlı kadına değil, onun dışında kalan herkese yönlendirmeye çabaladım.

"Lonca'nın bilemeyeceği şeyleri sana öğretmek istiyorum ama her şey umduğumdan da hızlı geliyor," dedi içini çekerek.

Ne olduğunu sormak için ağzımı açsam hıçkırmaya başlayacağımı bildiğimden, gözlerimi dikip ona baktım. Sandalyesinden kalkan Loricel duvara yaklaştı ve inanılmaz bir hızla aktarıcıya bir şifre girdi. Aynı anda dokuma tezgâhının çarkları hareketlenmeye başladı. Parıldayan iplikler onların üzerinde kıvrılırken dokuma ortaya çıkıyordu. İplikler tezgâhın yüzeyine doğru kayarak ışıktan bir halı oluşturdu.

“Bu basit bir parça.” Önümüzde duran parçanın üzerinde hafifçe bir parmağını gezdirdi. “Bunun evde bakılan ve ölmek üzere olan bir hastayı gösterdiğinden eminim. Kızı bize bir istek iletti.”

Söküp atacaktı. Maela'nın başladığı işi bitirmek için buradaydı. Ya annesi için ortadan kaldırma isteğı gönderen kıza ne demeliydi? Annemi söküp atmaları için bir istek formu imzalayıp Lonca'ya ilettiğimi hayal etmeye çalıştım. Geri çekilmek istesem de, parçayı daha yakından incelemek için yaklaştım.

Uzun, kalın ipliklerle dokunmuştu. Elimle dokunduğumda neredeyse küçük evi görebiliyordum. Doğal sürecinde gelişip değışen, bir Dokumacı tarafından süslenmemiş bir evdi. Söküp atmam için verilen, binlerce ince iplikten dokunmuş karmaşık son parçanın aksine buradaki iplikler kalındı ve sade bir dokuma ortaya çıkarmışlardı. Böyle sade bir parçada zayıf ipliğı bulmak çok kolaydı ama narinliğine karşın, iplik uzundu ve içinde yer yer altın rengi parıltılar göze çarpıyordu. Yıpranmış olsa da, kalındı ve yavaş yavaş parçalansa da canlılık hissini kaybetmemişti. Loricel bu işlemin karmaşık bir dokumadaki binlerce iplikten birini söküp atmaktan daha kolay olacağını düşünüyorsa yanılıyordu. Bu ipliğı ortadan kaldırmak bir hataydı, doğaya karşı işlenen bir suçtu. Bu iplik parçanın yaşam gücüydü ve o yok olursa, tüm onarma çabalarımıza karşın dokunduğı her şey, değıştirilemez şekilde zarar görecekti.

Tezgâhın kenarında bulunan küçük gözden gümüş rengi bir kanca aldım ve yıpranmış ipliğın altına kaydırıp yavaşça çektim. Kolayca yerinden çıktı ama boşluğın çevresindeki iplikler, dayanaklarını yok ettiğim için terk edilmiş gibi gözüküyorlardı. Kancamın ucunda asılı duran iplik, birçok diğeri iplik için başlangıç yeri ydi. Onun kaybı hepsini etkiliyordu.

Ama ben hiçbir şey hissetmedim. Gözyaşlanmın akmasını ya da midemin bulanmasını bekledim ama uyuşmuş gibiydim.

“Şimdi Onarıma gönderilebilir,” dedi Loricel sakın bir sesle.

Başımla onayladım. Loricel yeni bir şifre girdi. Kalan parça yavaşça tezgâhın üzerinde hareket ederek deliğin kapatılacağı ve sökmenin neden olduğu yıpranmış uçların düzeltilip bir araya getirileceği Onarım Bölümü’ne gitmek üzere hazırlandı.

“Sen onu düzeltebilirdin,” dedim.

“Evet, yapabilirdim ama burada bulunma nedenim bu değil. İlerlemeyi başarabilmek için zor seçimi yapmalısın, Adeli-ce. Kararlar vermek zorundayız. Çoğunlukla da yaşam ve ölüm arasında bir seçim yapmak zorunda kalabiliriz. Binlerce insanın hayatını kurtarmak için birinin hayatını tehlikeye atma kararını vermek bile çok güçtür.” Sesi başka bir dünyadan gelen fısıltı gibiydi. “Bunu yapmak zorunda kalmamak en iyisidir.”

“Yaratıcı olarak, yeni yerler, okyanuslar, göller, binalar, tarlalar yaratabilirsin,” diye devam etti ve aktarıcıya yeni bir şifre girdi. Az sonra tezgâhın üstünde Arras’a ait başka bir parça belirdi. Neredeyse boştu ama üstünde hafif bir yeşillik ile altın rengi şeritler vardı. Daha ayrıntılı bir görüntü için yaklaştırma düğmesine bastı. Basit bir toprak parçasıydı. Belki bir park ya da şehir sınırları dışında bir tarlaydı. Ağaç yoktu, kayalık alan yoktu; gördüğümüz yalnızca verimli yeşil bir araziydi. Dokuma tezgâhının altına yerleştirdiğinde, elinde taşıdığı küçük çantayı ilk kez fark ettim. Taburede oturmak istediğini bana işaret ederek anlattı.

“Genellikle kendi atölyemde çalışırım ama bugün malzemelerimi yanımda getirdim, dedi tatlı bir gülümsemeyle. “Kendi dokuma tezgâhını hissetmek farklıdır. Dilediğim tezgâhta dokuma yapma iznim var. Sana yok etmeyi gösterdiğime göre şimdi onu yapabileceğimiz şeyin güzelliğiyle dengelemek istiyorum.”

Çantasından ince, mavi iplik makaraları çıkardı. Nasıl bir hammadde olduğunu tanımlamak zordu. İpliklerin rengi do-

laylı olarak bir şey anlatabilirdi ama bu net bir renk tonu değil, yalnızca o rengin benzeriydi. Daha önce gördüğüm için mavi olarak adlandırabiliyordum. İpliğin kendisi de hafif ve dokunması güzeldi. İpliği makaradan çözdüğünde ısıldıyor ve enerjyle parlıyordu. En usta Dokumacıların diktığı bu hammadde Arras'taki tüm nesneleri oluşturunuyordu. Bu konuda fazla düşünmiyordum, çünkü yeteneğimin bir kısmı, elimin doğal dokuma arzusundan dolayı ileri gitmiyordu. İşin içinde şuurumun çok küçük bir rolü vardı. Daha önce Arras'a katkıda bulunmuştum ama bu katkı daha deneyimli Dokumacıların düzenlediği şekilde tamamen sadık kalmaktan öteye gitmemişti.

Dokuma parçasından yeşil ipliklerin bir kısmını dikkatle kaldıran Loricel, mavi bir iplik aldı ve onu küçük, ince bir iğneden geçirerek parçaya eklemeye başladı. Hızlı ama ustaca çalışıyor, yeşili kaldırarak mavi ekleyip dokuyordu. Bütün bir bölümü değiştirdiğinde, başka bir iplik aldı ve tüm kenarlar boyunca işledi. Ben çocukken annem mutfak havlularını kanaviçe işlerdi dikerdi. Loricel'in tekniği de buna benziyordu ama Loricel'in kullandığı bir şekil yoktu ve yaptığı nakış bölgeyi aydınlatıyordu. Soyut durumunda bile dokuma harika görünüyordu.

"Yeni eklemeyi bu şekilde birleştirdik," dedi, kenar işleme işini bitirirken. "Dokumayı sürekli bu şekilde değiştirebilirsin." Bitirdiğinde fazla hammaddeyi çantasına geri koydu ve görüntü yaklaştırma tuşuna bastı. Az önce bana bir vadi gösterdiği yerde, şimdi bir göl ısıldıyordu. O civarda oturanlar için gerekli bir su kaynağıydı.

"Daha sonra, çiftçiler balık ekleyebilir ve insanlar bundan yiyecek olarak faydalanabilir," diye açıkladı. "Göl eklemeyi özellikle çok severim. Suyla ilgi bir şey ruhuma çekici geliyor."

Şaşkınlıktan konuşamıyordum. Sonunda onun değerini ben de anlamıştım. Avucumda duran bir önceki dokumadan çıkarı-

lan ipliğe baktım ve yanımda oturan kadınla aramızdaki çelişkiyi kuvvetle hissettim. O hayattı, bense ölüm.

O akşam Enora'yla birlikte yemek salonuna doğru yürürken Yaratıcı olarak eğitildiğimi söyleyince şaşırmadım. Masada onun yanına oturdum ve diğer uçta, Pryana'nın benim şimdi boş kalan eski sandalyemin yanına oturmasını izledim. Masada önem kademesine göre oturmamız istenmişti. Şimdi hâlâ eğitimde olan Pryana tek başına o uçta oturuyordu. Başka biri fark etmeyebilirdi ama masanın başındaki yerime gizli gizli bakarken yanaklarının öfkeyle kızardığını görebiliyordum. Yemek boyunca başını kaldırmadı. Onun için üzüliyordum. Ben hiç olmazsa Enora'yla oturuyordum ama o tek başına, diğer herkesten ayrı oturuyordu. Şimdi benden daha çok nefret ettiğine emindim.

"Ne kadar zamandır eğitiliyorsun tatlım?" Benimle konuşan Dokumacının ağzından tüm sözcükler farklı bir vurguyla çıktı. Arras'm güneyinden gelmiş olmalıydı. Batı Bölgesi'nde böyle güçlü bir şive olmazdı.

"Bugün günlerden ne?" Seyahat ederken günleri aklımda tutamamıştım.

Dokumacı hafifçe kıkırdadı. "Beş Ekim, tatlım."

Ilık hava denemede kaderimi değiştiren hatayı yaptığım günü andırıyordu. Yapraklar sararmaya başlamıştı ve eve doğru koşmak yanaklarımı pembeleştirmişti ama henüz mont giymek gerekmiyordu. Aylardan Eylül'dü. Demek Kule'de yalnızca birkaç hafta geçirmiştım. Romen'deki hayatım, birçok yönüyle solgun ve eski bir anı gibiydi. Ama yine de annemin odamı temizlememi ya da Amie'nin saçlarını örmemi istemesini dün gibi hatırlıyordum. Onlarla ilgili anılarım canlıydı ama yavaş yavaş bulanıklaşmaya başlıyorlardı.

"Bir ay bile olmamış," dedim yüksek sesle. Bu sürenin ne

kadının hücrelerde geçtiğini ona anlatmadım.

“Bir ay mı?” Gözlerini hayretle açıldı. Boyalı dudakları parlak ve korkutucu gözüküyordu. “Bu bir rekor olmalı.”

Diğerleri de şaşkınlıkla onayladılar. Yanındaki kadınla konuşmakta olan Enora rahatsızlığını fark etti ve araya girdi. “Yetenek sınavında çok yüksek bir puan elde ettiği ve Yaratım bölümünde daha çok yardıma gerek duyduğumuz için onu oraya aldık.”

Sıcak bir tebessümle insanlara baktı ve herkes rahatlayıp konuşmasına devam etti ama güneyli Dokumacının kızgın gözleri hâlâ Enora’daydı. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi korkmuş ve sabırsızdı. Akıl hocama bakış şeklienden hoşlanmamıştım. Şu andan sonra bu kadından uzak durmaya karar verdim, çünkü gözü yükseklerdeydi.

Yemek dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibi davrandım ama bakışların üzerimde olduğunu hissettim. Başımı kaldırıp bakınca Maela’nın beni incelediğini fark ettim. Masadaki konumumuz neredeyse eşitti. Alttan gelen Dokumacılara başkanlık ediyordu, ben de Yaratım işine çıraklık eden deneyimli Dokumacıları izliyordum. Böylece çakışıyorduk. Aklından neler geçtiğini hissediyordum. Gergin yüz ifadesinden artık gidecek bir yeri olmadığını, benimse yükselişime yeni başladığımı anladığı fark ediliyordu. Ama o yükselmenin bir yolunu bulurdu. Onun gibiler bunu iyi bilirdi.

“Heyecanlı mısın?” dedi güneyli Dokumacı tatlı bir sesle.

“Özür dilerim.” Sorusu kafamı karıştırdığı için yanaklarım kızardı. “Heyecanlı mı olmalıyım?”

“Lonca’mn balosu için,” dedi, anlamadığım için şaşırarak. “Gelecek hafta.”

“Haklısın,” dedim, *gazetedeki* resimleri anımsayarak. Balo her zaman sonbahar aylarında yapılırdı. “Unutmuşum.”

"O etkinlikte de sana Cormac mı eşlik edecek?" Sesinde artık tatlılıktan eser yoktu.

"Hayır," dedi Enora doğruca onun gözlerine bakarak. "Kule'de yapılan etkinliklerde Dokumacılara kimse eşlik etmez, unuttun mu?"

"Unutmuş olmalıyım," dedi ve başını çevirip başka biriyle konuşmaya koyuldu.

Yine de onunla arkadaş olmayacağımızı anlamıştım.

"Endişelenme, elbisen hazır," dedi Enora fısıldayarak.

"Cormac'ı atlatmak için bir süre daha uğraşmayacağımı düşünüyordum," diye mırıldandım. Enora'nın beni duyabileceğinden emin değildim.

"Bir kez daha düşün," dedi Enora öfkeyle burnundan soluyarak.

ON BİR

Balo her şeyiyle abartılıydı. Lonca yetkililerinin katılımından dolayı bunu tahmin etmeliydim ama Kule'deki saçmalıklara şaşırmaya alışmış olsam da bu kadarı fazlaydı.

Abartılar elbisemle başladı. Cypress'daki kurdele kesme töreninde giysimin içinde kendimi rahatsız hissetmiştim ama bu akşam çıplak hissediyordum. Şimdi de yetkililerle tokalaşıp, onlarla dans ederken kendim gibi hissetmiyordum. Dolabımda bulunan diğer giysiler en azından bedenimin büyük bir kısmını örtüyordu. Bu elbisenin hayal edecek bir şey bırakmadığını söylemek bile yetersiz kalırdı. Zümrüt yeşili ipek elbise vücut kıvrımlarını ortaya çıkararak aşağı doğru iniyordu. Bedenimde pek kıvrım olmasa da, elbisenin şekli ve iç çamaşırını giymemek zorunda kalmam, vücudumun şeklini farklı gösteriyordu. Sırtımı belime kadar açık bırakan giysinin ön tarafını düşünmek bile istemiyordum. İpeğin inceliği, üzerimde hiçbir şey yok gibi hissettiriyordu. Elime birkaç incir yaprağı alıp, pekâlâ bir köşede saklanabilirdim.

Fotoğrafçılar çıplak sayılabilecek halime ve tek bacağına açıkta bırakan, askısız siyah kadife bir elbise giyen Pryana'ya çıldırmışlar, sürekli fotoğraflarımızı çekiyorlardı. Pryana kame-raların önünde çok daha rahattı ve büyüleyici gülümsemesiyle

poz verip duruyordu. Genellikle pek utangaç sayılmazdım ama daha önce asla bu şekilde ilgi odağı olmamıştım.

Kendime daha sakın bir yer ararken güçlü bir el dirseğimi yakaladı. “Benim masamdasin,” dedi Cormac kulağıma fısılda-yarak.

“Rüyalarım gerçek oldu,” diye yanıtladım.

“Efendim?” dedi. Sesi aynı sözleri yinelemem için bana mey-dan okuyor gibiydi.

“Yol göster,” dedim.

Masamız, dans pistinin gürültüsünden uzak, platformun yakınında, özenle sıralanmış masalardan ilkiydi. Cormac otu-rmam için sandalyemi çekerken diğer isim kartlarına göz attım. İsimlerden çoğunu tanıyordum ve paniğe kapılarak kalbim hız-la çarpmaya başladı.

“Bir içki ister misin?” dedi Cormac.

Salona bir kez daha göz attım ve buradaki erkeklerin çoğunu çocukken Yayın Birliği’nin programlarında izlediğimi fark edip başımı salladım.

“Er ya da geç herkes içmeye başlar.” Güldü ve köşedeki bara doğru yürüdü.

Masada oturan diğer kişiler bize katıldığında gümüş ye-mek takımlarını inceliyordum. Bir grup politikacı ve eşleriyle bir aradaydım. Cormac’ın getirdiği şaraptan aldığım yudumlar dışında, başımı yukarı kaldırmıyordum. Loricel de masamıza oturunca içimi kaplayan korkunun azaldığını hissettim. Ama o gözlerini dikmiş podyuma bakıyordu. Diğer kadınlar onu da, beni de umursamadan, kimin ne giydiğinden ve kimin saçları-nın döküldüğünden söz edip kıkırdıyorlardı. Erkekler hiç duy-madığım politik durumlardan ve kişilerden bahsediyorlardı. Boğazımı yakmasına zor dayansam da Cormac’ın getirdiği içki için ne kadar teşekkür etsem azdı.

Büyük gümüş servis tabaklarıyla ortaya çıkan görevlilerin taşıma yeteneğine hayran kaldım. Garsonların çoğu alt sınıftan gelen sıska çalışanlardı ve anlaşılan bu gece için getirilmişlerdi. Daha az yemek daha az kas anlamına gelirdi ama onlar servis tabaklarını kolayca dengede tutup tabakları konuklara sunuyorlardı. Burada en azından yiyecek vardı. Beklerken peçetemi açtım ama Cormac onu elimden çekip yeniden masaya koydu.

“Tabağın gelene kadar bunu yapmamalısın,” diye mırıldandı. Uygunsuz hareketim onu tedirgin etmişti.

O andan sonra gözlerimi tabağımdan ayırmadım. Salata, mayhoş meyve parçaları ve acı yeşillikten oluşuyordu. Arkasından pırasa ve köpek balığı yüzgeci çorbası geldi. Onu erkekler için kocaman bir biftek, kadınlar içinse pirinç üstüne yerleştirilmiş ince tavuk dilimleri izledi. Cormac’ın yemeğini göz ucuyla süzmekten kendimi alamadım.

“Al şunu,” dedi çatalındaki et parçasını uzatarak. “Kilo kaybetmiş gibi görünüyorsun.”

Sulu et parçasını, tadını çıkararak yerken karşımda oturan kadın gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

“Magdalena,” dedi Cormac alaycı bir ifadeyle ve kadın kırdadı.

“Bir kadının et yediğini en son ne zaman gördüğümü anımsamıyorum,” dedi, itiraf ederek. Masadaki diğer iki politikacı eşi de onaylayarak güldü.

“Biz Kule’de yiyoruz,” dedim ama sonra dikkatleri üstüme çektiğim için kızardım.

“Elbette siz yersiniz,” dedi Magdalena. “Bizde yalnızca ikinci nesil yenileme bantları bulunurken siz üçüncü nesil bantlara sahipsiniz.”

“Ah.” Neden söz ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Erkekler politikayla ilgili konuşmalarına dönerken başka bir

eş alçak sesle konuştu. “Dördüncü nesil üzerinde çalıştıklarını duydum.”

“İyi, öyleyse üçüncü nesli bize sunabilirler,” dedi Magdalena. “Dördüncü nesil bantların nasıl olduğunu elbette hayal bile edemiyorum.”

“İnsanı neredeyse bebekliğine döndürdüğünü duydum,” dedi diğeri. Magdalena gözlerini benden ayırmıyordu. “Üçüncüsü benim için yeterli.”

Başımı çevirip Loricel’e baktığımda konuşmaları alaycı bir tebessümle izlediğini gördüm. Gerçekten kaç yaşında olduğunu merak ettim. Parmak uçlarında böyle bir beceri varken neden yaşını gizlemiyordu? Yoksa aşırı mı yaşlıydı ve ancak şimdi mi yaşı ortaya çıkmaya başlamıştı?

“Tahmin ettiğinden de yaşlı,” diye mırıldandı ve düşündüğümü anladığı için utanarak başımı çevirdim.

Geniş omuzlu bir erkek platforma çıktığında garsonlar tatlı tabaklarını toplayıp kahve servisi yapmaya başlamışlardı. Platformdaki erkek salon sessizleşene kadar bekledi. Kendisi devletin şimdiki başı, Başbakan Carma’ydı.

“Arras’m sahipleri, sizleri selamlıyorum. Çok önemli bir yıl geçirdik. Eşi, benzeri görülmemiş bir bolluk ve barış yaşadık...”

Onu görebilmek için boynumu uzattım ama evde olabilmeyi ve geceyi dikkat çekmeyerek geçirebilmeyi dilerdim. Yayın Birliği görevlileri konukların tepkilerini kaydettikleri için, Cormac’ın yanında ifadesiz bir şekilde oturmaya özen gösteriyordum. Benim kadar ilginç olmayan birini göstermezlerdi. Jost’u düşündüm ve yetkililere hizmet mi ettiğini merak ettim. Şimdi gelmesini ve Cypress’da yaptığı gibi beni beslemesini isterdim. Jost çatala ne kadar yemek koyacağını ve bir sonraki lokma için ne zaman hazır olduğumu çok iyi biliyordu. Hücrede bana verdiği ceketinin ne kadar sıcak ve yumuşak olduğunu

anımsadım. Şimdi benimle ilgilenmesini istiyordum. Ama onun hakkında düşünmek bile bu geceki politika konularından beni uzaklaştıran tatlı bir oyalamaydı. Ancak çok geçmeden masadaki herkesin coşkuyla fısıldamaya başladığını görünce yeniden platformdaki konuşmaya kulak verdim.

“Gelecek seneye kadar güvenli zihin şekillendirmenin halkımız tarafından kullanılabileceğine inanıyoruz,” dedi Başbakan Carma. Ölmeden önce yaşlı büyükanne ve büyükbabalannızın değerli anılarını saklayabileceğinizi ya da çocuklarınızın davranışsal sorunlarının rahatça üstesinden gelebileceğinizi hayal edin. Bugüne kadar bu küçük rahatsızlıklar Arras’ın ender rastlanan kusurlarıydı ama pek yakında bunlar da geçmişte kalacak.”

“Keşke geçen sene bu gerçekleşseydi,” dedi Magdalena sakın bir sesle diğer eşlere. “Kaldırılma isteğinde bulunmasına ikna edene kadar, Korbin iki sene boyunca annesini bekledi.”

Solumda oturan kadın güldü ve fısıldadı. “Bir de Joei meselesi vardı. Denemeye almana kadar onu öldürmediğime hâlâ inanamıyorum!”

Loricel’le göz göze geldik ama hiçbir şey söylemedim. Hassat tahminleri, raporlar ve Lonca’nın gelecek seçimde oylamayı planladığı doküman değişikliği önerileri hakkında konuşmalar devam etti. Daha sonra başbakan platforma bazı yetkilileri davet ederek yıl boyunca yaptıkları katkılar için onları kutladı. Cormac’ın adını söylediğinde, bize yaklaşan kameramanlara gülümsemeye çalıştım.

Başbakan Carma övgülerine son verirken eliyle bizim masayı işaret etti. “Ve Lonca her zamanki gibi süregelen hizmetleri ve yeteneği için, İşleme Hizmetlerinin Başkanı Loricel’e şükranlarını sunar.”

Loricel ne ayağa kalktı, ne de gülümsedi. Ama yine de herkes onu alkışladı.

Konuşma bittikten sonra Cormac çağırıldı ve masadan kalktı. Çok geçmeden Loricel de masadan ayrıldı. Dokumacılarla dans etmek için can atan yaşlı Lonca yetkilileriyle karşılaşmamak için piste yaklaşma tehlikesini göze almayıp masada beklemeye başladım. Masadaki eşlerin fısıldayarak yaptığı konuşmalara kulak misafiri olmak zorunda kaldım.

“Sen dâhil, Arras’daki kadınların yarısını rahatlıkla elde edebilir,” dedi Magdalena, yanındaki kadını dürterek. “Ama asla aday olmayacak.”

“Erkekler de onu beğeniyor,” dedi diğer kadın karşı çıkarak.

“Hayır, onu kıskanıyorlar. Arada fark var,” dedi Magdalena onun dikkatini çekerek. “Bizim söz hakkımız olsaydı bile seçilemezdi. Cormac evli değil. Bekâr bir erkek asla devletin başına geçemez.”

“Sanırım Korbin’in seçileceğini düşünüyorsun,” dedi diğer kadın fısıldayarak.

Dikkatle onlara baktım ve Magdalena’nın bu suçlama karşısında geri çekildiğini fark ettim. Gözlerini bana çevirdi.

“Her neyse, Cormac küçük kızlarla gezip tozmaya devam ederse asla başbakan olamaz,” dedi sert bir sesle.

Bunu odama dönmek için bir işaret olarak kabul ettim. Arkamdan zehirlerini bana yönlendireceklerinden hiç kuşku yoktu. Salona şöyle bir göz atınca beni durduracak birini görmedim. Umarım yetkililerden birine yakalanmazdım. Bu sakınmak istediğim bir şeydi, çünkü burada yalnız olan erkekler en itici tiplerdi. Tıknaz, kıllı ve kokan kişilerdi. Onlardan birinin peşinden giden bir kız, ancak güç arayan biri olabilirdi.

Sanırım Pryana da bu yüzden kendini en itici, tıknaz, kıllı ve kokan erkeğin üstüne atmıştı. Doğu Bölgesi’nin büyük bir kısmını kaplayan, geniş Ambrica yöresinin bakanıydı. Ambri- ca deniz kenarındaydı ve bakanın şişkin karnından anlaşıldığı

kadıyla deniz ürünlerinin bolca bulunduğu bir beslenme düzeninin tadını çıkarıyor olmalıydı. Üstelik şarapların çoğu da bu bölgede üretiliyordu. Ne yazık ki hızla yanlarından geçerken kolumu yakaladı.

“Sen de diğer yeni gelen kız olmalısın.” Adam göz kırpınca, hâlâ adama sarılmış şekilde duran Pryana ateş püsküren gözlerle bana baktı.

“Sanırım,” dedim sıkıntılı bir sesle.

“Güzel bir ikili olmuşsunuz. Batı Bölgesi’nde bir sene içinde iki tane iyi, yeni Dokumacı bulunması ender rastlanan bir durumdur,” dedi. Bana öyle yaklaşmıştı ki sanırsak ve viski karşımı kötü koku burnumu sızlattı. “Ama siz ikiniz, mükemmelsiniz.”

Onu küçük düşürmeden ya da anlamlı yorumunu desteklemeden akıllıca bir şey söylemek istedim ama aklıma bir şey gelmedi.

Neyse ki sürekli ona yapışmaya çalışan Pryana araya girdi. Beden dili geri çekilmemi söylüyordu ve ben de ona buranın bulunmak isteyeceğim tek yer olduğunu haykırmak istiyordum.

Bakan Pryana’nın belini kavradı. “Tatlım, sen gece yarısı gibisin.”

Pryana gülümseyerek bir şey fısıldamak için bakanın kulağına doğru eğildi ama o geri çekildi ve bileğimi yakaladı. Pelte gibi elinin dokunduğu yer karıncalanıyordu ama neyse ki ulaşabildiği tek yer kolumdu. “Ama sen, bir inci gibisin,” diye devam etti.

“Ne tuhaf, Cormac da aynı şeyi söyler.” İşe yaradı ve hemen elimi bıraktı.

“Yazık ki, gitmek zorunda kaldı,” dedi küçümseyerek. “Sanırım Kuzey Umbria’dan çağırdılar.”

Neden buradan ayrıldığını bilmiyordum ama her şeyden habirim olduğu izlenimini yaratmak için başımı salladım. “Akşam yemeğinde bu konuda bir şey söylemişti.”

İçkiyi fazla kaçırmış olan bakan, ciddi bir iş konusunda konuşur gibi doğrulmaya çalıştı ve Pryana'nın üstüne düşer gibi oldu. Dişlerini sıkarak Pryana burun deliklerinden soluyordu ama bakanı çekerek benden uzaklaştırdı. "Dans edin benimle."

"Ah, elbette," dedi bakan coşkuyla ve Pryana onu ziyafet salonunun ortasında bulunan aydınlatılmış dans pistine doğru sürükledi. "Seninle tanıştığımıza çok sevindim Alice."

Alice. Kendi adının ne olduğunu düşündüğünü merak ettim.

"Seninle mi konuşuyordun?" dedi arkamdan güçlü bir ses. Az önce salonda olduğunu fark ettiğim Jost'u görmek ümidiyle döndüm ama arkamda duran Erik'ti.

"Düş kırıklığına uğramış gibisin," dedi tepkimi fark ederek.

Düş kırıklığına uğramıştım ama açıklamak istemedim. "Hayır, sesini başka birine benzettim."

Kaşları hafifçe çatılır gibi oldu ama hemen normal haline döndü. "Başka birini bekliyorsan..."

"Aslında her an şişman ve yaşlı erkeklerin toplu saldırısına uğramayı bekliyorum," dedim.

"Öyleyse seni beklentinle baş başa bırakayım." Dönüp gidiyor gibi yapınca omzuna hafif bir yumruk attım.

"Of, şişman ve yaşlı erkeklerin toplu saldırısına uğramak istemediğini söylemeliydin," dedi.

"İstediyimi sana düşündüren ne olabilir?"

Bakanın yanındaki Pryana'yı gösterdi. "Anlaşılan o pek rahatsız değil."

"Ama ben Pryana değilim."

"Öyleyse, bu dans için uygun olduğun anlamını çıkarabilir miyim?" Gülümseyerek bana baktı. Hiçbir Yaratım çalışması ya da dokuma böyle mükemmel bir gülümseme ortaya çıkaramazdı.

Başımı salladım ve beni piste götürdü. Pryana bize doğru iğneli bir bakış attı ama çok geçmeden dikkatini yeniden avına çevirdi.

“Biliyor musun, çıplak dans etmek sandığımdan daha kolaymış,” dedim düşünmeden. O sırada müzik yavaşladı ve Erik dans etmek için beni kollarına aldı.

“Çıplak mı?” diye fısıldadı kulağıma, sakın bir sesle.

“Ah, hayır, bir şey söylemedim.” Yüksek sesle konuştuğuma inanamıyordum. “Bu giysinin içinde kendimi çıplak gibi hissediyorum.” İkinci kez aynı şeyi yapıyordum.

“Öyle de görünüyorsun,” dedi onaylayarak. “Dürüst olmak gerekirse, bu elbiseyi gerçekten çok sevdim.”

Konuşma şeklini garip bir şekilde eğlenceli buldum ve kıkırdamaya başladım. “Senin görüşünün böyle olacağı bilmiydim.”

“Söyle bakalım, yakışıklı elçilerden hangi birini beğendin?” dedi, düşünceli bir şekilde salondakilere bakarak.

“Sanırım ne demek istediğini anlamadım.”

“Bunu her sene yaparlar. Yetkililerin yeni kızlara kur yapması için Lonca’nın ileri gelenlerini burada ağırlarlar. Diğer kulelerde de yıl boyunca benzer geceler düzenlenir.”

“İğrenç,” diye mırıldandım.

“Öyle değil mi?” dedi fısıldayarak. “Ama gerçekten, şanslı bir bekâr yok mu bu sene?”

“Sanırım bu fırsatı Pryana’ya vereceğim,” dedim ona bakarak. Yapmacık bir şekilde bakana gülümsemeye devam ediyordu.

“Karısı Pryana’yı eve getirmesine izin verir mi, bilmiyorum,” dedi Erik göz kırparak.

“Karısı mı?” dedim hayretle.

“Ah, hepsi de evlidir,” dedi beni bilgilendirerek. “Genç olanların eşleri belli nedenlerden dolayı gelmek için ısrar ederler. Ama eşi bu hale gelenler, zavallı bir kızın kendi görevlerini üstlenmesinden mutluluk duyarlar,” dedi ve kulaklarının yanında tepesinden daha çok saç bulunan yaşlı bir adamı gösterdi.

İçimi çektim. “Ona söylemeliyim. Saflik standartlarına karşı gelecek ve sonra...”

“Neden? O sana hiçbir iyilik yapmadı ki!” Pryana’ya gitme engel olmak için belimi sıkıca kavradı.

“Ne fark eder? Kullanılmasını istemiyorum.”

“Gördüğüm kadarıyla kendini onun kollarına atıyor,” dedi. “Hem de utanmadan.”

“Haklısın. Yaptığını ben de doğru bulmuyorum.”

“Bu şekilde yükselmeyi umut ediyor,” dedi. “Herkes yükselme ya da kaçma umudu olduğunu düşünür. Böyle bir umut olmadığını ne kadar erken öğrenirse o kadar iyi olur.”

Soğuk yanıtı canımı sıktı. Pryana hakkında konuşuyor olabiliirdi ama benim de aynı şeyi düşündüğümü biliyordu.

“Lütfen kırılma.” Çenemi tuttu ve yüzümü kaldırıp gözlerime baktı. Derin, mavi gözlerinde saçlarımin kızıl ateşinin yansımısını görebiliyordum. “Sen kendini şişman ve yaşlı bir çapkının kucığına atmıyorsun.”

“Ama kaçmak için en küçük fırsatı bile değerlendireceğimi biliyorsun,” dedim fısıldayarak.

“Ama sen böyle bir taktiğin işe yaramayacağını bilecek kadar akıllısın,” dedi ses tonumu taklit ederek. “Senin bir planın olmalı.”

Yüzüm kızardı ve utandığımı görmemesi için başımı çevirdim.

“Doğrusu, ne deneyeceğini görmek için sabırsızlıkla bekliyorum,” diye mırıldandı.

“Ne deneyeceğimi mi?” dedim masum bir ifadeyle.

“Kaçmak için,” dedi açıklayarak. Kollarında kaskatı kesildigimi hissettim. “Hayır, endişelenme. Dışarı çıkabilirsen, sana şans dilerim. Daha önce kimse başaramadı.”

“Belki de başarmak için erkeklere güvendiler,” dedim ve yüzüne hakınca güldüğünü gördüm.

"İşte söylemek istediğim tam da buydu!" dedi ve beni kendine doğru çekti. "Şimdiden buradaki tüm kızlardan daha akıllısın."

"Bu kızlara Maela da dâhil mi?" Etrafıma şöyle bir bakıp Maela'nın barda bir erkekle sohbet ettiğini fark ettim ve meşgul olduğuna sevindim.

"Özellikle Maela," dedi ve içini çekti. "Zeki değildir. İçgüdülerine göre hareket eder."

"Zor bir çocukluk geçirmiş olmalı."

"Evet," dedi ciddiyetle, "çok az oyuncak bebeği varmış."

Güldüm ve göğsüne yaslandım. Yaşlı ve sarhoş bir adamla yakınlaşmadığım için mutluydum ama genç ve yakışıklı bir erkekle başımı nasıl bir belaya soktuğumu düşünmeden edemedim.

Kulağımda çınlayan Enora'nın sesi beni kendime getirdi. "Hemen benimle geliyorsun."

Beni çeğiştirirken, özür dileyen gözlerle Erik'e baktım. Hiç vakit kaybetmeden beni kadınlar tuvaletine sürükledi.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Ben ne..."

Ama parmak hareketiyle beni susturdu ve tuvaletin kapısını hızla açtı. Boş olduğunu görünce ana kapıya yaklaştı ve kilitledi.

"Şimdi mi?" diye sordum.

"Evet," dedi.

Kollarımı göğsümün üstünde birleştirdim. "Ne demek istediğini anladığıma emin değilim." Ama elbette anlamıştım.

"Aptal gibi davranmaktan vazgeç. Sana yakışmıyor."

"Dans etmemem gerektiğinin farkında değildim."

"Elbette dans edebilirsin," dedi kızgınlıkla yanıtlayarak. "Yaşlı devlet memurlarıyla dans edebilirsin. Eşi izin verirse genç bir yetkiliyle bile dans edebilirsin."

"Erik bekar olduğu için yasak bölgeye mi giriyor?"

“Hayır, Maela’ya ait olduğu için yasak bölgeye giriyor,” dedi ellerini havaya kaldırarak. Genellikle bu kadar heyecanlı davranmazdı. “Ve eğer unuttuysan, sana hatırlatayım. Maela senden nefret ediyor.”

“Hayır, bunu anımsıyorum.” Az önceki neşemden eser kalmamıştı. “Peki, Maela’ya ait derken, ne kastedyordun?”

“Adelice, aptal olmadığını biliyorum.”

“Öyle olduğumu düşünelim.”

“Peki. Maela Erik’e âşık. Birkaç sene önce mutfakta çalışmak için buraya geldiğinde bir hiçti ama sonra Maela onu koruması altına aldı.” Sesi öfkeden değil, panikten titriyordu.

“Erik’ten en az on yaş büyük.”

Yeniden kızgın bir bakış attı. “Daha kötü şeyler yapmasına fırsat vermeden geri çekil.”

“Onunla yalnızca dans ediyordum,” dedim ısrarla. Buna kendim bile inandığıma emin değildim. “Ya bunu yapacaktım ya da tüyler ürpertici bir Lonca memurunun bütün gece beni ellemesine katlanacaktım.”

“Ad,” dedi açıklamaya çalışarak. “Seni anlıyorum; gerçekten anlıyorum. Erik’in çok çekici olduğunun da farkındayım ama dikkat etmen gereken iki konu var. Birincisi, bir şey öğrenirse Maela’nın ne kadar endişeleneceği.”

“Ya ikincisi?”

“Erik’in niyetinin görüldüğü kadar saygıdeğer olmayabileceği.”

Yanaklarım kızardı. “Bak, evlenmemize izin verilmediğini ve bazı sınırlarımız olduğunu biliyorum ama asla bu şekilde düşünmemiştim...”

“Benim söylemek istediğim bu değil,” dedi dikkatimi çekmeye çalışarak. “Maela’nın asistanıyla yakınlaşıyorsun. Seninle ilgilenmesini şüphe çekici bulmuyor musun?”

“Aslına bakarsan şu an bulmaya başladım.” Nasıl olur da bu

aklıma gelmemiști? Yaptığım seyahat sonrasında, farkına varmadan ona güvenmeye başlamıştım.

“Kaçmaya çalıştığın ve üzerine dikkat çektiğin için zaten hassas bir çizgide yürüyorsun. Arras'ta işler bu şekilde yürümez, Adeline. Sırlara...”

“Burada yer yoktur.” Sözcükler acımasızca ağzımdan döküldü.

Ama sıkılmak yerine kıkırdamaya başladı. “Hayır, inan bana, burada sırlar vardır ama bazılarımız onlarla gösteriş yapmanın tehlikesini fark ederiz.”

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama elini kaldırarak beni susturdu.

“Bitirmeme izin ver. Ben de seni denetlemeye çalışan insanlardan biri olmak istemiyorum.”

“Öyleyse denetleme!” dedim bağırarak. “Annem değilsin.”

“Annenin yerini almaya çalışmıyorum. Bunu kimse yapamaz,” dedi sakın bir sesle.

“Hayır,” diye karşılık verdim. “Lonca bile yapamaz.”

Enora geri çekildi. Konuşmak için ağzını açtı ama doğru sözcükleri bulamamış gibi yeniden kapattı. Lonca'nın aileme yaptıkları düşünülecek olursa, doğru sözcükler bulunamayacağını ikimiz de biliyorduk.

“Gittiğim fark edilmeden önce geri dönmeliyim.” Enora rahatlatmak için elini uzattı ama sonra vazgeçip partiye döndü.

Baloya dönmek için acele etmedim, çünkü Yayın Birliği çalışanlarının karşısında ağlamaktan çekiniyordum. Yeterince sakinleştiğime karar verdiğimde yavaşça tuvaletten çıktım. Hala Erik'i atlatıp odama nasıl kaçacağımı düşünüyordum ki, bir çift güçlü el beni salondan karanlık koridora doğru çekti.

“Yaşlı, sarhoş erkekleri kovmak için burada bırakıldığımı düşündüm,” dedi Erik sakın bir sesle. Boş, mermer koridor-

da sesinin yankılanmamasına çalışıyor gibiydi. Çıplak kollarımı tuttuğu yerden göğsüme doğru bir ağrı yayılıyordu.

“Gel, sana bir şey göstermek istiyorum.” Elimi tuttu ve verdiğim kararımı değiştirmeme rağmen onu izlemeye başladım.

“Erik, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Dur, bir tahminde bulunayım.” Tatlı tatlı güldü. “Enora seni uyardı ve Maela bizi birlikte yakalarsa, başını kazığa geçireceğini söyledi.”

Bunu söyleyişindeki rahatlık, Enora’yı dinlediğim için kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu.

“Bu gece neden yanından ayrılmadığımı düşünüyorsun?” dedi ciddiyetle.

Niyeti hakkında Enora’nın söyledikleri kulaklarımda çınladı. “Emin değilim.”

“Çünkü Maela fark edemeyecek kadar meşgul ve diğerleri de seni izleyemeyecek kadar çakırkeyif olmuş durumdalar.”

“Demek doğru!” dedim soluğum kesilerek. “Hâlâ izleniyorum.”

“Elbette izleniyorsun,” dedi. “Hepimiz izleniyoruz ama buna benzer gecelerde güvenlik görevlileri Dokumacıların saflık kurallarına nasıl uyduklarını denetler. Ben de onlara, sana dikkat edeceğimi söyledim.”

İşte onunla burada bulunmamam için bir neden daha çıkmıştı.

“Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?” dedim. Beni bir başka boş koridora doğru sürüklemeye devam ediyordu.

“İşte geldik.” Elimi bıraktı ve tam önümüzdeki ahşap kapıyı açtı.

Ay, çiçeklerin üzerinde gümüş rengi, şeffaf bir tabaka oluşturuyor ve bahçenin ortasına giden parke taşı yürüyüş yolunu bizim için aydınlatıyordu. Uyum sağlama eğitiminin ilk gününde burada yürümüşüm.

Buraya geldiğimden bu yana, yalnızca sıkı gözetim altında olmak üzere pek az dışarı çıkmıştım. Şimdi de koruyucu görevini üstlenen Erik'ten başkası değildi.

Kolunu bana uzattı ve bahçenin ortasına doğru yürümeye başladık. "Meraklı gözlerden uzakta dans etmek ister misin?"

Müzik yoktu ama benimle zarif bir şekilde vals yapmaya başladı. Yıldızların parıltısı altında sarı saçları ışıltıyordu ve bu serin gecenin bir parçası gibi görünüyordu.

"Bunu neden yaptığımı henüz sormadin bana," dedi kulağıma fısıldayarak.

Yanıt vermeden önce kalbimin hızla çarpmasına engel olabilmek için yutkundum. "Bana gerçeği söyleyecek misin?"

"Belki," dedi. "Bir hanımefendiye gerçeği söylemenin doğru olup olmadığını bilmiyorum ama deneyeceğim."

"Bunu ancak deneyince anlayabilirsin," dedim.

"Tamam, akıllı kızları severim," dedi. "Üstelik akıllı olan kız göz kamaştırıcıysa, ona nasıl karşı koyabilirim?"

Yalan söylüyorsa bile, bundan ne kadar hoşlandığını görmemesi için başımı omzuna yasladım.

"Bu nedenle mi Maela'yla birliktesin?" dedim. Başım hâlâ diğer yana dönüktü.

"Maela'yla mı? Bu kadın nerede duracağını bilmiyor," dedi homurdanarak.

"Sen onunla..." Doğru yanıt verse bile, bunu duymak istediğimden emin değildim.

"İşlerin nasıl yürüdüğünü asla anlamadı," dedi. "Senin gibi zeki değil."

Enora'nın uyarısını anımsadım ve geri çekilmeye çalıştım. "Erik, zaten Maela'nın nefretini kazanmış durumdayım. Durumu daha da kötüleştirmeye gerek yok."

"Beni de denetlediğini anımsıyorsun herhalde." Bir an için

samimi olduğunu düşündüm ama sonra kibirli haline geri döndü. “Başka bir fırsat daha bulamayabiliriz.” Tüm yetkisine karşın, yine de gözlerinde gizlenmiş hafif bir korku vardı ve bana çok tanıdık geldi. Beni tünele doğru sürükleyen babamın bakışlarını anımsattı. İnsanların ne kadar kolay yok olacağını anımsayıp Erik’e biraz daha sıkı sarıldım.

“Önemli değil. Azıcık eğlenmemiz karşılığında Maela’nın bunu anlayıp ikimizden birine ya da ikimize birden korkunç bir şey yapmasına değer mi?” Erik’in beni kavrayan kollarından kurtulmak için kendimi zorladım ve gözlerinin içine baktım. “Bizim bir geleceğimiz olamaz.”

“Bana bak, herkese masum rolü oynayabilirsin ama bana bunu yapamazsın.” Sesi alçak ama ciddiye. “Maela’nın seni izlediğini biliyorum. Senin tehlikeli olduğunu düşünüyor ve bu da tehlikeli olduğun anlamına gelir.”

“Maela kendini dünyanın merkezi olarak görüyor. Ben senin yerinde olsam onun fikirlerini önemsemezdim.”

“Senden korkuyor,” dedi Erik.

“Neden? Artık onun için bir sorun değilim.”

“Bilmiyorum.” Erik içini çekti. Anlaşılan ona daha açık davranacağımı düşünmüştü. “Senin deneme sürecindeki bir şeyle ilgili olmalı. Sen buraya geldiğinden bu yana farklı biri oldu.”

“Ah, daha önce bir psikopat değil miydi?”

Erik başını salladı ay ışığı altın rengi saçlarını aydınlattı. “Hayır, bu yeni bir şey değil. Buraya ilk geldiğinde, seni öldürmek zorunda kalacağımı düşündüm.” Bu hiç de adil değildi. “Benden gerçekten nefret ediyor,” dedim sızlanarak.

“Hayır,” dedi. “Lonca kaçan kızları öldürerek cezalandırır. Kabul edilmiş hoşgörüsüzlük ilkeleri böyledir. Seni sakinleştirmemi istediğinde, ben de...”

“Sen de bunu yapacaktın,” dedim onu suçlayarak.

“O kadar kolay değil.”

“Aslında kaçıyordum,” dedim itiraf ederek. “Annemle babam beni gizlemeye çalışıyorlardı.”

“Fark etmez,” dedi Erik. İtirafımdan etkilenmişe benzemi-yordu. “O durumda seni ve aileni birlikte öldürürlerdi.”

“Neden?” Sözcük dudak hareketimden anlaşıldı ama sesim çıkmadı.

“Denemeden sonra ailesiyle kaçımaya çalışan bir kızın asla güvenilecek kadar sadık olmayacağı düşünülür. Yakalanan kaçaklar çok seyrek olarak Kule’ye getirilirler ama Maela dedikodu için yaşar ve biri gelmeyi başardığında haberim olur. Batı Bölgesi’nde bu sorunla sıkça karşılaşılıyor. Aileleri tarafından gizlenen ve deneme sürecini yanıltan kişilerin zihinlerinin kirlendiği varsayılır.”

“Peki, buraya isteyerek gelen kızlar sadık mıdır?” diye sordum.

“Elbette. Lonca onların ailelerini kontrol eder Adelice,” dedi. “Sadık olmayanların aileleri...”

“Onlara ne olur?”

Erik başını salladı.

“Beni bu yüzden mi izliyorlar?” diye sordum. “Çünkü annemle babam öldü ve kız kardeşim beni tanımıyor. Bana karşı kullanabilecekleri hiçbir şey yok, öyle değil mi?”

“Belki,” dedi Erik kabullenerek. Elimle sertçe göğsüne vurdum. Bana gerçeği söylediği için ondan nefret ediyordum. Ona tekrar ve tekrar vurdum. Bana engel olmadı. Sonunda sert göğsüne vurmaktan ellerim acıdı ve yorgun düştüm. Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden durduk ve nefesimin düzelmesini bekledim.

“Adelice,” dedi fısıldayarak. Beni hâlâ sıkıca tutuyordu. “Ben senin yerinde olsam ikisinin de öldüğüne bu kadar emin olmazdım.”

Sakinleşmeye ve karmakarışık düşüncelerime hâkim olmaya çalıştım.

“Lonca bir Dokumacının ailesini öldürüp, sonra da ondan hizmet almayı ummayacak kadar akıllıdır,” dedi beni uyararak. Öyle alçak sesle konuşuyordu ki söylediklerini zar zor duyabiliyordum.

“Kardeşim Amie ellerinde.” Gerçeklerle yüzleşmeye çalıştım. “Ama onun zihnini yeniden şekillendirdiler.”

“Senden genç mi?”

“On iki yaşında.”

Kaşlarını çattı. “Ya annenle, baban? Onların öldüğünü gördün mü?”

Yemek odamızdaki ceset torbası gözümün önünde canlandı.

“Babamın öldüğünü biliyorum,” dedim ifadesiz bir sesle.

“Ama annenin öldüğünü sana yalnızca *söylediler*, öyle değil mi?”

İçim ufacık bir umut ışıyla titredi.

“Bir dakika.” Geri çekildim ve gözlerine baktım. Alçak sesle konuşmaya çalıştım ama sözcükler birbiri ardından dökülüverdi. “Annemin hâlâ hayatta mı olabileceğini söylüyorsun?”

“Evet, kesinlikle hayatta olduğunu düşünüyorum.” Ama cümlesini henüz bitirmişti ki dudaklarımı onunkilerin üstüne koyarak devam etmesine engel oldum. Onu sevinçle, belki de panikle öpüyordum ama çok geçmeden heyecan öpücüğü şekil değiştirerek ciddileşti ve bedenim onunkiyle bütünleşti. Dudakları yavaşça hareket ederken sırtımı okşuyordu. Bu anın sonsuza dek sürmesini istiyordum. Dudaklarındaki şarap tadını hissederken kalbim hızla çarpıyor, bedenim onunkine kenetleniyordu.

Ama Maela’nın başka planları vardı.

Erik'le birbirimizden ayrıldığımızda, Maela birkaç metre uzağı-mızdaki taş yolda duruyordu. Arkasında kalan ay ışığı yüzünü karanlıkta bırakıyordu ama sert ve katı duruşu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Neredeyse her şeyi... En çok bilmek istediğim şey ne kadar süredir orada durup bizi izlediği. Daha çok bilmek istediğim şey de öpüşmemiz konusunda nasıl hissettiği ve yakalandığımıza göre bize ne yapacağıydı. Aslında bu konuda bir fikrim vardı.

“Erik,” dedi sakın bir sesle. “Konuklar için ayırdığımız bölüme kadar birkaç bakana eşlik etmeni istiyorum. Tüm uşaklar şu an meşgul.”

Erik önce bana sonra ona göz attı. Eli hâlâ sırtımdaydı ve çektiği anda gecenin soğukluğunu bedenimde hissedip ürperdim. Bana doğru endişeli bir bakış atan Erik Maela'ya döndü. “Önce Adeline'i dairesine bırakayım.”

“Sanırım bu gece onunla yeterince ilgilendin,” dedi Maela mırıldanarak ve öne doğru yürüdü. O anda yüzü bir an aydınlandı ve ağladığını fark ettim.

Onun için üzüleceğimi asla düşünmemiştim. Özellikle de onun kalbini kıracak kadar şanslı olmama karşın böyle hisset-

mem garipti. Ama akan rimeli bende geri çekilip sarmaşıkların ve dalların arasına saklanma isteği yarattı.

“Beni mi takip ediyordun?” dedi Erik.

“Sana ihtiyacım vardı,” dedi Maela sakın bir sesle.

“İçerde neredeyse elli tane koruma var,” dedi başını sallayarak. “Benim sahibim değilsin. Yalnızca senin için çalışıyorum.”

Erik’in acımasız sözlerini dinlerken Maela’nın burun delikleri titriyordu. Ben bile sözcüklerin yarattığı sızıyı hissetmiştim. *Durum gittikçe garipleşiyordu.*

“Ben olmasaydım, burada olamazdın,” dedi Maela. “Yaşamını devam ettirmek için mutfakta kölelik yaparak ya da bir gemide balık tutarak kokuşacaktın. Eski hayatına dönmek istemiyorsan, gidip bakanlara eşlik etsen iyi olur. Adelice tek başına yolunu bulabilir.”

Geçmişini anımsayan Erik daha fazla ısrar etmedi ve ona ya da bana tek bir sözcük söylemeden ağaçların gölgesinde gözden kayboldu.

Maela hareket etmiyordu. Ne yapabileceğimi düşündüm. Gitmeye çalışabilirdim ama onun yanından geçmek zorunda kalacağım için bu fikir pek hoşuma gitmedi. Ya da bir konu başlatabilirdim ama Erik’in dudaklarının bana hissettirdiklerinden başka aklıma bir şey gelmiyordu ve Maela bu konuda konuşmaktan hoşlanmayacaktı. Üçüncü seçenek ise aşağı bakmaktı ve en az tehlikelisi bu olduğu için öyle yapmaya karar verdim.

“İyi geceler Adelice,” dedi Maela ve sırtını döndü. “Parti hâlâ devam ediyor ama ben artık sıkıldım.” Başka bir şey söylemeden Erik’in gittiği yöne doğru yürüyüp uzaklaştı.

Yeniden koridora döndüğümde Erik’in sarhoş politikacıları bir araya toplamakla meşgul olduğunu gördüm ve dikkatini çekmemeye çalıştım. Şu an her şey yeterince karmaşıktı. Maela’yı da, Enora’yı da ortalıkta göremedim. Bu iyiydi, çünkü

geceyi hücrede geçirmek ya da nutuk dinlemek istemiyordum. İhtiyacım olan tek şey bir yataktı.

Annemin hayatta olabileceği umudunun ya da fazla şarabın verdiği rahatlığın etkisiyle yatar yatmaz derin bir uykuya daldım. Ama çok geçmeden biri beni sarsarak uyandırmaya çalıştı. Başucumda, paniğe kapılmış şekilde duranın Enora olduğunu anlayana kadar birkaç saniye geçti.

“Saat kaç?” dedim boğuk bir sesle.

“Sabahın dördü,” dedi aceleyle. Neden bu kadar erken burada olduğunu merak ediyordum.

“Peki,” dedim geveleyerek ve yuvarlanarak diğer tarafa döndüm. “Durum çok ciddi,” dedi fısıldayarak. “Maela birkaç dakika içinde buraya birini gönderecek. Fazla zamanım yok.”

Erik. Odama gelmek üzereydi. Yataktan fırladım ve saçımı düzelttim.

“Al.” Enora elime bir elbise sıkıştırdı. “Giy şunu. Samnım böyle kalmak istemezsin.”

Kendime baktım ve hâlâ partide giydiğim ipek elbisenin üstümde olduğunu fark ettim. Onu hızla çekip çıkarttım. İç çamaşırına ihtiyacım olduğunu söyleyecek zaman yoktu ve yeni elbiseyi giydim. Garip ve savunmasız hissediyordum.

“Ellerini uzat bana,” dedi ve hızlı davranmadığım için kendisi onları kavradı ve parmak uçlarıma şeffaf bir cila sürdü. “Hissetmene engel olmayacak ama faydası dokunur.”

“Neyi hissetmeme?” diye sordum yavaşça ama Enora yanıt veremeden Maela’nın kaba koruması içeri girdi. Düş kırıklığına uğramıştım.

“Enora.” Başıyla onu selamladı. “Maela özel bir deneme için Adelice’i çağırıyor.”

“Bir dakika,” dedim, Enora’yla konuşmasını önemsemeyerek. “Benim için denemenin bittiğini sanıyordum.”

Birbirlerine bakışları midemin kasılmasına neden oldu.

“Zaman zaman,” dedi Enora sözcükleri özenle seçerek, “an-sızın deneme yapılabilir. Böylece baskı altındayken nasıl iş çı-kardığın gözlemlenir.” Yüzündeki ifade bana tünele girmeden önce annemin yüzünde gördüğüm ifadeyi anımsattı. Ne yaparsa yapsın, gözlerindeki üzüntüyü gizleyemiyordu.

İçgüdüsel olarak ona sarıldım ve başımı boynuna gömdüm. Enora’nın kolları sıcak ve güçlüydü. “Ruhun sana aittir,” diye fısıldadı. “Ne yaparlarsa yapsınlar, bunu senden almalarına izin verme.”

Konuşursam, sözcükler beni ele verecek ve gözyaşlarım aka-caktı. Korkusuzca gülümsedim ve Enora’dan ayrılıp hiçbir soru sormadan iriyarı korumanın arkasından yürümeye başladım. Bir kez daha dönüp baktığımda Enora’nın yüzündeki kaygılı bakışı gördüm ama bana hemen gülümsemeyi başardı. Bunun ani bir deneme ya da gelişim değerlendirmesi olmadığını ikimiz de biliyorduk. Bu yeni bir cezaydı.

Enora’nın sürdüğü cila parmak uçlarımı taş gibi sertleştir-mişti. Hâlâ hissedebiliyordum ama parmak uçlarımı birbirine bastırdığımda tırnaklarım bükülüyordu. Ama cilayı sürdüğü yerler uyumuş gibiydi.

“Bunu yapma,” dedi koruma aksi bir sesle.

“Neyi?” diye sordum.

“Bunu,” dedi, gözleriyle parmak uçlarımı işaret ederek. “Sana yardım ettiği için onun başını belaya sokacaksın.”

Midemden başlayan hafif ürperti yavaş yavaş kollarıma ve bacaklarıma yayılmaya başladı. Kim bilir başıma ne iş açmışım?

“Erik iyi mi?” dedim, sıradan bir şey soruyormuş gibi davran-maya çalışarak. “Bu gibi durumlarda genellikle bana o eşlik ederdi.”

“Evet.” Koruma homurdanarak konuştu. “Maela bir görev değişikliği yaptı. Erik ona daha yakın çalışacak.”

Bu haber beni şaşırtmadı ama üzdü. Erik benim için iyi bir arkadaş olabilirdi. Üstelik niyeti ne olursa olsun beni güldürüyordu. Ayrıca öpüşmüştük. Bu konunun nasıl üstesinden geleceğimi bilemiyordum.

Koridorlar sakindi. Partiden kalan hiçbir iz yoktu. Gece geç saate kadar eğlenenler bile yataklarına gitmiş olmalıydılar. Sabahın dördünde ne tür bir ceza verilebilirdi? Kimsenin bilemeyeceği bir şey olmalıydı. Erik'le yakınlaşırsam başıma bir şey geleceği konusunda Enora beni uyarmıştı ama dinlememiştim.

Yeni korumam beni iki tarafa açılır kapanır bir kapıya doğru yönlendirdi ve bir kanadını açıp bana yol verdi. "Bu arada, adım Darius," dedi ve ben kapıdan geçer geçmez gözden kayboldu.

Boş atölyenin duvarları beyaz plastikle kaplıydı. Yalnızca bir pencere ve tek bir kişi vardı. Tamamen giyinik durumda olan Maela orada duruyordu. Ve benim iç çamaşırım yoktu. Güzellik uzmanını banyosunda kilitli tutuyor olmalıydı. Ama başını çevirdiğinde, yüzünde makyaj bulunmadığını gördüm. Allık ve kalemlerin yarattığı sert hatlardan yoksun olan yüzü daha yumuşak görünüyordu. Güzel olduğu bile söylenebilirdi ama gözleri her zamanki gibi soğuk ve nefret doluydu.

"Zaman zaman," diye söze başladı, "yeni bir Dokumacıya beklenmedik anda bir deneme uygulamamız gerekir. Birkaç Lonca yetkilisi, Yaratım işinde çalışmaya hazır olduğun konusunda tereddütlerini bildirdiler. Bildiğin gibi bu iş son derece önemli ve hazır olduğuna onları inandırmak benim görevlerimden biri."

"Hangi yetkililer?" dedim, kandırmacasına inanmadığımı belirtirerek.

Rahat bir şekilde gülümsedi. "Bu konuda endişelenme. Önemli olan sana vereceğim görevi bitirmeye odaklanman."

"Cormac'la konuştun mu?"

"Eğitim faaliyetleri konusunda Cormac'tan onay almak zorunda değilim," dedi pencereden dışarı bakarak.

"Ya Loricel'den?" dedim, onun onayı olup olmadığını merak ederek.

"O bu konularla ilgilenmez," dedi. "Ve ilerleyen yaşından dolayı saatler önce yattı."

Başımı salladım ve yerinde, zekice bir yanıt seçeneği için zihnimini yokladım. Sonunda sessiz kalmakta karar kıldım.

"Dokuma yapmak hassas bir iştir," dedi ve o anda dokuma tezgâhının uğultusu olmadan odanın ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. "Bunun farkında olduğunu biliyorum."

İyice gerilmiştim. Maela'da gördüğüm tek şey Arras'ı kesip biçmesiydi. Şimdi de bana ipuçları mı vermeye çalışıyordu?

"Bu odanın dışında olup biteni önemsemeden, işine duralılık ve hassasiyetle yaklaşmalısın," diye devam etti. "Buna gerilim testi diyoruz."

Döndü ama yürürken bir yere baktı. Bakışlarını takip ettim ve o anda, daha önce fark etmediğim meşe ağacından yapılmış, büyük dokuma tezgâhını gördüm. Üzeri kalın, çelik ipliklerle kaplıydı. Daha önce üzerinde çalıştığım modern, otomatik makinelerle benzemiyordu. Kaba bir görüntüsü vardı. Tahta yıpranmış ve çizikler içindeydi. Karşısında duran küçük sıra, işlem görmemiş ağaç kütüğüydü. Burada çalışmak pek rahat olmayacaktı.

"Dikkatli davranırsan her şeyi dokuyabilirsin," dedi mırıldanarak ve kütüğün üstünde oturmam için işaret etti. "Bir Dokumacı başka nasıl zamanı dokuyabilir? Bu çok değerli. Eskiden zamanı kontrol edemiyorduk. Parmaklarımız arasından kayıp gidiyordu. Ölümü, açlığı ya da hastalığı da denetleyemiyorduk. Ve sonra bilim bize dokumayı sundu. Ama dikkatli olmazsak, şu an elimizde olan gücü kaybedebiliriz."

Bu kibirli konuşmadan sıkılmışım. “Bunun nedeni Erik’le aramda geçenler mi?”

Burnundan soluyan Maela yanımdan uzaklaştı. “Bu çalış-
ma,” diye devam etti sorumu duymamış gibi davranarak, “sana
hassasiyeti ve denetimi öğretecek.”

Tezgâha doğru eğildi ve yavaşça ama hünerli bir şekilde çelik
bir çizgiyi parmağıyla tuttu. Onu bıraktığında bir vınlama sesi
duyuldu. Tele benzer, ince bir iplik aldı ve tezgâhın üzerindeki
çelik kabloların arasını zarafetle dokumaya başladı. İçeri. Dışarı.
İçeri. Dışarı. Sonunda acıyla haykırarak işaret parmağını çekti
ve yüzünü buruşturarak parmağını ağzına soktu.

Ona sorunun ne olduğunu sormak istedim ama birbirimizin
düşmanı olduğumuz için kötü bir fikir gibi geldi ve parmağı-
nı ağzından çıkarana kadar bekledim. Parmağındaki küçük bir
kesikten kan akıyordu. Bu denemenin nasıl bir şey olduğu an-
laşılmıştı.

“Bunu,” dedi, geniş, metal bir silindir uzatarak, “öğlene ka-
dar dokumuş olman gerek.”

“Bu kadar mı?” İpliği elinden almaya korkarak, kuşkuyla
sordum.

“Bu kadar.” Dudakları yapmacık bir gülümsemeyle kıvrıldı.
“Öğlene kadar bitirmezsen yeni bir göreve atanacaksın.”

“Bakanların da işimi göreceğini varsayıyorum.”

Çenesindeki kasılmayı fark ettim ama soğukkanlılığını boz-
madı. “Elbette.”

“Elbette,” dedim kabul ederek.

Maela odadan çıkınca büyük dikkatle “ipliğe” dokundum.
Jilet gibi keskindi. Daha büyük bir dikkatle, tezgâhın üstündeki
iplik kalıntılarını oluşturan çelik şeritleri hissetmek için uzan-
dım. Neredeyse tamamen katıydı. Jilet gibi iplikler ve sahte bir
dokuma tezgâhı... Maela bu kez kendini aşmıştı. Bu işin sonun-

da hâlâ parmaklarım olacaksa şanslı sayılmalıydım.

İlk denemem kolay geçti ve parmak uçlarımla kesilmesine meydan vermedim. Kendime fazla güvendim ve ikinci geçişte sol işaret parmağımın ucu kesildi. Açılan yara havayla temas edince gözyaşlarım akmaya başladı. Küçük bir yara değildi ama Maela beni mutfığa ya da daha kötü bir yere göndermek için özür aradığından silindiri yeterince fazlalık kalana kadar etek ucuma doğru çektim ve teli kullanarak eteğimden on santimetre kadar kestim. Onu yeniden kesip daha küçük parçalara ayırarak, kanayan parmağımdan başlayıp bütün parmaklarımı sardım. Şimdi de beceriksizce kapatılmış parmaklarıma uyum sağlamak zorundaydım ama onları açık bırakamazdım.

Çok ağır ilerleyen bir işti. Tel arada sırada elimin üstüne dokunup kanatıyordu ama devam edip yaraların büyüyen acısına katlanmak için çabalıyordum. Geçici yara bantları bir süre idare etti ama sonunda kanlı parmağımdaki bant sırlıslıkla oldu ve diğerleri de parçalandı. Doğudaki pencereden güneşin yükseldiğini gördüm ve en fazla beş saatim kaldığını düşündüm. Ama bitirmem gereken iş henüz dokunulmamış gibi duruyordu. Derin bir soluk alıp, kanayan sol işaret parmağım dışındaki parmaklarımdan kumaşları çıkardım ve teli sağ işaret parmağımla başparmağımla arasında sıkıca tuttum.

Nefes almaya odaklanarak ciğerlerimi önce havayla doldurup sonra yavaşça bıraktım. Kanamanın meydana getirdiği kabarcıklar ellerimi kaplıyordu ama başımın dönmesini önemsemeyerek çaba harcamaya devam ediyordum. Bir yandan kahvaltı isteğimi bastırmaya çalışıyor, diğer yandan her tarafa damlayan kana bakarak hissizleşiyordum.

Odadaki gürültü eksikliği kulaklarımda bir uğultu yaratıyordu. Hissettiğim şey belki de kalp atışlarımdı. Saat yoktu, yalnızca çalışmamın üstüne şeritler halinde yansıyan hafif sabah

ışığı vardı. Işık beyaz plastikle kaplı duvarlara yansıyor onları ısıtıyor, sentetikten yayılan pis koku atölyeyi doldurup midemi rahatsız ediyordu. Her şey göz kamaştıracak kadar parlaktı. Yalnızca soğuk, çelik çizgiler üzerindeki ılık kanım ortamın nahoş parlaklığıyla tezat oluşturuyordu. Ama canımı yakan acıya rağmen, Maela dönene kadar işin dörtte üçünü bitirdim.

Yaralı ellerimi görünce gülümsedi. “İki saatin kaldı Adeli-ce.” Yaptığım çalışmaya doğru eğilerek devam etti, “Ben de kız kardeşinle ilgili son durumu sana bildirmemekle ne kadar kaba davrandığımızı düşünüyordum.”

Dikkatim dağılınca tele hassas dokunuşumu kaybettim ve o anda avuç içimde bir kesik oluştu.

“Aslında başlangıç eğitimi boyunca bir mektup ya da bilgi alınmasına izin verimiz,” dedi. “Ama bunu genellikle hainler için yapmayız.”

“Evet, hainlere neler yaptığının farkındayım.”

“Öyleyse merhametli olabileceğimizi de zaten biliyorsun,” diye yanıtladı masum bir ifadeyle. İçimden teli, ince ve solgun boynuna sarmak geldi.

“Annenle baban ne yazık ki ihanet ettiler ve ayrıca evde kaçak eşya bulundu,” dedi. “Bu yüzden annenle baban kaldırdılar.”

“Cormac bana söylemişti,” dedim. Ama bilmeme rağmen gözlerimin yaşarmasına engel olamadım. Gizlemek için çabalayacak gücüm yoktu.

“Anladım. Kız kardeşinin de yeniden dokunduğunu biliyor olmalısın. Her sene en iyi Seçilmişlerimizi bulduğumuz Cypress’da yaşadığını biliyorsun. Büyük olasılıkla senin yeteneğini paylaştığına göre gelecekte bize çok faydalı olacağına eminim.”

“Amie’nin hiçbir becerisi yok,” dedim mırıldanarak. Buna inanmak istiyordum. “Boşuna zaman kaybetmeyin.”

“Bu doğru değil,” dedi Maela ve bir sigara yaktı. “Onu senin

için izlemeliyiz. Lonca'nın en son ödülünü mutlu etmek zorundayız."

"Benim için önemli değil. Onu pek tanımıyorum bile," dedim yalan söyleyerek. "Yaşımız yakın değil ve ayrıca o hep popüler olmayı daha fazla önemserdi." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, geri almak istedim.

Ama kaşlarının aldığı şekilden bu bilginin Maela'yı mutlu ettiğini anladım. "Demek siz ikiniz farklısınız. Belki istediği buyusa, zamanı geldiğinde bir Dokumacı olarak başarıya ulaşmak için gerekeni elde eder."

İsteddiği buysa... Tereddüt ettim. "Ya yeni ailesi?" Yeni annesinin gözlerindeki paranoyak bakışları düşündüm.

"Yeni annesini gördün. Harika ve sadık bir ailesi var," dedi. "Çocuğu olmayan birçok mutsuz çift var. Bu durumda yetimler genellikle farklı bölgelerde yaşayan ve bir çocuğu hak eden çiftlerin hayatına yeniden dokunuyor."

Tel parmağıma bir santimetreden fazla gömülmüştü ki, onu ne kadar sıkı kavradığımı fark ettim. Kendime neden engel olduğumu bilmiyordum. Maela'yı kimse özlemezdi.

"Yeni bilgiler için teşekkür ederim. Daha çok işim var." Kendimi işe dönmeye zorladım ve arkamdan kapının yumuşakça kapandığını duydum.

Maela öğlen odaya daldığında ve işi bitirdiğini gördüğünde sigarasının dumanı içinde neredeyse boğulacaktı. "Sanırım sana yeteri kadar iplik vermedim," dedi alçak sesle. "Sıkılmış gibisin."

"Belki de kabul etmek istemediğin kadar yetenekliyim," dedim karşılık vererek. Bedenime yayılan titremeyi önemsemeye çalışarak gözlerinin içine baktım. Dikkatimi dağıtmasının beni geciktireceğini düşündüyse yanılmıştı. "İşimi kontrol etmek için biri gelecek mi?"

Maela'nın gözleri kısıldı ama normal bir sesle konuştu. "Elbette. Daha sonra."

"Ne düşündüklerini bana söyle," dedim kibirli bir şekilde. Bu arada parmaklarımdaki kanama devam ediyordu. Yeni korumam odama kadar bana eşlik ederken yerdeki pahalı halılara kan damlatmamaya çalıştım.

Odamda bekleyen kimse yoktu. Odaya girer girmez geleceğini umut ettiğim Enora bile yoktu. Ağlamaya başladım. Gözyaşlarım kanla karışarak eteğimi ıslatıyordu. Ellerime bakmaya cesaret edemiyordum. Banyomda gerekli tıbbi malzemeyi aradım ama bulamadım. Sonunda aktarıcıya başvurarak doktor ve yara bandı istedim. İsteklerim reddedilmedi.

Uzunca bir zaman sonra kapıma hafifçe vurulduğunu duydum. Kim olabileceğini bilmiyordum. Burada kimse kapıyı vurmazdı. Hizmetçi, mutfak görevlisi, güzellik uzmanlarım, herkes istediği gibi girer çıkardı. Böylece ben de ilk olarak kapıda bir gözetleme deliği bulunduğunu fark ettim. Yuvarlak, minik delikten bakınca mavi bir gözle karşılaştım. Bir an için donakaldım. Erik ya da Jost olabilirdi. Hangisini daha çok görmek istediğimi bilmediğimi fark ettim. Herhangi birini içeri almanın güvenli olup olmadığını da bilmiyordum. Ama sonunda derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

ON ÜÇ

Maela hem görmek için can attığım, hem uzak durmaya çalıştığım tek kişiyi bilerek bana göndermiş olamazdı ama yanıma gelenin Jost olması da pek hoş bir sürpriz sayılmazdı. Erik'i öptüğüm için cezalandırıldığımı biliyor muydu? Yoksa yalnızca beni mi düşünmüştü? Beni görmek isteyebileceğini düşünmek bile kalp atışlarımı öyle hızlandırdı ki, yaralı parmaklarım zonklamaya başladı. Şimdi bunun için endişelenmeme gerek yoktu. Beni daha kötü durumda da görmüştü. İçeri girmesini söyledim. Açık kapının önünde duran Jost başını yana çevirdi.

Dikkatini çekmek için hafifçe öksürdüm. “Çıplak değilim, gelebilirsin.”

“Gelecek sefer bu kadar kibar davranmam,” dedi.

“Burada ne işin var?” dedim, kanayan elimi temiz bir havluy-la yavaşça sararken.

“Tıbbi yardım istedin.” Elinde küçük bir doktor çantası tutuyordu.

“Evet. Burada bir klinik yok mu?” Kızgınlığımın yanlış anlaşılabilceğini fark ettim, çünkü muayene masası yerine onun yanında olmayı tercih ederdim ve hızla ekledim. “Muayene için geldiğine sevindim ama senin işinin gerçekten ne olduğunu merak ediyorum.”

“Kimsenin yapmak istemediği işleri yaptığımı söylemiştim, anımsadın mı? Temel tıbbi yardım konusunda eğitildim. Ölüm döşeğinde olmayanlara ben yetişirim. Klinik başka işlemler için kullanılır.” Sesinin tonundan başka ayrıntılar da olduğu anlaşılıyordu ama şu an daha fazla bilgiye dayanacak gücüm yoktu. Parmaklarım kanamadığında, bu konuya yeniden dönmek isteğimi aklımın bir kenarına yazdım.

“Demek senin işin yarattığım pisliği temizlemek,” dedim ve onu daha iyi görebilmek için başımı çevirdim. Ne yazık ki küçük hareketler bile başımı döndürüyordu.

Jost beni tam zamanında yakaladı. “Kesinlikle.”

Geniş yer minderlerine kadar bana yardım etti ve dikkatle ellerimi tuttu. Bileğimi tutan eli sıcak ve sertti. Yumuşak hareketlerinin başımın dönmesine bir faydası yoktu ama umursamıyordum.

“Neler olduğunu öğrenebilir miyim?” dedi.

“Maela’nın dikkatini çektim,” dedim başımı sallayarak.

“Bu konuda bana verdiğin söze ne oldu?” dedi Jost onaylamadığını belirten bir bakışla.

Düş kırıklığına uğramıştı ama yine de gülümsedi. “Önce şu ellerini temizleyelim. Yıkamamız gerektiğini biliyor musun?” dedi ve dirseğimden tutarak ayağa kalkmam için yardım etti. Pek komik olmadığının farkındaydım. Ama Jost’la şakalaşmazsam, onunla başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Banyoda musluğu sonuna kadar açtı. Akan suyun mermerde çıkardığı ses yankılanıyordu. Ellerimi ellerine aldı ve akan suyun altında tutmak yerine sol elinin içine biraz su alıp yaralarımın dökmeye ve yavaşça kanı temizlemeye başladı. İnsanların benim için bir şeyler yapmalarına artık alışmışım. Saçımın taranmasını, makyajımın yapılmasını, elbiselerimin giydirilmesi ni kanıksamışım. Ama Jost’un benimle ilgilenmesi, hastayken

bana bakan annemi anımsatıyordu. Göğsümü yakan ağır ev hasretinden başka bir şey değildi.

Getirdiği çantayı açtı ve içinden bir kutu merhem çıkardı. “Bu canını yakacak.”

“Daha kötüsüyle başa çıkmıştım.” Ama merhemi açık yaralara sürmeye başlayınca gösteriş yapmakta erken davrandığımı fark ettim. Acıyla bağırmamak için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım.

“Nasılsın?” dedi tatlı bir sesle.

“Daha iyi olmuşum,” dedim, derin bir nefes alarak. “Demek uşaklık görevlerine ek olarak Lonca sana Dokumacıları iyileştirme işini de verdi. Tam olarak neden buradasın?”

Eğilerek bana yaklaştı ve kulağıma fısıldadı. “Odanda konuşabileceğimizi mi düşündün?”

“Sanırım bana doğru...” Boynumda sıcak nefesini hissederek sözlerimi bitirmem mümkün değildi.

“Yanıtı vereceğimi düşünmedin mi?” dedi geri çekilerek ve büyü bozuldu.

“Tartışmalı bir yanıt,” dedim düzelterek. “Düzenli olarak ağır işlerde çalışan biri olduğumu düşünüyordum.”

“Teşekkürler,” dedi. “Biraz onur kırıcı oldu.”

“Özür dilerim. Niyetim bu değildi.”

“Biliyorum. Aslında düşündüğüm kadar kötü değildi,” dedi, temizlenmiş ellerimi gazlı bezle sararken. “Bu nedir?”

Parmağını bileğimdeki mührün üstünde gezdirdi. Ne söyleyeceğimden emin değildim. “Geçmiş hayatımdan kutsal bir emanet,” dedim iç çekerek. “Babam bunu ...”

Jost bildiğini ve sözcükleri söylememe gerek olmadığını belirtmek için hafifçe başını salladı ama kelimeler yine de beynimde yankılandı: ölmeden önce yapmıştı.

“Neden bir kum saati?” diye sordu, şekli inceleyerek.

“Bilmiyorum,” dedim mınıldanarak ve temasını hissederek. “Bana kim olduğumu hatırlatması için yapıldı.”

“İşe yarıyor mu?” dedi gözlerimin içine bakarak.

“Sanırım.” Ona baktım ve düşündüklerimi söyledim. “Neden buradasın Jost? Yani, neden Kule’de çalıştığını soruyorum.”

“Bunu nasıl yanıtlamaya başlayacağımı bile bilmiyorum.”

“En başından başlamaya ne dersin?” dedim sakın bir sesle önererek. Genellikle panlıdayan gözleri ifadesiz bir şekilde yukarı bakıyordu.

“Bir zamanlar bir ailem vardı.” Duraksadı ve dikkatini yeniden elimde yoğunlaştırdı. “Şimdi bir ailem yok.”

“Ailene ne oldu?” diye sordum.

“On altı yaşındayken kendi kasabamda yaşayan bir kızla evliydim. Bizim şehirde deneme öncesi dönemde fazla ayrımcılık yapılmaz, bu yüzden seçilmemesi için elimizden geleni yaptık.”

İtirafı yanaklarımı kızarttı ama rahatsızlığımı gülerек geçiştirmeye çalıştım. Evli olmasından hoşlanmamıştım. Hem de hiç. Şimdi artık evli olmasa bile, hoşlanmamıştım. “Demek on altı yaşında! On sekizin bile kötü olduğunu düşünmüştüm.” Söyler söylemez pişmanlık duydum.

“Evet, on altı.” Gülmesi beni rahatlatı. “Onu çocukluğundan beri tanıyordum. Batı ve Güney Bölgelerinin arasında kalan Saxun adlı, küçük bir kasabada yaşıyorduk. Ailem balıkçılıkla geçinirdi. Öyle küçük bir yerdi ki görevler aile işlerine uygun olarak verilirdi ve ağabeyim şehir dışına çıkış izni alınca babamın teknesini devralmaktan başka çarem kalmadı.”

“Demek sana bir rol verilmedi.” Aylık görevlendirme günü Romen şehrinde çok önemli bir olaydı. Genellikle o şehirdeki bazı gereksinimleri karşılamak içindi ve bazen de biri başka bir şehir merkezine gönderilebilirdi. Ama çok seyrek olarak Lonca bir Kule’ye ya da bölge departmanlarından birine görev ataması

yapardı ve bu da şehir dışına çıkış izni anlamına gelirdi. Bu olanak neredeyse her zaman bir erkeğe verilirdi ama bütün kasaba o ümitle yaşardı ve kimse görevlendirme gününü kaçırmazdı.

“Biliyor musun, çok paran varsa ya da hiç paran yoksa her şey farklı olur,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “Sistem bu iki durumda aynı şekilde çalışmaz.”

“Romen Batı Bölgesi’nin üçüncü büyük şehriydi,” dedim. “Evlerin, işlerin, insanların, her şeyin sıradan olduğu bir şehirdi.”

“Sıradanlık Lonca’nın sevdiği bir şeydir.”

“Demek buraya gelmeden önce evliydin.” Belli etmemeye çalışıyordum ama biraz rahatsız hissediyordum ve sesimdeki kıskançlığı fark etmesini istemiyordum.

Onaylayarak başını salladı ellerimi sarmaya devam etti. “İsmi Rozenn’di. Babası ve ağabeyiyle yaşıyordu. Yeni bir tekne almak için çalışıyordum ve...” Çok acı veren bir şeyi paylaşmak istemiyor gibi duraksadı ama sonra devam etti. Musluktan akan suyun sesinden onu zor duyuyordum. “Bir terslik olduğunu anlamalıydım ama hiç aklıma gelmedi.”

Bantlanmış elimi omzuna koydum ve sert kaslarının yumuşadığını hissettim.

“Ağabeyi Patrick, yalnızlığı seven, atandığı görevden hoşnut olmayan ve kızlarla ilgilenmeyen biriydi. On sekiz yaşına yaklaşıyordu. Rozenn’le evlendiğim için o da ailemin bir parçası olmuştu ve onu hoş görüyordum ama ikisi birbirinden tamamen farklıydı. Rozenn bir bahar günü gibiydi. Onunla ilgili her şey hayat doluydu. Patrick’se soğuktu. Bir konuşmadaki neşeyi yok edebilirdi. İnsanlar onun yanında bulunmaktan hoşlanmazlardı. Ben de yakınımnda olmasını istemezdim,” dedi itiraf ederek. “Neden bu kadar dışlanmış ve uzak olduğunu anlamıyordum.”

“Babasının yanında çalışıp işe alışmak zorundaydı ama uzun

dinlenme araları almaya başladı. Bir gün ortadan kayboldu ve akşama kadar geri dönmedi. Rozenn babasının sabrını kaybedeceğinden korkarak araya girmemi istedi. Patrick'le konuşabileceğimi, belki onunla arkadaş bile olabileceğimi düşünüyordu. Patrick benimle konuşmak istemedi, ben de çok ısrar etmedim. Ama bunun yerine onu izlemeye başladım.”

“Nereye gidiyordu?” diye sordum alçak sesle. Kıskançlığım yerini endişeye bırakmıştı.

“Bizim şehirden ve diğer yakın şehirlerden birileriyle buluşuyordu. Değişim ve devrim hakkında konuşuyorlardı. Onları ihbar etmeyi düşündüm ama söylentiler beni durdurdu.”

“Söylentiler mi?” Sesim fısıltı gibi çıkıyordu.

“Korkunç söylentiler. Yok edilmiş aileler, yeniden dokunan şehirler. Umutsuz insanlar arasında fısıldanan hikâyeler. Kafam karışmıştı; ben de bir şey yapmamaya karar verdim.” Ellerimi sarmayı bitiren Jost küvetin kenarına oturdu. Parlıdayan mavi gözleri geride bıraktığı hayatın yıkıntılarına bakar gibiydi.

“Karına söyledin mi?” dedim kekeleyerek.

Jost hayır der gibi başını salladı ama bakışları dalgındı. “Hayır, onu endişelendirmek istemedim. Söylemeliydim ama duyduklarımı yinelemekten korkuyordum. Duyduklarım doğru çıktı. Lonca'ya karşı olan grupları bulmak için eğitilmiş Dokumacılar vardı.”

“Evet, eğitim sırasında bunu öğrenmiştik. Dokuma parçası kanamaya ve lekelenmeye başlıyor. İnsanlar sadık olduklarında iplikleri de onların gerçek renginde oluyor.”

“Rozenn'in hayal edilebilecek en güzel iplik olduğuna bahse girerim,” dedi derin bir saygıyla.

Jost onun adını söylediğinde gözlerimin yaşardığını hissettim.

“Geldiklerinde Saxun'un neye benzediğini merak ediyorum.”

“Hayal edemiyorum. Daha önce bir lekelenme görmedim,”

dedim. “Annemle babam denemede başarısız olmam için beni sekiz yıl boyunca eğittiler ve yakalamak için kimse gelmedi. Lekelenmenin tanımlanması için ne kadar yaygın olması gerektiğini bilmiyorum.”

“Annenle baban Lonca’ya karşı mıydılar?”

Hayır, anlamında başımı salladım. Yaptıklarına karşın onların isyancı olduğunu söyleyemezdim. “Hayır, asla Lonca’ya karşı konuşmadılar. Bu konuda çok dikkatliyidiler. Ayrıca annem yalnızca bir sekreter, babam da makine ustasıydı.”

“Neden geçmiş zamanda konuşuyorsun?”

“Cezalandırılan tek kişi ben değildim,” dedim sakın bir sesle. “Senin bildiğini sanıyordum.”

“Tahmin etmiştim,” dedi. “Her neyse, Saxun şehri isyancılarla doluydu. Annenle baban yalnızca iki kişiydiler.”

Evimizin altındaki tünelleri düşündüm. O tüneller bir yere çıkıyor olmalıydı. Hâlâ annem ve babamla ilgili bilmediğim çok şey vardı. “Sanırım küçük bir ihanet gözden kaçabilir.”

“Ama yalnızca çok küçük bir ihanet,” dedi mırıldanarak.

“Evet.” Yüzümde buruk bir gülümseme vardı. “Sonra ne oldu?”

“Lonca şehrimizi cezalandırdı. “Jost’un sesi azaldı ve duya bilmek için ona doğru eğildim. “Kız kardeşlerimizi, annelerimizi, kızlarımızı yok ettiler...”

“Ve karılarınızı,” dedim ekleyerek. Jost başını salladı.

Başını eğmişti ve aramızda hiç mesafe kalmamıştı. Yeniden konuşmaya başladığında sesi üzgündü. “Olanları gördüm. Bunun nasıl bir his olduğunu bilemezsin, Adeline.”

Büyükanneimin odasından dışarı çıkarıldığım günü anımsadım. Perdeleri kapatan hemşirenin, bakmaya dayanamıyor gibi sırtını çevirip beklemesini hatırladım.

“İskelede diğer kadınlarla öğlen yemeği için gelmemizi bek-

liyordu. Öylece yok olup gitti. Önce bacakları gözden kayboldu. Öyle şaşırdı ki, yardım istemek için bağırdım ama yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Ben ve teknede olan diğerleri her şeyi gördük. Sonra ağzı yok oldu ve yardım için bağırmadı. Gözden kaybolan son şey bedeniydi.” O anda Jost’un ağladığını fark ettim. “Kucağında kızımız vardı.”

Ben de onunla birlikte gözyaşı dökmeye başladım. Onun kaybettikleri ve yaşadığım çelişkili duygular için ağlıyordum. Karşımda duran, beni patatesle besleyen, yüzünde alaycı bir gülümseme olan genç değildi. Kederimin tek nedeni Lonca’nın ona yaptığı şeyler değildi. Ne kadar farklı olduğumuzu anlamak beni çok üzmüştü. Ağlıyordum çünkü benden önce Jost’u elde ettiği için Rozenn’e karşı hissettiğim kıskançlık ve aşağılık duygusuna engel olamayan aptal bir kızdım. Aramızda her zaman var olacak farklılık için ağlıyordum. O bir ești, bir babaydı. Ben-se hiçbir şey değildim ve asla olamayacaktım. Lonca sonunda bize uygun bulduğu rolleri vermişti.

“Bu ikisini de son görüşümdü. Rozenn on altı yaşındaydı, kızım da üç aylıktı.”

Onu teselli edecek sözcükleri bulmam olanaksızdı. Eline uzandım ve bantlanmış ellerim arasında nazikçe tuttum.

“Buradayım çünkü burası arayacakları son yer,” dedi, sonunda sorumu yanıtlayarak.

“Neyi arayacakları?” diye sordum. Yanıtını duymak istediğimden emin değildim.

“Devrimi.”

ON DÖRT

Rüyamda sevdiklerimi gördüm. Beş yaşındaydım ve annem banyo lavabosunun önünde makyaj yapıyordu ama kullandığı her malzeme bir şey eklemek yerine bir şey eksiltiyordu. Rimel kirpiklerini yok ediyordu, yanaklarına allık sürdüğü yerde boşluk oluşuyordu ve ruj gülümsemesini ortadan kaldırıyordu. Bakır kızılı saçlarını tararken bukleler yavaş yavaş gözden kayboluyordu. Başı olmayan bedeniyle bana dönüp, her gün yaptığı gibi onay almak için sordu: “Nasıl görünüyorum?”

Henüz bir bebek olan Amie’ye sarıldım ama kollarımda ne kadar çok sıkarsam, o kadar çok gözden kayboluyordu. Onu koruyamıyordum. Onu yeniden dokunmuş haliyle, örgülü sarı saçlarıyla bir genç kız olarak gördüm. Ona el salladım ama bana doğru bakarken beni görmedi. Yok olup gidenin ben olduğumu anladım. Hayalet bendim.

Bir masanın üstünde dokuma tezgâhı boyunda büyük, beyaz bir pasta duruyordu ve onun altında babam yavaş yavaş eriyip siyah, yapışkan bir sıvıya dönüşüyordu. Yardım istiyordu ama ayakkabılarımı kirletmekten öyle korkuyordum ki, onun gözden kaybolmasını izliyordum.

Rüyamın arka planında Jost hareketsiz duruyordu. Yalnızca

gözlerini kırpması uyanık olduğunu ve izlediğini, ona yardım etmem için beklediğini gösteriyordu. Ama ona yaklaşıncı elini tutan hamile ve gülen kızı görüyordum. Benden daha güzel olduğunu fark edip başımı çeviriyordum. Yeniden o tarafa baktığımda Jost'un Erik'e dönüştüğünü ve ellerini uzatarak beni çağırdığını görüyordum.

Rüyamda her şeyi silip yeni bir dünya yaratmaya çalışıyordum. Sabah uyandığımda kendimi yenilemek için bunu nasıl yapabildiğimi anımsamaya çalıştım. Her gün dokuma tezgâhına yeniden gidip nasıl çalışabileceğimi düşünüyordum. Şimdi her şeyi bildiğime göre nasıl dokumaya devam edebilirdim? Jost'un yaşadıklarını yok sayamazdım. Benim bir suçum yoktu ama ben de bir Dokumacıydım.

Jost her gün gelip ellerime merhem sürüyordu ve hızla iyileştiklerini fark ediyordum ama güzellik ekibinden gelen olmamıştı. Bir hafta geçmesine karşın Enora bile ortada yoktu. Onun da başını belaya sokmuş olabilir miydim? Gerekli saatlerde yemek gelmeye devam ediyordu. Geceliğimle odamda oturup Jost'un beni görmeye geldiği dakikalar için yaşıyordum.

O gün öğlen yemeğimi getirdi ve birlikte yedik. Şifreli sözcüklerimizden dolayı garip bir şekilde konuşuyorduk. Bazı hikâyeleri açıkça paylaşabiliyorduk ama benim gerçekten öğrenmek istediğim şeyler, gözetimin sözcüklerimizden kuşkulanacağı yerlerde yüksek sesle konuşulamazdı. Akan suyun sesimizi gizlediği banyoda çok zaman geçiriyorduk. Konuyu onun planlarına çevirme çabalarıma karşın o daha çok benimle ilgileniyor gibiydi.

"Gerçek bir kavga değildi." Komşumuz Beth'le ilgili hikâyeye devam ederken güldüm. "Amie'yi taciz etmesinden usanmıştım. Ben de ona cezasını vermek istedim."

"Kız kardeşini severdin, öyle değil mi?" dedi Jost. "Anladığım kadarıyla ikinizin de başı dertten kurtulmuyormuş."

“Amie kurallara benden daha iyi uyum sağlardı ve ben başımızı derde sokacak bir şey yaptığımda korkuya kapılırdı,” dedim. “Beth’le kavga ettiğimizde uyumsuzluk danışmanlığı için götürüleceğimi düşünerek endişelendi.”

“Ama götürülmedin, öyle değil mi?”

“Ben götürülmedim ama Beth götürüldü.” Bunu unutmuşum. Geriye atıp önemsememeye çalışsanız da aklınızın bir köşesinde hep kalan anılardan biriydi. Beth on iki yaşında götürülmüş ve döndüğünde farklı bir insan olmuştu. Artık yalnız bana değil herkese düşmanca davranıyordu.

“Ağabeyim benden yalnızca on ay daha büyüktü,” dedi Jost, konuşmayı devam ettirmeye çalışarak. “Annem bize, kabadayılar derdi.”

Gülümsedim ama sonra gözlerimi açarak hesaplamaya başladım. “On ay mı?”

O da bana gülümsedi. “Yoksul bir balıkçı kasabasında fazla yapacak şey yoktur.”

Bebekler ve benzer konularda benim yaşımdaki kızlardan daha bilgiliydim. Aslında Romen’deki diğer kızlar şimdi evliliğe hazırlık kurslarına başlamış olmalıydılar. Kızlar seks hakkında orada bilgi edinirlerdi. Elbette annemle babam yıllar önce bana bu konuda bilgi vermişlerdi. İsteklerinden biri de yaşadığım dünyayı iyi anlamamdı. Ama evliliğin ayrıcalıklarının konu dışı olduğu Kule’de bütün bedenimi ürperten bir erkekle otururken bu bilgi faydasızdı. Üstelik o benim hiçbir zaman yaşayamayacağım deneyime zaten sahipti. Konuyu değiştirmenin tam zamanıydı.

“Demek bir avcıydın,” dedim şifreli konuşmamıza dönerek ve ağzıma bir kaşık pirinç attım. Sargılı ellerimle çatal tutmak gibi küçük motor becerilerinde zorlanıyordum.

Yeniden ciddileşen Jost başıyla evet işareti yaptı. “Büyük oyunla ilgiliydim. Birçok insanı besleyen ve para getiren oyunla...”

“Büyük oyunda hangi hayvanlar vardı?” Sesimin sıradan olmasına özen gösteriyordum. Bu şekilde hiçbir aktarıcı olağandı-
şı ya da ilginç bir şey saptamayacaktı.

“Çoğunlukla ayılar ve panterler.”

“Ayılar ve panterler yenir mi?” Alaycı bir ifadeyle yüzümü
buruşturdum.

“Ad, çok aç olursan her şeyi yiyebilirsin.” Sırtarak tavuk bu-
dunu gösterdi.

Konuşmaya ara verip sessizce yemeye devam ettik. Şifreli bile
olsa açlık konuşulmaması gereken bir sorundu. Lonca açlık ol-
madığını savunduğu için ihanet bile sayılabilirdi. Ailemle beraber
büyük bir şehirde yaşadığımızda, hem annem, hem de babam
atanmış işlerde çalışırken, yiyeceklerimiz çok ilginç olmasa da
asla açlık çekmedik. Ama Jost yiyecek bulmak için çok çalışmıştı
ve yaşadığı küçük kasabada açlık çeken birçok insan vardı. Onlar
da balıkçıların merhametine sığınıp yaşamlarını sürdürmeye çalış-
ıyorlardı ama elde ettikleri yalnızca balıkçıların Lonca'ya teslim
etmek zorunda oldukları kotadan arta kalanlardı.

Ama Jost elbette bir gün bile avlanmamıştı. Ailesini ve birkaç
komşusunu doyurmak için günde on beş saat çalışmıştı. İş de-
nizde çalışmaktı. Bunu biliyordum çünkü çeşitli sohbetlerimiz
sırasında birkaç şifre tespit etmiştik. Deneme yanılma yöntemiyle bazı yanlış anlamalara rağmen bu ikili konuşmada gittik-
çe daha başarılı oluyorduk. Ayılar bakanlık yetkilileri, panterler
ise Dokumacıları. Jost, Saxun'daki kadınlara yapılan saldırının
sorumlularını bulmaya çalışıyordu. Bunu öğrendiğinde ne ya-
pacağıyla ilgili henüz bir şifremiz yoktu ve bilmek istediğimden
emin değildim.

“Bir panterin bir erkek geyiğe saldırdığını gördün mü?” Erik'i
sormak istiyordum ama hangi şekilde sorsam da Jost ne demek
istediğimi anlamıyordu.

“Sanırım bir kez böyle bir şey oldu,” dedi ve ne söylediğimi anlamadığı için üzgün olduğunu omuz silkerek belirtmeye çalıştı. Sorularımı anlamak onun beden dilini kavramak kadar kolay olsaydı ne iyi olurdu.

Ve o anda sorunumuzun çözümünün ne olduğunu anladım. Çok basitti ama daha önce düşünmemiştim. “Jost, avlanırken görüş mü, ses mi daha önemlidir?” dedim heyecanla.

“Ne demek istiyorsun?”

“Avlanırken avını görmek mi, duymak mı istersin?”

Anladığını belirtmek için hafifçe başını salladı. “Görmek iyidir ama birçok kişi duyabilmeyi tercih eder.”

İstedığımı öğrenmiştim. Kule’de odalar *dinleniyordu* ama atölyelerin aksine *izlenmiyordu*. En azından Jost öyle olduğunu düşünüyordu ve burada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Becerebilirsem şimdi ne yapmam gerektiğini biliyordum ama bu verdiğim bir sözü tutmamam anlamına gelecekti.

“Yemeğimi getirdiğin için teşekkür ederim,” dedim ve kapıya doğru ona eşlik ettim. O da benimle yürüyordu ama anlamadığı belliydi. Yemeğimizi bitirmiş gibiydik ama genellikle daha uzun kalırdı. Kapıyı açıp onun çıkmasına meydan vermeden gürültülü bir şekilde yeniden kapatınca Jost sessizce durdu ve benden bir işaret bekledi. Şöminenin önündeki halıyı gösterdim. Oraya doğru yürüdü, ben de onu izledim ve odanın içindeki ipliklere odaklandım. Sonunda çevremde parıldayarak odanın dokumasını ortaya çıkardılar. Zaman ve madde bir arada örülmüştü ve yalnız zaman ipliklerinin yerini belirleyebileceğime emin olmak için altın rengi ışık şeritlerine odaklanmalıydım. Tezgâhın üzerinde görmek çok daha kolaydı ama en azından zaman hep hareket ediyordu ve yeteri kadar yakından bakarsam onu bulabilirdim. Yaralı parmaklarımla yavaşça uzandım ve iplikleri çekip büktüm. Şöminenin ateşinden kulakları sa-

gır eden bir çatırdama sesi yükseldi. Hava denetimi çalışmasına karşın soğuğu hissedip ürperdim. Karmaşık zamanı dokuyarak altından bir ışığa dönüştürdüm ve ışıdayarak bizi çevreleyip ayağımızın altındaki halının önüne kadar geldi. Hâlâ odayı ve ateşi yarı saydam bir ağın arasından görüyorduk ama kütüklerin çatırtısını duymuyorduk. Sonunda, en son altın rengi parçaları birleştirdiğimde ateşten çıkan alevlerin hareketi yavaşladı ve bir resim gibi durdu.

“Ne yaptın?” dedi fısıldayarak.

“Başka bir zaman dokudum.” Başarabildiğim için ben de onun kadar şaşkındım. “Yapabileceğime emin değildim.” Denemede de bunu yapmışım. Bize tezgâh üzerinde verdikleri odanın değil, gerçek odanın dokumasını yakalayıp işleri berbat etmişim. Durumu düzeltmeye çalışmışım ama artık çok geçti. Yıllardır çevremdeki dokumayı inceliyordum ve yaptığının sınavı yöneten gözetmenler tarafından fark edileceğini biliyordum. Ama şu ana kadar bu becerimi nasıl kullanacağımı düşünmemişim.

“Bu ne anlama geliyor?” dedi Jost ve elini altın rengi ağa doğru uzattı ama dokunmadan geri çekti.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Bizi duyabilirler mi?”

“Sanmıyorum.” Dudaklarımı ısırarak ona sessiz olmasını işaret ettim ve yakınımızdaki ateşten bizi ayıran iplikleri dikkatle çektim. Alevler yeniden hareketlendi. İplikleri hızla tekrar dokudum ve her şey durdu.

“Donup kaldı,” diye mınıldandı Jost gözlerine inanamayarak. “Ama nasıl?”

“İçinde bulunduğumuz an, o gerçekliğin dışında var olabiliyor. Aslında tam olarak açıklayamıyorum.” Bir deliye bakar gibi gözlerini bana dikti. Onu suçlayamazdım. Çalışma bu şekilde

yapılmamalıydı. “Dokumak için bir tezgâh gerektiğini biliyorum ama bir tezgâh olmadan da dokumayı görebiliyorum.”

Şaşkın bakışlarından kaçık olduğuma kesinlikle karar verdiği anlaşılıyordu.

“Bunu her zaman yapabiliyor muydun?” diye sordu.

“Tam olarak bu şekilde değil ama çocukluğumdan beri dokuyabiliyorum.”

“Bir dokuma tezgâhı olmadan mı?” dedi, korku içinde.

“Evet.”

“Şimdi odayı altüst ettin.” Anlamakta zorlandığının farkındaydım. Ben bile algılamakta sorun yaşıyordum.

“Bunlar,” dedim, ısıldayan iplikleri parmaklarımla arasına alarak, “zaman. Dokuma boyunca hareket ederler. Sanırım zaman ileri doğru akıp gittiği için.”

“Geriye doğru hareket ettirilemez mi?” dedi sakın bir sesle ve ne düşündüğünü anladım.

Başımı hayır der gibi salladım. Zamanı geri çevirip annemle babamı kurtarmayı çok isterdim ama bir yandan da bunu yapamadığım için mutluydum. Jost’u ailesini kurtarmak için geri götürmem gerekse, bunu yapar mıydım? Bu, yüzleşmek istediğim bir karar değildi.

“Peki, bunu bir tezgâh olmadan nasıl yapıyorsun?” dedi, düş kırıklığını gizlemeye çalışarak. “Bunu nasıl görebildiğini bile anlayamıyorum.”

“Nasıl olduğunu ben de bilmek isterdim,” dedi hafifçe kıkırdarak. “Belki o zaman kafam bu kadar karışık olmazdı.”

“Bunu biliyorlar mı?”

Bilmediğim için duraksadım. Cormac denemede bunu yaptığımı gördüklerini söylemişti ama burada tezgâhsız çalışmama özen göstermiştim. Ama bunları Jost’la paylaşmak istemedim. “Enora kimseye söylemememi istedi.”

Jost ılık çalarak küçük kubbenin altında adım atmaya ve dokunmadan yaklaşıp incelemeye başladı. "Enora akıllıdır. Şu an odaya biri girse ne olur?"

"Konu da zaten bu," dedim açıklamaya çalışarak. "Gelemezler. O an," dedim, benim dokuduğum anın dışındaki odayı göstererek, "donmuş durumda."

"Demek burada dilediğimiz kadar kalabiliriz," dedi yavaşça, "ve burada ne kadar zaman geçerse geçsin, orada zaman geçmeyecek."

"Kesinlikle." Bunu tam olarak bilmediğimi fark ederek duraksadım. "Sanırım. Aslında hiçbir fikrim yok."

"Demek doğru."

Ne demek istediğini anlamak için ona baktım.

"Loricel'in varisinin geldiği hakkında söylentiler duydum. Herkes bunun hanginiz olduğunu anlamaya çalışıyor," dedi. "Sen mi, yoksa öteki mi?"

"Pryana mı?" dedim hafifçe kırılarak.

Aval aval bakan Jost tepkimi fark etmedi. "Seni hücreye atıkları anda bu kişinin sen olduğunu anlamıştım."

"Ama bunu nasıl biliyorlar?" Denemede yaptığım bir hareket beni bir Yaratıcı olarak adlandırmak için yeterli miydi?

"Bilmiyorum," dedi. "Ama sana davranış şekillerinden bunu anlıyorum. Senden korkuyorlar ama saygı da duyuyorlar. Sen olduğunu biliyorlar."

Bana yapılan tehditleri ve asla uygulanmadıklarını düşündüm.

"Yaratıcılar ender olarak ortaya çıkar. Seni kaybetmeye katlanamazlar," dedi Jost.

"Ama bu Yaratım işi nasıl gerçekleşiyor?" Çevremize dokuduğum zamana parmağımla dokundum. "Loricel benim yanımda her zaman bir dokuma tezgâhı kullandı."

“Yaratıcılar yalnızca nakış yapmazlar.” Jost halının üzerine oturunca ben de yanına çöktüm. “Loricel yılda bir kez maden alanlarını ziyaret eder ve doğa güçlerini zamandan ayırır. Böylece Arras’ın dokumasını korumak için makineler malzemeyi artırır ve kulelere dağıtır. Yetkililerin gezileri planladıkları toplantılarda hizmet ederim. Onun yeteneği olmasa dokuma tezgâhları hiçbir işe yaramaz. Loricel bu yüzden diğerlerine sinirleniyor.” İfadesinden ona ne kadar değer verdiği anlaşılıyordu.

“Okulda bize doğa güçlerini makinelerin ortaya çıkardığı öğretili.”

“Kendini bir makine gibi hissetmiyor musun?” dedi. “Seni kontrol edenlerin isteğini yerine getirmek için hazırlanmış, yağlanmış ve bakımı yapılmış bir makine gibi hissetmiyor musun?”

Yanıt vermedim. Onu uyarmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. “Kimseye söylememelisin.”

“Söylemem,” dedi söz vererek. “Ama zaten biliyorlar.”

“Bildiklerini sanıyorlar,” dedim karşı çıkarak.

“Biliyorlar, Adeline.”

Rüyalar daha inandırıcıydı ama artık onları denetleyebiliyordum. Annemin gözlerini yeniden boyuyordum ve kardeşimi tekrar kollarıma alıyordum. Vahşice elimden alınan babamı kurtaramıyordum. Denemeye devam ediyordum. Jost ve Erik sırayla gelip benimle ilgileniyorlardı.

Sonunda Enora ortaya çıkıp bana bilgi vermeye geldiğinde kendimi yerleşkenin dışına atmak için bir çare bulmayı ciddi olarak düşünmeye başlamıştım. Bu kez şakalaşmalara ya da günlük konuşmalara yer yoktu. Hemen konuya girdi.

“Bildğin gibi, Lonca zihin şekillendirme teknolojisinde eşî görülmemiş gelişmeler kaydetti.”

Sesi de duruşu kadar sertti. Dostça bir havası yoktu. Böyle

davrandığına göre gerçekten başını belaya sokmuş olmalıydım.

“Ve bu yeniliği bütün Dokumacıları şekillendirmek için kulanacaklar,” diye devam etti.

“Ne?” Haykırarak yatağımdan fırladım.

Gösterdiğim ani tepki yüzünden Enora gözünü bile kırpmadı. “Dokumacıların özel yetenekleri Arras’ın refahını devam ettirmek için hayati önem taşıdığından, Lonca hepsinin bu deneyden geçmesini emrediyor.”

“Lonca toplantısında insanları değiştirebildiklerini söylediler. Bizi şekillendiriyorlar mı, yoksa yeniden mi yaratıyorlar?” dedim Enora’nın sakın halini inceleyerek. Yanlış olan bir şey vardı.

“Saçmalama,” dedi ama gözleri bomboş bakıyordu. “Şekillendirilmemiş bir şey yeniden şekillendirilemez. Sesi tanıdığım kişi değil gibiydi. Her zamanki sevecen tavrı şimdi alaycıydı.

“Peki, bu yüzden mi bunu yapıyorlar? Sonra yeniden şekillendirmek için mi?”

“Bir Dokumacıyı yeniden şekillendirmeleri saçma olur. Geçmişte bu gibi denemeler dokuma yeteneğinin kaybıyla sonuçlandı,” dedi.

Cormac’ın bana söylediklerini anımsadım. Teknolojiyi neredeyse bir bireyin ipliğini temizleyip uçlarını birleştirecek kadar mükemmel hale getirdiklerini anlatmıştı. Enora ya bunu bilmiyordu ya da bana yalan söylüyordu. Ellerimi ovuşturdum ve gözlerimi dikip ona baktım. Neden böyle davranıyordu?

“Ellerim şimdi çok daha iyi,” dedim ve sargılı ellerimi görmesi için ona doğru uzattım.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi ama yüzünde hafif bir tebessüm bile yoktu.

“Enora, bir şey mi oldu?” dedim fısıldayarak. Aktarıcılarının beni duymadığını umuyordum.

"İyiym Adelice," dedi göz kırparak. "Hastaydım ama Lonca doktorları bana yardım etti ve iyileştim."

Ama iyileşmemişti. Onunla ilgili hiçbir şey doğru değildi. Benim tanıdığım Enora şimdi ellerimi tutup bana nutuk çekmişti. Bir hafta boyunca beni görmeden duramazdı. Bu kadının yalnızca dış görünüşü Enora'ydı.

"Ne oldu sana?" diye sordum.

"Ciddi kaygılarım vardı. Garip dürtülerim oluyordu, ben de doğal olarak Loricel'le konuştum. O da hemen kliniğe gönderilmemi sağladı."

Bunu duyunca şaşkınlıktan ağzım açık kaldı ama hemen ağzımı kapattım. Loricel Enora'ya neden zarar vermek isteyebilirdi?

"Ne tür dürtülerin oluyordu?" dedim sakinleşmeye çalışarak.

"Doğal olmayan dürtüler," dedi, daha fazla açıklamayı gereksiz bularak.

"Seni şekillendirdiler mi?"

"Ah, evet. Sen ve Pryana, zihni şekillendirilecek Dokumacılar arasında son sıradasınız. Kıdeme göre başladık," dedi Enora ve gülümseyerek ellerini kucağında birleştirdi.

"Loricel bile mi?"

"Bilmiyorum. Listeyi görmedim," dedi. "Ama Loricel ilk sırada olsa gerek."

İlk sırada olsa gerek. Bu yüzden mi beni ziyaret etmedi? Malela beni cezalandırdığında bu yüzden mi devreye girmemişti? Bunu Enora'ya yapan yeni bir Loricel miydi?"

"Sıram ne zaman gelecek?"

"Cuma," dedi. "Acı vermeyen bir işlem."

"Eminim öyledir," dedim kendi kendime.

Odaman kapısı açıldı ve elinde gümüş bir tepsiyle Jost içeri girdi.

"Enora," diye seslendi. "Yemeğini Adelice'le mi yiyeceksin?"

“Hayır, yemek salonunda beni bekliyorlar,” dedi Jost’a döne-
rek. “Çıkmak üzereydim.”

Baş işaretleriyle bana veda edip odadan çıktı. Jost tepsiyi elin-
den bırakıp hafifçe öksürdüğünde hâlâ Enora’nın arkasından
bakıyordum. Zamanı dondurarak etrafımızda bir hava kabarcığı
yaratmış ve Jost’a döndüm.

“Bana mı öyle geliyor, yoksa gerçekten Enora’da bir değişik-
lik mi var?” dedi kaşlarını kaygılı bir ifadeyle çatarak.

“Kesinlikle sana öyle gelmiyor.” Kafamı toplamaya çalışarak
iç geçirdim.

Jost ellerimi işaret etti ve birlikte minderlerin üstüne otur-
duk. Sargı bezini açtı ve parmak uçlarını gözden geçirdi. Yeni-
leme kreminin bir mucize yarattığını kabul etmeliydim.

“Artık bunlara ihtiyacın kalmadı,” dedi sargı bezini yanına
bırakarak.

“Ah,” dedim, düş kırıklığımı gizlemeye çabalayarak. İyileş-
tiğime göre bana gelmeye devam etmesine gerek kalmamıştı.

“Böyle olacağını düşünmüştüm,” dedi. “Ve bu nedenle özel
bir yemek hazırladım.”

“Bunu sen mi pişirdin?” dedim hayranlıkla.

“Hayır,” dedi utanarak. “İşin çoğunu gıda sağlayıcıları yaptı
ama yemekleri ben seçtim ve düzenledim.”

“Harika olmuş.”

Ellerimle yemeye başladım. Yağlı, sert, kaygan, kremalı, her tür
yiyeceği hissetmeyi seviyordum. Jost güldü ve ağızma birkaç çilek
attı. Hâlâ Rozenn’i mi sevdiğini merak ettim. Düşüncemin utancı-
yla yanaklarıma ateş bastı. Jost bana meyve yedirmeyi bıraktı.

“İşe dönmeye hazır mısın?” dedi.

“Sanırım dönmek zorunda kalacağım.”

“Burada kalabilirdin,” dedi gözlerini kabarcığın çevresinde
gezdirerek.

“Ve beni her gün neden ziyaret ettiğin güvenlik tarafından anlaşıldığında kopacak fırtınayı kaçıracağımı mı düşünüyorsun?” dedim şakalaşarak.

“Ben de seninle kalırdım,” dedi sakın bir sesle.

Şu anda Jost’a söylemek istediğim milyonlarca şey vardı ama Jost *devrimden* söz ettiğinden bu yana içimi yakan tek şey bir soruydu. “Ne planlıyorsun?”

“Bu, o kadar basit değil,” dedi.

“Unut gitsin. Bunu sormamalıydım.”

“Özür dilerim. Ben sadece...” Jost doğru sözcükleri bulmaya çabalıyordu.

“Bana güvenmiyorsun,” dedim. “Sorun değil, güvenmen için bir neden yok.”

“Sana güveniyorum Adeline. Lütfen buna inan.” Uzandı ve yüzümü elinin içine aldı. Avucu zaten sıcak olan yanağımı yakıyordu. “Bir daha asla kimseye güvenmeyeceğimi düşünüyordum.”

“Bu konuda yalnız değilsin,” dedim mırıldanarak ve elinin içinde duran yüzümü çevirdim. İcini çekti.

“Biliyorum,” dedi. “Ad, neden burada olduğumu bilen tek kişi sen değilsin.”

Söylediğini sindirmem için biraz zaman geçmesi gerekti ve sonra gözlerine baktım. “Kaç kişi biliyor?”

“Şimdi mi? İki. Sen ve bir kişi daha,” dedi itiraf ederek ve elini bacağına üstüne koydu. Bana dokunduğu yerden sıcaklığın yayıldığını hissediyordum.

“Kim?” dedim, bedenime yayılan ürpertiye önemsememeye çalışarak.

Jost başını salladı. “Üzgünüm. Bu paylaşabileceğim bir sır değil.”

“Ama güvendiğin tek kişinin ben olduğumu söylemiştin,” dedim ısrar ederek.

“O kişiye güvenmiyorum,” dedi.

“Ama birlikte çalışıyorsunuz.”

“Hayır, kesin olarak birlikte çalışmıyoruz ama bu kişi Kule’ye neden geldiğini biliyor.” Devam etmeden duraksadı. “Onunla birlikte çalışmak iyi bir fikir olmazdı.”

“Ama bu kişi de bir devrimci mi?”

“Hayır,” dedi aceleyle.

“Peki, bunu başkalarına söylerse ve onlar da seni ihbar ederse ne olacak?”

“Bu konuda endişelenmiyorum.” Başka bir şey söylemek istemediğini belirtir gibi boşluğa baktı.

Başımı salladım ve konuyu değiştirmek için bir şey düşünmeye çalıştım.

“Peki, kararımız nedir?”

Jost elini çekince hemen aydınlığa kavuşturmak istedim. “Yani, planın nedir ve ben sana nasıl yardım edebilirim?”

“Özür dilerim.” Tepkisinden dolayı gerçekten utanmıştı. Yeniden uzanmak ister elini kıpırdattı ama uzatmadı. “Bilmiyorum.”

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” dedim.

“Gerçeği söylemek gerekirse asla bir planım olmadı,” dedi itiraf ederek ve hafifçe gülümsedi. “Buraya Rozenn’in öcünü almaya geldim ve bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir fırsat kolluyordum ve tam o sırada sen...”

“Hücreye düştüm,” diye sözlerini tamamladım.

“Öyle bir şey. Çok konuştuğun için kızmış ve yürümen için seni yere bırakmıştım.”

Anımsayınca yüzümü ekşittim ve kuyruk sokumu kemiğimi ovuşturdum. “Sırası gelmişken, sanırım kemiğimi kırdın.”

“Ah, evet, nedeni soğuk zeminde geçirdiğın günler değil, ben olmalıym.”

“Aklıma gelmişken,” dedim araya girerek, “gelecek sefer bana bakmak için hücreye geldiğinde, yastık ya da ona benzer bir şey getirebilir misin?”

“Gelecek sefer mi? Yine oraya kilitlenmeyi mi planlıyorsun?”

“Bazı kızlar başını derde sokmakta hünerlidirler,” dedim şakalaşarak. Ama gülmeme fırsat kalmadan Jost eliyle yüzümü tutup kendi yüzüne yaklaştırdı. Burnunu çenemde gezdirince sıcak nefesini boynumda hissettim ve tüm bedenim ürperdi. Soluksuz kaldığımı fark ettim ve nefes almak için dudaklarımı araladım. Jost’un dudakları boynumdan çeneme yükseldi ve sonunda dudaklarımı buldu.

Erik’le olan ilk öpüşmemden farklıydı ama heyecanlı duygu aynıydı. Jost’un dudakları benimkilere yapışınca düşünmeden uzandım ve onu biraz daha kendime çektim. Parmaklarım saçlarında gezinirken çevremizdeki ağ parıldıyordu. Biz coşku içinde birbirimizin kollarına atılırken dışımızdaki dünya tamamen sakindi.

Hasret's sisters Planet
e-kitaphane

ON BEŞ

Kabarcığın içinde yan yana uzanıp bizi çevreleyen pırıltılı ışığa baktık. Ellerimiz neredeyse birbirine dokunuyordu. Konuşmuyorduk. İlk öpüşmemizi hatırlayarak sonsuza kadar böyle kalabilirdim.

Sonunda Jost yana döndü ve bana yaslanarak doğruldu. Eğilip burnumu öptü. “Aç mısın?” dedi ve az önce getirdiği tepsiye uzandı.

“Hayır, değilim.” Büyü bozulmuştu ve endişem geri dönmüştü. Yapmak istediğim son şey bir şey yemekti.

Elmadan bir ısırık aldı. “Rahatına bak.”

Güçlü olmak istediğim tek konu kendi düşüncelerimi dokumanın mümkün olmasıydı. Bunun olanaksızlığını anlayanaya kadar, tamamen kontrolüm altında olan mükemmel bir andı. Gözlerimi kapatıp evde olmayı diledim. Jost’la benim evlenmek amacıyla bir arada olduğumuzu; Amie’nin tanışma randevumu gizlice seyrettiğini; daha sonra onun yatağına yatıp Jost’un saçları hakkında kıkırdayacağımızı ya da mavi gözleriyle bana baktığında nasıl hissettiğimi fısıldayacağımı ve sonra da kendi yatağıma geçip gelinliğimi tasarlayacağımı hayal ettim. Ama gözlerimi açtığımda beni bekleyen bir düğün değil, Cormac’ın

benim için planladığı bir gelecek olduğunu fark ettim. Beni rahatlatan tek şey Jost'un yanımda duruyor olmasıydı ama bu bile karmaşık bir konuydu.

"Zihnimi şekillendirecekler," dedim fısıldayarak.

"Ne?" Elmayı bıraktı ve gözlerini dikip bana baktı.

"Enora Cuma günü şekillendirmeyi yapacaklarını bildirmek için gelmişti."

Jost yutkundu ve doğruldu. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Doktorlar beynimi şekillendirecekler. Enora bunu Dokumacıların yeteneklerini incelemek için yaptıklarını iddia ediyor."

"Ya da onları kontrol etmek için," dedi Jost.

"Bence Enora'nın başına gelen de bu. İpliğini temizlediler ama bunu neden yaptıklarını bilmiyorum."

"Zihin şekillendirmeye böyle bir şey başarılamaz," dedi. "Yetenekleri denetleyebilirler ama..."

"Yeni sistemle bunu yapabiliyorlar," dedim sözünü keserek. "Lonca'nın sunumunu izlemedin mi?"

"Hayır," dedi. "Arka tarafta diğer uşaklardan bazılarıyla kâğıt oynuyordum. Bir Dokumacıda temizlik ve değişiklik yapmak çok riskli bir iştir." Ama sesi inandırıcı olmaktan uzaktı.

"Şimdi kullanılan teknik daha güvenliymiş. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Başbakan Carma davranışsal sorunların bu şekilde yok edileceğini söyledi. Bu durumda kişinin düşünce ve davranış şekli değişebilir." İplikteki sorunlu alanın ayrılıp, bireyin ipliğine yeni bir malzeme eklenmesi konusunda Cormac'ın bana söylediklerini anlattım. Anlatırken ellerimi yumruk yaptığımı fark ettim. "Yoldan çıkanlara uygulanan bir işlemdi ama anlaşılan Lonca'nın yoldan çıkanlar tanımını oldukça geniş."

Jost uzanarak kenetlenmiş ellerimi tuttu ve parmaklarını benimkilere doladı. "Ve bunu yapmalarına izin mi vereceksin?"

“Başka bir seçeneğim yok. Nasıl bir işlem olduğunu anlama-
nın tek yolu bu olabilir.” *Ve beni yerleşkenin araştırma bölümüne*
götürebilirdi. İşime yarayacak kayıtlar bulabilirdim ama içimden
bir ses bunu kendime saklamamı söyledi.

“Ama bunun Enora’ya ne yaptığını gördün,” dedi yumuşak
bir sesle.

“Bu konuda yanıldığımı ümit edelim,” diye mırıldandım.
“Ayrıca endişelenme; hazırlıksız gitmeyeceğim.”

Yukarıdaki atölyelerin girişindeki muhafız bana kuşkuyla
baktı. Daha önce asla buraya gelmemiştim ve Yaratıcı çıraklı-
ğına terfi etmeme güvenerek içeri gireceğimi düşünüyordum
ama güvenlik yöntemiyle ilgili hiçbir fikrim olmadığı ortadaydı.
Atölyelere açılan ağır, kırmızı kapı kapalıydı ve muhafız öksü-
rürken kapının yanındaki aktarıcıya göz attım.

“Kimliğini tarayıcıya onaylatman gerek.” Başıyla aktarıcıyı
işaret etti.

Kapının açılmasını ve şu an kimsenin beni izlemiyor olması-
nı dileyerek avucumu aktarıcıya yasladım.

“Adelice Lewys. Giriş izni onaylandı,” dedi mekanik bir ses
ve kapının kilidi açıldı.

Muhafıza dönüp bakmadan içeri daldım. Zaten yeteri ka-
dar dikkat çekmiştim. Tam olarak nereye gittiğimi bilmiyordum
ama bir önsezim vardı. Burada her şey rütbeye bağlı olduğuna
göre merdivenlere doğru yürümek iyi fikirdi. Merdivenler son-
suza kadar kıvrılarak yükseliyor gibiydi ve tepeye varana kadar
sakin atölyelerin bulunduğu birkaç kattan geçtim. Sonunda şu
ana dek hiç görmediğim, nefes kesici bir odaya girdim. Bir ku-
lenin çatısında duruyor gibiydim. Ekranlar öyle bir şekilde do-
kunmuştu ki, dışarıdaki bitki örtüsüyle ya da gökyüzüyle aram-
da hiçbir şey yok gibiydi. Batıda okyanus Kule’yi kucaklıyor,

kuzeyde uzanan kayalık sahil, içeriye doğru gittikçe yerleşkeyi çevreleyen sarp dağlara dönüşüyordu. Odam için programlanmış görüntüden farklı bir manzaraydı.

Odanın ortasında şimdiye kadar gördüklerimden çok daha büyük, pirinçten yapılmış, parıldayarak çalışan bir dokuma tezgâhı duruyordu. Karşısında, üstüne zümrüt ve safirle süslenmiş ipek yastıklar atılmış, kırmızı, kadife bir sandalye vardı. Okyanusun dalgalarını, kuşların cıvıltısını ve karın yağışını fark ediyordum ama tezgâhın uğultusundan başka hiçbir şey duymuyordum.

“Çok güzel, öyle değil mi?” dedi Loricel arkamdan ve döndüğümde kızıl, kürkle kaplı bir hayvanı okşadığını gördüm. “Bu yerleşkede sekiz yüzden fazla dokuma tezgâhı var ve hepsi de Arras’ın dokuması üzerinde çalışabilir ama burada gördüğün en eskisidir. Batı Yerleşkesi’ne konan ilk tezgâhtır.”

“Özür dilerim. Böyle içeri dalmak istemezdim.” Yüzüm kıvardı. Aramızdaki yakın ilişkiye karşın onun hayatının tek güzelliğini çalan bir hırsız gibi orada durduğumu hissettim.

“Kaygılanma,” dedi Loricel beni rahatlatarak. Başını kollarında tuttuğu hayvana doğru eğdi. Bakışlarımı ondan ayıramadığımın farkına varmış olmalıydı. “Bu bir kedi. Ona evcil hayvan olarak bakıyorum.”

“Evcil hayvanlara artık izin verilmediğini sanıyordum.” Aslında izin verilmediğini biliyordum. Okulda verilen sivil sorumluluklar dersinde öğretildiğine göre evcil hayvanlar yirmi yıl önce yasaklanmıştı. Günümüzde “evcil hayvan” sekreterler için kullanılan yaygın bir isimdi. Patronu bu sözcüğü kullandığında anemin nasıl burnundan soluduğunu anımsayınca gülümsedim.

“Vatandaşlara evcil hayvan besleme izni verilmiyor,” dedi omuz silkerek. “Ama bu Yaratıcı olarak faydalandığım az sayıdaki ayrıcalıktan biri.”

Onaylayarak başımı salladım. Haklıydı. Evcil hayvana sahip

olacak biri varsa, o da Loricel olmalıydı. “Söyle bana Adelice, ne görüyorsun?”

Etrafıma baktım ve köpürerek sivri kayalara vuran dalgaları ve süratle karla kaplanan dağları tanımladım. “Ekranlarınız şaşırtıcı. Çatıda olduğumu hissettim. Özgür hissettim.”

“Adelice, bana evinden söz et. Neye benziyordu?” dedi dikkatle bana bakarak.

Konuyu değiştirme şekli kafamı karıştırırsa da, ona Romen’in dışında kalan küçük mahallemizden söz ettim. Küçük, tek katlı, tahta evler ve minik bahçelerle çevrili güzel caddeyi anlattım. Ve caddenin karşı tarafında, Bay Figgins’in elma ağacını anlatırken, karşımdaki duvarda büyümeye başladığını gördüm. Korkudan soluksuz kalarak tezgâhın arkasında kendi evimin durduğunu görünce başım dönmeye başladı. Öyle yakındı ki. İlk damla yaş gözümde belirirken, görüntünün yavaş yavaş gözden kaybolduğunu ve yıldızsız, sakın bir geceye dönüştüğünü fark ettim.

“Bu daha iyi,” dedi Loricel. “Söylediğin gibi bunlar ekranlar. Ama yıllar önce konum belirleyici bir program ekledim. Odaya girdiğinde, ekranlar bulunmak istediğin yeri gösteriyor.”

“Ama okyanusu ve dağları gördüm,” dedim.

“Bunlar varsayılan görüntüler,” dedi açıklayarak. “İçeri giren herhangi biri bunları görür. Değişmesi için farklı şeyler tanımlamak gerekir. Bizim gibi, program da akıl okuyamaz. Lonca’nın vatandaşları bulmak için kullandığı izleme sistemine çok benzeyen bir program bu.”

“Cormac kız kardeşimi bana göstermek için bir kez böyle bir sistem kullanmıştı,” dedim ama her nasılsa kendimi bir itirafta bulunur gibi hissettim. Sanki bir bilgiyi değil bir zaafi aktarıyordum.

Gülümsedi ve güneşli, sakın bir kumsal tanımladı. “Sıcak iklimleri tercih ederim.”

Karlı dağların, çocukluğumun geçtiği caddenin ve okyanus

manzarasının ortasında durmak sinir bozucuydu. Ben de kendimi toparlamak için dokuma tezgâhının yanında duran halının üstüne kendimi bırakıp külçe gibi oturdum.

“Orada gerçekten ne var?” dedim sonunda dışarıyı göstererek.

Loricel yanıt vermedi. Duvar ekranının kenarına gitti ama programı değiştirmede. Ama bunun yerine yanılmalara arasın da bir dikiş yerini büyük dikkatle açınca duvarın üstündeki görünümlerin de bir çeşit dokuma olduğunu fark ettim. Odamdan gördüğüm deniz manzarasını mı, yoksa az önce tanık olduğum kar fırtınasını mı göstereceğini merakla bekledim ama aralıktan gözler önüne serilen şeyi asla tahmin edemezdin. Dokumanın lifleri arasında şekilsiz bir ışık ve renk demeti görünüyordu.

Loricel’in atölyesindeki duvar ekranlarının ardında bulunan, hayal ettiğim şey değildi. Yıllardır etrafımda bulunan dokumanın bilincinde olsam da, ancak şimdi gerçeği kavramıştım. Dokuma tezgâhına getirdiğimiz ya da odada karşımızda duran dokuma bir dış görünüşten ibaretti. Arkasında, ilkinden çok daha parlak başka bir tabaka bulunuyordu.

“Hiçbiri gerçek değil,” dedim fısıldayarak.

“Gerçeği nasıl tanımladığına bağlı,” diye yanıtladı Loricel. “Bu kata dokunabiliyorum. Sana dokunabiliyorum. Yemek saatinde yemeğimi yiye biliyorum. Bu nasıl gerçek olmayabilir?”

Ve haklı olduğu için ona yanıt veremedim. Banyoya girdiğimde suyun sesi, yattığımda başımı saran yastık, Jost’un yüzümü okşayan elleri gerçek olmayabilir miydi? Ama yine de, burada durmuş dışarıdaki hammaddeye gözlerimi dikip bakarken, artık hiçbir şeyin gerçek olamayacağını düşündüm.

“Demek böyle. Gerçek bu,” dedim fısıldayarak.

Loricel nasıl söze başlayacağını bilemez gibi dudaklarını sıkıttı. “Evet ve hayır. Bu bizim gerçekliğimiz ama en doğru anlamda gerçeklik bu değil.”

“Anlamıyorum,” dedim kabullenerek.

“Lonca anlaşılmasını istemiyor ama sen burayı devralacaksan anlamak zorundasın.” Eliyle görkemli çalışma alanım gösterdi.

Gözlerimi açık dikiş yerinden ayıramıyor, dokunmamak için kendimi zor tutuyordum. Sonunda Loricel dikiş yerini kapattı ve beni küçük bir kanepeye yönlendirdi.

“Hepsini biz mi yaratıyoruz?” dedim.

“Biz Arras’ı yaratıyoruz,” dedi. “Ama biz yalnızca bir katman, bir örtü yaratıyoruz. Madde ve zaman başka bir gezegende bulunuyor. Biz onları sadece kullanıyoruz. Tezgâhlar Arras’ı dokumamıza ve yaratmamıza olanak sağlıyor. Gerçekliğimiz başka bir dünyanın katmanında bulunuyor: Yeryüzü’nün.”

“Yeryüzü mü?” Sözcük kulağıma tuhaf ve yabancı geldi ama çok eski bir anıyı canlandırır gibiydi.

“Arras’ın altında önceki dünyanın kalıntıları duruyor. Artık kimsenin yaşamadığı bir dünyanın kalıntıları,” dedi. “Yeryüzü’nün adını anımsayan çok az kişi kaldı ve atölyemin güvenli alanı dışında bundan söz etmek tehlikelidir. Az önce gördüğün, Arras’la önceki toprağımız arasında hareket eden hammaddeydi.” Aralığın bulunduğu duvara baktı.

“Demek böyle,” dedim. “Dünyamızı başka bir dünyanın tepesinde yaratmışız ama bunu kimse bilmiyor.”

Loricel gülümsedi. “Ah hayır, bunu bilen kişiler var Adelice ama sırlarını paylaşmıyorlar. Gerçek, işbaşında olanların amacına uygun olarak şekil değiştirebilir. Sana söylediklerimi inkâr ederler. Yeryüzü’nü unutturmak için Lonca çok sıkı çalıştı. Yalnızca en üst düzeydeki memurlar durumu biliyor. Madenlerde çalışanlara bile tam olarak ne yaptıkları konusunda yalan söyleniyor. Her sene onlara yaptığım ziyaretler süresince söylediklerime çok dikkat etmem gerekiyor.”

“Neden bir sır olarak saklanıyor?”

“Buradaki hoşnutsuzluk düzeyi, Lonca’nın her yıl karşılaştığı ve yatıştırdığı olaylar dizisinin sayısı eminim seni çok şaşırtır. Arras vatandaşları inandırmaya çalıştıkları kadar huzurlu bir yer değil. Bazıları Arras’ı terk etmek isteyebilir ama Lonca buna asla izin vermez.”

Lonca’dan açıkça nefret eden ve beni ondan korumaya çalışan annemle babamı düşündüm. Buraya gelene kadar onların biraz paranoyak olduğunu düşünüyordum ama şimdi ne kadarını bildiklerini merak ediyordum. Ya Jost’un isyancılarla işbirliği yapan kayınbiraderi... O ne kadarını biliyordu? Evet, bilen insanlar vardı ve ben onların neden sessiz kaldıklarını artık anlıyordum.

“Ama gerçeği bilen birine ulaşabilirsin,” diye devam etti Loricel.

“Kime?”

“Bana.”

“Öyleyse onların ne olduğunu söyler misin? Arras’ın, Yeryüzü’nün ne olduğunu öğrenmek istiyorum.” Bunun gibi yüzlerce sorum daha vardı ama hepsini bir çırpıda sormamak için ağzımı kapattım.

“Benim selefim ikinci Yaratıcıydı ve her şeyi benden daha iyi biliyordu ama yine de bilgi, öğretmeninden ona geçerken büyük bir kısmı kaybolmuştu. Bu yüzden şimdi bilginin bir kısmı ve anlattığı gerçeklik bizim için pek fazla bir şey ifade etmiyor,” dedi açıklayarak.

“Yeryüzü’nde tüm savaşları sonuçlandıracak bir savaş çıkmıştı. Ülkeler olarak adlandırılan bölgelerin çoğu bu savaşta yer aldılar. İçlerinden biri öyle korkunç bir silah yarattı ki herkesi yok etmekle tehdit etti. Adına bilim dediler ama bu, dünyayı kontrol etmeyi hedefleyen insanların eseri idi. Bununla birlikte, bir ülke bu silahı kullanmaya hazırlanırken, başka bir bilim insanı değişik bir fikirle ortaya çıktı. Bu bomba için o da çalışmış olsa da, zaman

ve dünyayı oluşturan maddenin kendisiyle daha çok ilgileniyordu. Bu maddenin temellerini 'elemanlar' olarak adlandırdı.”

“Elemanlar mı? Dokuma için kullandığımız hammaddeler gibi mi?”

Onaylayarak başını salladı. “Dünyasındaki hücresel oluşumu, yani çimleri, ağaçları, havayı ve hatta hayvanları ayrı tutmanın ve sonra da zamanla ilişkilendirerek gözden geçirmenin bir yolunu buldu. Zamanla elemanların birleşebileceği bir makine inşa etmeyi başarırsa insanların dünyayı doğal olmayan şekillerde değiştirebileceğini biliyordu. Samırım hammaddeleri çıkaran matkapları gördün.”

Anımsamaya çalışarak başımı salladım ama hatırladıklarım belirsizdi. Devasa, güçlü canavarlar gibiydiler ama neyin içine girdiklerini görmemiştim. Eğitim görüntüleri bunu göstermemişti.

“Yeryüzü’nden elemanlar çıkıyorlar ve biz de onları dokumanın içine işliyoruz. Dört kule, dört maden alanının üstünde duruyor ve Arras yerleşkelerle sürekliliğini sağlıyor. Arras’ın altında zaman ve çevremizi ayırt eden ham bir dokuma bulunuyor. Dokumanın dış sınırında yaşadığımız için, onu makineler üzerinde çok daha ayrıntılı olarak görebiliyor ve tehlike yaratmadan çalışabiliyoruz. Makineleri yaratan bilim insanı bunu Yaratum işi olarak adlandırdı. Dokumacılar ilk katman ve koruyucu alan yaratıldıktan sonra ortaya çıktılar. Şimdi Doğum Departmanının Arras’a bebekleri getirmesine benzer şekilde, biz de insanların dokumaya katılmasına yardımcı olduk.”

“Ama Dokumacılar olmadan Arras’ı nasıl inşa edebildiler? Tezgâhları yalnızca kadınlar çalıştırabilir.” Mantıklı bir açıklama bulmaya çalışarak başımı salladım.

“Kadınları bu görev için yetiştirdiler ama bazı erkeklerin bu işi yapabildiğini düşünüyorum,” dedi, düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

“Peki, neden bize bu kadar önemli bir görev verdiler?” dedim. Sesimdeki alaycı ifade kızgınlığımı ele veriyordu. “Bunu neden kadınlara bıraktılar?”

“Lonca kadınları daha iyi denetleyebilir.” Karşı çıkmaya hazırlandığımı gören Loricel beni susturmak için elini kaldırdı. “Sevsen de sevmesen de, bizi kontrol etmekte iyi iş çıkardıklarını kabul etmeliyiz.”

Yetkililere, Cormac’a, Maela’ya ve bu maskaralıktaki rolü olan herkese karşı kızgınlığım bir ateş gibi içimi yakıyordu. “Yeryüzü’ndeki bu bilim insanı kimdi?”

“Onun ve Yeryüzü’ndeki diğer kişilerin adları ortak hafızamızdan silindi. Onun gerçek katkısı savaşın barışsever bir sonuca bağlanmasıydı.”

“Arras’ın böyle bir dâhiyi kutlamadığını mı söylemeye çalışıyorsun?” Çok daha küçük katkılarda bulunan memurlara adanmış tatil günlerinin sayısını düşündüm.

Loricel içini çekti ve kaşlarını çatarak bana baktı. “Saçmalama Adelize. Temizlediklerini ve değiştirdiklerini biliyorsun. Bir bilginin Arras’ın dengesi için tehlikeli olabileceğini düşünürlerse onu ortadan kaldırırlar. Lonca insanların dokuma tezgâhlarını sorgulamasını ve özellikle de Yeryüzü hakkında bilgi edinmelerini istemez. Uzun zaman önce büyükannem bana bir sır verdi ve Arras’a sadakat yemini ederek ailemizin güvenliğini sağladığını söyledi. Buraya gelip Yaratıcı’nın yanında eğitim görmeye başlayana kadar bunun gerçekten bir gizlilik yemini olduğunu fark etmemiştim. Arras’ın sırrını saklama sözü, geride bıraktıkları savaşta hayatta kalmanın tek yoluydu. Ama bu Lonca için yeterli değildi. Ortak hafızadan bilginin silinmesine ben de yardımcı oldum.”

“Neden?” diye sordum. “Sen olmadan böyle şeyleri yapamazlarsa, sen neden yapıyorsun?”

“Çünkü başka biri yapamaz. Tüm Arras’ı tek başıma değiştiremem. Sevsen de sevmesen de, inan bana bunu *yapmıyorum*. Yaratıcılarla Lonca’nın ilişkisi ortak yaşamın oluşturduğu bir birlikteliktir. Lonca’nın yardımı ve bürokrasi konusundaki desteği olmadan işimizi yapamayız. Son savaşı bitirmek için bu kadar çabaladıktan sonra yeni bir savaş başlatma riskini alamam. Arras buna karşı koyamayacak kadar kırılgan ve Cormac gibi insanların karşılığında yüzlerce masum kadın ve çocuk var.” Sesinde öfkeli ya da savunma yapar gibi bir ifade yoktu.

“Kendimi aptal gibi hissediyorum,” dedim, “ama Arras’ı yaratmak savaşın bitmesini nasıl sağladı? Sorunlarımızı buraya getirmedi mi?” Artık Arras’ın nasıl başladığını bildiğim için, yalnızca dikkatli kuralların, güvenliği sağlayacağı palavrasına inanmayacaktım.

“Arras yaratıldı ve liderler bir araya gelip On İnkiler Loncası’nı kurdular. Nüfus dikkatle gözlemlendi; barış ve bereket sağlamak için kuleler kuruldu. Etkisiz ve çoğunlukla acımasız olsa da, Lonca bu çabaları koordine ediyor.”

“Ya Yeryüzü’nde savaşan bütün o insanlar? Barış mı yaptılar?”

“Elbette hayır. Arras, barışı sürdürerek yerkabuğu katmanını kontrol edebileceğine inanan Yeryüzü’ndeki on iki ulustan oluştu.”

“Ama başkaları da var mıydı?”

“Bombalarıyla Yeryüzü’nde kaldılar. Yıllar önce birbirlerini yok ettiler.”

“Sen Yeryüzü’nü gördün mü?” dedim. Loricel’in gücünün nereye kadar uzandığını ve her yıl madenlere yaptığı ziyaretlerde neler gördüğünü merak ediyordum.

“Hayır!” Sesi eğleniyor gibiydi ama gülmüyordu. “Görecek bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Ama bunu nereden biliyorsun?” dedim yumuşak bir sesle.

Gözlerinde bir şüphe ifadesi belirip hemen kayboldu. Sonra yeniden mesafeli haline döndü. “Sanırım akıl hocama inandım. Yalan söylemek ne işe yarardı?”

Omuz silktim ve yeniden karanlık gökyüzünü seyretmeye koyuldum. Kule'deki hayatın bana öğrettiği tek bir şey varsa, o da yalan söylemenin her zaman birinin işine yarayacağıydı.

ON ALTI

Makyaj yoktu. Çorap yoktu. Özenle hazırlanmış saçlar yoktu. Ve giysiler yoktu. Birden fazla şekilde kendimi çıplak hissediyordum. İlk şekillendirmede giymem için verdikleri ince, pamuklu önlük arkadan bağlanıyordu ve son zamanlarda giydiğim elbiselerden bile daha az hayal edecek şey bırakıyordu. Odanın beyaz duvarları son otuz dakikadır oturmakta olduğum geniş, metal döşemenin kenarındaki masaya özenle yerleştirilmiş gümüş aletlerin parlaklığını yansıtıyordu. Üşüyordum ve beklerken geçen zamanın aklımı kaybetmeme neden olabileceğini düşünüyordum.

Beyaz bir ceket giymiş ve saç filesi takmış bir kadın koşuşturarak odaya daldı ve döşemeyi bir ucu katlanacak şekilde ayarladı. Arkaya yaslanmama yardım etti ve koluma sayısal bir tıbbi kelepçe taktı. Başladığında rahatlayacağımı düşünmüştüm ama hissettiğim tek şey korkuydu. Bu projenin amacı aklımı kaçırmamı sağlamaksa, şimdiden başarıya ulaşmış sayılırdı.

"Bu senin kan basıncını ve nabzını gözlemleyecek," dedi hemşire gözünü sayılardan ayırmadan.

"Bu, tehlikeli bir işlem mi?" dedim, yanımdaki masada duran sivri aletlere bakarak.

"Seyrek olarak. İşleme karşı bir tepkin oluşmaya başlarsa, bir sakinleştirici uygularız," dedi koluma dokunarak.

Özellikle uzun bir aletten gözlerimi alamıyordum. "Canım acıyacak mı?"

"Sakinleştiriciyi şimdi yapmamızı ister misin?" dedi ama baş işaretleriyle hayır dedim.

"Doktor Ellysen şimdi burada olacak," dedi, elinde küçük bir iğne tutarak. "Yalnızca bir saniyelik bir sızı hissedeceksin."

İğne koluma batarken derin bir nefes aldım ve yaşla dolu gözlerimi kırpım.

"Aferin sana," dedi dalgın bir şekilde ve koyu sarı bir sıvı torbasını yanımdaki rafa yerleştirdi. İlaç tüpten yavaşça geçerek koluma giriyordu. Gözlerini elektronik dosyasından ayırmayan çok genç bir doktor odaya girdi. Benden daha büyük görünmemesi biraz sinir bozucuydu ama buradaki yenileme bantlarıyla gösterdiğinden çok daha yaşlı olabilirdi.

"Adelice, nasıl hissediyorsun?" dedi.

Romen'de senelik sağlık kontrollerimizi yapan doktorlar yaşlı ve huysuz olurlardı. Erkeklerle verilen görevlerde beceriler dikkate alınırdı ve yatak yanındaki davranış şekli gerekli bir nitelik olarak görülmezdi. Ama yeni doktorumun genç olması onu daha az göz korkutucu yapmıyordu.

"İyi," dedim, yalan söyleyerek. Damar içine verdikleri ilaç sinirimi bozuyordu.

"İşlem sadece iki saat sürecek," dedi, başını elindeki defterden kaldırmadan. "Bu süre boyunca sakin bir şekilde yatacaksın. İstersen uyuyabilirsin ya da Hemşire Renni'ye sana bir sakinleştirici iğne yapmasını söyleyebilirim."

"Önerimi geri çevirdi," dedi hemşire fısıldayarak.

"İyi öyleyse," dedi doktor küçük defteri cebine atarak. "Şe-killendirme cihazını başının üstüne yerleştireceğim. Beyninin

çeşitli bölümlerini tarayacak. İşlem sırasında ben sana sorular soracağım ve cihaz beyninin nasıl yanıtlar yarattığını şekillendirecek.”

“Uyuyabileceğimi söylediğini sanmıştım,” dedim karşı çıkarak.

“Uyuyabilirsin,” dedi onaylayarak. “Şu an sana zihinsel bir uyarıcı veriliyor. Şuursuz durumda bile bilgi aktarımı yapabilirsin.”

Kolumdaki iğneyi söküp atmak istiyordum. Sorgulanırken uyuyabilmem olanaksızdı.

“Yan odada oturup inceliyor olacağım. Beni bu ses iletkeninden duyuyor olacaksın,” dedi ve sağ kulağımın çevresine küçük, siyah bir cihaz geçirdi. “Hemşire Renni, şekillendiriciyi ayarlayabilir miyiz?”

Hemşire başını salladı ve aktarıcıya bir şifre girdi. Üzerimdeki tavan yarıldı ve oluşan boşluktan iki spot lambasının ışığı yayıldı. Işığın parlaklığından gözlerimi kırptıştırarak şekillendirme cihazının aşağı inişini izledim. Geniş bir kubbe gibiydi ama yaklaştıkça katı bir cisim olmadığım, birbirine karmaşık şekilde bağlı bir dizi çarktan oluşan bir sistem olduğunu fark ettim. Gözlerim önce gözlem odasının kapısından bakan doktora, sonra da kolumdaki tıbbi kelepçeyi kontrol eden hemşireye takıldı. Cihaz başımın üstüne yaklaştığında nasıl çalıştığını belirlemeye çalıştım ama yeşil bir ışık görüşümü engelledi ve hiçbir şey göremez oldum.

“Bu doğal,” diye mırıldandı yanımda duran hemşire. “İşlem bittikten sonra yeniden görmeye başlayacaksın.”

Yerimden sıçradım ve başımın üstünde duran cihazı itmeye çalıştım.

“Derin bir nefes al Adelice, yoksa sakinleştirici iğneyi yapmak zorunda kalacağım,” dedi hemşire beni uyararak.

Uyarısı beni karanlığın içinde arkaya yaslanmak zorunda bıraktı. Steril odanın serinliğiyle bacaklarım ve kollarım ürperi-

yordu. Etrafımı göremediğim için, örümcek ağındaki sinek gibi kapana kısılmış ve hareketsiz hissediyordum.

“Adelice.” Doktorun sesi kulaklarımda çınladı. “Deneye başlıyoruz.”

Derin bir nefes aldım ve sonra yavaşça verdim.

“Adelice, nerede doğdun?”

“Batı Bölgesi’nde bulunan Romen’de.”

“Güzel. Özellikle bu şekilde yanıt ver,” dedi. “Annenle babanın isimleri neydi?”

Bir derin nefes daha aldım ve yanıtladım, “Benn ve Meria Lewys.”

“Babanın mesleği neydi?”

“Makine ustasıydı. Lonca’nın Romen’deki araç filosunda çalışırdı.”

“Peki, ya annen?”

“Sekreterdi.”

“Kız kardeşinin adı ne?”

“Amie,” dedim fısıldayarak. İsmi her söylediğimde kulaklarının arkasındaki bukleler gözümde canlanıyordu.

“Lütfen tekrar et.”

“Amie,” dedim daha kararlı bir şekilde. Göğsümde baskı hissetmeye başlamıştım.

“Annenle baban yaşıyorlar mı?”

Nefesimi tuttum ve dışarı verirken yanıtladım. “Hayır,” dedim yalan söyleyerek.

“Adelice, deneme sürecinden önce saflık standartlarına bağlı kaldın mı?”

“Bu ne biçim bir soru?” dedim, ellerimi yumruk yapıp sıkarak.

“Lütfen soruya yanıt ver.”

“Evet,” dedim. “Saflık standartlarına bağlı kaldım.”

Sanki başka bir seçeneğim vardı. Kız mahalleleri ve erkek ma-

halleri şehrin birbirinden en uzak taraflarındaydı. Şehir içindeki gezintiler, onaylanan saatlerde anne, babaların dikkatli gözetimi altında yapılırdı. Ama bu her zaman böyle olmamıştı. Büyükanem kendi genç kızlığından bugüne her şeyin ne çok değiştiğini fısıldar dururdu. On dördüncü yaş günümde, büyükanemin kaldırılmasından bir ay önce ona *gazetede*ki evlilik ilanlarını sormuştum. Okuldaki kızlar erkeklerin resimlerini masalarının altına gizleyip elden ele geçirirler ve kıkırdayıp dururlardı.

“*Gazete’de* neden evlilik ilanları var?” demiştim. “On altı yaşından sonra kızlar ve erkekler şehirde kendileri tanışamazlar mı?”

Büyükanemin anlamlı, kahverengi gözleri vardı ve yanıt vermeden önce gözlerini bana dikip bakmıştı. “Bugünlerde kızlarla erkeklerin tanışması kolay değil. Anne babalar da böyle bir risk almak istemiyorlar. İlk karşılaşuklarında birçok gencin dili tutuluyor.” Sonra biraz kıkırdayıp devam etmişti, “Ayrımcılıktan önce de pek farklı değildi.”

“Ayrımcılıktan öncesi ve sonrası olduğunu hiç fark etmemiştim,” demiştim, onun bilge bakışı karşısında kendimi çok küçük hissederek.

“İnsanlığın başlangıcından bu yana her şeyin bir öncesi ve sonrası vardır,” demişti. “Ve bir gün insanlardan sonrası da olacak. Ama evet, gençliğimde erkekler ve kızlar birlikte yaşardık. Ayrı mahalleler yoktu.”

“Öyleyse büyükbabamı ayrımcılıktan önce tanıdın.” Erkekler hakkında konuşurken bile garip hissediyordum.

“Yanımızdaki evde yaşıyordu,” demişti, itirafından dolayı gözlerini şaşırmış gibi açarak. “Sanırım o dönemde evlilik için istenen şartları yerine getirmek daha kolaydı. Kızlar kendilerine tamamen yabancı olan erkeklerle evlenmek zorunda kalmazlardı.”

“Peki, saflık standartları...” Düşüncemin sonunu getirememiş, çok utanmışım.

“Ah, evet, onlara uymak daha zordu,” demişti gözünü kırparak.

Kendisinin uyup uymadığını sormadım. Büyükanнем bile olsa çok özel bir soru olduğunu düşünmüştüm ve ayrıca göz kırpması beni çok utandırmıştı. “Ama annemle babam bu şekilde tanışmadılar, öyle değil mi?”

“Hayır, bizim çocuklarımız ayrımcılık şartlarına göre yaşayan ilk nesil oldu,” derken sesindeki hüznü fark etmişim.

“Ama evlendiklerinde birbirlerini sevdiler,” demiştim üzüntüsünün nedenini anlamadan.

“Evet, birbirlerini seviyorlar,” demişti yumuşak bir sesle ve içime huzur dolmuştu. O gün başka soru sormamışım. Ve bugün kaybettiğim yanıtlar için üzülyordum.

“Okuldaki sıralaman neydi?” Doktorun sesini duyunca, şekillendirme sorularını dinlemeden yanıtladığımı fark ettim.

“En başarılı yüzde yirmi beşin arasındaydım.”

“Sık sık disiplin cezası alır mıydın?” dedi.

“Sizde dosyam var, bunu biliyor olmalısınız,” dedim, şekillendiriciyi itme isteğimi zapt etmeye çalışarak.

“Beyninin her soru ve yanıtı nasıl bir işleme tabi tuttuğunu inceliyoruz,” dedi yapılı anımsatarak.

Sıra beşinci sınıftaki öğretmenimle ilgili soruya geldiğinde iyice sıkılmışım. Doğal olmayan yatış şeklimden dolayı sırt kaslarım kasılıyor, lazerin etkisiyle gözlerim yaşıyordu. Uyanık kalmaya çabalayarak hızla yanıt verdim. Kendileri için en önemli soruları uykuya dalacağım zamana sakladıklarına emindim.

“Adelice, dokuyabildiğini ne zaman keşfettin?” dedi doktor.

“Deneme sırasında, tezgâhın üzerinde dokuma yaparken.”

Duraksadığını görünce dudaklarımı ısırdım. Bu yanıt onlara ne kadar bilgi verebilirdi?

“Ondan önce yeteneğin olduğu anlaşılmamış mıydı?”

“Ulaşabileceğim bir dokuma tezgâhı yoktu.”

“Hımm.” Anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

“Ya kardeşin Amie? Onun yeteneği olduğunu fark ettiniz mi?”

Metal döşemenin kenarını kavradım. “Hayır.”

“Tamam,” dedi doktor. “Şimdi Kule’deki hayatınla ilgili sorulara geçelim. Gıda sağlayıcılardan gelen en sevdiğin yemek hangisidir?”

İçimi çektim ve parmaklarımı rahat bırakıp otomatik yanıt verme halime geri döndüm. Giysilerim, çalıştığım yer, görevlerim ve bana zor gelen şeylerle ilgili sorular sordu. Maela’nın adını söylemediği için kan basıncım normal düzeyini koruyabiliyordu.

“Teşekkür ederim Adelice. Hemşire Renni az sonra içeri girip şekillendiriciyi kaldırarak kolundaki iğneyi çıkaracak,” dedi kulağıma yaklaşarak.

Hemşire Renni kolumdaki tıbbi kelepçeyi ayarlayarak iğneyi çıkardı. Birkaç saniye bekledim ama kask başımın üstünden kalkmadı.

“Bunu hemen çıkarabilir misin?” dedim.

“Bir saniye,” dedi mırıldanarak.

“Adelice,” dedi doktor, dikkatimi yeniden ses iletkenine çekerek. “Özür dilerim ama bir iki sorum daha var.”

“Bir iki soru daha mı?” Sesini duymasam, onu görmesem de Maela’nın doktora daha çok soru sormasını emrettiğini düşündüm. Bunu büyük olasılıkla bir saat daha uzatacaktı.

“Sadece birkaç dakika sürecek,” dedi beni temin ederek.

“Burada bulunduğun süre boyunca çalışanlardan ya da diğer Dokumacılardan hediye kabul ettin mi?”

Arras'ta yapacağım yolculuğa çıkmadan Enora'nın bana verdiği küçük elektronik dosyayı düşündüm. Her nasılsa sorduğunun bu olduğunu hissettim. "Hayır. Yalnızca Lonca'nın sunumundan sonra Büyükelçi Patton odama çiçek gönderdi."

Genç doktor hafifçe öksürdü ve Cormac'ın adını duyunca tereddüt ettiğini hissettim.

"Kule'ye geldiğinden bu yana hiç cinsel ilişkide bulundun mu?"

"Ciddi misin?" dedim köpürerek. "Erik'i öptüm. Maela da bunu biliyor."

Birdenbire patlamamı önemsemeyen doktor devam etti. "Herhangi biri sana asıldı mı?"

"Muhafızlardan biri mi, demek istiyorsun?" diye sordum.

"Hayır, Adelice," dedi. "Diğer Dokumacılardan söz ediyorum."

"Diğer Dokumacılar mı?" dedim yavaşça. "Ne dediğini anlamıyorum."

"Bunu, hayır olarak kabul ediyorum."

"Peki," dedim, kafam karışmış şekilde. Sapkın olduğumu mu sormaya çalışıyordu? "Başka bir şey var mı?"

"Şimdilik bu kadar yeterli," dedi.

"Şimdilik mi?" dedim sızlanarak ama şekillendirici başımın üstünden kalkmaya başladı bile. Gözlerim yalnızca beyaz görüyordu. Hemşire kolunu sırtımın altına koyup beni hafifçe kaldırarak oturur duruma getirdi. Az sonra gözlerimi sızlatan jelin etkisiyle acı içinde bağırdım.

"Gözlerini kırp," dedi hemşire.

Gözlerim yansa da, odayı bulanık şekilde görmeye başladım ve kaskatı kesilmiş bacaklarımı uzatarak gerindim.

"Seni gözlem odasına götüreceğim," dedi Hemşire Renni.

"Gözlem odası mı?" diye sordum. "İşim ne zaman bitecek?"

“Lazer taraması ya da sinirsel uyarıcıdan kaynaklanan bir yan etki bulunmadığına emin olmak istiyoruz,” dedi ve ayağa kalkmama yardım ederek beni odadan çıkardı.

Gözlem odasının soluk, yeşil duvarları ve beyaz çarşaflarla kaplı birçok yatağı vardı ama hâlâ sızlayan gözlerimle tam olarak ayırt edemiyordum. Hemşirenin uzattığı yumuşak elbiseyi üzerime geçirdim ve en yakın yatağın üstüne oturunca bacaklarımın arasındaki çarşaf kınıştı. Duvara doğru yaslanırken altımda sert plastiğin varlığını hissettim. Odamda kullanmaya alıştığım yumuşak ve rahat yatağa benzemiyordu ama metal muayene döşemesinden çok daha iyiydi.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp açtım ve jelden kurtulmak için bu hareketi yapmaya devam ettim. Yerleşkede dışarıdan gelenlerin çalıştığı her yer planlama alanım içindeydi. Ama köşedeki rafı incelemeye fırsat kalmadan hemşire yeniden ortaya çıktı ve Pryana'nın yanımdaki yatağa oturmasına yardımcı oldu.

“Birbirinizi görmekten hoşlanacağınızı düşündüm,” dedi hemşire.

“Çok nazıksın,” dedim ve gözleri parlayarak bana bakıp, aceleyle odadan çıktı.

Pryana beni önemsemeden önüne bakıyordu.

“Eğlenceliydi, öyle değil mi?” dedim, konuşmaya çalışarak.

“Şaşkın bir halin var,” dedi yüzme bakmadan.

“Belki ama hayatımın en güzel iki saatiydi.”

“İki saat mi?” diye sordu. “O kadar uzun mu sürdü?”

Kaşlarımı çattım. Bu da ne demek oluyordu?

“Benimki yarım saatte bitti,” dedi benim tarafıma göz atarak.

“Ah,” dedim. “Büyük olasılıkla şekillendirecek daha az şey vardı.”

“Sanırım yeniden şekillendirilmeme gerek kalmayacak,” diye yanıtladı.

“Elbette, sen tam istedikleri gibisin,” dedim.

Gözlerini kısıtı ama yanında duran bir kataloğu alıp sayfalarını çevirmeye başladı. “Madilyne, ilk taramada yeniden şekillendirme gerekliliği belirmese, tüm işlemin bir saatten az süreceğini söylemişti,” dedi alaycı bir ifadeyle.

“Medilyne de kim?” dedim.

“Akıl hocam,” dedi, bilmem gereken bir şeyi yineler gibi. “Seninki sana bir şey söylemedi mi?”

“Yeteri kadar bilgi verdi.”

“Bana kalırsa,” dedi yapmacık bir gülümsemeyle, “yeni bir akıl hocası edinmende fayda var. Anlaşılan seninki işini iyi yapmıyor.”

“Sen mi gönüllüsün bu işe?” diye sordum.

“Dikkatli ol Adelice, yoksa benimle ilgilendiğini düşünecekler.”

Pryana’dan nefret etsem de döndüm ve doğruca ona baktım. “Sana bu konuda bir şey sordular mı?”

“Hangi konuda?” dedi ama sonra isteksiz bir şekilde gözlerime bakıp içini çekti.

“Yani diğer Dokumacıların sana...”

“Asıldıklarını mı?” Omuz silkti. “Evet, bunu sormaları çok garipti.”

Pryana yeniden alışverişe döndü. Şekillendirme sorularıyla pek ilgilenmiyor gibiydi. Ama dürüst davranıyorsa ve işlemi yalnızca yarım saat sürdüyse, benim kadar endişelenmesine gerek yoktu. Burada onunla konuşup üstüme vazife olmayan işlere burnumu sokmam iyi bir fikir olmadığından, Kule’nin bu kanadını iyice görebilmek için iyi bir zamandı yine de bulunduğum yerden bunu yapamadığım için üzülmemeye çalıştım. Ama nasıl olsa burası gözetim altındaydı. Elime bir katalog alıp sayfaları çevirerek göz atmaya başladım ama bir şey satın almadım. Bu arada Pryana aktarıcıya sipariş verip duruyordu.

Dolabındaki elbiselerin sayısı benimkinin yarısı kadar bile olsa bunların hiçbirine ihtiyacı yoktu. Ama anladığım kadarıyla görevinin karşılığını tam olarak almak için buradaydı. Sonunda, elinde giysilerimizle Hemşire Renni kapıda belirdi. Birbirimize sırtımız dönük halde aceleyle giyindik. Kapıda bir koruma bizi karşılayıp steril koridor boyunca eşlik etti. Burada bir kapıyı diğerinden ayıran hiçbir özellik yoktu. İçerde ne olduğunu belirten hiçbir işaret de yoktu. Çalışan doktorların sesi bile duyulmuyordu. Şekillendirmeyi daha çok bilgi edinmek için kullanma planım suya düşmüştü.

Ama koruma bizi ana girişe götürürken, elektronik dosyasını güncelleştiren bir hemşirenin gri bir açılır kapanır kapının ardında gözden kaybolduğunu fark ettim. Doktor ve Hemşire Renni dışında gördüğüm ilk tıpla ilgili kişiydi. Kapıya biraz daha yaklaşıncı sallanan kanadın aralığından gri taşlarla döşenmiş bir koridorun sonunda küçük bir güvenlik kapısı ve üstünde de ARAŞTIRMA sözcüğünü gördüm. Monitörün şu an üstünde olmaması iyi bir şeydi, çünkü kalbim durmak üzereydi.

“Bayanlar,” dedi koruma kibar bir beyefendi gibi bizi bekleyerek. Klinikten çıktık ve bizi kulenin yaşadığımız tarafına yönlendirdi. Yürürken her dönüşü anımsamaya ve attığım her adımı saymaya çalıştım. Becerebilirsem oraya geri dönmek istiyordum. Ama önce araştırma bölümüne geçiş izni elde etmem gerekiyordu. Bizi asansörün önünde bırakan görevli, başıyla selam vererek yanımızdan ayrıldı.

“Kaçınıcı kat?” diye sordu Pryana.

“O-o-on beş,” dedim kekeleyerek. Arkadaşça davranması beni şaşırtmıştı. “Sen hangi kattasın?” dedim.

“Dört.”

Dörde basmak üzere elimi uzattım ama hızla elini uzatıp bana engel oldu.

“Saçmalama,” dedi fısıldayarak. “Seninle birlikte asansöre bineceksem, yüksek Kule’yi görmeliyim.”

“Sen de yüksek Kule’de yaşıyorsun,” dedim ona hatırlatarak.

Gözlerini dikip bana baktı. “Hayır, ben aşağıdaki odalardan birinde yaşıyorum ve asansörle salonun bulunduğu kattan daha yukarı çıkamıyorum.”

İlk olarak asansör düğmelerine bakıp inceledim. Salon düğmesinin altında, Pryana’nınki de dâhil olmak üzere beş kat vardı.

“Ah, ben öyle varsaymışım.”

“Evet,” dedi, “işte senin her zamanki sorunun bu.”

“Bak...” dedim. Yanaklarıma ateş basmaya başlamıştı ama yanıt vermeme fırsat kalmadan benim katımın asansör kapısı kayarak açıldı.

Bu katta iki tane daha mürdüm rengi kapı vardı ama burada başka bir Dokumacı görmemiştim ve bu nedenle Pryana’yı asansöre itip kendi katına gitmesi için zorlamadım. Bu katta görmemesi gereken bir şey yoktu ve odama gelip benimle pijama partisine katılmasını da beklemiyordum. Ama asansörden çıktığımız anda verdiğim karardan dolayı pişmanlık duydum. Koridorda iki kadın vardı. Tebrikler, Adeline. Gösteriş yaparken yakalanacaksınız, dedim kendi kendime.

Sırtları bize dönüktü ama sonra yalnızca birinin sırtının dönük olduğunu fark ettim. Sarı saçları topuz şeklinde özenle taranmıştı. Gördüğümü anlamıyordum. Beline ve sırtına dolanmış kollar görüyordum. Parlak, kırmızı ojeli tırnaklar ve ince kollar.

“Aman Tanrım,” dedi Pryana soluk soluğa ve çift birbirinden ayrıldı. İrkilmem için bu bana yetti ve Pryana’yı bekleyen asansörün içine itip kapıyı kapatma düğmesine bastım. Başımı çevirip yeniden kadınlara baktığımda oldukları yerde donakalmış Enora ve Valery’yle karşılaştım. Şimdi doktorun o soruları neden sorduğunu anlıyordum. Pryana da anlamıştı.

ON YEDİ

Enora koridorun sonundaki seyrek kullanılan merdivene doğru koşarak gözden kayboldu. Valery doğrularak ağzım açtı ama hiçbir şey söylemedi. Birbirimize bakıp durduk. Tam olarak kafamı toparlayamıyordum. Valery ve Enora. Yanlış bulmuyordum ama farklı olduğunu düşünüyordum. Az da olsa, bir yanımda kötü hissediyordu. Burada bana en yakın olan iki insanın paylaştığı sırrı bilmem gerektiğini düşünüyordum. Bu düşüncenin haksızlığından utanarak başımı çevirdim. Onları yargılamaya ne hakkım vardı? Jost hakkında bile dürüst olamamıştım.

Sessizliği bozan ben oldum. “Bu nedenle mi garip davranıyordun?”

“Hayır,” dedi Valery, hafifçe başını sallayarak. “Bununla hiçbir ilgisi yok.”

Bir an duraksadım, sonra derin bir nefes aldım. “Hadi, burada durmayalım. Ayrıca zaten saçımı yapmanı istiyordum.”

Şaşırsa da, Valery bunu belli etmedi. Kapıma kadar beni izledi. Ben kapıyı açarken merdivenlere çıkan kapıya göz attığını fark ettim. Kolundan çekerek onu odama girmeye zorladım.

Banyoda, Jost’un bana haftalar önce gösterdiği gibi musluğu açtım. Valery malzemelerini düzenlemeye başladı. Şampu-

anları, saç bakım kremlerini ve önlüğü hazırladı. Onları yana itip Valery'ye sandalyeye oturmasını işaret ettim. Duvara yaslanıp onu incelemeye başladım. Valery, nazik ve sessiz Valery. Enora'ya çok benziyordu.

"Bana bir şey anlatmak zorunda değilsin," dedim.

"Bu uzun bir hikâye," dedi hüzünlü bir şekilde.

"Burada bolca uzun hikâye var. Bak, Pryana'nın ne yapacağını bilmiyorum ama bu beni ilgilendirmez."

"Ah, zaten biliyorlar," dedi Valery. Sesi titriyordu ama çenesini yukarı kaldırdı. "Enora bu yüzden garip davranıyor."

"Onu kovacaklarından mı endişe ediyor?"

"Öyle bir şey değil. Zihin şekillendirmeden sonra farklı davranmaya başladı. Çok mesafeli... davranıyor."

Tam olarak ne söylemek istediğini anlıyordum. "Fark ettim. Bu konuda bana pek bir şey söylemedi."

"Şekillendirmeye iki kere girdi."

İki kere mi? Tüm bedenime yayılan ürperiyi hissettim.

"Kule'de ikinizi bildiklerinden emin misin?" dedim, birlikliklerini nasıl adlandıracağımdan tereddüt ederek.

"İlişki yaşadığımızı mı?" dedi. "Evet."

"Özür dilerim," dedim küvetin yanından geçerek. "Ben asla..."

"Üzülme," dedi Valery ama sesinde öfke vardı. "Kule'de bu tarz şeyler, büyümesine fırsat verilmeden kafalardan yok edilir."

"Sapkınların çoğunu yakaladıklarım sanmıştım," dedim, kendimi deneyimsiz hissederek. Doktorun sorduğu tam da buydu. Pryana sorunun ne anlama geldiğini biliyordu ama ben bilmiyordum çünkü Enora ile Valery arasında bir şey olduğunu asla hissetmemiştim.

"Buna karşı kurallar olması, bunun yok olacağı anlamına gelmez," dedi. "Bizim gibi olan çok kişi var ama fark edilmeme-ye çalışıyorlar. Bazen her şey daha zor oluyor."

“Bir Dokumacıya âşık olduğunda mı?”

“Kesinlikle. Uzun zamandır gizli tutmaya çalışıyorduk ama son dönemde özellikle Enora’nın üstündeki gözetim daha katılaştı.”

Çünkü ben geldim.

“Sence ona bir şey yaptılar mı?” diye sordu.

Loncanın sunumunu anımsamaya çalıştım ve Enora’nın sözleri beynimde yankılandı: *Saçmalama*.

“Beni tanımıyor gibi davranıyordu,” dedi Valery yumuşak bir sesle.

“Onu yeniden şekillendirdiler.”

Valery başını salladı. “Ama Dokumacıları yeniden şekillendiremezler. Bu çok tehlikelidir. Yalnızca suçluları ve dengesizleri yeniden şekillendirirler! Yeniden dokuma bile yapamayabilir.”

“Güven bana,” dedim, elimi yavaşça omzuna koyarak. “Yeni bir teknoloji kullanıyorlar.”

“Neden? İlişkimiz yüzünden mi?” Sesi titredi ve gözleri doldu. “Evlenmeye bile hakkı yok. Nüfus artışını tehlikeye atmıyor.”

“Lonca, Arras’ın dengesini bozabilecek tehditleri ciddiye alıyor. Seni rahatlatmadığını biliyorum ama onu düzeltebileceklerine inansalardı...”

“Düzeltemek mi? Böyle mi düşünüyorsun? Düzeltilmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?” Valery’nin sesi musluktan akan suyun sesini bastırdı.

Elini tuttum ve alçak sesle konuştum. “Hiçbirimizin düzeltilmeye ihtiyacı yok ama Lonca kendi seçimini uyguluyor.”

Valery bir süre gözlerini kırpmadan bana baktı, sonra ona vurmuşum gibi hızla elini çekti.

“Senin peşindeler.”

“Tahmin ediyorum,” dedim itiraf ederek.

“Yeni yöntemi büyük balıkta deneyemezlerdi,” dedi. “Enora seni koruyordu. Maela’nın verdiği cezalara karşıp duruyordu.”

“Biliyorum.” Enora ya da Pryana’nın kardeşi ya da annemle babam için kimsenin beni suçlayamayacağını iddia etmeye çalışabilirdim ama ortak noktanın ben olduğumu yadsıyamazdım.

“Öyleyse bunun senin hatan olduğunu biliyorsun.”

Valery ayağa kalktı ve hıçkırarak gözlerini sildi. Yüzüme bakmadan çıktı ve beni suçluluk duygumla baş başa bıraktı.

Beni akşam yemeği için giydirmeye de gelmedi. Kalbime saplanan bir acıyla onu bir daha asla göremeyeceğimi hissettim ve bu algıyı içimden atmaya çalışsam da beceremedim. Diğer Dokumacılarla oturduğum yemek masasında Enora’nın yerini boş görünce korkum iyice arttı. Öyle zor bir geceydi ki, bu gece Jost’un servis yaptığını bile fark etmedim.

“Biraz daha şarap?” dedi. Bakışlarımız karşılaşıncı gözlerindeki kaygıyı fark ettim.

“Su alayım.”

Az sonra su sürahisiyle geri döndü. Bakışımı izleyerek Enora’nın oturması gereken yere baktı.

“Şöminemin otomatik ışığıyla ilgili bir sorun var,” dedim, Jost bardağıma su koyarken.

“Sonra bakarım,” dedi ve diğerlerine hizmet vermek için yanımdan uzaklaştı.

Masanın diğer ucuna göz attığımda, bana bakan Pryana şarap kadehini kaldırdı ve bir şeyin şerefine içiyoruz gibi gülümsedi. Başımı yana çevirdim ama sunulan altı yemekten de bir lokma ağzıma atmadım.

Odama döndüğümde Jost şömine rafının üstündeki düğmelerle oynuyordu. Topuklu ayakkabılarımı ayağımdan atarak yanına gittim. Bir düğmeye bastı ve alevler hareketlendi.

“Sorun yok, çalışıyor,” dedi.

"Hay aksi, ben çalıştıramamışım."

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Beklediğim işaret buydu. Bir saniye sonra odanın içinde yeni bir an dokumuştum. Konuşmaya başlayamadan kendimi onun kollarında buldum. Nereden başlayacağımı bilemeden başımı göğsüne yasladım.

"Ben..."

"Sus, konuşma," dedi ve çenemi elinin içine alarak yüzümü kendisine yaklaştırdı. Dudaklarımız birleşince her şey yavaş yavaş yok oldu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve kollarımı boyuna doladım. Sonsuza dek burada kalabilirdim.

Önce o geri çekildi. Çevremizdeki odayı görüp gerçek dünyanın tüm sorunlarını anımsayınca içimi çektim.

"Enora," diye başladım söze.

"Yemeğe gelmemiştin," dedi.

"Bir süredir garip davranıyordu ve sanırım nedenini biliyorum."

"Çünkü o..."

"Âşık," dedim, itiraf ederek.

"Biliyorum." Jost duraksadı. "Başka bir kadına âşık."

Jost'a bakakaldım. Belki de Valery haklıydı ve ilişkilerini herkes biliyordu. Peki, ben bunu nasıl gözden kaçırmıştım?

"Baş uşağın gözünden bir şey kaçmaz," dedi, aklımdan geçenleri okuyarak.

"Herkes biliyor mu?" dedim dokunaklı bir şekilde.

"Büyük olasılıkla. Uzun zamandır böyle bir söylenti vardı," dedi beni yere doğru çekerek. "Bu ilk kez yaşanmıyor. Ne de olsa Dokumacılar da birer melek değil. Bir kız yetenekliyse, Lonca bazı şeylere göz yumma konusunda istekli davranıyor."

"Öyleyse neden şimdi böyle bir şey oldu?"

Gözlerini benimkilerden kaçırarak duraksadı. “Doğrusu son zamanlarda çok dikkat çekiyordu.”

“Benim yüzümden.” Acı veriyordu ama Jost’un haklı olduğunu biliyordum.

“Ve yeni şekillendirme teknolojisiyle...”

“Hiç şansı kalmadı,” dedim, Jost’un düşüncesini tamamlayarak ve tam o anda aklıma korkunç bir şey geldi. “Pryana’nın gördüklerini anlatacağını düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedi iç çekerek. “Olabilir; üstelik Valery Dokumacılar sağlanan korumadan da yoksun.”

“Neden onunla ilgilensinler ki?” dedim homurdanarak. “Etrafta gizlice işler çeviren tek kişi o değil. Bize baksana.”

Jost çok komik bir şey söylemişim gibi güldü. Hakkımızda böyle mi düşünüyordu? Koskoca bir yalan olduğumuzu mu hissediyordu? Ağlamam mı yoksa ona vurmam mı gerektiğini bilmiyordum.

“Ne oldu?” dedim, kızardığının anlaşılmadığını ümit ederek.

“Elbette ilgilenirler Adelice. Kadınlar kadınlarla, erkekler de erkeklerle evlenseydi ne olurdu?”

Rahatlamam bir saniye içinde utanca dönüştü. Jost onları kastetmişti. Ama sonra içimi bir şey rahatsız etti ve Valery’nin bana nasıl bağırdığını anımsadım. “Bu kötü bir şey değil ki. Kimseye zararı yok.”

“Yanlış anlıyorsun,” dedi Jost. “Neden ilgilendiklerini sordun. Böyle şeyler Lonca’yı korkutur. Eşi olmayan bir kadın...”

“Benim de eşim yok,” dedim dikkatini çekerek.

“Alınıp götürülmeseydin, bir iki sene içinde senin de bir eşin olacaktı.”

“Ama Dokumacılar evlenmiyor ve varlığımız kimseyi tehdit etmiyor.”

"Elbette. Evlenmiyorsunuz ama aynı zamanda duvarlarla çevrili bir yerleşkede hapsedilmiş durumdasınız. Ve," dedi alaycı bir ses tonuyla ekleyerek, "şanslı olanlar dışarıya çıkıp kendini bir memurun kollarında buluyor."

Burnumdan soluyordum. Benim hakkımda bunları mı düşünüyordu. Ona vurmak için eğildim. Ağlamayı sonraya bırakabilirdim.

"Gerçek şu ki, Dokumacılar saf bir grup değil. Burada neden erkek hizmetkârlar çalıştırdıklarını zannediyorsun? Ağır işler için mi?" diye devam etti. Ondan uzaklaşmama kayıtsız kalmış gibiydi.

"Bu konuda çok mu deneyimlisin?" diye sordum. Diğer kızlara mı, kendime mi öfkelendiğime karar veremiyordum.

Jost'un gözleri kısıldı ve yaklaşarak bana baktı. "Bu bizle mi Enora'yla mı ilgili?"

"Enora'yla."

"Beni kandırıyordun."

"Korumaların yarısıyla gizlice flört ettiğimizi önemsemiyorlarsa, neden Enora'nın Valery'ye âşık olmasını abartıyorlar?" Haykırıyordum ve umurumda bile değildi.

"İzin verirsen bitireyim," dedi. "Bir Dokumacının başka birine sadık olması yetkilileri tehdit eder."

"Valery Arras'ta kendilerine benzer durumda başkalarının da bulunduğunu söyledi," dedim araya girerek.

"Sen birine rastladın mı?"

"Hayır," dedim itiraf ederek.

"Gizli tuttuklarında herkes onları rahat bırakır, aksi durumda şekillendirilmek zorunda kalırlar. Bir Dokumacı bir erkeğe âşık olursa, bu kişi bir memur bile olsa, buna son verirler."

"Dokumacıyı yeniden şekillendirirler mi?"

"Hayır, bunu daha önce asla yapmadılar. Bazen memuru şe-

killendirirler ya da çok önemli biri değilse, onu söküp atarlar. Bazılarını da tehdit ederler. Bunlar sandığından daha sık yaşanan şeylerdir.” Jost başını salladı. “Nasıl uşakların başı olduğumu düşünüyorsun? Pis işlere bulaşmadığım için.”

Heyecan ve korkuyla karışık hisler içindeydim. Demek başka biri yoktu. “Ya bizi öğrenirlerse...”

“Bizi mi?” dedi yineleyerek. “Ben önemli biri değilim.”

“Hayır, önemlisin,” dedim. “Beni kontrol edemezler,” dedi Jost.

“Ellerinde kız kardeşin var.”

“Ama kalbime sahip değiller.”

Ve işte aramızdaki her neyse, onu konuşmaya başlamıştık.

“Seni kaybedemem,” dedi yumuşak bir sesle.

“Kaybetmeyeceksin.”

“Benim için burada olmak bile riskli,” dedi ve ayağa kalkarak parıltılı kubbenin altında bir adım attı.

“Bunu yapabildiğimi bilmiyorlar.”

“Henüz bilmiyorlar.”

“Evet.” İçimi çekip ayağa kalktım. Geri dönülemez bir yola tehlikeli şekilde yaklaşmaktaydık. Ve şimdi Enora bu kadar değiştiğine göre bunu Jost olmadan yapamazdım. “Bir plana ihtiyacımız var ama öncelikle bir şeyi anlamamız gerekli.”

Sorgulayan gözlerle bana baktı.

“Enora’ya ne olduğunu bilmemiz gerek,” dedim, hatırlatarak.

Enora’nın odasının nerede bulunduğunu bilmiyordum ama Jost biliyordu. Kubbe’yi kaldırdım ve zaman şeritlerini odanın dokuması içine yerleştirdim. Zaman kabarcığının güvenliği dışında kalınca şansımızı zorlamış olacaktık. Odamı terk edip iki merdiven çıkarak Enora’nın odasına giden koridora gelene kadar Jost önümde yürüdü.

“Asansörleri merdivenlerden daha çok gözetliyorlar,” dedi yürürken. “Kimse merdiven kullanmıyor.”

Enora'nın koridoru benimkine benziyordu ama kapılar mürdüm yerine menekşe rengine boyanmıştı. Jost ilk kapıyı tıklattı ve bekledi ama yanıt yoktu.

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” dedi.

Onaylayarak başımı salladım. Bu akşam onunla konuşana kadar uyuyamazdım.

Jost başparmağını tarayıcıya gösterdi ve kapı açıldı. Daire altın rengi çerçeveli büyük tablolarla doluydu. Kapı girişinden bakınca çiçek resimleri gibi görünüyordu ama yaklaşıncı soluk renklerin karışımı, bulanık bir görüntü ortaya çıkıyor ve güzellikleri kayboluyordu. Çarşafı ve yastıkları özenle yerleştirilmiş küçük bir dört direkli yatak, yanında da aydınlatılmamış bir şömine vardı. Oda terk edilmiş gibiydi.

“Burada değil,” dedi Jost pencereden bakarak.

Hafifçe ürperdim. Onu öylece ortadan kaldırmış olamazlardı. “Banyoya bakalım.”

Tek bir söz söylemeden peşimden geldi. Banyosu benimkinden küçüktü ve karanlıkta hazırlandığı yeri ancak seçebiliyordum. Tek dikkatimi çeken tamamen benimkine benzeyen beyaz plastik sandalyeydi.

“Nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi Jost. “Merkezden onun için bir konum belirleyici çalıştırabilirim.”

“Bekle,” dedim nefes nefese. Musluktan damlayan suya benzer bir ses duyar gibi olmuştum. Karanlıkta elimi uzatıp elektrik düğmesini bulmaya çalıştım. Bulup açtığımda küçük alan aydınlandı ve gözlerimi kırpıttım.

Jost'un gözleri daha çabuk uyum sağladı. “Kahretsin!”

Mermer zemine doğru atılmasını izledim ama nereye gittiğine bakmaya cesaret edemiyordum. Sesinden anlıyordum.

Jost'un gördüğünü görmek istemiyordum. Şimdi arkamı dönüp buradan çıkarak boş odaya geçsem, oradan da sessiz koridora çıksam asla hiçbir şey bilmeyebilirdim.

Ama Jost onu yukarı doğru çekiyordu ve artık çok geçti. Küvetin yan tarafına su sıcıyor ve beyaz porselenin üstünde kırmızı izler bırakıyordu. Jost'un kollarında çok solgun görünüyordu. Bakım sandalyesinde hazırlanmış, cilalı fildişi gibi değil, yokluğun beyazlığını taşıyan, dokunulmamış bir kâğıt gibiydi. Jost onunla mücadele ediyor, kollarının altından tutup vücudunu kaldırmaya çalışıyordu. Kanlı su göğsüne akıyor, sonra da köprücük kemiğine damlıyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Bulduğum yerden bile bileklerindeki derin kesikleri fark edebiliyordum.

"Dur," dedim emrederek.

"Yardım et bana, Adeline," dedi, hâlâ Enora'nın ağırlaşan bedenini çekmeye çalışarak.

"Artık çok geç," dedim Jost'a. Akan su mermerin üstüne yayıldı ve saten topuklu ayakkabılarının burnunu ıslatmaya başladı.

Jost bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Az sonra Enora'nın kollarını bıraktı ve cansız bedeni yeniden suyun içine kayd. Bu hareketle oluşan dalgayla küvetin yanından su aktı. Su birikintisi ayak parmaklarını ıslatmaya başladı. Geri çekilmem gerekiyordu.

"Maela," dedi Jost suçlayarak.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Bunu Enora yaptı."

"O böyle bir şey..."

"Bizim tanıdığımız Enora yapmazdı."

"Demek bunu yapan yine onlar," dedi. Alçak sesle konuşuyordu ama sözcükler ağzından meydan okur gibi çıkıyordu. Ses vericileri bizi naklediyor olmalıydı ama neden hâlâ kimse gelmemişti?

“Elbette onlar. Her zaman onlardı,” dedim ve sonra kapıya döndüm.

Eşiğe yaklaştığım anda sendeledim ama Jost beni tam zamanında yakaladı.

“Yardım çağırmam gerek,” diye fısıldadı.

Odada bulunan tek koltuğa oturmam için bana yardım etti ve arkama yaslanmam için bekledi. Ama koltuğun ucunda kalıp eğildim ve dirseklerimi dizlerime dayayıp yüzümü ellerimle kapadım. Karşımda, Jost aktarıcıyla alçak sesle konuşuyordu. Pek yakında burada olacaklar ve bizden bir açıklama bekleyeceklerdi. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Zihnimde kelimeler oluşmuyor, Enora’nın göğsüne yayılan sudan başka aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

“Onlarla ben konuşurum,” dedi Jost yanımda diz çökerek.

Başımı çevirdim ve mavi gözlerine baktım. Onların içinde kaybolabilmek isterdim.

Önce korumalar, onların ardından da birkaç hizmetkâr geldi ve sonunda Maela odaya daldı.

“Nerede o?” dedi, banyodan gelen gürültüyü duymamış gibi davranarak.

Neyse ki Jost yanıt verdi, çünkü ben nasıl konuşacağımı anımsadığımdan emin değildim.

“Sen,” dedi bana dönerek, “burada kal.”

Başımı kaldırıp ateş püsküren gözlerle ona baktım. Bir yere gitme olasılığım yoktu.

Maela banyoya girip gözden kaybolunca, içeriyi duymak için dikkat kesildim. Sanırım biri ağlıyordu. Belki hizmetkârlardan biriydi. Yıllar önce reddedilen zavallı kızlardan biri.

Sonsuza kadar beklediğimi düşündüm. Jost da yanımda çömelmiş duruyordu.

“Adelice,” dedi Maela odaya geri gelerek. “Onu sen mi buldun?” Bir sigara yaktı ve dumanını yüzüme doğru üflledi.

“Evet,” dedim kısık sesle.

“Bulduğunda, ölmüş müydü?”

Dişlerimi sıkarak başımı salladım.

“Onu en son ne zaman gördün?”

“Dün,” dedim, yalan söyleyerek.

Yeniden konuşmasına fırsat kalmadan odaya Loricel girdi.

“Sağlık departmanına bilgi verdim,” dedi Maela’ya dönerek. “Aynı zamanda merkez ofisi de bilgilendirdim. Bir müfettiş en kısa zamanda burada olacak. Artık senin kalmana gerek yok.”

Maela Loricel’e döndü ve çenesini kaldırarak konuştu. “Buna ben karar veririm.”

“Hayır,” dedi Loricel sakın bir sesle. “Ben karar vereceğim. Enora İşleme Hizmetleri’ndeydi. Çıkabilirsin.”

Maela saldırgan gözlerle bana baktı ama odadan sinsice çıktı.

“Onu sen mi buldun?” dedi Loricel.

İçimi çektim ve gözlerimi sıkıca kapattım. Enora’yı yeniden şekillendirmeye gönderen Loricel ise, onu gördüğüme sevinmemeliydim.

“Onu en son ne zaman gördün?” dedi Loricel.

Maela’ya söylediğimi yinelemek için ağzımı açtım. “Onu en son...”

“Bana doğruyu söyle,” dedi Loricel sözümü keserek. Yüzünü yıkamıştı ve hiç makyaj yapmadığı için yaşını gösteren çizgiler çok daha belirgindi. Göz çukurları derindi ve gözkapakları sarkmıştı.

“Onu bu sabah gördüm,” dedim fısıldayarak. “Valery’yle birlikteydi.”

“Teşekkür ederim,” dedi yorgun bir sesle.

“Loricel,” dedim, “Valery’yi korumak zorundasın.”

Dudaklarını ısırarak boşluğa baktı. Özrünü dinlemek için beklemedim. Ayağa kalkarak kapıya doğru yürüyüp ondan ve Jost’tan

uzaklaştım ama yanıtını duydum. “Korkarım bunun için çok geç.”

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Jost beni yakalayana kadar bir merdiven inmiştim. Arkamdan ayak seslerini duyuyor ama durmuyordum. Sonunda güçlü eliyle kolumdan yakaladı. Beni göğsüne doğru çekti ve orada eridiğimi hissettim. Benim için her biri, bir öncekinden değerli kalp atışlarını saydım. Kolumu bırakır bırakmaz geri çekildim.

“Ad...”

“Hayır.” Konuşmasına engel olmak için elimi kaldırdım. “Bu artık son bulmalı. Ona neler yaptıklarını gördün.”

“Bunu yapan kendisiydi.”

“Çünkü onu öyle yönlendirdiler. Zihnini çarpıttılar Jost.”

“O bir deneydi.”

“Kesinlikle,” dedim fısıldayarak. “Bana ve yola çıkacak diğerlerine ulaşmak için.”

“Biz de aramızda hiçbir şey olmamış gibi mi davranalım?”

“Tek seçeneğimiz bu.”

“Bunu kabul edemem.”

“Bu ilişkinin bir sonu olmadığını biliyorduk,” diye mırıldandım.

Jost geriye doğru bir adım attı ve gözlerini dikip bana baktı. Kendimi onun kollarına atma isteğine direnmeye çalıştım. Başka bir yolu olmalıydı. Onun kalbini bir kez daha kırarsam...

“Sensiz yaşayamam,” dedi fısıldayarak. Gözleri her şeyi söylüyordu. Umutsuzluğu, ihaneti, kederi görebiliyordum. Yüzünde tüm bu duygular görünse de, elini bana uzattı. Bizim için her şeyi, hatta kendi hayatını tehlikeye atabilirdi. Ama ben bu fedakarlığı yapamazdım. Bizi öğrendikleri anda, Lonca onu öldürdü. Onu kaybedemezdim. En iyisi, gitmesi için onu bırakmaktı.

“Dene,” dedim elimden geldiği kadar soğuk bir sesle ama yanıtlamasına fırsat vermeden aceleyle basamakları inmeye başladım.

ON SEKİZ

Kahvaltı etmedim. Öğlen yemeği de yemedim. Odamdan hiç çıkmadım. Valery saçımı yapmaya gelmedi. Ben de tüm günü hazırlık sandalyesine oturup, sinirli bir şekilde şarap içerek geçirdim. Valery bunu görse mutlu olurdu. Benimle her uğraştığında rahatlamam gerektiğini söylerdi. İşte bak, Val. Bu kadehi de Enora için içtim. Sonra bir tane de annem için. Annemin bunu kesinlikle onaylamayacağını biliyordum. Duruma bakılırsa şerefine içilecek çok kişi vardı ve ben de elimden geleni yaptım. Şişenin ikinci yarısını hayatta olan Jost'a adadım. Onu da içine sürüklediğim bu vasiyetle, bireysel ölü listeme eklediğimin farkındaydım. Ve içkili olsam da, bu düşünce beni kendime getirdi. Jost'u ya da Amie'yi ve hatta Loricel'i öldürmelerine izin veremezdim. Benim yüzümden başka birinin daha acı çekmesine dayanamazdım. Bu da beni iki seçenekle baş başa bırakıyordu: Canlanıp duruma uyum sağlamak ya da buradan çekip gitmek. Arras'ta sorun, kimlik bilgilerimin ayrıntılarına kadar her şeyin Lonca tarafından izlenip kontrol ediliyor olmasıydı. Yerleşke dışına çıkmayı başarabilsem bile, fırlatma istasyonuna varmadan kimlik bilgilerimi kullanan bir izleme cihazıyla beni ele geçirirlerdi. Belki de Cormac beni yakalatmaktan vazgeçer

ve söküp atardı. Akşamüstüne kadar hiçbir sonuca varamamıştım. Ama kimse çalışmam için beni zorlamadığından üzerime keten bir pantolonla, pamuklu bir bluz geçirdim. Dolabımda çoraba, fermuara ve iliklenmesine gerek kalmayan tek giysiler bunlardı. Uzanıp rahatlamak için mükemmel bir kıyafetti. Yatağımdan pencereyi ve sahile doğru süzülen dalgaları görüyordum. Bugün dağın üstünde kar yoktu. Her şey sakindi, dün akşamki felaketin etkisini yok etmek için programlanmıştı. Şarap boş midemi rahatsız etmişti ve huzur dolu manzaraya bakarken rahatlık hissetmediğimden kesinlikle emindim.

Odanın kapısının açıldığını duydum ama dönüp bakmadım. Jost'a gelmemesini söylemişim ama beni görmek için önemsiz işler uyduracağını biliyordum. Ama şömineye ya da banyoya doğru gitmedi. Geç gelen bir öğlen yemeğinin egzotik kokusunu da almıyordum. Bunun yerine doğruca bana doğru yürüdü ve orada durdu. Hâlâ sırtım dönük yatıyordum.

"Git buradan." Mesajım netti.

"Gidemem." Bu Jost'un sesiydi ama burada olma hakkını savunan, kararlı bir sesle konuşuyordu. "Büyükelçi Patton'la bir toplantı için seni almak üzere gönderildim."

Ses ona çok benziyordu ama aynı zamanda farklıydı. Daha profesyonel ve kibirliydi. Ansızın beynimde bir şimşek çaktı ve diğer tarafa döndüm. Büyük hataydı. Gözlerimde yıldızlar parıldamaya ve başım dönmeye başladı. Belki de biraz sarhoştum.

"Uzun zaman oldu," dedim.

"Bir süre uzak kalmanın..." diye söze başladı Erik.

"İyi olacağını mı düşündün?"

"Olayların üstüne gitmek istemedim."

"Sanırım o sınırı geçtik," dedim soğuk bir tebessümle.

Erik dudaklarını sıkı, sonra rahatladı. Elimi uzattım ve kalkmama yardım etti. Dengemi bulmakta zorlanıyordum ama

Erik her zamanki centilmenliğiyle hiçbir şey söylemeden kolumu tuttu. Şimdi ona dokunmak garip geliyordu. Kollarımız birbirine düğümlenmişti; tenim yün ceketine, hatta yumruk yaptığım elim onun bileğine dokunuyordu ama bir kıvılcım yoktu. Temas beni heyecanlandırmıyordu. Bahçedeki öpüşmemizi anımsadım. İlk öpüşmemi. Ama artık bir katılımcı gibi değil, bir izleyici gibi hissediyordum. Aramızda bir şey varsa, Maela onu parmak uçlarımla birlikte mahvetmişti. Belki de içtiğim şarabın uyuşturucu etkisiydi.

Sessizce yürümeye başladık. Erik'in adımları kararlıydı. Tek amacı beni toplantıya götürmekti. Ondan kurtulmak beni rahatlatıyordu. Kapalı kapının önüne varana kadar zevkli uyuşukluğun etkisi yok olmuştu. Erik kapıdaki muhafıza erkeklerin birbirini selamladığı şekilde başını salladı.

Erik kolunu kolumdan ayırdı ve beni içeri iteledi. Arkamdan gelmedi ama başıyla veda ederken alçak sesle "özür dilerim" dediğini fark ettim.

Biraz geç kalmış bir özürdü.

Odanın en uzak köşesinde, Loricel meşeden yapılmış, yuvarlak bir masada oturuyordu. Maela da kapının yanında sırtı deri kaplı bir sandalyeye oturmuştu. Odaya girdiğim anda doğruldu ve çenesini yukarı kaldırdı. Gerçek bu olmasa da mağrur gözükmeye çabalıyordu. Ve eski dostum Cormac köşedeki küçük barda kendine bir içki hazırlıyordu.

"Her şeyin yeniden normale döndüğünü görmek ne güzel," dedim.

Oturduğu yerde, Loricel'in gülümsemesi yerini kınadığını gösteren bir ifadeye bıraktı.

"Adelice," dedi Cormac, elinde küçük bir kristal bardak tutarak, "seni görmek her zaman çok güzel."

İyi politikacıydı.

“Oturabilirsin,” dedi Loricel.

Derin bir nefes aldım ve külçe gibi bir sandalyeye oturdum. Bacak bacak üstüne atmaya yeltendim ama pantolon giydiğimi anımsayarak bacaklarımı yan yana koydum ve öne doğru eğilerek Maela'ya kızacağı şekilde sırttım. Yüzü sakindi ama gerginliğini gizliyor gibiydi.

“Akıl hocanla ilgili talihsiz olayı duyunca çok şaşırdım,” dedi Cormac bir sandalye çekip yanıma oturarak.

“Öyle mi?” dedim gözlerimi açarak.

“Evet,” dedi bir kez daha sormaya cesaret edemeyeceğim bir sesle. “Zaman zaman bir Dokumacının çok büyük talepleri olabiliyor ve burada yaptığımız önemli işten dolayı kendi isteklerimizle ilgilenmeyi bile unutuyoruz.”

“Benimle çok ilgilenildiğini hissettim,” dedim onu temin ederek.

Maela hafifçe öksürdü. “Enora bununla çok mücadele...”

“Yeter,” dedim ona dönerek. “Enora'nın neyle mücadele ettiğini biliyoruz.”

“Yerini hatırlamanda fayda...”

“Yeter,” dedi Loricel sakın bir sesle. “Adelice yerini biliyor, sen de kendi yerini öğrensen iyi olur, Maela.”

“Henüz bir dokuma tezgâhında doğru dürüst çalışmadı bile,” dedi Maela.

“Onun sol serçe parmağında senin tüm bedeninden fazla yetenek var,” diye yanıtladı Loricel.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

“Kibirli davranma,” dedi Loricel bana dönerek. “Maela haklı. Bu anlamsız siyasetten dolayı gerçek bir eğitim almadın.”

“Kule güçlü bir görüntü sağlamak zorunda,” dedi Cormac, içkisini yudumlayarak. “Adelice bunun anahtarı.”

“Cormac, senin siyaset için endişelenmen yeterli, dünyanın

nasıl çalışacağıyla ben ilgilenirim,” dedi Loricel, elleriyle masaya hızla vurarak. “Onu yerime geçirmeyi planlıyorsan, beyninin ykanması değil, hazırlanması gerekiyor.”

“Bu kavgada gerçekten benim yer almam gerekiyor mu?” dedim. “Sözlerine dikkat et, Adelice,” dedi Cormac homurdanarak.

“Senin yerinde olsam gelecekteki Yaratıcıya daha iyi davranırdım Cormac,” dedi Loricel. “Benim kadar affedici olmayabilir.”

“Asıl konu, onun hazır olmaması,” dedi Maela ve diğer ikisi ateş püsküren gözlerle ona baktılar.

“Gerektiği kadar hazırım.”

“İşin temelini anlıyorsun,” dedi Loricel, “ama benim görevimi yüklenmeden önce öğrenmen gereken çok şey var.”

“Ya yapmak istemezsem?”

“Buna şaşırmam,” dedi Cormac, başını sallayarak. “Akıl hocanı kaybettiğin için gerginsin ama değerlendirme ve danışma yardımı alman için gerekli düzenlemeleri yaptık. Enora’nın ölümü bu işin ne kadar emek isteyen bir görev olabileceğini bize hatırlattı.”

“Demek hayatımız yalnızca şık yemekler ve elbiselerden ibaret değil,” dedim soğuk bir sesle.

“Hayır, değil,” dedi Cormac. “Artık sana burada her zaman-kindenden daha çok ihtiyacımız olacak.”

“Loricel seyahate mi çıkmayı planlıyor?”

Cormac Maela’ya baktı ve başını salladı.

“Loricel daha fazla yenileme işlemi yaptırmaktan vazgeçmeyi seçti.”

Gözlerimi Cormac’tan ayırıp Loricel’e döndüm ama gözleri boş bakıyordu. “Bu ne anlama geliyor?”

“Öleceğim anlamına geliyor,” dedi Loricel yumuşak bir sesle. Derin bir nefes aldım, sonra yavaşça dışarı verdim. Cormac beni izliyordu ve yüzümde korku ifadesi görmemesi için çabaladım. Loricel olmadan... buranın nasıl bir yer olacağını değerlendir-

mek bile istemiyordum. Loricel Cormac'ın karşısında yılmadan direnebileceğimi mi düşünüyordu?

"Demek yeni bir Yaratıcıya ihtiyacınız var," dedim uzun bir aradan sonra.

"Sana ihtiyacımız var," dedi Cormac.

Yanıt vermedim.

"Tüm çalışma saatlerini Loricel'le geçireceksin. O..."

"Ölene kadar," dedim, düşüncesini tamamlayarak.

"Evet. Ve onu kaybettiğimizde sorumluluk almanın kaçınılmaz olduğunu bilmen gerek."

"Özellikle de bir Yaratıcı yardımcınızın eksildiğini düşünürsek, haklısın."

Cormac gözlerini kıstı. "Senin yarın kadar yetenekli bir Dokumacı değildi, Adeline."

"Ben onun yarısı kadar insanım," dedim omuz silkerek ve sakın olmaya çalışarak. "Sanırım böylece eşitleniyoruz."

"Başka Dokumacılar da var," dedi Maela araya girerek ama Cormac bakışlarıyla onu susturdu.

"Adeline için kaygılanmana gerek yok," dedi ona dönerek. "Yeterince zaman harcadın."

"Ben olmasam, bu kız hiçbir eğitim almayacaktı," dedi, sertçe bana doğru bakarak.

"Sana kalsa," dedi Cormac sakın bir sesle, "bu kız ölmüş olacaktı. Sınırlarını aştığını bilmen gerek."

"Sınırlarını aşan kızların başına ne geldiğini hepimiz biliyoruz, öyle değil mi?" dedim.

Kimse gülmedi.

"Adeline, sabah Loricel'in atölyesinde hazır bulunacaksın. Değerlendirmenin ne zaman yapılacağını ben Loricel'e bildireceğim," dedi Cormac ve sandalyesinden kalkıp smokininin düğmelerini ilikledi.

"Cormac," dedi Loricel. "Seninle bir şey konuşacağım."

Cormac'ın kendisini izlemesi için eliyle işaret etti ve çok geçmeden masada Maela'yla baş başa kaldık.

"Kaybın için üzgünüm," dedi.

Gözlerimi dikip ona baktım. Ciddi olamazdı.

"Hayır, gerçekten," dedi Maela. "Birbirimizden farklıydık, ama..."

"Bu şekilde de açıklanabilir."

"Ama" diye devam etti, sözlerimi önemsemeden, "Enora iyi bir Dokumacıydı."

"Pryana sana söyledi mi?"

Maela dudak büktü. "Neyi söyledi mi?"

"Enora'yla ilgili."

"Acil durumdan dolayı çağırılanlar arasındaydım."

"Hayır, Enora ve Valery'den söz ediyorum. Koridorda."

"Hayır, bana söylemedi ama anlamam gereken bir şey var," dedi. "Pryana'nın elimde bir kukla olduğunu düşünüyorsan, seni tatsız bir sürpriz bekliyor. O, tamamen kendi gücüyle hareket eden biri."

"Senin yarattığın..."

"Benim yön verdiğim," diye düzeltti. "Yalan söylemeyeceğim, Adelice. Sizin düşman olmanızı ben istedim ama Pryana asla dostun olmayacaktı."

"Bilmiyorum," dedim. "Arkadaş olmaya çalışıyorduk."

"Pryana menfaati için kardeşini bile sırtından bıçaklayabilirdi."

"Kardeşini söküp attığında çok üzülmüştü."

"Dinle," dedi Maela ve ayağa kalkıp gözlerini bana dikti. "Senin yerinde olsam kız kardeşimle ilgili kiminle konuştuğuma dikkat ederdim. Pryana affedici bir tip değil. İnan bana, sana bir iyilik yaptım."

"Gelecekte iyiliklerini kendine saklarsan sevinirim," dedim.

Bana sıkıntılı bir bakış atan Maela odadan çıktı. Sahte samimiyetine ya da bana olan ani ilgisine inanmam olanaksızdı. Bir sonraki Yaratıcı olacağım için, kendinden kaynaklanan hasarın üzerinde onarma çalışmaları yapıyordu.

"Bitti mi?" dedi Erik, kapı aralığından başını uzatarak.

"Yine mi bana eşlik edeceksin?"

"Cormac sürekli güvende olduğun konusunda güvence istiyor."

"Ah, iyi," dedim içimi çekerek. "Benim katımda kamp mı yapacaksın?"

"Aslına bakarsan, kapının dışında."

Yüzümü ekşittim. Sanırım bu akşam klinikte araştırma yapmak için gizlice odamdan çıkamayacaktım.

"Canını bu kadar sıkma," dedi kolumu tutarak. "Bu şekilde sabah uyandığında ve gece yatarken beni görebileceksin."

Öpüşmemizden sonraki davranışıyla ilgili kızgınlığıma karşın güldüm. Kendine ne kadar güveniyordu.

"Her genç kızın hayali," dedim başımı yana çevirerek.

"Özür dilerim," dedi dişlerini gıcırdatarak.

"Ne demek! Sorun değil."

"Maela'nın sana neler yaptığını biliyorum."

"Boş ver, Erik."

"Seni görmeye gelseydim her şey daha kötü olacaktı. Bunu bilmen gerek."

"Evet, belki de haklısın," dedim, "ama sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

"Demek bu kadar, öyle mi?"

İç geçirdim ve kolumu geri çektim. İşimi kolaylaştırmıyordu. "Erik, öpüştük. Biraz sarhoştum. Benim için her şey bitti."

"Ya benim için bitmediyse?" dedi, adımlarını yavaşlatarak.

Bana ayak uydurmasını sağlamak için daha hızlı yürümeye başladım. "Ne kadar güçlü olduğumun ya da bu terfiden sonra ne kadar güçlü olacağımın hiçbir önemi yok. Aramızda bir şey olamaz."

"Terfi mi?" dedi yineleyerek.

"Loricel'in yerine geçmek üzere eğitiliyorum," dedim omuz silkerek. "Bildigini sanıyordum."

"Hayır ama galiba bu Maela'daki değişikliği açıklıyor."

"Ah, nasıl iki, iyi arkadaş olduğumuzu mu, demek istiyor-sun?"

Hafifçe sırttı. "O kadar ileri gitmeyi düşünmemiştim ama kesin olarak seninle iyi geçinmeye çalıştığımı söyleyebilirim."

"En azından beni öldürmeye çalışmıyor."

"Yine bu kadar ileri gitmeyi düşünmediğimi söylemeliyim," dedi.

"Her şey değişiyor," diye söylendim.

"Beni affetmiyor musun?" dedi. Yine aynı konuya dönmesine şaşırdım. Kendi kuyruğunu kovalayan bir köpek yavrusu gibiydi ama bu kez takip ettiği benim kuyruğumdur.

"Seni affediyorum," dedim. "Ama bu bir şeyi değiştirmez."

"Bekleyebilirim."

"Erik," dedim, ne kadar bilgi paylaşacağım konusunda tereddüt ederek. "Yalnızca bu değil. Birkaç hafta önceki insan değilim. Her şey değişti ve beni beklemek senin için zaman kaybı olur."

Gözünü dikerek bana baktı. Delici bakışından kurtulmak için geri çekildim. "Bilmeliydim," dedi ve dudaklarında hafif bir tebessüm belirip hemen kayboldu.

Dudağıma ısırıldım ve yere bakmaya başladım. Sesindeki bir şey tüylerimi ürpertiordu ama gerçeği biliyor olamazdı...

"Bak," dedi, "anlıyorum. Ama göz önünde bulundurman ge-

reken bir şey var. Emrimde daha fazla olanak var ve Lonca bana daha çok değer veriyor. Onun böyle bir şansı yok. Öldürülmesine neden olacaksın.”

Güçlkle yutkundum ve beni izleyen gözlerine baktım. “Söyleyebileceğin en iyi şey bu mu?”

“Seni çalmaya çalışmıyorum,” dedi, sesini alçaltarak. “Jost’u düşündüğünden daha iyi tanıyorum. Kimsenin zarar görmesini istemiyorum.”

“Ne kadar düşüncelisin,” dedim mırıldanarak.

“Nasil istersen öyle düşünebilirsin,” dedi. Asansörün kapısına varmıştık. Uzanıp Yukarı düğmesine bastı ve açıldığında kapıyı tuttu. İçeri girdik. Asansörün kapısı kapandığında bana doğru eğildi. Kulağımın arkasında sıcak nefesini hissediyordum.

“Balo gecesi, sana ne söylediğimi anımsıyor musun?”

Sözleri önce kulaklarımı, sonra boynumu ürpertti ama başımla onaylamayı başardım.

“Hakkında tartıştığımız plandan söz ediyorum. Sonunda bir plan yapabildiysen, işte şimdi onu uygulamanın tam zamanı.”

Elektriğe kapılmış gibiydim ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi çılgınca çarpıyordu. “Aslında, bir planım yok,” dedim fısıldayarak.

“Öyleyse bir plan yapmaya çalış,” dedi kulağıma yaklaşarak.

Bir an öylece durdu ve gözlerimi kapatıp, o öpücüğün benim için gerçekten bir anlamı olup olmadığını düşündüm. Asansör kapısının sesiyle gözlerimi açtım. Yanımda duran Erik doğruldu ve çıkarken beni korumak için kolunu uzatarak, kapının açık kalmasını sağladı.

ON DOKUZ

Boşlukta birbirini saran ılık ipleri beni büyölüyordu. Loricel'in yanılsamasındaki dikiş yerini buldum ve açtım. Sağ kolumu bedenime dayayarak kavradım ve parmaklarımı güçlölkle aradan uzatıp sert dokumanın nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalıştım. Ellerimi yasak şeylerden uzak tutmak için kendimi zorluyordum. Arras'taki herhangi bir yeri görebileceğimiz Kule'deki bu oda, gerçek olan tek yer gibi geliyordu.

"Orada kendini kaybedebilirsin," dedi Loricel arkamdan.

Geldiğimde atölve boştu ama pek yakında geleceğini biliyordum. Loricel'i görünce, aralığı incelemek için daha çok zamanım olmasını dilediğimi fark ettim. Burada daha uzun kalıyordum sınırı geçip, Yeryüzü'yle Arras arasında dalgalar halinde yükselen pürüzlü hammaddeye dokunabilirdim.

Loricel yanıma gelip durdu. "Derinliği ölçmek zor, öyle değil mi?"

"Görüyorum," dedim, "ama başka bir yanılsama gibi hissediyorum... ona dokunmak istiyorum."

"Ellerin fiziksel olarak ona doğru çekiliyor gibi hissediyorsun," dedi.

"Senin de mi?"

"Evet."

“Dokundun mu?”

“Hayır.” Sesinde vazgeçmiş olmanın kararlılığı vardı. “Sanırım, bilmek istemiyorum. Dokunana kadar birçok seçenek var. Belki gücü benimkinden ağır basar ya da belki Arras’ın maddesini işlediğim gibi, bu hammaddeyi de işleyebilirim. Bilmemeyi tercih ediyorum ve bu yüzden parmaklarımı geride tutuyorum.”

“İlk olarak ne zaman fark ettin?” dedim.

“Selefim Kinsey bana gösterdi,” dedi, başını yana eğip, yan açık gözlerle bana bakarak.

“Ve bunca yıl...”

“Belki de ödleğin tekiyim.”

“Hayır.” Başımı salladım. “Sanırım, dokunmamak daha zor. Dokunmayı öyle çok istiyorum ki. İçimden gelen bir baskı bu. Bu kadar uzun zamandır onu reddetme yeteneğine hayranım.”

“Ölmeden önce belki dokunurum,” dedi burnundan soluyarak. Derin bir iç çektim ve aralığı kapatmak için döndüm. Deliği onarıırken parmak uçlarımı sıyıran hammaddenin yakıcılığı hissettim. Haftalardır hissettiğim en güçlü duyuydu.

“Hissedebiliyor musun?” diye sordu.

“Canlı olduğunu, nabzının attığını hissediyorum,” dedim sakin bir sesle.

“Çünkü hayat dolu,” dedi. “Senin için bunu kabul etmenin zor olduğunu biliyorum.”

“Açılmış gözleri nasıl kapatırsın?” Yıllar boyunca kendine nasıl engel olduğunu öğrenmek için çaresizce sordum.

“Geceleyin yaptığın gibi,” dedi beni bilgilendirerek. “Yorunluktan devam edemeyecek hale gelene kadar dokuma tezgâhında çalışırsın ve gözlerin doğal olarak kapanır.”

“Bu yüzden mi yenilenmeyi reddediyorsun?”

“Evet, bunun haksızlık olduğunu biliyorum. Seni burada, her şeyi teslim almak zorunda bırakmamın ama...”

“Açıklamak zorunda değilsin,” dedim onu durdurarak. Ham dokumanın üzerimde yarattığı yükün baskısını şimdi bile hissediyordum. Loricel için nasıl olduğunu hayal etmem olanaksızdı.

“Bırakmayı başaramadım,” dedi. “İşimi yürütecek gerçek bir Yaratıcı bulana kadar bunu yapamadım. Adelice, Lonca hakkındaki hislerimi biliyor olmalısın. Cormac, Maela ve diğer kuklalarla ilgili. Ama hissettiğin bu elektriğin onlarla bir ilgisi yok.”

O konuşurken parmaklarım sızlıyor ve hammaddeye ne kadar dokunmak istediklerini hissediyordum ama bu duyguyu benliğimin derinliğine itmek için elimden geleni yapıyordum. “Onlar için yapmıyoruz.”

“Hayır,” dedi onaylayarak. “Onlara rağmen yapıyoruz.”

“Beni izlemeye devam edecekler mi?” diye sordum.

“Yetmiş yaşına gelene kadar beni izlemekten vazgeçemediler,” dedi. “Cormac’ın çok kötü yanları var ama Arras için bir tehdit oluşturmadığını ilk anlayan o oldu.”

“Sanırım uzunca bir süre beklemem gerekecek.”

Elli dört yıl.

Loricel ağzını açtı ama sonra kurumuş dudaklarını yeniden kapattı.

“Ne?” dedim, odayı tarayarak. “Şimdi bizi izliyorlar mı?”

“Bu odadaki yanılısamalar izi sürülemeyecek kadar karmaşık.”

Benim doğruyu bilmemi istediğinden emin olmadığını anladım, çünkü bununla yaşayamayacağımı düşünüyordu. Ölümünden sonra Arras’ta bir Yaratıcı bulunacağına emin olmak istiyordu ve ben gidersem bu gerçekleşmeyecekti.

“İçinde bulunduğum çıkmazı anlamalısın,” dedi sonunda. “Bütün hayatım bu dünya. Her şeyimi ona verdim.

“Sanırım anlıyorum,” dedim.

“Anlamamı isterdim. Ama hayatını adayıp insan doğasıyla savaşana ve maddeyi kullanıp yıllarca onunla iç içe yaşayana ka-

dar anlayamazsın. Bu, bir insandan çok fazla şey istemek olur." Yılların ağırlığı derisini aşağı çekiyor gibi, konuşurken yüzündeki çizgiler derinleşiyordu.

"Peki, ya yapmak..."

"O zaman, yavaş yavaş yok olur."

Gözlerimi yere diktim ve gücümü toplamak için derin bir nefes aldım. "Demek ben gitsem bile kalmayacaksın."

"Hayır," dedi, doğrulayarak. "Yaşım geçti. Bu senin kararın. Elbette kalmanı ümit ederim. Bu titreşimi hissettiğine ve önemini anladığına inanıyorum."

"Bir Yaratıcı olmadan ne kadar dayanır?"

"On yıl yetecek kadar stoklanmış malzeme var. Belki," diye yanıtladı. "Ama bir kargaşa çıkar ve uzun süreli bir kıyamet yaşanır. O zamana kadar Cormac sorumluluğu almış olur."

"Kulenin sorumluluğunu mu?" dedim. "Zaten sorumlu gibi davranıyor."

"Şimdi bizi denetliyor ama yakında Arras'm başbakanı seçilecek."

"Her şey onun denetiminde olacak," dedim fısıldayarak.

"Senin dışında. Eğer kalırsan."

Açıklamasını düşünerek kadife koltuğa oturdum. "Endişelenmene gerek yok. Kardeşim burada. Onu terk edemem."

"Sorun da bu zaten," dedi Loricel. "Mantıklı şekilde karar vermeni istiyorum. Yeniden şekillendirme teknolojisindeki yenilikleri biliyor musun?"

"Lonca'nın sunumunda anlattılar. Geçen gün beni şekillendirdiler," dedim.

"Cormac her birimizi şekillendirdi..."

"Seni bile mi?"

Başıyla onayladı. "Neden bazı kızların dokumayı görme ve dokunma becerisi olduğunu, diğerlerinin bunu yapamadığını

anlamaya çalışuklarını iddia ediyor. Birçok erkeğin bunu neden başaramadığı özellikle ilgisini çekiyor.”

“Birçok erkeğin mi?” dedim. Bazı erkeklerin bunu yapabildiğine mi inanıyordu?

“Çoğu yapamaz. Bazı departmanlarda dokumayla çalışan erkekler bulunduğı hakkında söylentiler var ama Lonca bunu asla kabul etmedi.”

“Sen onların var olduğunu düşünüyor musun?” dedim, sonunda bir şeyler öğrenmeye başladığımı fark ederek.

“Kesinlikle. Kule Lonca’nın görünen yüzü. Yaptığımız iş önemli ama bizden çok daha fazla kişi çalışıyor.”

Loricel’den daha güçlü birini hayal etmekte zorlanıyordum. “Senden daha önemli mi?”

“Benim... bizim yeteneğimiz,” dedi düzelterek, “mevcut hammaddeleri kullanmak için gerekli. Arras bundan yoksun olursa parçalanıp yok olur. Ekleme ve devamlılığını sürdürmek için Dokumacılar ihtiyaçları var ama değerimiz bundan ibaret.”

“Ama yine de bize ihtiyaçları var.” Yalnızca Batı Kulesi’nde gece gündüz çalışan yüz kadar kız ve kadın yaşıyordu. Dokumacılar olmadan Arras’ın devamlılığı mümkün değildi.

“Evet ama yeteneğimizi canlandırabilirlerse bize gerek duymayabilirler.”

“Beni bu yüzden şekillendiriyorlar,” dedim fısıldayarak.

“Henüz nasıl yapacaklarını çözemediler,” dedi. “Ama teknolojiyi kendi çıkarları için ne pahasına kullandıklarını görmek beni endişelendiriyor. Uzun sürmeyecek.”

“Beni yeniden şekillendirmelerine izin veremem,” dedim yumruklarımı sıkarak.

“Senden izin almayacaklar,” dedi buruk bir tebessümle. “Ayrıca bunu ne zaman yapacaklarının kararını bile verdiler.”

“Cormac artık senin vasıtanla mı iletişim kuruyor?”

“Hayır, benim işim sana yalan söylemek. Cormac sana gerçeği söylemeyeceğimi varsayıyor, çünkü Arras’ı senden üstün tutacağıma inanıyor.” Bir an durdu ve yüzümü inceledi. “Çünkü geçmişte hep öyle yaptım.”

“Hep mi?” dedim.

“Özellikle onların neler planladıklarını düşününce, senin yerine ben karar vermek istemiyorum.” Loricel gözlerini yere indirdi ve yeniden yukarı baktığında, bakışları benimle atölye duvarları arasında geziniyordu.

“Benim için ne planladıklarını söylemene gerek yok,” dedim. “Göründüğümden daha akıllıyım.”

Güldü ama yüzünde neşeli bir ifade yoktu. “Değerlendirmeye girdiğinde seni bir kez daha şekillendirecekler,” dedi.

“Anlıyorum,” dedim mırıldanarak.

“Hayır, anlamıyorsun,” dedi aceleyle. “Sonra da seni yeniden şekillendirmeyi planlıyorlar.”

Lonca’nın verdiği yemekte, çocuklarının yeniden şekillendirilmesi fikrini heyecanla destekleyen, beyinsiz ev kadınlarını düşündüm. Çocukları daha uysal olacağı için seviniyorlardı. Muhafızın yanımıza gelmesine neden olmamak için ağzımdan çıkacak öfke çılgınlığını bastırdım. *Buna nasıl cüret ederlerdi?*

“Beni diledikleri gibi inceleyecekler,” dedim.

“Sonuç olarak istedikleri yanıtı...”

“Ve en sonunda da beni öldürebilirler.” Ölümünden bahsederken artık kalbim deli gibi çarpmıyordu. Bunun kaçınılmazlığı buradaki hayatımın bir başka gerçeğiydi. Sanırım bu fikre başarılı bir geçiş yapıyordum.

“Belki ama seni yumuşak başlı yapmak için öncelikle yeniden şekillendirmeleri gerek.”

“Beni *yumuşak başlı* yapacak kadar ileri gidebileceklerini sanmıyorum,” dedim. Sözlerin ağzımdan hiddetle çıkmasına

engel olamamıştım. “Enora’yla ne kadar ileri gitmek istediğini gördün,” dedi Loricel.

“Yeniden şekillendirmeyi ilk önce neden Enora üstünde denediklerini düşünüyorsun?”

“Valery’yle olan ilişkisinden dolayı mı?” dedim, tahmin yürüterek.

“İlişkiye yapılan eleştiri bir kurnazlıktı,” dedi Loricel. “Denemeyi onun üstünde uygulamak için kolay bir özür sağladı.”

“Biliyor muydu? Ona ne yapmayı planladıklarını biliyor muydu?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Onu geceleyin alıp götürdüler. Bana bildirilmemişti.”

Her zaman gece gelirler.

Loricel’in bana söylediklerinin çoğu teori de olsa, pek azı bile acı vermek için yeterliydi. En iyisi hazırlıklı olmaktı. “Ne kadar zamanım var?”

“Hâlâ denemeler yapıyorlar,” dedi. “Doğruyu söylemek gerekirse Enora’nın intiharı onları rahatsız etti. Cormac senin de dengesizleşebileceğinden korkuyor.”

“Ne kadar zamanım var?”

“Bir hafta,” dedi, “en fazla.”

Ayağa kalktım ve duvara doğru yürüdüm ve parmaklarımı sakın okyanus görüntüsünün üstünde gezdirdim. Dokunduğum yerde şekli bozularak dalgalandı, sonra yeniden düzeldi. Hâlâ aynı görüntüydü ama elimin dokunduğu yerde bir gölge oluşmuştu.

“Kaçacak hiçbir yer yok,” dedim.

“Biliyorum.”

“Enora bunu biliyordu.” Döndüm ve Loricel’e baktım. “Bu yüzden kendini öldürdü.”

Loricel derin bir iç geçirdi. “Kafası karışmıştı, Adelice.”

“Çünkü onu şaşırttılar,” dedim başımı sallayarak. “Kaybolmuştu. Son kez konuştuğumuzda bunu fark etmiştim ama ne yaptıklarını bilmiyordum.”

“Bunu önleyemezdin,” dedi Loricel.

“Önleyebilirdim. Evime geldikleri andan bu yana onlarla savaşıyorum. İsteyerek gelmiş olsaydım annemle babam hayatta, Amie de güvende olacaktı. Enora ve Valery’nin sırrı da güvende olacaktı. O ve Valery...”

“Yarım bir hayat yaşıyor olacaktı,” dedi Loricel beni susturarak. “Suçluluk duygunu abartma. Ölüm bizim için tek kurtuluş.”

“Ama ben bunu anlamıyorum,” dedim. “Maela bana ölümün bile kurtuluş olmadığını söylemişti.”

Loricel dudaklarını ısırdı. “Maela’nın tam olarak ne söylemek istediğini bilmiyorum. Hırsı onu güçlü bir kadın yapıyor. Bu yüzden Lonca’nın iç işleriyle ilgili hepimizden daha çok şey biliyor.”

“İpliği sökölüp atılmadan ölen insanlara ne oluyor?”

“Bu çok ender rastlanan...”

“Ama rastlanıyor,” dedim ısrar ederek.

“Nadiren. Ve böyle bir durum gerçekleştiğinde iplik kalıntılarını kaldırıyoruz,” dedi.

“Kalıntılarını mı?” Birbirine sıkıca sarılıp bir ipliği meydana getiren karmaşık telleri anımsadım.

“Kaldırılma isteği tamamlanmadan biri ölürse, ipliğin bir kısmı...” Loricel duraksadı ve gözlerimin içine baktı. “Ortadan kaybolur.”

Tüm bedenimin ürperdiğini hissettim. “Nereye gider?”

“Emin değiller. Bu yüzden güçsüz düşmüş iplikleri kaldırmak konusunda o kadar dikkatli davranıyorlar. Bu nedenle önce düşmanı ele geçiriyorlar ya da doğruca söküp atıyorlar. Lonca kaldırılmış ipliklerin kendi denetiminde olmasını istiyor.”

Kafamda binlerce soru birbiriyle yarışıyor ve ağzımdan dökül-

meye çalışıyordu. Soracak öyle çok şey vardı ki. Derin bir nefes aldım ve diğerlerinden önce sormak için bir soruda karar kıldım. “Kaldırılmış ipliklere ne olduğuyla neden ilgileniyorlar?”

Loricel omuz silkti. “Bilmiyorum.”

“Öyleyse kaybolan parçalara ne olduğuyla kim ilgilenir?”

“Kule’de çalışmaya ilk başladığımda, önlem olarak kaldırma yapmazdık. Yalnızca parçaları birleştirir ve kalıntıları kaldırırdık. Yaklaşık elli sene önce durum değişti,” dedi açıklayarak.

“Sen ne olduğunu düşünüyorsun?” dedim. Emin olmasam da, Yeryüzü ve Arras’ın merkeziyle ilgili bana tüm anlattıklarına inanıyordum. Herkesten fazla şey biliyordu.

“İpliğin ortadan kaybolan parçasının Arras’a geri gittiğini düşünüyorum.”

“Dokumanın içine mi? Ama bunun için yeni hammadde gerekmez mi?”

“Teorik olarak öyle.” Sesinde hafif bir şüphe vardı. “Arras’ı güçlendirebilir.”

“Peki, o halde neden önlem olarak söküp atıyorlar? Neden onlardan faydalanmıyorlar?”

“Lonca anlayamadığı şeye güvenmez. Bu insanları salıvermek, onun aciz olduğu bir davranış şeklidir.”

Loricel’in haklı olduğunu biliyordum ama yine de Lonca’nın önleme amaçlı kaldırmalarının nedenini tam olarak anlayamıyordum ve Loricel’in de anlamadığını düşünüyordum. Denetimden daha önemli bir nedeni olmalıydı.

“Bize Yeryüzü’nden ya da kalıntılardan neden söz etmediklerini anlamıyorum. Bunları bilmemizi istememeleri için bir neden olmalı. Sen bile bana söyleyecek kadar önemli olduğunu düşünüyorsun,” dedim, dikkatini çekerek.

“Bazı şeyler unutulmamalı.”

“Hatırlamak asla gereksiz olamaz,” dedim, ben küçük bir ço-

cukken annemin benimle yaptığı konuşmaları ve tatlı tebessümünü anımsayarak. Bileğimdeki mührü dokundum.

“Nereden geldiğimizi anlamın önemli, Adelice. Özellikle de maden çıkarma işlemlerine yardımcı olacaksan,” diye devam etti. “Lonca bir Yaratıcının desteği olmadan devam etmek isterse, Yeryüzü’nün kaynakları sonsuza dek dayanmaz. Hammaddeleri görecektir insanlar olmasa da, bu Lonca’yı durdurmayacaktır.”

“Bir dakika,” dedim büyüyen gözlerle, “malzemeyi yüzeyden alıyorsak, öyleyse Yeryüzü donmuş durumda!”

Loricel başını çevirdi ve düşünceli bir ifadeyle bana baktı. “Demek dikey iplik sistemini keşfettin.”

Dikey iplik sistemi. Mükemmel bir açıklamaydı. Odamda yarattığım anlar donmuş değildi; dikey iplik sisteminin sonucuydu. Derin bir nefes aldım ve sırrımı ona itiraf ettim. Ona birbirinden ayrı dokuduğum zamanlardan bile söz ettim ama Jost’u anlattıklarımın dışında bıraktım.

“Evet,” dedi. “Yapabileceğini biliyordum ama *bildiğin* hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

“Mutlu bir rastlantı oldu,” dedim. Aynı anda odamda Jost’la geçirdiğimiz gizli anlara döndüm. Yüzümün kızardığını görmemesi için başımı diğer yana çevirdim.

“Sol elinle mi yönlendiriyorsun?” diye sordu.

Duraksadım ve ne demek istediğini düşündüm. “Doğruyu söylemek gerekirse bilmiyorum. Dokuma tezgâhında sağ elimizle yönlendirmemiz öğretilmişti, o yüzden sanmıyorum. Fark eder mi?”

“Sen solaksın,” dedi. “Bütün Yaratıcılar solaktır. Böylece zamanın ileri doğru hareketi bizi zorlamaz. Bu özelliğimiz onu yakalamamıza yardımcı olur.”

“Her zaman sol elimi mi kullanmalıyım?” dedim sağ elimin parmaklarını uzatıp hayretle onlara bakarak.

“Hayır.” Loricel başını salladı. “Sol el çok güçlüdür. Sağ elinle çalışabiliyorsan ya da her iki elini aynı anda kullanabiliyorsan, yeteneğini gerçekten geliştirene kadar bu yöntem daha güvenli olur. Solla başlamadan ipliği eğebiliyor olman etkileyici. Ama dikkatli ol.”

“Tamam,” dedim derin bir nefes alarak.

“Dikey iplik sistemiyle ilgili anlamam gereken başka bir şey var,” elini uyarır gibi uzatarak. “Evet, içinde bulunduğun zamanı durdurur. Ama aynı zamanda seni farklı bir zaman çizgisine taşır. Onun içinde tüm bir hayatı yaşayabilirsin.”

“Orada ölebilir miyim?” dedim. Jost’la birlikte yavaş yavaş tükenmek, hızlı ve acısız bir yeniden şekillendirmeden daha iyi olabilir miydi? Her iki durumda da ölecektim.

“Evet.”

“Ve hem orada, hem de gerçek dünyada ölmüş olurum, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi vurgulayarak.

“Ama dışarıdaki dünya,” dedim dudaklarımı düşünceli şekilde ısırarak, “o zaman içinde kilitli kalacak.”

“Anlamam gereken de bu,” dedi Loricel, bana doğru eğilerek. “Yalnızca zamanı yakaladığın an donup kalıyor. Aslında sen bir güvenlik alanı yaratmış oluyorsun. Etrafındaki zaman ve madde donmuş oluyor ve kimse oraya giremiyor. Ama ancak dokumayı eğdiğin en yakın alan için geçerli bu.”

“Bunun dışında zaman devam ediyor, öyle değil mi?”

“Evet. Ve sonuç olarak, Lonca senin yarattığın bu sistemi yıkalabilir ama zaman alır.” Benim küçük, mutlu kabarcığıma fazla güvenmemem için bir uyarıydı bu. Bir süre için güvende olabilirdim ama bunun fark yaratacak kadar uzun bir süre olmayacağı kesindi.

“Dikey iplik sistemindeki zaman çizgisi boyunca geriye doğru gidebilir miyiz?” dedim, umut dolu bir sesle.

“Bunun yanıtını zaten biliyorsun,” dedi başını hüzünle sallayarak. “Zamanı geri döndüremezsin. Zaman çizgileri hep ileri doğru hareket ederler.”

“Ya Yeryüzü?” dedim.

Arkaya yaslandı ve kucagında ellerini kavuşturdu. “Maden bölgelerinde kulelerin bulunduğu alanlarda ölü noktalar var. Arras için zaman ve diğer unsurları o noktalarda ele geçiriyoruz. O bölgelerde delgilerin yarattığı dikey iplik sistemlerinin çevresinde Yeryüzü donuyor.”

“Ama o alanın dışındaki bölüm dokunulmamış durumda, öyle değil mi? Orada hâlâ insanlar olabilir!”

“Sanmıyorum,” dedi üzüntüyle. “Yeryüzü’nde kalan son insanlar onun harap olmasıyla birlikte yok oldular.”

Duvardaki yanılısama yoluyla çevreme yayılan Arras’ı izleyerek yüzümü buruşturdum. Altında ne olabilirdi?

“Biliyor musun, tezgâh olmadan dokuyabildiğimi asla kimseye söylememek için Enora’ya söz vermiştim,” dedim, sırrımı açıklayarak.

Loricel gülümsedi. “Seni korumaya çalışıyordu. Bu yüzden bir Yaratıcı olarak işaretleneceğini biliyordu. Ama Lonca’nın yeteneğinin farkında olduğunu biliyorsundur.”

“Onu endişelendirmek istemedim,” dedim itiraf ederek. “Bilmiyormuş gibi davranırsam, bir hata yaptıklarını düşünmelerini sağlayabileceğimi sandım.”

“Sen de, akıl hocan da bu durumda elinizden gelen en iyi şekilde davrandınız.”

Nazik, koruyucu Enora. Bugün öğrendiğim tek bir şey beni teselli ediyordu. Demek Enora öldüğünde, ondan bir kısım kaybolmuştu. Yüzüme bir gülümseme yayıldı.

“Adelice,” dedi Loricel düşüncelerimi bölerek. “Bunu yapmadan önce sana bir şey söyledi mi?”

“Hayır.” Son buluşmamızı anımsamak için odaklandım. “Ama garip davranıyordu. Bir şeyin farklı olduğunu anlamıştım.”

“Bunu neden yaptığını Cormac saplantı haline getirdi,” dedi Loricel. “İntiharına neden olanın yapılan işlem mi, yoksa Valery’yle olan ilişkisinin suçluluk duygusu mu olduğuna emin olamıyor.”

“Bu yüzden mi Valery sökölüp atıldı?”

“Cormac çok öfkeliydi,” dedi. “Yeniden şekillendirme Enora’yı programlayacaktı ama Valery ona yardım elini uzattı. Enora’nın aklının karışmasından Valery’yi sorumlu tuttu ama Enora’yı harekete geçiren sebepten emin olamadı.”

“Anlaşılan Pryana boşboğazlık etmiş.” Yeniden şekillendirmeden sonra Valery’nin Enora’nın yanına gittiğinden Cormac’ın başka türlü haberi olamazdı. O akşam yemekte, Pryana’nın kendini beğenmiş bakışlarından bunu anlamalıydım. “Demek kan davası birinin hayatından daha değerliymiş.”

“Aşırı kuşkuculuğun gücünü de önemsemen gerek. Bu kız ideal bir Seçilmiş olarak yetiştirildiği için, Lonca’nın halka anlattığı tüm saçmalıklara inanıp desteklemiş olmalı,” dedi Loricel.

“Önemli değil,” dedim. “Pryana da, Valery de, Cormac’la Maela’nın oyunlarında yalnızca birer piyondur. Enora’ya bunu yapan onlardı.” *Ve bedelini ödeyecekler*, diye ekledim alçak sesle.

Loricel öne doğru eğildi ve elimi tuttu. “Tam olarak neler yaşandığını bilemeyiz, çünkü hiçbir kanıt bulmadık. Bir not, bir günlük, hiçbir şey.”

“Söylemek istediğin başka birinin...”

“Hayır,” dedi. “Enora kendini öldürdü ama bir önceki zihin şekillendirmesi çelişkiler içinde olduğunu gösteriyordu. Düşünceleri dengesizdi ama yanıtlarından hiçbiri intihara meyilli olduğunu belirtmiyordu.”

“Elbette,” dedim, Loricel’in elini bırakarak. “Bir yalanın içinde yaşıyordu.”

“Belki ama ne yazık ki arkasında hiçbir şey bırakmadı. Valery’yi sorgulayamayız. Sana da bir şey söylemediyse” –Loricel bunu yalanlamamı bekler gibi anlamlı bir şekilde duraksadı– “gerçeği asla öğrenemeyeceğiz.”

Ona gerçeği söylememe karşın, Loricel’in delici bakışları altında kendimi suçlu hissetmeye başladım. Arkama yaslanarak dudaklarımı ısırdım ve konuyu değiştirmek için düşünmeye başladım. “Peki, beni eğitecek misin?” diye sordum.

“Eğitime ihtiyacın yok,” dedi.

“Ama sen...”

“Sana zaman kazandırmaya çalışıyorum.” Delici bakışları öfkeliydi.

Kendimi çok kötü hissediyordum. Loricel Arras’a her şeyini vermişti ama kendimi feda etmemi ummadığı için bencilce davranıyordum. Söylemeyi düşünebildiğim tek şey teşekkür etmektir.

“Şimdi git ve zamanı kullan,” dedi beni atölyeden kovarak.

Kule’den sıvışıp çıkarken muhafızla karşılaştım. Erkeklerin cılız hayvanlara baktığı gibi yaklaşım dikkatle bana baktı. İstedğim son şey yanıma bir koruma vermesiydi.

“Loricel bir iş için aşağıdaki atölyelere inmemi istedi,” dedim yalan söyleyerek.

Bakışlarından bana inanmadığını anladım ama yine de gitmeme izin verdi. Kimse bana ulaşmadan hızla odama döndüm. Loricel Enora’nın ölümünden Cormac’ın sorumlu olduğuna inanmayabilirdi ama ben ona ne yaptığını görmüştüm. Enora burada kapana kısılmış gibi hissetse de, umutsuz değildi. Giyeceğim her elbise ve ayakkabıyı seçerken mutlu görünüyordu. Ve bana karşı çok koruyucu davranıyordu. Terk edip gitmeyecek kadar beni önemsiyordu. Arras’ın birçok bölgesini kapsayan yolculuğa çıktığımda, karşılaştığı zorluklara rağmen bana bir elektronik dosya vermeyi başarmış ve beni Erik konusunda uyarmıştı.

Elektronik dosya!

Ansızın asansör yavaşladı ve her kata ait düğmenin ışığı ağır çekimle yanıp sönüyor gibi gelmeye başladı. Beş kat daha kalmıştı. Dört. Bu kadar üst katta yaşamaktan nefret ediyordum. Kapı açılır açılmaz kendimi dışarı attım. Elektronik dosya yastığının altında duruyordu ve onu kaptığım gibi elime aldım.

Parmaklarımı ekranın üzerinde kaydırarak, çıldırmış bir halde klasörleri ve programları açmaya başladım. Oyunlar ve kataloglar vardı. Her bölgedeki hava programını gösteren ayrıntılar vardı. Başka hiçbir şey yoktu. Bu yalnızca bir hediyeydi. Bu kadar düş kırıklığına uğramam aptalcaydı. Loricel'in baskısı, Enora'nın beni bir şey söyleyecek ya da bir veda notu bırakacak kadar önemsedğine inandırmıştı. Erik ve Jost gezide elimdeki cihazı gördüklerinde çok şaşırdıklarına göre bunun bir anlamı olmalıydı. Keşke Jost'a gidip neden öyle davrandıklarını sorabilseydim. Ama bunu yapmam dikkatleri onun üstüne çekerti.

Elektronik dosyayı yeniden elime aldım ve programları daha dikkatle taramaya başladım. *Bir hava programı*. Enora'yla ilk karşılaştığımız, beni gök gürültülü fırtına dokurken gördüğü anı düşündüm. Hava uygulamasını tararken Yağış olarak isimlendirilmiş bir dosyaya rastladım. Programın kalanı tarih ve aya göre düzenlenmişti. Bastım ve dosyanın yüklenmesi için beklemeye başladım. Yanıtlar ya da bilgiler bulma olasılığı kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Belki de basit bir veda.

İçinde adı *Gök gürültüsü* olan bir başka dosya daha vardı. Dosyayı açınca, yaklaşık on tane küçük dosya ortaya çıktı. İlk dosyanın üstünde, *Adelice'e* yazıyordu.

YİRMİ

Dolabımdaki özel dikilmiş tüm takımları çıkardım ve banyo-
mun kapısına astım. Elektronik dosya birçok ceketin küçük
cebine girerdi ama bazılarında bulunan teyellenmiş dikişleri
sökmem gerekecekti. Ne olursa olsun, artık bu küçük aleti ya-
nımdan ayırmayacaktım. Güvenlik açısından Enora'nın dosya-
sını yeniden adlandırmıştım. Birçok şey belirgin olmasa da en
azından şimdi nereden başlayacağımı biliyordum.

Elektronik dosyamda öldürülmeme neden olacağına emin
olduğum bilgiler bulunuyordu. Haritalar. İzleme sistemleri.
Ama beni en çok rahatsız eden Enora'nın yazısıydı. Her şeyi
bulmalarına dayanabilirdim ama onu okumalarına dayanamaz-
dım. Çok özeldi. Ama birçok kez okuyup, ezberlemiş de olsam
onu silmeyi başaramadım. Beynimde sürekli Enora'nın yumu-
şak sesiyle dinleyip duruyordum. Yazdığı sözcükler öyle doğal-
dı ki, onları okumak kalbimi parçalıyordu.

Sevgili Adeline,

*Bu yazıyı rastlantı sonucu bulduysan, dosyayı ka-
pat. Buradaki hiçbir şeyin sana faydası olmaz ve ba-
şının belaya girmesinden hoşlanmadığımı biliyorsun.*

Ama eğer bu dosyayı arayıp bulduysan, bu bazı yanıtlar için hazır olduğun anlamına geliyor. Öncelikle seni terk ettiğim için özür dilerim. Kalmak için ne kadar savaştığımı sana kanıtlayabilmek isterdim. Sanırım artık pek önemi yok ama şimdi orada olmadığıma göre güvenebileceğin tek insan Loricel'dir. Lütfen ihtiyacın olduğunda onun sana yardım edeceğine inan.

Yanıtlar aradığını biliyorum ve bunları tek başına bulman gerekiyor. Bunu başarmana yardımcı olmak için sana elimden gelen her şeyi yaptım ama bu dosyaları gizlemelisin. Yoksa korkarım peşini bırakmazlar.

Ve son olarak Adeline, benim için üzülme. Ben özgürüm ve en içten dileğim senin de özgür olman. Bu yüzden seni korumak için çabaladım ve bu nedenle şimdi sana bunu veriyorum. Akıllı bir kızsın. Akıl sağlığını koru ve içgüdülerine güven. İyi olacağına inanıyorum. Ve asla kim olduğunu unutma.

*Sevgiler,
Enora*

Sözleri teselli etmese de bana umut veriyordu. Akşam yemeğinde giymek için lavanta rengi bir takım seçtim ve kapıya vurulduğunda üstüme oturan eteği ancak giymiştim. Ceketini üstüme aldım ve elektronik dosyayı sol cebime, tam kalbimin altına gizledim.

Kapıda Cormac duruyordu. Bu iyi haber değildi.

"İçeri gir," dedim sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. Bunu yapmak için biraz geç olsa da, heyecanlı kızlar gibi görünmeyi umut ederek kıkırdadım.

Tek bir söz söylemeden içeri girdi ve odamın içinde yürümeye başladı. Banyo kapısında asılı duran giysileri parmağıyla

işaret etti. "Bir yere mi gitmeye hazırlanıyorsun?"

"Hayır," dedim dolaba atmak için giysileri kaparak. "Bu hafta hangi giysileri kullanacağımı planlıyorum."

"Çarşamba günü ne giyeceksin?" dedi blöfümü görerek.

Takımları diğer elbiselerin yanına tıktırdım ve dolabın kapısını kapattım. Derin bir nefes alarak döndüm ve ona baktım. "Yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Hayır," dedi omuz silkerek. "Odanı henüz görmemiş olduğumu fark ettim."

"İşte burası."

"Teknolojinin neler yapabildiği insanı hayrete düşürüyor," dedi mırıldanarak. "Kulenin üst katlarında her odanın onu kullanan Dokumacıya çekici gelecek şekilde dokunduğunu biliyor musun? Bu zaman isteyen bir işlem ama sizlerin burada mutlu olmanızı istiyoruz."

"Odamı seviyorum," dedim ve bu doğrudu. Büyük, kadife minderleriyle sıcak odam benim evimdi. Yalnızca bana ait olan ilk yerd. Ama bir saniye bile düşünmeden Amie'yle paylaştığımız sıkışık odayla takas edebilirdim.

"Güzel," dedi Cormac, çevresine göz atarak. "Aslında tam olarak zevkime uygun değil. Daha modern bir görüntüyü tercih ederim."

Eğildi ve yatağımın kenarına oturdu. O gider gitmez çarşaf-ları değiştirtmeyi hatırlamam gerekecekti.

"Sana bir şey ısmarlayabilir miyim?" diye sordum.

"Martini. Sek olsun."

Sek martininin ne olduğu hakkında hiç fikrim olmasa da aktarıcıya aynı şeyi tekrarladım ve Cormac için olduğunu söyledim. Sonra kapının önünde içkinin gelmesini beklemeye başladım. Hizmetkâr bir yetkiliye sunulan hizmete yakışır hızla geldi ve Cormac'a içkisini götürmesi için içeri aldım.

Şöminenin yanında bir iskemleye oturup her aldığım ve verdiğim nefesi saymaya başladım. Cormac konuşmak için ağzını açtığında yirmiye kadar saymışım.

“Loricel’in sana yeniden şekillendirmeden söz ettiğine emimim,” dedi ama benden bir yanıt beklemedi. “Başka seçenekler de olduğunu bilmeni isterim.”

“Peki, ya bedeli nedir?” dedim, doğruca gözlerine bakarak. “İşte senin en hoşlandığım yanlarından biri de bu. Tam bir işkadınısın.”

“Hoşlandığım” deme şeklinde bir şey beni rahatsız etti ve sandalyemde geri çekilip sustum.

“Lonca, Arras halkına hizmet edeceğine güvenmek istiyor,” dedi içkisini tepsiye bırakarak. “Şu an sadakatin tartışılabilir.”

“Beni sorgulamalarını gerektiren hiçbir şey yapmadım,” dedim kararlı bir sesle.

“Kaçtın,” dedi, hatırlatarak.

“Annemle babam beni buna zorladılar, ben de korktuğum için onları dinledim.”

“Yoksa uslu bir kız gibi buraya gelecek miydin?” dedi zoraki bir gülümsemeyle.

“Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz.” Geldiklerinde doğruca kapıya gitmediğim doğruydum, çünkü babamın gideceğini düşünmüştüm. Onların ağlayacağını ama kazanım ekibiyle gideceğimi sanmışım. Tünelin içine itilene kadar aklımda başka bir seçenek yoktu.

“Asla yetkiye boyun eğen biri olmadın,” dedi Cormac ve ayağa kalkıp şömineye doğru yürüdü. Aramızda birkaç adımlık mesafe kalmıştı. Şömine rafının üstüne eğilerek bana yaklaşıncaya oturduğum yerde büzülerek geri çekildim.

“Peki, kendimi nasıl kanıtlayabilirim?” dedim. Ya da nasıl biraz daha zaman kazanabilirim?

“Bir Yaratıcının Arras’ın devamlılığını sağlamak için neden bu kadar tamamlayıcı olduğunu öğrendin mi?” diye sordu.

Konuşmanın ansızın şekil değiştirmesi kafamı karıştırmıştı ama Loricel ve Enora’dan öğrendiklerimi anımsamaya çalıştım.

Açıklama yapmama engel olmak için elini havaya kaldırdı. “Evet, bir Yaratıcının yaptığı budur ama bizim neden ona ihtiyacımız olduğu tamamen farklı bir konudur.”

“Masumları korumak için,” diye mırıldandım.

“Evet ama senin gibi gerçek felaketi bilemeyecek kadar genç biri için bu kavram çok belirsiz,” dedi.

Annemle babam. Enora. Yabancı biri haline getirilen kız kardeşim. Felaketin ne olduğunu bilmediğimi nasıl düşünebilirdi?

Tepkimi görmek için beni izliyordu ama yanıt vermediğimi görünce diliyle dudaklarını ıslatıp konuşmaya devam etti. “Ölümün ne olduğunu bildiğini düşünüyorsun ama Arras’tan ve On İkiler Loncası’ndan önce savaşlar Yeryüzü’nü kana bulamıştı. Başka insanların daha fazla güç kazanması için genç nesiller hayatını kaybetti.” Dilimi ısırıp ve gözlerimi dikip ona baktım. Loricel bana bunları zaten anlatmıştı ama beni şaşırtan Cormac’ın anlatıklarına inanmasıydı. Sanki kendisi o kötü adamlardan farklıydı.

“Diktatörler kadın ve çocukları farklı ten renklerinden inançlarından dolayı öldürdüler.” Duraksadı ve iskemleme bir adım daha yaklaştı. “Çünkü barışı denetleyecek gücümüz yoktu.”

Denetlemek. Bu söz beni usandırmıştı. Arras’la Yeryüzü arasındaki gerçek fark buydu. Cormac gibi insanlar, lekeleri, sorun çıkaranları ve farklılıkları Yeryüzü’ndeki atalarımızdan çok daha etkili şekilde ortadan kaldırıyorlardı.

“Peki, senin seçimlerin onlardan daha mı iyi?” dedim, sandalyenin kollarını sıkıca kavrayarak.

“Çoğunluğun iyiliği için seçimler yapıyorum,” dedi Cormac ama gözleri parıladı ve taktik değişikliği yaptı. “Arras’ta herkes

için yiyecek olmasını ve dağıtılmasını sağlarız. Açlık tehlikesi yoktur. Havayı denetler, kuraklık olmasına engel olduğumuz gibi, belli bir düzene bağlı olmayan hava durumlarını da kontrol altında tutarız. Geçmişte insanlar doğanın insafına kalmıştı ama şimdi doğa bize hizmet ediyor.”

“Belki de her şeyin doğal sırasında olmasının bir amacı vardı.” dedim yumuşak bir sesle ama beni önemsemedi.

“Aileler sevdiklerinin kötü duruma düştüklerini görmüyor ve insanlar beklenmedik ölüm korkusuyla yaşamıyor,” diye devam etti. “Birçok ciddi hastalığı yenileme teknolojisiyle tedavi ettik.”

“Ya tedavi edemedikleriniz?”

“Halkımızın acı çekmesine engel oluyoruz,” dedi hızla yanıtlayarak.

“Onları öldürdüğünüzü mü söylüyorsun?” dedim suçlayarak.

“Acı çektikleri bir varoluş düzeyinden onları koparıyoruz. Yaşlılığın yüklerini azaltmış olduk.”

Büyükannemin yıllar önce elimi yakalayıp sıkıca tuttuğu yerde bir acı hissettim. Cormac’ın ondan daha genç olmadığına emindim. Lonca’nın ilgisini çeken şey dokumada gereksiz görüldüğü maddeyi kaldırıp atmaktı. “Bir yakınını kaybettiğin oldu mu?” diye sordum.

“Senin kaybettiğin şekilde değil,” dedi. “Ama beklenmedik ölümün acısını sen herkesten iyi bilirsin.”

“Beklenmedik ölüm” bunu anlatmanın politik şekli olmalıydı. “Hayır, kaldırılarak bir yakınını kaybettiğin oldu mu?” dedim açıklayarak.

“Kaldırılarak kayıp yaşamayız. Denetim bizdedir,” dedi, çene kasları gerilerek. Bu sözcüğe bayılıyordu. “Evet, annemle babamın ve eşimin kaldırılmasını sağladım.”

“Eşinin mi?” dedim nefesim kesilerek. Ünlü bekâr Cormac Patton! Onun bir kadınla yuva kurması fikri akıl almazdı.

“Çok gençken evlendim,” dedi, sıradan bir ifadeyle. “Bildigin gibi vatandaşlardan beklenen on sekiz yaşma kadar evlenmeleridir. Ben de bu kuralın dışında değildim.”

Sorun şu ki o her zaman istisna olmuştu. Yayın Birliği haberlerinde, her Lonca etkinliğinde farklı bir genç kızla görüntülerini izlemek mümkündü. Her gördüğümüzde babamın yanı şaka yanı ciddi, “şanslı herif” dediği kişiydi.

Evlenebileceği kadın tipini gözümde canlandırmaya çalıştım. Cormac’ın mükemmel karışımı, Maela’yla donuk motorvagon hostesleri arasında bir şey olmalıydı. “Ona ne oldu?” dedim.

“Yenileme teknolojisinin bazı psikolojik rahatsızlıklara çare bulmasından önceki dönemde hastalandı. Ben de acısını uzatmamayı seçtim.” Sesi ifadesizdi ama bedenindeki gerginlik hissediliyordu. Bu onun konuşmak istediği bir şey değildi ve tam da bu yüzden benim en sevdiğim konu haline gelmişti.

“Ama ölmek üzere değildi,” dedim, dudaklarımm titremesine engel olamadan.

“Hayır,” dedi, “ama Arras’ın işe yarar bir üyesi değildi ve durumu benim Lonca’ya tüm benliğimle hizmet etmeme engel oluyordu.”

Gözlerimdeki tiksınmeyi fark etmemesi için başımı çevirdim. Siyasette ilerleyebilmek ve bekâr olmanın yararlarının tadını çıkarmak için karısından kurtulmuştu. “Belki de bu yüzden birçok kadınla gündelik ilişkiler yaşamayı seviyorsun,” dedim soğuk bir sesle.

“Mesele de bu, Adeline. Arras’ta aile birimini yeniden önemli kılmamanın zamanı geldi,” dedi, tekrar politikacı tebessümünü takınarak.

“Önemli olmaktan çıktığını fark etmemiştim,” dedim, günlük gazetede ki evlilik ilanlarını anımsayarak. Şimdiye kadar ben de tanışma randevularına gidiyor ve uyumlu bir eşleşme anıyor

olacaktım. Asla sahip olmadığım hayatı düşününce tüm benliğimi bir ürperti kapladı.

Alaycı davranmam onu daha etkili bir konuşma yapmaya zorlamıştı. “Kanunlarımız aile Birliği’ni korumamıza yardımcı oluyor ama geleneksel aile yapısını tehdit eden, doğaya aykırı tehditlerle karşı karşıyayız.”

Enora gibi.

“Bu tehlikeli yatkinlıkları elimizden geldiği kadar baskı altında tutmaya çalışıyoruz ama görevden alınan kadınların bir kısmı yaş kurallarına uygun şekilde evlenmeyi reddediyorlar. Doğu Bölgesi’nde bu eğilim yayılıyor ve genç erkekler artık evlilik ilanları bile vermiyorlar,” dedi.

“Ve buna izin veriliyor mu?” dedim, şaşkınlığımı gizlemeden. “Özellikle de Lonca’nın elinde ikna edici yöntemler varken,” dedim. Küçük bozulmalardan mı söz ediyordu, yoksa daha büyük bir hoşnutsuzluklarda mı bahsetmeye çalışıyordu?

“Açık konuşmak gerekirse, Enora’nın yaptığı şeyden sonra geçerli yöntemlerimizin güvenliği konusunda endişe duymaya başladım. İşlem ona zarar vermiş olabilir. Dokumadan kaldırdığımızda, ipliğinin kalınları bir arada duramıyordu. Tüm kadın nüfusunu yeniden şekillendirmek istemediğimizi öğrenmek seni şaşırtabilir.”

“Ama yine de yapacaksınız,” dedim suçlayarak.

“Elbette Arras’ın iyiliği için yapamayacağım hiçbir şey yoktur,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Bir gün sen de bunu anlayacaksın. Kızlar evlenmekten vazgeçerse onları koruyamayız.”

“Demek bunu kadınların güvenliği için yapıyorsunuz,” dedim.

“Evet. Beklentiler net olduğunda onları karşılamak kolaydır ama kurallara karşı çıkmaya başladığımızda, düzenin bozulmasına engel olamayız.”

Aslında Cormac’ın söylediklerine inandığımı düşünüyordum ama bu katı kuralların etkilerini görmüştüm. Annem daha faz-

la çocuğa sahip olamamıştı; mahallemizde ciddi bir ayrımcılık vardı; Enora yalan bir hayat yaşamıştı. Yüzeysel mutluluğun bedeli umutsuzluk muydu? “Belki evlenmek için hazır hissetmiyorlar,” dedim. “Ben de hazır hissetmezdim.”

Cormac yanıt vermeden önce birkaç saniye beni izledi. “Bunu duyduğuma üzüldüm Adelice, çünkü Lonca bu sorunu çözmek için en iyi yolun bu genç kadınlara iyi bir örnek oluşturmak olduğuna karar verdi.”

“Nasıl bir örnek?” dedim. Sakin kalmaya çalışıyordum.

“Seçkin davranış tarzı ve Dokumacılar sağılanan ayrıcalıklar nedeniyle, Lonca Seçilmişlerin çoğıyla başarılı oldu. Kule’ye gitme konusunda çok heyecanlı davranıyorlar.”

Dışarıdaki tüm sesi bastırarak şekilde kulaklarını zonklamaya başlamıştı. Yalnızca Cormac’ın sesini, Yayın Birliği haberlerindeki ses gibi duyuyordum. “Bu durumda, genç kadınlara mükemmel aile huzurunun örneğini göstermek anlamlı olacaktır. Kule’ye gelmeyi pazarladığımız şekilde, evliliğin bir ayrıcalık olduğunu anlatacağız. Ve Kule’den birini örnek olarak kullanacağız.”

“Ama Dokumacılar...” Yüksek sesle söyleyemeyecek kadar utanmıştım. “İlişkide bulunamazlar mı demek istiyorsun?” dedi alaycı bir tebessümle.

Hafifçe başımı eğdim ve gözlerimi yerden ayırmadım.

“Sen aptal değilsin,” dedi sıkkin bir sesle. “Bu saflık standartları meselesine inanıyor olamazsın.”

“Peki, neden bize öyle söylüyorsunuz?” Yanaklarıma kan hücum ettiğini hissettim. Kendimi genellikle aptal bulmazdım ama saflık standartlarına her zaman inanmıştım.

“Aile için Adelice. Şehirlerde ortalıkta dolaşan genç kadınlar görmek istemiyoruz. Onların evde olmalarını, bebek doğurmalarını ve Arras’a hizmet etmelerini istiyoruz. Ve eminim sen de burada böyle kadınlar...”

“Ama bu yeteneğimizi yok eder.”

“Buraya geldiğinden bu yana sen de bir şeyler yaşadın ama hâlâ dokuyabiliyorsun,” dedi suçlayarak.

Yanaklarının kızarıklığı arttı. “Sınırları asla aşmadım.”

“Belki de,” dedi ama ikna olmamış gibi omuz silkti.

“Bu durumda Dokumacıların evlenmesine izin mi vereceksiniz?” dedim, hafifçe başım dönerek.

“Hayır,” dedi beni temin ederek. “Dokumacıların kendilerini işlerine adamaya devam etmesini istiyoruz. Böyle bir değişiklik, bir kadının ilk görevinin kocasına karşı olduğunu savunan felsefemize zarar verir.”

Rahat bir nefes aldım. Bir evliliğe zorlanma düşüncesi ve Jost’a böyle bir şey yaşatma fikri... Daha büyük bir işkence havalay edemezdim.

“Ama bir Yaratıcıya farklı ayrıcalıklar verilebilir,” dedi ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

“Benim... evlenmemi... mi... istiyorsun?”

“Bunu bir emir olarak kabul edebilirsin.”

“Yoksa beni yeniden şekillendireceksin,” dedim fısıldayarak. “Seçme şansım var mı?” Bu düşüncenin bende yarattığı küçük umut ışığına sığındım. Kimse Jost’a karşı çıkmazdı. Sürekli kendine çeki düzen vermekten hoşlanmayabilirdi. Ama bunun mümkün olduğuna inandığım kadar böyle bir şeyin onu doğruca Lonca’nın baskısı altına sokacağını da biliyordum. Ona ne kadar acı verirse versin, başka biriyle evlenmem daha iyi olacaktı.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi tek kaşını kaldırarak. “Seçimlerin Lonca’nın istediği kadar iyi düşünülmüş olamazlar.”

“Demek benim için seçimi siz yapacaksınız,” dedim yavaşça. Kuşkusuz siyasi bir eşleşme olacaktı.

“Seçimi yaptık bile.” Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Ben.”

Beynimin karıncalandığını hissettim ve doğrulabilmek için sandalyenin kollarını sıkıca kavradım.

Cormac'la evlenmek mi?

"Henüz on altı yaşındayım," diye fısıldadım.

"Birçok büyük şehirde alışlageldiği gibi on yedi olmanı bekleriz," dedi önemsemeyerek.

Bana söylediğini algılayabilmek için çabaladım. Ayağa kalkıp pencereden dışarı baktım. "Ama sen kaç yaşındasın?"

Cormac kaşlarını çatı. "Yenileme teknolojisiyle bu önemsiz bir konuya dönüştü," dedi dişlerini sıkarak.

"Benim için önemsiz değil."

"Efendim? Gidip, genç ve yakışıklı bir erkekle evlenebileceğini mi düşünüyorsun?" dedi, sesini yavaş yavaş yükselterek. "İstersen bu konuya açıklık getireyim: karar verildi. Lonca yakından izlendiğinin güvencesini istiyor."

"Ve bunu yapacak kişi de sensin," dedim, gözlerimi kısarak.

"Aynı ayrıcalıklara sahip olacak ve çocuk doğurabileceksin."

Son cümlesi midemdeki her şeyi dışarı çıkarma isteği yaratmıştı. "Senin çocuğun olabilir mi?"

"Elbette," dedi, ceketini düzelterek. "Gençliğimden beri kalıtsal malzemelerim güvenli bir şekilde saklanıyor."

Kule'ye getirildiğimde, beni kederlendiren olasılıklar listesinde bebek doğurmak bulunmuyordu.

"Yani, ben," –düşüncelerim hızla hareket ederken doğru sözcüğü bulup yakalamaya çalışıyordum– "döllenmiş olacağım." Bu işten kurtulamazsam tek tesellim, geleneksel üreme yöntemlerinin gerekmeceğiydi. Bir muayene masasında yatıp, birinin...

"Genetik mühendisliği ekibimizin yarattığı bir parçayla genç bir babayla aynı şekilde hayat verebileceğim." Konuşurken siyah gözleri parlıyordu.

Yavaşça kendimi geri çektim. Pis kokulu bedenini benimkinin üstünde düşünmek bile beni boğuyor, nefessiz bırakıyordu.

“Ya reddedersem?” dedim, göğsüm sıkışarak.

“Seni yeniden şekillendiririz,” dedi sert bir sesle, “ve ondan sonra benimle evlenirsin.”

Kollarımı göğsümün üstünde kavuşturup omuzlarımı kavradım ve başımı salladım. “Bundan başka istediğin her şeyi yaparım,” dedim yalvararak. Yanaklarımdan gözyaşları süzülüyordu. “Yaratıcı olacağım. İyi davranacağım.”

“Mantıklı olacağını düşünmüştüm,” diye söylendi ve bana doğru yaklaştı. “Ruhu olan bir kadın tercih ederim ama istersem seni yeniden şekillendirip gelecek hafta evlenebilirim.”

Şimdi beni sarsıyordu ama hıçkırmaktan başka bir şey yapamıyordum. “Lütfen. Lütfen. Lütfen.”

Yalvarmaktan nefessiz kalmıştım ama sert saldırısı karşısında hiçbir işe yaramıyordu.

“Seni özgür bırakıp,” dedi, kibirli bir sesle, “hizmetkârlarla düşüp kalkmana izin mi vereceğimizi düşündün? Arras senden hizmet bekliyor Adelice.”

Kollarımı ondan kurtarıp kendimi koşarak odadan dışarı attım. Cormac beni takip etmedi. Şu an fazla çaba harcamasına gerek olmadığını, sonunda beni nasılsa bulacağını biliyordu. Güvenlik izleme sisteminden kaçabileceğim merdivenlere doğru gittim ve kendime dokuduğum anm güvenli alanı içine girdim. Güvende olduğuma inandığımda, kendimi sert ve soğuk zemine bırakıp bileğimdeki kum saati dövmesine baktım. Elimden bunu almaya kararlı olduklarına göre, kim olduğumu nasıl hatırlayabiliirdim?

Zamanım tükeniyordu. Yerleşkenin dışına çıkmayı başarabilsem de Cormac yakalayınca kadar peşimi bırakmazdı. Yaklaşan ölümüne boyun eğen Loricel'i düşündüm ve nasıl bir

rahatlama hissettiğini ilk kez gerçekten anladım. Ölmüş olmayı diledim.

Kendi ağımda, kapana kısılmış gibi hareketsiz durdum. Şu an bana yardım edebilecek kadar güçlü tek bir kişi vardı ama onun bile kaçacak yeri yoktu.

Yine de ona gittim.

YİRMİ BİR

Yaratıcı atölyesinde kimse yoktu. Loricel diğerleriyle birlikte akşam yemeğinde olmalıydı. Belki Cormac'la olduğumu düşünüp beni aramazlardı. Odadaki ekranlar programların varsayılan görüntülerini yansıtıyordu. Derin bir nefes aldım ve ilk olarak nereye bakmam gerektiğini düşündüm. Tek yapmam gereken duvarlara nerede olmak istediğimi söylemekti ve izleme programı bana orayı gösterecekti. Bu duvarlar bana Arras'ın herhangi bir yerini gösterebilirdi ama ne kadar zamanım kaldığına emin olmadığım için acele etmeliydim.

“Büyük salonda yemekteyim,” dedim, kendimi aptal gibi hissederek.

Duvarlar parıldadı ve büyük yemek salonunun görüntüsü belirdi. Ben köşede ayaktaydım ve masa yanı başımda uzanmış duruyordu. Masanın en uzak ucunda Loricel oturmuştu ve kimseyle konuşmuyordu. Bu arada diğer Dokumacılar duymadığım konuşmalar yapıyorlardı. Her kadının cildi kendi doğal renginin solgun bir uyarlamasıydı. Beyaz, çikolata rengi ya da bal rengi. Bir kızın başını geri atıp çılgınca kahkaha attığını, diğerlerinin de alkışlayıp abartılı el hareketleri yaptıklarını fark ettim. Rosto, puding çeşit çeşit ekmek dolu uzun masada,

günlerini bu şekilde bitiriyorlardı. Bir kısmı kırmızı şarabını yudumluyordu. Aralarından biri parmağını şıklattı ve genç bir adam kadehine yeniden içki doldurdu. Mavi gözlerindeki belli belirsiz iğrenme dışında yüzünde bir ifade yoktu.

Ona bakmaya devam ettim. Resmi takım elbisesi içinde beni hücreye taşıyan dağınık çocukla pek benzerliği yoktu. Ama gözleri karşılaştığımız gün, ellerimi sargı beziyle sardığı gün, öpüştüğümüz gün, her zaman aynıydı. Başımı çevirmeliydim, yoksa duvarı söküp kendimi onun kollarına atacaktım.

Herkesin gözünün bende olduğunu fark ettim. Savunmasız, ortada duruyordum ama sonra büyük bir hindi ya da jambon olan ana yemeğin masaya konduğu tarafta durduğumu fark ettim. Dokumacılar tek tek, çatal ve bıçak tutan ellerini bana doğru uzatıp dumanı tüten etten alıyorlardı. *Sanki beni canlı canlı yiyorlardı.*

Gülmemek için dudağımı ısırardım ve bildiğim şeylere odaklandım. Loricel ve Jost'un nerede olduğunu öğrenmiştim. Jost'u izlemek istiyordum ama bu Amie'ye ulaşmak için gereken bilgiyi bulmamın tek fırsatıydı.

"Büroları görmek istiyorum," dedim emrederek ve görüntü yerini şık giyimli kadın ve erkeklerin, ellerinde kâğıtlarla koşuşturduğu bir ofise bıraktı. Kulenin dışında bir ofis olmalıydı. Anlaşılan sözlerim fazla belirsiz kalmıştı.

"Kule içindeki büroları göster," dedim komutumu değiştirerek. Görüntü titreyerek yok oldu.

Cebimdeki elektronik dosyayı çıkarıp gizli dosyayı ve Enora'nın yerleşkenin bir haritasını da eklediğini memnuniyetle gördüm. Aradığımı bulana kadar görüntüyü değiştirdim ve sonunda araştırma laboratuvarlarını buldum. Yakınında laboratuvarların iki misli büyüklükte bir başka oda fark ettim. Üstünde DEPO yazıyordu. Her iki bölüm de şekillendirmemin yapıldığı

kliniğin yakınındaydı. Duvarda gördüğüm laboratuvara bakarken birkaç beyaz tulum giymiş erkeğin tüplerle ve tezgâhlarla çalıştıklarını gördüm. Çalışma günleri geleneksel saatte bitmiyor olmalıydı. Gözlerimi kapattım ve "Depo," diye mırıldandım.

Bakamıyordum. Haritadaki bu geniş bölümle ilgili bir şey beni heyecanlandırıyordu. Yavaşça gözlerimi açtım. Geniş, çelik raflar simetrik sıralar halinde yükseliyordu. Her biri, binlerce küçük, metal kutuyla doluydu. Biraz daha yaklaşıp inceleyince, her birinin on dört harf ve sayıdan oluşan bir diziyle işaretlendiğini gördüm. O an soluğumun kesildiğini hissettim.

On dört.

03212144BRLMLA

Bu dizi çocukken beynime kazınmıştı.

"Kaybolursan, seni bu şekilde bulabiliriz," demişti annem.

Her birimizi bu şekilde buluyorlardı.

Doğum tarihi. Bölge. Şehir. Anne isminin baş harfleri. Çocuk isminin baş harfleri.

Gözümü dikip önümde duran kutuya baktım. Acaba kimin dizisiydi?

Açmak için elimi uzattım ama parmaklarım duvar ekranına çarptı.

"Bu bir yanılsama," dedim kendime hatırlatarak. Ekranlar öyle canlı duruyordu ki, bir an için elimi uzatıp kutuları karıştırabileceğimi düşündüm.

Haritanın üzerindeki açıklamayı bulmaya çalışırken, elektronik dosyayı neredeyse terli ellerimin arasından düşürüyordum. Neyse ki istediğim bilgiyi bulmuştum. Aradığım şey Kulenin dokumasını makineye geçirecek koordinatların listesiydi. Dokuma tezgâhının önüne oturdum, şifreleri girdim ve Kulenin dokumasının tezgâhta boydan boya ortaya çıkmasını izledim. Yanımda duran kumanda panosunda kırmızı bir ışık yanıp

sönüyor, kısmen sınır eksenı içinde olduğunu hatırlatıyordu. Bunun anlarnı, baktığım dokuma parçasının, Şu an bulunduğum yeri içeriyor olmasıydı. Maela bize daha önce bu parçayı göstermişti ama uyarı ışığı yanıp sönerken, yerleşkenin içinden yerleşkeyi yöneterek dengesini tehlikeye mi attığını düşünmeden edemiyordum. Ama daha iyi ya da daha güvenli bir fikrim yoktu. Üstelik de kullanmamam gerekiyorsa, Enora neden bu bilgiyi bana vermiş olabilirdi? Ama... dürüst olmak gerekirse, bu belki de yapılabilecek en aptalca plandı. Tezgâhın dokumasından bir parça çıkarıp onu odanın mevcut dokuması içine yerleştirmenin mümkün olup olmadığını bilmiyordum. Daha önce kimse bunu deneyecek kadar umutsuzluğa kapılmamış olmalıydı.

Tezgâhın üstünde ellerimi gezdirirken, dokuma zedelenmiş parmak uçlarımı rahatsız ediyordu. Ellerimin hareketini yavaşlatarak görüntüyü ayarladım ve Enora'nın bana elektronik dosyada bıraktığı haritanın yansımına odaklanana kadar dokumaya yaklaştırdım ve deponun ana hatlarını gördüm. Parmak ucumu dikkatle o noktada tutarak, o bölgedeki birkaç ipliği didikleyerek çıkardım. Odayı tamamen dokumadan çıkarmak için çok dikkat ediyordum, çünkü öyle bir şey anında kuşku yaratırdı. Dokumayı büyük bir özenle sol elimde tutarken, sağ elimi havaya kaldırıp odanın görüntüsü ortaya çıkana kadar dikkatimi topladım ve odanın ipliklerini ayırdım. Teorimin doğru olduğunu ve tezgâhın ipliklerini Loricel'in atölyesinin dokuması içine nakledebileceğimi umuyordum. Öyle olursa, atölyesiyle depo arasında bir boşluk yaratabilir ve güvenli giriş yapabilirdim. Deponun ipliklerini bu alana dokudum ve aralıktan dikkatli bir şekilde baktım.

Kötü bir ilk deneme değildi ama dokumayı baş aşağı yapmıştım ve depolama üniteleri havada asılı duruyordu. Bu şe-

kilde kutuları açmam olanaksızdı ve geri çekilerek Loricel'in atölyesine gidip düzeltmeyi yaptım.

Diğer odada hafif bir uğultu vardı ve adımımı atar atmaz ürperdiğimi hissettim. Yerleşkenin diğer yerlerinden en az on beş derece daha soğuktu. Ceketime sıkıca sarındım ve en yakın rafa doğru uzandım. İçinde ne bulunduğunu anlamanın tek bir yolu vardı.

Kutular sağ taraftan sürgülenmişti ve küçük manivelayı kaldırmak için iki deneme yapmam gerekti. Sonunda ön tarafı kayıp ayrıldı ve ortaya küçük, kristal bir küp çıktı. Onu dışarı çekmek için elimi uzattım. Ortasında asılı duran ışıltı ipi parlıyordu ve hassas bir düğüm şeklinde dokunmuştu. Ellerimin içinde döndürdüm ama iplik hareket etmedi. Bu kimlik dizisine sahip kişiye ait olamayacak kadar inceydi. Kaldırıldıktan sonra gördüğüm diğer iplikler, birkaç telin bir araya gelmesinden oluşmuş gibiydi. Kuşkusuz bu gördüğüm, söküp atılan ipliğin yalnızca bir bölümü olmalıydı. En altında sayılardan ve çizgilerden oluşan bir şifre dikkatimi çekti. Elektronik dosyayı yanına yaklaştırıp İzleme olarak adlandırılmış bir dosya açtım ve ekrana şifreyi gösterdim. Hemen bir simge yanıp sönmeye başladı ve yeni bir veri kümesi belirdi:

İSİM: Riccard Blane

KİŞİSEL KİMLİK NUMARASI: 06022103 DN BH BR

MESLEK: bankacı

KALDIRILMA VERİSİ: 10112158 DN

İSTEK SAHİBİ: Amolia Blane

BAĞLANTI: karısı

GÜNCEL DURUM: etkin

Etkin mi?

İplik bankacının kalıntısı olamayacak kadar inceydi. İki sene önce kaldırıldıysa, neden etkin olarak listelenmişti. Küpü yukarı kaldırıp depodaki ışıklara doğru tuttum ama başka bir bilgi görmedim. Daha sonra incelemek için veri kümesini elektronik dosyaya kaydettim ve küpü yeniden kutunun içine koydum.

Ayak parmaklarımin ucuna basarak dar koridorda yürüdüm. Hafif ayak sesimin bile yerleşkenin bu bölümünde dikkat çekebileceğinden korkuyordum. Girdiğim noktadan biraz daha uzaklaşınca endişelenmeye başladım. Loricel atölyesine dönebilir ya da başka biri depoya girebilirdi. Aralığa yakın bir noktaya dönüp, araştırmaya karar verdim. O sırada bir üstteki rafa göz attım. O sıra kare kutulardan değil, metal dikdörtgenlerden oluşuyordu. Hızla onlara doğru uzandım. Her biri bir kimlik numarasıyla tanımlanmıştı ama içlerinde küp yoktu. Onun yerine küçük gözden ince bir plastik kart çıktı. El yordamıyla elektronik dosyayı yaklaştırdım ve kartı tarayarak veri kümesinin yüklenmesini bekledim.

İSİM: Annelin Mayz

KİŞİSEL KİMLİK NUMARASI: I 1262158 KU MG MA

DEĞİŞTİRME BİLGİSİ: 12162159 KU

TAŞINMA: DN

İSTEK SAHİBİ: Memur Jem Blythe

AKRABA: yok / kalıcı kaldırılma

GÜNCEL DURUM: sağlıklı

Dosyada bir kızın resmi de bulunuyordu. KKN'na göre şimdi yalnızca iki yaşında olmalıydı. Benim aradığım da buydu: evlatlık olarak ailelere yeniden dokunan çocukların kayıtları. Amie'ye ait bilgiler de burada olmalıydı. Annelin'in kartını göze geri koydum ve bir sonraki dosyanın mandalına vurdum. Küçük kapağı kaya-

rak açıldı ve manivelayı kaldırmama fırsat kalmadan bir sonraki kart dışarı çıktı. Uzanıp kartı aldım ve inceledim. Belki değiştirmelerde kullandıkları bir kalıp vardı. Veri kümesinin ilk satırını görünce donakaldım. Amie değildi ama Sebrina Bell'di.

Bell.

İlişikteki ilgili resim dosyasını açtım. Resimdeki kız, bir bebektir. Yanaklarında gamzeler vardı ve bir tutam bukle alnına düşmüştü. Gülemeyecek kadar küçüktü ama çok sevdiği birine bakar gibi sırtıyordu. Belki de babasına. Mavi gözleri ışıltılıydı. Bu gözleri hemen tanıdım.

Bu Jost'un kızıydı. Gözünün önünde yok olan kızı. Hıçkırarak için kendimi tuttum. Kartı göğsümün üstünde tutarak, elektronik dosyada görüntüledim:

İSİM: Sebrina Bell

KİŞİSEL KİMLİK NUMARASI: 02262158 DS BR BS

DEĞİŞTİRME BİLGİSİ: 05282158 DS

TAŞINMA: DN

İSTEK SAHİBİ: Büyükelçi Cormac Patton

AKRABA: baba / terk edilmiş

Anne / kalıcı kaldırılma / ölmüş

GÜNCEL DURUM: sağlıklı

NOT: Aynı soydan gelen kaldırılmamalardan dolayı yeni kişisel kimlik numarası verilecek

Cormac'a karşı hissettiğim kızgınlığın bu bilgiye karışarak arttığını hissettim. Kartı cebime attım ve düzensiz nefes alış verişimi yavaşlatmak için eğilerek rafa yaslandım. Az sonra dosyayı kaydedecektim ama önce Amie'yi bulmalıydım.

24 Temmuz. Amie'nin sayı dizisi 0724 ile başlamalıydı. Diğer kızın bilgisi taşındığı bölgeye göre dosyalanmıştı. Kuzey

Bölgesi'ni bulana kadar tüm dosya sıralarını gözden geçirdim. Küçük bölmeleri inceleyip numaralara bakıyordum. 0618'e ulaşmıştım ki kuzey tarafından bir kapı tıkırtısı duydum. Ayak sesleri sessiz odada yankılanırken nefesimi tuttum. Ünitenin ucuna kadar sürünerek yürüdüm ve köşeden dikkatle baktım. Kimse yoktu. Yavaş yavaş kıvrılarak, Loricel'in atölyesiyle depo arasında bıraktığım aralığa doğru ilerledim.

Bir kez daha kapı tıkırtısı duydum. Davetsiz misafirin gitmiş olması için dua ederek bekledim ama başka birinin konuştuğunu ve ilk kişinin yeniden kapıya doğru yürüdüğünü duydum. İlerlemeye cesaret edemeden bir rafın yan tarafına dayandım. İki erkeğin sesi yankılanıyordu ama ne söylediklerine dikkat etmiyordum. Adımlarının gizlendiğim noktaya biraz daha yaklaştığını duydum. Bir sonraki raf setine geçip nefes almadan beklemeye devam ettim. Şu an bana ne kadar uzaklıkta olduklarını ölçmeye çalışıyordum. Sonra bir sonraki bölmeye ve bir sonrakine geçtim.

İçlerinden biri bağırdığında aralığa ulaşmıştım. Cebimdeki kartı sıkıca tuttum. Bulunduğu gözün kapağını kapatmayı unutmuşum. Deponun ışıkları aydınlanırken kendimi aralıktan attım. Beni arıyor olmalıydılar. Loricel'in atölyesinin içine dokuduğum noktada, deponun ipliklerini çekip göğsümde kavradım. İplikleri yerlerine geri koyar koymaz, yerleşkenin dokuması içinde depoyu tamamlayınca, dokuma tezgâhı çalışmaya başladı ve parçayı bıraktı. İskemleye yığıldım gelecek muhafızlar için kulak kabarttım. Bunu yapabileceğimi Loricel'den başkası bilmiyordu ama birinin şüphelenmesi ne kadar zaman alabilirdi? Beni aramıyor olsalar da, sorumluyu bulmak için ilk bakacakları yer burası olacaktı.

Ama kimse gelmeyince rahatladım. Ancak o anda, onun kenede uzanmış, kedisini okşadığını fark ettim. "Loricel," dedim soluk soluğa. Sesimde şaşkınlık ve özür bir aradaydı.

"Git buradan."

Bana bakmıyordu.

“Loricel, ben...”

“Beni yalnız bırak Adelice. Düşünmeye ihtiyacım var.”

Ne demek istediğini sormaya hazırlanırken, ben konuşmadan soruyu yanıtladı. “Bunu nasıl örtbas edeceğimi çözmem gerek.”

“Özür dilerim,” dedim gözlerimi yerden kaldırıp ona bakarak.

Bakışlarını kediden ayırmadan onu okşamaya devam ediyordu. Az sonra konuştu. “Aradığın şeyi buldun mu?”

Cebimdeki ufacık plastik kartın ağırlığını kurşun gibi hissediyordum ama olumsuz anlamda başımı salladım.

“Dikkati onun üstüne çekerek, kardeşini tehlikeye atıyorsun,” diye uyardı ve ilk kez bana baktı.

“Onun nerede olduğunu öğrenmem gerek,” dedim.

“Cormac kardeşinin hayatta ve sağlıklı olduğunu sana gösterdi,” dedi Loricel. “En iyisi bunu bu şekilde bırakman, ama...”

“Onu izlemiyorum.” Henüz izlemiyordum.

“Bir tehdit gibi algılarsa, Cormac onun kaldırılmasını sağlar.” Loricel kucağındaki kediye yere bırakıp ayağa kalktı.

Aktarıcıda bıraktığım koordinatları okuduğunu fark ettim. “Zekice bir plan,” dedi, “ama deponun dokumasını çekip tezgâhıma getirecek koordinatları nereden bulduğunu merak ediyorum.”

Dudağımı ısırarak kollarımı belime sardım ve cebimdeki elektronik dosyayı fark etmemesini diledim.

“Seni ele vermeyeceğim, Adelice,” dedi yapay duvara dönerek. “Bunun senin seçimin olduğunu söylerken, inanarak konuşuyordum. Ama tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Yine de daha dikkatli ol.”

Başka bir şey söylemedi ve ben de kollarım hâlâ belime dolanmış durumda dışarı çıktım. Yanımda sırlarımı saklıyordum. Biri Jost’un kızıyla ilgili gerçekti, diğeri ise atölye ekranının dokumasından küçük bir parçaydı.

YİRMİ İKİ

Kapının birkaç metre ilerisinde sigara içmekte olan muhafızın yanından sessizce geçtim ama odama dönmedim. Beni göremeyeceği bir yere geldiğimde kollarımı aşağı indirip sırtımı doğrulttum ve kararlı adımlarla yürümeye başladım. Üzerimde gözetim vardı ve kuşku uyandırmak istemiyordum. Titreyen parmaklarla, Loricel'in duvar ekranından aldığım parçayı cebimden çıkardım ve avucum içine sakladım. Yaklaşık on santimetre genişliğinde, tüy gibi hafif bir parçaydı ama atölye duvarlarına önceden yüklenmiş manzaranın küçük bir yansımasıydı.

Yalnızca tek bir sözcük söyledim: "Jost."

Elimde beliren titrek görüntüye göz attım. Oda boyunca uzanan çelik masaları ve tepsilerinde yıkanacak bulaşıkları taşıyan kısa elbiseli kızları gördüm. Jost bir köşede durmuş birkaç erkeğe yapacaklarını söylüyordu. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz Jost gözlerini kapattı ve burnunu çimdikledi. Duvara yaslanırken yorgun görünüyordu ve ben de gerilimini çoğaltmak üzereydim. Ama ona şu an söylemesem, bir daha asla bu gücü bulamayabilirdim. Serbest olan elimle elektronik dosyayı çıkardım ve haritaya baktım. Şu an mutfağın tam üstündeydim. Bir an için geri dönmeyi düşündüm. Zaten aramızdaki her şeyi

mahvetmişim ve Sebrina'yı öğrendiğinde de hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ama Amie'yi düşündüm ve aynı şey olmasa da bunu Jost'tan gizleyemeyeceğime karar verdim. Sağa dönerek en yakın merdivene doğru yürüdüm. Mutfak kapısının önüne geldiğimde, ne söyleyeceğimi düşünecek bile zamanım yoktu.

En yakınımda duran hizmetçi başını hızla çevirip bana baktı ve ağzı açık kaldı. Diğerleri de bulaşıklarını bıraktılar ama aralarından bir tanesi sabunlu ellerini önlüğüne silip bana yaklaştı.

"Bayan?" şüpheyle bana bakarak. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Baş uşakla konuşmam gerek," dedim ve elimden geldiği kadar gösterişli bir şekilde çenemi kaldırdım.

Dudak büktü ve gözlerini kısarak anlamlı bir şekilde bana baktı. "Jost mu?"

"İsmi her neyse," dedim elimle konuşmanın bittiğini belirterek. Kendimi çok kötü hissediyordum ama Dokumacı gibi davranarak daha az şüphe çekeceğimi biliyordum.

Hizmetçi başıyla selam verdi ve gıda sağlayıcılarına doğru yürümeye başladı ama kıkırdayan bir kıza gözlerini devirerek baktığını fark ettim. Bana bakan bir diğerinin yüzündeki gülümseme yok oldu. Benden nefret ediyor olmalıydılar.

Arka taraftaki bir kapı aralığından bakan Jost'un gözleri açıldı ama ifadesi değişmedi. Benim konuştuğum kıza bir şeyler söyledi ve sonra bana doğru yürüdü.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sesinde arkadaşlıktan eser yoktu.

"Evet, yardımına ihtiyacım var," dedim, beni izlemesi gerektiğini işaret ederek.

"Adamlarımdan birini yanınıza verebilirim," dedi soğuk bakışlarla. "Benim başka sorumluluklarım var. Sizin eğlenmeniz için burada bulunmuyorum."

"Özellikle seni bulmam söylendi," dedim yineleyerek.

Çevremizdeki kızlardan birkaçı kulak misafiri olmak için işlerini yavaşlatmışlardı.

“İlerde yardım istemek için aktarıcıyı kullanabilirsiniz,” dedi Jost yanımdan ayrılmaya hazırlanarak.

“İlerde yardıma ihtiyaç duyacağımı sanmıyorum.”

Bu, onu durdurdu. Diğerleri için öfkeli sözlerimin önemsiz bir şımarıklık olarak algılandığına emindim ama Jost istemese de onları dikkate alması gerektiğini bilecek kadar beni iyi tanıyordu.

“Önden buyurun,” dedi iç çekerek.

Merdivende onu durdurdum. “Konuşmamız gerek.”

“Dinliyorum,” dedi, kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Özel bir yerde,” dedim fısıldayarak.

Jost kollarını indirdi ve derin bir nefes aldı. Boynunda bir kasın hareket ettiğini gördüm ama başını salladı ve beni bodruma indirdi. İkinci bir kapıdan başımızı eğip geçerken soğuk döşeme taşlarını anımsadım.

“Uzun zaman oldu,” diye mınıldandım, elimi hücrelerin bulunduğu alanın nemli duvarına sürterek.

Jost beni bir hücreye soktu ve cebinden bir el feneri çıkardı. Fener içeriyi güçlü bir parlıtyla aydınlattı. Duvara yaslanıp bir kaşını yukarı kaldırdı.

“Seni kırdığımı biliyorum...”

“Hayır,” dedi. “Söyleme şeklinden anlıyorum. Bilmiyorsun, Adeline.”

“Seni korumaya çalışıyordum.” Ona biraz daha yaklaştım.

“Beni korumana ihtiyacım yok.”

“Bir kızın böyle bir şey yapabileceğine güvenmiyorsun.” Sırtımı dönmeye çalıştım ama bileğimden yakaladı.

“Beni korumana ihtiyacım yok,” dedi, yumuşak bir sesle yineleyerek. “Bana güvenmene ihtiyacım var.”

“Elbette sana güveniyorum,” diye atıldım.

“Öyleyse yanında olmama izin ver,” dedi beni kendine çekerek.

“Burada sen ve benim dışımda birçok şey oluyor,” dedim onun kokusunu içime çekerek. Tütün ve ter karışımı, hanımeli gibi tatlı kokuyordu. Etrafımızdaki iplikleri çekip, sonsuza kadar içinde kalacağımız bir ağ örmek istiyordum. Mutlu olmasak da, güvenli ve memnun olurduk. Bizim için artık mutluluğun mümkün olduğundan pek emin değildim.

“Belki,” dedi, saçlarımın üstünden fısıldayarak. “Ama bu onların sorunu. Biz kendimizi düşünmeliyiz.”

“Burada kendimiz diye bir şey olamaz,” dedim. Tüm bedenimi kollarının koruması altında hissediyordum. Başımı göğsüne bastırıp kalp atışlarını dinledim.

“İşte elimizdeki tek şey bu,” dedi yüzümü çevirip gözlerime bakarak. Aramızdaki elektrik geri dönmüştü ve beni etkisi altına almak üzereydi.

Jost beni öpmek için eğildi ama geri çekildim.

“Yakında bunu bile yapamayacağız,” dedim yumuşak bir sesle.

Kollarını benden ayırdı ve başımı göğsüne gömme isteğime engel olarak doğruldu.

“Neden geldin?” dedi sesindeki öfkeyi bastırmaya çalışarak.

Ona Enora hakkında öğrendiklerimi ve beni yeniden şekillendirme planlarını anlattım. Yeryüzü ve Arras’la arasındaki katman hakkında Loricel’den öğrendiklerimi söyledim. Ben konuşurken yüzündeki soğuk ifade yavaş yavaş kaybolmaya başladı ve sıra Cormac’ın bana yaptığı son ziyarete geldiğinde yeniden ellerimi tuttu.

“Özür dilerim,” dedi, sözümü keserek. “Sana haksızlık ettim.”

Başımı salladım. “Bunu hak ettim.”

“En iyi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın ve ben...”

“Jost,” dedim, sesindeki artan suçluluğu hissedip araya girerek. “Bunlar geçmişte kaldı.”

Ne kadar şaşkın ama umutlu hissettiğim konusunda söyleyebileceğim yalnızca bunlar değildi. Ona sormak istediğim sorular ya da söylemek istediğim tek şey bu değildi ama şimdilik yeterliydi.

Gülümsedi ve kollarıyla beni sardı.

“Haklısın.”

Bu kez beni öpmesine izin verdim. Önce yavaş başladı ama ben yaklaşıp omuzlarını kavradım. Belimi tuttu, sonra sıcak ve güçlü elleri yavaşça sırtıma doğru hareket etmeye başladı. Ellerinin dokunduğu her yerde bedenim daha fazlası için yalvarıyordu. Dudakları yumuşaktı ama fazlasını istiyordum. Kollarımı sıkıca boynuna dolayarak onu biraz daha kendime çektim. Bana coşkuyla karşılık verdi ve bedenimin sarsıldığını hissettim. Sonunda geri çekildiğinde alnımız hâlâ birbirine dokunuyordu ve hızla nefes alıp veriyorduk. Yüzümde sıcak nefesini hissediyordum ve ona ne söylemek için geldiğimi anımsamaya çabalıyordum.

“Buradan gitmemiz gerek.” Yeniden beni öpmesi arzusuna teslim olmadan bunu söylemeyi başardım.

“Nereye gidebiliriz?” dedi doğrularak. Elleri hâlâ sırtımdaydı.

“Bu konuda hâlâ bir çözüm bulmaya çalışıyorum.”

“Ama yalnızca birkaç günün kaldı,” dedi Jost başımdan öperecek.

“Yeni bir zaman dokuyabilirim,” dedim hâlâ ona kenetlenmiş durumda konuşarak.

“Ve asla içinden çıkmaz mıyız?”

“Öyle bir şey.”

“Sana bunun neden olamayacağını anlatmama gerek var mı?”

Kendimi kollarından kurtarıp iç geçirdim. “Biliyorum. Ayrıca Amie’yi bulmadan buradan gidemem,” dedim.

“Amie güvende,” dedi elimi tutarak.

Onunla kaçmanın ve Lonca hakkında bildiğim her şeyi unutmanın özlemini çektiğim kadar, ona inanmak istiyordum. Ama Amie’yi Cypress’da bırakamazdım ve Jost’un da benden başka kaybedecek bir şeyi olmadığı için bunu önerdiğini biliyordum. Ama bu düşüncesi yakında değişecekti. “Sevdiğin birini bırakıp gider miydin?” dedim, diğer elimle cebimdeki elektronik dosyaya dokunarak. “Ben gidersem, Lonca onu...”

Düşünmesi bile korkunçtu.

“Neden? Önemsiz bir intikam duygusuyla mı? Ona zarar vermeleri için bir neden yok.”

“Cormac bir kez öyle söylemişti,” dedim. “Amie’nin işe yarayacağını düşünüyor. Benim yeteneklerimin onda da bulunduğunu ümit ediyorlar.”

“Ama dokumanın kalıtsal olduğu asla ispatlanmadı.”

“Biliyorum ama bu onu almalarına engel olmayacak. Onu, hemen şu anda bulmam gerektiğini söylemiyorum ama ne yapacağıma karar verene kadar onu izlemeliyim.” Farkına varmadan Jost’un gömleğini tutmuş ona asılıyordum. Yavaşça elimi gevşetti ve elinin içine aldı.

“Gidebileceğimiz hiçbir yer yok,” dedi bana hatırlatarak. Kimlik bilgilerimizle bizi bulabilirler. Farklı bir zaman dokuyacak olsan bile onu bulup girmeleri ne kadar sürer dersin?”

“Bilmiyorum,” dedim. Loricel bunun kaçınılmaz olduğunu söylemişti ama düşünebildiğim tek plan buydu.

“Daha çok zamana ihtiyacımız var,” diye söylendi.

“Neyse ki bir Yaratıcıyla birliktesin,” dedim hafif bir tebessümle.

“Amie’yi nasıl bulmayı düşünüyorsun? Onu bulmak için dokumayı tamamen yıllar sürebilir.”

“Kimlik numarasını biliyorum ama coğrafi konum belirleyicileri farklı olacak. Değiştirme işleminden sonra bu bilgiyi de değiştiriyorlar,” dedim açıklayarak.

“Ama bu bilgiye sahip olsan bile, kişisel kimlik numarasıyla işlem yapma iznin yok, öyle değil mi?”

“Hayır yok ama Loricel’in var,” dedim.

“Ve bunu yapmana izin vereceğini mi düşünüyorsun?” Sesi tedirgindi.

“Bunu sormayacağım. Bu bilgiye nasıl ulaştığımı sanıyorsun?”

“Bundan daha iyi bir plana ihtiyacımız var,” dedi mırıldanarak. Ellerimi bıraktı ve karmakarışık saçlarını düzeltti.

“Sana her şeyi söylemedim,” dedim itiraf ederek. Ama pat diye söylemek istesem de hemen söyleyemiyordum. Onun geçmişini önemsemeyebilirdim çünkü zaman bizi ondan ayırmıştı ama şimdi bu uzaklık yok olacaktı.

Gözlerini kısıtı ve derin bir nefes aldı. “Söyle öyleyse.”

“Amie’yi nasıl bulacağımı biliyorum.” Cebimdeki elektronik dosyayı kavradım ve dışarı çıkardım.

“Sana bunu Enora vermemiş miydi?”

“Evet, ayrıca işime yarayacak bilgiler de bırakmış.” Havayla ilgili dosyaları ve haritayı gösterdim.

Haritaya bakıp inceledi. “Bu, yerleşke mi?”

Başımı eğerek onayladım. “Koordinatlarıyla birlikte. Depoya gizlice girdim bile.”

Jost hızla başını kaldırdı. “Ne yaptın?”

“Depoya girdim,” dedim, çok önemli değilmiş gibi davranmaya çalışarak, çünkü bana, *Aklını mı kaçırdın?* der gibi bakıyordu. “Onu bulabilirim.”

“Odada ne var?” diye sordu, gözlerini benden ayırmadan.

“Veri kümeleri. Kaldırma ve değiştirme bilgileri.” Küplerin içindeki ince ipliklerden ve nasıl ürperdiğimden söz etmedim.

“Onları gördün mü?” dedi ısrar ederek.

Başım la onayladım. Kart hâlâ cebimdeydi ama kendimi toplayıp ona veremiyordum.

“Ne tür bilgiler vardı?”

“Kimlik numarası, kaldırılma tarihi gibi temel bilgiler vardı.” Ricard Blane’e ait bilgileri göstermek için ilk dosyayı açtım. “Burada veri kümelerini okuyan bir izleme programı var.”

“Enora’nım bu programı nasıl elde ettiğini düşünüyorsun?” dedi, küçük hücrenin içinde hızlı adımlarla yürüyerek.

Omuz silktim. “Yardım almış olmalı.”

“Merak ettiğim...” diye söze başladı.

“Sana söylemem gereken başka bir şey var,” dedim sözünü keserek.

Sustu ve bekledi.

Konuşmaya başlamadan önce bir an durdum ve ona baktım. Bu bilgiyi verdikten sonra nasıl bir Jost’la karşı karşıya kalacağım dan emin değildim. “İşte,” dedim sonunda kartı ona uzatarak.

Kartı aldı ve kaşlarını çatarak bana baktı. “Nedir bu?”

“İncele.” Elektronik dosyayı ona verdim.

Veri kümesi yüklenirken nefesimi tuttum. Az sonra yüzünde bir rahatlık ifadesi belirdi ve ağzı açıldı ama hiçbir şey söylemedi. Kendini yere bıraktı ve elektronik dosyaya bakmaya devam etti.

“Yaşıyor,” dedim, yumuşak bir sesle, çünkü gerekli sözcükleri bulamıyordu.

Jost genellikle bir erkek çocuğuna benzerdi. Tıraş olmadığı ve iyi giyinmediği zaman bile yüz hatları yumuşaktı. Ama şu anda gözlerini kısarak ekranı incelerken, el fenerinin güçlü ışığı altında yüzünde çizgiler belirmişti. Az sonra, yüzünde bir gülümseme

belirdiğinde, bu sevdiğim çocuksu tebessüm değildi, çok daha derinden gelen bir şeydi. Yetişkin bir erkeğe benziyordu.

“Onu buldun,” dedi fısıldayarak ve yüzünü kaldırıp baktığında o gülümseme bana da bulaştı.

“O iyi.” Şimdilik bunu söyleyebildim.

“Yaşıyor,” dedi derin bir nefes alarak. Sözcükleri yinelemek gerçekliğini arttıracak gibi hissediyor olmalıydı. “Kızım yaşıyor.”

“Amie de orada,” dedim.

“Yine oraya girebilir miyiz?” dedi, gözlerini elindeki görüntüden ayıramadan.

“Sanırım,” dedim. “Ama yardımına ihtiyacım olacak.”

“Ne istersen yaparım,” dedi, söz vererek.

“Jost,” dedim yanında diz çökerek, “ona ulaşabileceğimizden emin değilim.”

Yüzümü ellerinin içine aldı ve beni öptü. Dudakları yeni bir enerjiyle doluydu. Yaşama gücünü bana nakletmiş gibiydi, çünkü dokunduğu yerden bedenime ateş yayılıyordu. Bu kaybın onda yarattığı hasarı şu ana kadar fark etmemiştim.

“Bir yolunu bulacağız,” dedi. “İkisini de bulacağız.”

Başımı salladım ve elektronik dosyayı yavaşça elinden aldım. Elinde cihaz olmayınca hemen harekete geçti ve planımı onunla paylaşmamı istedi. Yukarıdaki atölyelere yeniden girmek için onun yardımına ihtiyacım olduğunu açıkladım. Oradan Depoya geçebilir ve daha fazla bilgi toplayabilirdim.

“Ya sonra?” dedi.

“Ondan sonra ne yapacağımıza karar veririz,” dedim. Berbat bir plandı ama elimizde olan tek şey buydu.

Yerleşke boyunca yürürken Jost bana eşlik ediyor gibi davrandı. Baş uşak için bir Dokumacıya eşlik etmek çok doğaldı ama sinsice dolaşan Cormac’ın varlığı alnımın ve avuç içlerimin

terlemesine neden oluyordu. Sıkıntılı görünmek için elimden geleni yapıyordum ama kalbim hızla çarpıyor ve yanaklarım ateş gibi yanıyordu.

Yukarıdaki atölyelere giden kapının güvenliğine ulaştığımızda, muhafız bize baktı. "Onun geçiş izni var mı?" dedi.

"Cormac yanımda her zaman birinin olmasını emretti," dedim sesimin titremesine engel olmaya çalışarak.

"Onun için izin..."

"Arkadaşım," dedi Jost yanımdan uzaklaşarak. "Gidip yatmak istiyorum. Majestelerini bir an önce yukarı çıkarsak iyi olur."

Muhafız sırttı. O da gece mesaisine alışkın olmalıydı.

"Onun geçiş izni var. Yakınında dursan iyi olur," dedi emrederek.

Jost başıyla onayladı ve bakışıyla gösterdiği yakınlık için muhafıza teşekkür etti.

Kapıdan geçer geçmez Jost'a dirsek attım. "İstedğin zaman yatabilirsin."

"Burada rahat hareket edebilmenin en emin yolu," dedi göz kırparak, "bir Dokumacının yanında sıkılmış gibi davranmak."

Üzölmüş gibi bir ifade takındım. Elimi biraz daha sıkıca tuttu.

"Bugüne kadar karşılaştığım en az sıkıcı Dokumacı sensin," dedi sahte bir ciddiyetle.

"Dikkat et, Josten Bell," dedim onu uyararak.

Spiral merdivende beni izliyordu ama omzunun üstünden bakmaya devam ediyordu. "Acele etmezsen hiçbir yere ulaşamayacağız," dedim fısıldayarak.

"Özür dilerim Majesteleri," dedi sırtarak.

Yukarı vardığımızda kendimi atölyeye attım. Loricel'in orada olabileceğinden kuşku duyuyordum ama içerde kimse yoktu. Jost'un yanıma gelmesini bekledikten sonra dokuma tezgâhına yaklaştım ve elektronik dosyayı çıkardım.

“Ne yapıyorsun?” dedi omzumun üzerinden izleyerek.

“Yeni bir numara öğrendim,” dedim.

Yerleşke parçası dokuma tezgâhının üzerinde zarafetle kayıp gidiyordu ve tepkisini görmek için Jost’a döndüm. “Çok güzel değil mi?”

“Ne?” dedi, kaşlarım çatarak.

“Yer kabuğu ile arasındaki katman,” dedim, parmağımı dokuma boyunca hareket ettirerek.

“Ben bir şey göremiyorum,” dedi utanarak.

“Özür dilerim, ben öyle demek...”

“Endişelenme,” dedi beni susturarak. “Bu senin ustalık alanın.”

Dikkatimi tezgâhın üstündeki bölüme yoğunlaştırdım ve yine deponun birkaç ipliğini dikkatle çektim. Jost arkamda sessizce duruyordu ama odalar arasındaki aralığı yaratmaya başladığımda bana biraz daha yaklaştı.

Jost buradayken odanın dokuması ortaya çıktığında daha iyi odaklanmalıydım ama karşımda belirdiğinde, elimdeki iplikleri ona geçirdim ve aralığı yarattım. Sessiz ve karanlık depo önümüzde duruyordu.

“Nasıl...” dedi Jost arkamdan seslenerek.

“İyi numaraydı, öyle değil mi?” Şaşkınlığı beni eğlendiriyordu. “Tezgâhtan bir dokuma parçası aldım ve onu odanın dokuması içine yerleştirdim. Bir geçiş yaratmak için onu naklettim. Fırlatma işlemi sırasında Dokumacı, bir insanın dokumasını bir noktadan başka bir noktaya nasıl aktarırsa, işte onun gibi bir şey. Ama ben bu işlemi bir odayla yapıyorum.”

“Tamam, sanırım anladım,” dedi. “İçeri girip bakacak mıyız?”

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım. “Burada kalıp nöbet tutmanı istiyorum. Biri gelirse, beni uyar.”

Ve yakalanırsam, kaç diye ekledim aklımdan. Öyle bir şey olursa umarım bunu yapmayı düşünürdü.

"Birlikte kalmamız gerek," dedi kararlı bir sesle.

"Deponun nasıl düzenlendiğini biliyorum," dedim. "Çok kısa sürecek. Ayrıca senden daha sessiz davranabiliyorum."

"Bunlarla sessiz davranamazsın," dedi ayaklarımı işaret ederek.

Yüzümü buruşturdum ve topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Ses çıkarmadığımı kanıtlamak için çoraplı ayaklarımla birkaç adım attım. Omuzlarını dikleştirip gönülsüz bir şekilde başıyla onayladı. Ayakkabılarımı ona vererek yanağına hafif bir öpücük kondurdum ve aralıktan süzülüp geçtim.

Lambaların uğultusu yokken oda sessizdi. Elektronik dosyamı ışık vermesi için önümde tuttum. Tam zamanında davranmıştım, çünkü ilk üniteye çarpmak üzereydim. Yanından yavaşça geçerken kaygan çoraplarım için sevindim. Sebrina'nın dosyasını bulduğum rafların önüne doğru ilerledim ve Amie'nin bilgilerini aramaya başladım. Bireysel üniteler coğrafi bölgeler içinde tarihe göre sıralanmıştı. Cypress dosyalarını bulmam gerekiyordu.

Bu koridorda hızlı bir tarama yaptım ve diğer üniteye geçtim. Numaralardaki Doğu Bölgesinin D'sini bulana kadar aramaya devam ettim. Sonra da Cypress için arama yapmaya başladım. Ve sonunda parmağım onun tarihi olan bir numarayı buldu. Verinin kalanı annemin isminin ilk harflerini içeriyordu. Kartı çekip çıkardım ve şifreyi taradım. Yükleme işlemi tamamlanana kadar nefesimi tuttum. Ve işte oradaydı: Amie Lewys.

Yalanlarla dolu olduğunu bilsem de, yeniden dokunmasıyla ilgili nedene bakmaya dayanamayacaktım. Veri kümesini elektronik dosyama kaydettim ve kartı dikkatle yerine koydum. Dosyaları almamın Kule'yi yavaşlatmasının mümkün olup olmadığını, Sebrina ve Amie'yi izlemelerine neden olup olmayaacağını düşündüm. Sebrina'nın kartını cebimden çıkardım ve bulduğum yere geri koydum. İlk buluşum tamamen rastlantı

olduğundan, numarayı anımsamak için iki kere karta bakmak zorunda kaldım. Kartı küçük göze yerleştirirken yaklaşan ayak seslerini duydum. Düzenli ayak sesleri Jost'unkine benziyordu. Onu endişelendirecek kadar uzun süredir buradaydım ama ortada durup beklemem anlamsızdı. Ünitenin yan tarafına geçerek ona yaslandım ve köşeden başımı uzatıp dikkatle baktım.

Kimse yoktu.

Derin bir nefes aldım ve diğer rafların bulunduğu bölüme geçtim. Adımlar uzaklaşmıştı ve bir sonraki koridoru kontrol edip aralığa doğru yürümeye başladım. Ulaşmama birkaç raf kalmıştı ki parıldadığını ve zayıfladığını gördüm. Diğer taraftaki Jost'u belli belirsiz görebiliyordum. Aralığı açık tutmaya çalışan elleri diğer taraftan uzanıyordu. Tedbirli adımlarımı bırakıp aralığa doğru koşmaya başladım. Hızla kapanıyordu ama başa-rabileceğimi sanıyordum. Tam varmak üzereyken bir el bileğimi yakaladı. Beni esir alana kişiyle savaşırken çığlık atınca eliyle ağzımı kapattı. Sonra beni karanlık, sessiz odaya doğru çekti.

YİRMİ ÜÇ

Karanlık depoda beni tutan adamı sertçe tekmeledim ve o inleyerek yuvarlanırken kollarından kurtuldum. Bir saniye kaybetmeden, kendimi aralığın kapandığı yere doğru attım ve atölyenin bir kalıntısını bulma ümidiyle deli gibi havaya asıldım. Bu arada beni yakalayan kişinin bulunduğum yere doğru koştuğunu duydum.

Arayışına son verip yakındaki bir rafın yanına sığındım. Karanlıkta görmek zordu, o yüzden rafa yaslanıp bekledim. Adamın ayak sesleri normal yürüyüş adımlarına dönüştü. Şimdi beni arıyordu. Tek ümidim deponun kapısıydı. Kendimi bu zamanın dışına dokuyabilir ve depoyu dondurabilirdim ama bu Jost'u korumazdı. Ona geri dönmeliydim.

Sıraların arasında kıvrılarak yürürken raflara yakın durmaya çalışıyor, uzaklaşırsam kendimi ortaya çıkarmaktan korkuyordum. En son sıraya vardığımda kapıyı görebildim. Haritayı iyice incelemiş olsaydım, kapının arkasında ne olduğunu bilecektim. Bu oda bir şekilde araştırma laboratuvarlarına bağlıyordu ve kapıdan çıktığım anda bilim adamlarının bulunduğu bir odaya girmem işten bile değildi. Tek ümidim, akşam olduğu için evlerine dönmüş olmalarıydı ama buna güvenemezdim. Kapıya

varmak için, doğruca orta koridora geçmem saldırgan karşısında savunmasız kalmama ve yakında bulunan yetkilileri uyarmasına neden olacaktı. Çaresiz bir durumdaydım ve beklemek beni çılgına çeviriyordu. Derin bir nefes alarak kapıya doğru fırladım.

Yeteri kadar hızlı değildim. Adam yanımdaki rafların bulunduğu ünitenin arkasından ortaya çıktı ve belimden yakaladı. Eliyle ağzımı kapatarak kulağıma fısıldadı: "Savaşmaktan vazgeç Adeline."

Kendimi kollarına bırakınca beni kavrayan ellerini gevşetti. Döndüm ve göğsüne vurdum. Sendeledi ve yüzünde rahatsız bir ifade belirdi.

"Hatırlat da gelecek sefer seni kurtarmayayım," dedi Erik doğrularak.

"Burada ne yapıyorsun?" dedim alçak sesle.

"Seni kurtarıyorum," dedi göğsünü ovuşturarak.

"Onu kim kapattı?"

"Neyi?" dedi kafası karışarak.

"Atölyeye açılan aralığı," dedim fısıldayarak.

"Buraya bu şekilde mi girdin?" dedi, benim gibi alçak sesle konuşmaya çalışarak.

Onaylayarak başımı salladım ve aralığı açtığım noktaya doğru hareket etmeye başladım. Erik arkamdan geliyordu ama boşluktan eser kalmamıştı. Jost'u kurtarmak için ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama burada kaybettiğim her saniye onu daha büyük bir tehlikenin içine atıyordu.

"Demek büyük planın bu," dedi.

"Buydu," dedim iç geçirerek. "Ama sanırım B planına geçmenin zamanı geldi."

"O nedir?"

"Henüz bir B planı yok," dedim, itiraf ederek.

"Peki, A planı tam olarak neydi?" diye sordu.

“Bilgi toplamak,” dedim yanıtlayarak.

“Bu kadar mı?”

“Evet.”

Yüzünü buruşturdu. “Plan yapma konusunda yardıma ihtiyacın var.”

“Ama geri dönmeliyiz. Jost’u diğer tarafta bıraktım.”

Onun adını söylediğimde Erik kaskatı kesildi ve ikisi arasındaki mesafeyi anımsadım. “Senin burada bulunduğunu anlamaları uzun sürmeyecek,” dedi, beni deponun kapısına doğru çekerek. “Ve benden saklanarak çok zaman kaybettin.”

“Benimle ilgilenmeliydin,” dedim ciddi bir sesle.

“Dikkat çekmemeye çalışıyorum.” Erik öfkeden parıltıyan gözlerle bana baktı ama hızlı adımları koşuya dönüştü. “Haydi.”

“Loricel’in atölyesine gitmek zorundayız,” dedim koşarken.

“Biliyorum.” Beni iteleyeni eli kolumun üstündeydi.

Kapıda beni durdurdu ve alnına düşen bir tutam saç geri itti. Ayaklarına bakarak kaşlarını çatı. “Tamam,” dedi, “şöyle bir oyun oynayacağız. Seni burada buldum ve Cormac’a götürüyorum.”

“Yani, bir mahkum muyum?” dedim.

“Evet, korkmuş görünmeye çalış.”

“Bu pek de zor olmaz,” diye mırıldandım.

Erik kapıyı açtı ve sertçe kolumu kavrayarak beni itmeye başladı. Kendimi aydınlatılmış bir alanda buldum. Diğer uçta duran iki muhafız bize doğru yürümeye başladı

“Onu yakaladım,” dedi Erik onlara seslenerek. “Şimdi onu Cormac’a götürüyorum.”

İki adamdan daha yaşlı olanı diğerine baktı. İkisi de Erik’ten en az on yaş büyük olmalıydı.

“On sekizinci seviyede geçiş iznim var,” dedi, arka cebinden bir kart çıkararak.

“Evet efendim,” diye bağırdı, ikisi bir ağzıdan. Gözlerimi

yere dikmiş Erik'in gösterdiği yolda yürürken omuzlarım çökmüştü. Köşeyi döner dönmez beni kavrayan eli gevşedi ama tam olarak bırakmadı.

"Beni nasıl buldun?" dedim fısıldayarak.

"Cormac aklını kaybetmek üzere," dedi hafif bir sesle. "Üçüncü seviyede alarmdayız."

"Ama burada olduğumu nasıl anladın?"

"Geziye çıktığın zaman sana eşlik ettiğimde, Cormac sana bir izleme cihazı yerleştirilmesini sağladı."

"Hayır." Bir aktarıcı yerleştirmek istediğini ama yapamadığını Enora'nın bana anlattığını anımsadım.

"Evet," dedi Erik ısrar ederek. "Yemeğinin içine koydular. İnce bağırsağına takılmak üzere programlandı."

Elim mideme doğru gitti ve Erik'e bakakaldım.

"Demek haftalardır her hareketimi izliyordu," dedim.

"Hayır," dedi Erik, sesini biraz daha alçaltarak. "Ben izliyordum. Onların dosyasını bozdum. İzleme bağlantısı artık yalnızca bende var."

"Öyleyse sen..."

"Evet, seni izliyordum."

"Ama beni..."

"Ele vermedim mi?" dedi cümleyi benim yerime tamamlayarak. "Çünkü ortak... dostlarımız var."

Son sözleri öyle zorlanarak söyledi ki ona inanmam zorlaştı ama gerçek şu ki şimdi buradaydı. Zihnimde taşlar yerine oturmaya başladı. Bugün daha erken saatlerde ortaya çıkması gereken bir şeydi ama doğru olamazdı. Bazı ipuçları bulmak için yüzüne ve mavi gözlerine baktım.

"Kim?" dedim, sabırsız bir ifadeyle. Belirsiz, lastikli sözler beni şüphelendiriyordu ama kuşkularımı açıkça söylemekten korkuyordum.

“Şimdi zamanı değil,” dedi mırıldanarak. “Umarım bizi buradan kurtarmak için çok iyi bir planın vardır.”

“Planım olmadığını sana söyledim,” dedim.

“Öyleyse hemen bir şey düşünsen iyi edersin,” dedi. “Emnim başka numaraların vardır, çünkü ben buraya gelmemizi sağlamaktan başka bir şey yapamam.”

Erik beni açılır kapanır beyaz kapıya doğru sürüklerken sessizliğe gömüldüm. Yerleşkenin ana salonuna geri dönmüştük ve Erik beni çekiştirip dururken ayaklarım kalın halılara takılıyordu. Beni toplantı odalarından uzaklaştırdı ve hızla yukarıdaki atölyelerin girişine doğru yürüdük. Birçok siyah üniformalı Lonca görevlisi kapıda bekliyordu ve biz yaklaşırken aralarından biri bizi durdurmak için elini kaldırdı.

“Bu bölüm karantina altında efendim,” dedi ciddi bir sesle.

“Biliyorum,” dedi Erik beni öne iterek. “Nedeni burada.”

“Hmm, bunu kontrol etmem...”

“Cormac onu bulmamı istedi,” dedi Erik, görevliyi bilgilendirerek. “Ama istersen gir ve sor. Cormac beklemeye bayılır.”

Muhafızın bakışları Erik’ten bana doğru kayınca kollarıma kadar buz gibi olduğumu ve tüylerimin ürperdiğini hissettim. Ansızın Erik’in dostum olmayabileceği ve beni Cormac’ın kollarına atabileceği korkusuna kapıldım.

“Geçin efendim,” dedi muhafız yana çekilerek.

Erik arkamdan basamakları çıkarken sessizliğimi koruyordum.

“Yeni bir fikrin var mı?” diye mırıldandı tırmanmaya devam ederken.

Başımı hayır anlamında salladım ve arkamdan sızlandığını duydum. Benimle oyun oynuyorsa, onunla paylaşacağım her plan aleyhimde kullanılabilirdi. Ama benim de henüz bir planım yoktu.

Merdivenin son dönemecine vardığımızda, Erik kolumu

yakalayıp beni Loricel'in atölyesine sürükledi. Boş duvarlarda önceden yüklenmiş görüntüler yoktu. Gözlerimi yerden ayırmıyordum ama başımı kaldırmadan da etrafımdaki birkaç çift ayakkabıyı fark edebildim. Çevremde kusursuz şekilde parlatılmış birkaç çift kalın ayakkabı ile kırmızı saten topuklar duruyordu. Onların arasında dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

"Tatlım," dedi Cormac kızgın bir sesle. "Bize katılman ne güzel."

Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırdım. Köşede duran Jost'un sol gözünün yanındaki kesikten kan damlıyordu ve iki iri yapılı muhafız tarafından esir alınmıştı. Onun biraz ilerisinde, yüzlerinde zafer ifadesiyle beni izleyen Maela ve Pryana duruyordu.

"Dilin mi tutuldu?" dedi Cormac, karşıma doğru yürüyüp Jost'u görmeme engel olarak. "Bu günü göreceğimi asla tahmin etmezdim. Sonunda zayıf noktasını bulduk."

Erik'in kolumu kavrayan eli sertleşti ama Cormac'm satışmalarına tepki göstermedim.

"Sanırım bu durum onunla ilgili saçma planını değiştirir," dedi Maela. Beni öldüreceklerse, onlara iyi davranmama gerek yoktu.

"Yeniden şekillendirmeyi yapıp, öyle devam edeceğiz," dedi Cormac, sakın ama kararlı bir sesle.

"O durumda daha iyi bir eş olacağı kesin," dedi Maela memnun bir ifadeyle ama Pryana'nın gözleri öfkeyle parlıyordu. Onların yaptığı planı şu ana kadar duymamış olmalıydı. Beni kısıkanıyor olabilir miydi?

Odaya girdiğimiz andan bu yana hareketsiz duran Jost, korumaların elinde hareket etti ve ateş püsküren gözlerle onlara baktı.

"Bunu duymak hoşuna gitmedi mi?" dedi Maela alaycı bir sesle.

"Kapat çeneni Maela," dedi Cormac emrederek.

Maela'nın yüzündeki zafer ifadesi kayboldu ve duvara doğru geri çekildi.

Cormac, hâlâ beni tutan Erik'e döndü. "Neredeydi?"

"Araştırma alanında efendim," dedi.

Beni yüzüstü bırakacağını ummuştum ve böylece onunla ilgili kuşkularımda haklı çıkacaktım ama Erik'in yanıtı çok şekilde yorumlanmaya açıldı ve hâlâ hangi tarafta bulunduğu emin olamıyordum. Aslında araştırma alanında olduğum doğruydum ama neden depoda olduğumu söylememişti? Bana zaman mı kazandırmaya çalışıyordu?

"Yeter," dedi Loricel odanın karşı tarafından ve ona bakmak için döndüm. Bakışlarını Cormac'tan ayırmadı ve bana bakmadı.

"Onun ne yaptığını öğrenmemiz gerek," dedi Cormac uzun adımlarla dokuma tezgâhına doğru yürüyerek. "Dokumanın ilgili parçasını ortaya çıkar."

Loricel komut panosuna yaklaştı ve bir şifre girdi. Tezgâhın üzerinde yerleşkenin parlak dokuması belirdi.

"Loricel çok ince davranarak bıraktığın küçük deliği onardı," dedi Cormac. "Ama bana tam olarak ne yaptığını ve nereye gittiğini göstermeni istiyorum."

Loricel'in ihanetinin acısıyla başım dönerek konuştum. "Ona sor," dedim sert bir sesle.

"İstersen başka bir şekilde ifade edeyim," dedi Cormac ölümlü bir sesle. "Söylediğimi yap, yoksa onu şimdi öldürürüm, sonra da değerli kardeşini söküp atarım."

Muhafızlardan biri siyah bir tokmak çıkarıp üstündeki bir düğmeye basınca, tokmaktan kıvılcımlar yayıldı. Onu Jost'un üstünde tutuyordu. Jost'a baktım. İstediklerini yapmamamı ister gibi hafifçe başını salladı. Ama artık konu yalnızca biz değildik. Amie ve Sebrina'yı korumak zorundaydık.

Odadaki herkes kalbimin atışlarını duyuyor olmalıydı ama

sakin görünmeye çalışarak yavaşça konuştum. “Peki,” dedim kabullenerek.

Erik kolumu bıraktı ve dokuma tezgâhına doğru yürüdüm. Parmaklarımı üzerinde gezdirince yüzümü buruşturdum. “Burada değil,” dedim önce Loricel’e, sonra da Cormac’a dönerek.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Cormac. “Loricel, nerede o?”

Loricel kaşlarını çattı ve tezgâha doğru eğildi. “Yanlış bir noktaya geri koymuş olmalıyım.”

Cormac gözlerini kısıtı ve burnunu kaşıdı. “İşte bu yüzden sana ihtiyacım var Adeline,” dedi iç çekerek.

Becersizlikle ilgili bir şeyler geveledi ve yanma gelmesi için Maela’ya işaret etti. “Doktor Ellysen’i gelmesi...”

“Büyükelçi, kendisi akşam olduğu için yerleşkeden ayrıldı,” dedi, aktarıcının yanında duran Pryana, Cormac’ın sözünü keserek. Maela ateş püsküren gözlerle Pryana’ya baktı.

“Öyleyse,” dedi Cormac öne atılarak, “çağırın onu ve yeniden şekillendirme için hazırlanmasını söyleyin. Bu işi bir saat bile ertelemek istemiyorum. Arras için en iyi olanı yapmayacaksa, ikinci bir fırsatı hak etmiyor.”

“Peki efendim,” dedi Pryana.

“Evet, bu işi bitirelim ve nakil işlemini hemen tamamlayalım. Pryana, doktora söyle, Adeline’in yeniden şekillendirilmesi için sabah hazır olsun.”

Ona doğru döndüm. “Bu akşam kimi yeniden şekillendiriyorsun?” diye sordum.

“Bu tavırlarını özleyeceğim,” dedi Cormac.

Yanımızda duran Loricel sabırsız bir şekilde öksürdü. “Benim için zahmet etmene değmez.”

Gözlerimi dikip ona baktım. Cormac tek Yaratıcısını yeniden şekillendirmeyi düşünüyor olamazdı.

“Ah, evet,” dedi Loricel başını eğerek. “Cormac beni yeniden

şekillendirmek için vakit kaybetmeye değeceğini düşünüyör.”

“Yeniden şekillendirmenin karmaşık ilkelerini sana anlatacak zamanım yok, seni gidi eski kafalı, yaşlı...”

“Konuşana bak sen,” diye bağırdı Loricel doğrularak. “En azından onurum var.”

“Onu gözaltına alın,” diye emretti Cormac ve sırtını Loricel’e döndü.

Muhafızlardan biri Jost’u bıraktı ve Loricel’e doğru hareket etti. Diğer de tokmağı bırakıp Jost’un arkasından kolunu boynuna dolayıp onu tuttu.

“Bu çok tehlikeli,” dedim Cormac’a hatırlatarak. Sesim umutsuzluk doluydu. “Onsuz ne yapacaksın?”

“Sen varsın ya,” dedi umursamadan.

“Ya beni de kaybedersen, Arras’ı değerli kontrolünden yoksun kalma tehlikesine mi atacaksın?”

“Zamanımız var ve hammaddemiz tükenmeden kız kardeşin hazır olur,” dedi bana bakarak.

“O, dokuma yapamaz,” dedim başımı sallayarak. “Senin işine yaramaz.”

“Senin yeteneğin kanıtlandığına göre, onda resesif gen bulunabilir. Bilim adamlarımız çekinik gene ulaşıp onu etkinleştirebileceklerine inanıyorlar.” Anlaşıldığına emin olmak için bekledi. “Onun üzerinde bir denetleme yaptım. Arras’ın talep ettiği tüm görevler için uygun bir temsilci olacağını biliyorum.” Cormac’ın tebessümü alaycıydı ve son tehdidini savururken yüzünün aldığı şekil şimdiye dek görmediğim kadar kötüydü.

O an mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Cormac’ın isteklerine boyun eğsem bile Amie güvende olmayacaktı. Jost’a bakım ve göz göze geldik. Çökmüş haldeyken bile bakışları güçlüydü. O pes etmemişti, ben de vazgeçemezdim.

Maela geriye doğru ağır ağır ilerleyerek tezgâha yaklaştı ve

Loricel'e göz atarak yapmacık bir gülümsemeyle bana baktı. Öyle yakındı ki, bolca sürdüğü koku içimi bayıyordu.

"Doktor geliyor. Pryana da kliniğe varmak üzere. Senin için bu sorunu çözmekten mutluluk duyarım," dedi Cormac'a, başıyla Jost'u işaret ederek.

Bir anda, yumruğumu sertçe çenesine indirdim. Kemiğine çarpan parmaklarım sızlıyordu ama beni mutlu eden bir acıydı.

"İşte bu yüzden onlara hazır olmadığını söyledim küçük kız," diye haykırdı ve dudağındaki kanı sildi.

Sözler ağzından zehir gibi çıkmıştı ve nefreti hissediliyordu. Başımı çevirip ona baktım. Ateş püsküren gözlerle bana bakıyordu ama Erik öne doğru bir adım attı ve onun kolunu tuttu.

"Bırak beni," dedi Maela, kendini ondan kurtararak. "Sen onun tarafındasın."

"Bir hata yapmana engel olmaya çalışıyorum," dedi hafif bir sesle uyararak.

"Bunu başkasına anlat, Erik. Ona yardım ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? İlk önce, *Bırak onunla yatsın, ikimizin de sorunu çözülmüş olur*, dedim. Onu mahvedeceğin konusunda sana güveniyordum," dedi Maela ona yaklaşıp yakasına yapışarak.

Maela'nın parmaklarını aralayan Erik, onu yavaşça itti. "Şimdi zamanı değil."

Maela kendi çevresinde geri dönerek, yiyecek gibi bana baktı. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Onu ve kendini kurtarabileceğini mi düşünüyorsun? Senin hayatın bitti Adelice. Buranın yönetimini asla ele alamayacağını kanıtladın. Buna ne cesaretin yeter, ne de aklın," dedi homurdanarak.

Ve sonra gülmeye başladı. Sanki bana bir uyarıcı zerk etmiş gibi, odanın dokuması gözlerimin önünde canlandı. İplikleri sol elimle kaptığım gibi ikiye böldüm. Oda ortadan ikiye ayrıldı ve çatırtının sesiyle irkilen Maela çılgılık attı. Korkunç bir man-

zaraydı: Parıldayan ışık kümesinin arasında siyah bir uçurum duruyordu. Bunu gören çoğu kişi paniğe kapılır ve kaçardı. Ya da Maela'nın yaptığı gibi beti benzi atar ve duvara yapıştırdı. Ama Cormac, hareket etmese de ilgilenmiş gibiydi. Sessizdi. İleriye doğru adım atmasını ve bilinmeyen bir kadere doğru onu itmeyi hayal ettim ama o akıllıydı ve kendini kaybetmemişti.

"Aptal olabilirim..." dedim Jost'un dikkatini çekmeye çalışarak. Dikkatle izliyorsa belki bir sonraki adımımı tahmin edebilirdi; "ama bakalım sen bunu yapabilir misin?" dedim çıkışarak.

Maela sinir krizi geçiriyor gibiydi. Bir an için onu gerçekten çıldırttığımı düşündüm ama Loricel araya girdi. Yanğın diğer tarafındaydı ve karmaşa sırasında muhafız onu serbest bırakmıştı. Gözlerindeki kararlılığı görebiliyordum. Eğlendiğini gösteren bir parıltı ya da dostça bir sıcaklık yoktu. Yeşil gözlerindeki ifade soğuktu.

"Adelice, bunu durduracak güce sahipsin," dedi dikkatimi çekmeye çalışarak.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ama bunun için iyi bir neden düşünemiyorum."

"Ne olacağını biliyorsun," dedi Loricel ısrar ederek ve Jost'u gösterdi. "Ölmesi için onu burada mı bırakacaksın? Ya kardeşin? Ya ben?"

Onun samimi olduğunu anlayana kadar gülüyordum.

"Lonca'nın hain olarak damgaladığı birini neden kurtarayım, söyler misin? Bilgi almak için ona işkence etmelerini sağlamış olmaz mıyım? Kurallara uymamı sağlamak için can çekişerek hayatta kalmasına mı neden olayım? Sen biliyorsun Loricel! Neler yapabileceklerini biliyorsun!" Haykırıyordum ve sesim boşlukta yankılanıyordu. Maela duvara biraz daha yapıştı.

"Yapma, Maela. Yoksa küçük kızdan korkuyor musun?" Sesimdeki alaycı ifadeyi gizlemeye gerek görmedim. Şu ya da bu

şekilde aramızdaki maskaralık bu gece sona erecekti. Fırsatım varken biraz daha canlarını sıkabilirdim.

“Onun üzerindeki ellerini biraz gevşetmeni istiyorum,” dedim, Jost’u tutan muhafıza emrederek ve odanın zayıflamış dokusuna biraz daha zarar verecek gibi elimi uzattım.

Muhafız bir an öfkeyle bana baktı ve kollarını indirene kadar gözlerimi kırpmadan kararlı bir ifadeyle ona baktım. Odadaki herkesin gösterdiğinden daha kesin bir yenilgi işaretiydi. Yavaşça Jost’a yaklaştım ama ona elimi uzatmadım.

Loricel hâlâ düşünüyordu ve nedenini biliyordum. Onun da boşluğu kapatacak gücü vardı. Bu durumda, henüz neden bunu yapmadığı sorusu aklıma takılıyordu ve hangi tarafta olacağına hâlâ karar vermediğini varsaymak zorunda kalıyordum.

“Ertelemek için nedenleri kalmadı,” dedim Loricel’e, yumuşak bir sesle. “Seni öldürecekler. Daha da kötüsü yeteneğini sömürecekler.”

Mutsuz bir ifadeyle gülümsedi ve kaşlarının çatı. “Beni hiçbir konuda suçlayamazlar.”

“Biliyorum,” dedim. “Ya sen onları?”

Gözleri bir an için soğuk ifadesini kaybetti ve bakışları parıldadı. “Bizi çözümsüz bir durumda bıraktın.”

“Çözümsüz değil,” dedim, hafif bir sesle. “Yalnızca zorlu bir durum. Bir Yaratıcı için hiçbir şey çözümsüz değildir.”

“Gerçeklik dışında,” dedi, dikkatimi çekerek.

“Gerçeklik dışında,” dedim yineleyerek. Ne demek istediğine emin değildim ama önemli olduğunu biliyordum.

Ve birdenbire anladım. Gerçekliği kontrol etmemiz olanaksızdı çünkü Arras’ın içinde çalışıyorduk. Yeteneğimiz uzatmaya ve kaydırmaya bağlıydı. Arras’ın dışında bir hiçtik. Yalnızca yanıl-sama yaratıyorduk ve önümüzde meydana gelen boşluk bu yanıl-samanın sadece bir başka parçasıydı. Onun altında başka bir

şey vardı ve o gerçekliği yalnızca ben keşfedebilirdim. Cormac'ın beni izlemeye cesaret edemeyeceği o yer Yeryüzü'ydü.

Ama Jost'u bırakamazdım. Loricel'i de, kardeşimi de bırakamazdım. Çünkü buradan nasıl çıkacağımı bilsem de geri dönüş yolunu bulacağımdan emin değildim. Tüm gözler üzerimdeydi ve herkes benden bir yanıt bekliyordu.

"Yeter artık," dedi Cormac, sert bir sesle. "Bu oyun artık canımı sıktı. Adelice, istesen de istemesen de Arras'ta yaşayan herkesten sorumlusun. Şımarık bir çocuk gibi davranmaktan vazgeç ve bunu onar." Dikkat çekecek derecede sakindi ama delikten oldukça uzakta duruyor ve hareket etmiyordu.

"İşte mesele de bu," dedim. "Bize çocuk gibi davranıyorsun. Ama ben gerçeği biliyorum."

"Artık ona ihtiyacımız kalmadı Cormac," diye seslendi Maela. "Nasılca Loricel'in yeteneğini nakledeceğiz. Aramızda da sana çok daha iyi eş olacak kişiler var."

"Senin gibi mi?" dedi Cormac küçümseyerek. Karşılaştığı sert tepkiyle Maela geri çekildi. Aslında ben de Maela'nın bile bu kadar acımasızca davranılmayı hak etmediğini düşünüyordum ama onu istediğim yere götürmek için tam da ihtiyacım olan buydu.

"Maela," dedim alçak sesle, ona bir yem atarak. "Bir zaman parçasını değiştirmekten başka yapabildiğin bir şey var mı?"

Ateş püsküren gözlerle bana bakarken, hâlâ duvarın dibinde duruyordu. Yanında duran Erik doğruldu ama sessizliğini korudu. Bir taşla iki kuş vurmam için Maela'nın hareket etmesi gerekiyordu.

"Beni avluda Erik'le yakaladığın o geceyi anımsıyor musun?" dedim alay ederek ama Maela bir şey söylemedi.

Hatırlayınca kaskatı kesildi. Ruh halinin aşırı değişiklikler göstermesinin bu kez işime yarayacağına güveniyordum.

“Ah, yapma. Cezalandırmayı biliyorsun ama duymaya katlanamıyor musun? Biliyor musun, o günden önce Erik hiç dikkatimi çekmemişti. O benim peşimden koştu.” Erik’in parıldayan gözlerini Maela’dan bana çevirdiğini gördüm. Şimdi bakışlarımı Maela’dan ayırmamaya çalışıyordum çünkü bu açıklamanın Jost için üzücü olacağını biliyordum. Benim için de bunu kabullenmek zor olmuştu. Erik’in neden bu kavganın tam ortasında kaldığını biliyordum ve nedeni ben değildim. Gerçek, beynimi sürekli kurcalıyordu ve görmeyi reddediyordum ama şimdi her şey gün gibi ortadaydı ve diğerlerinin nasıl olup da bunu göremediğine inanamıyordum. Gözler yeterli olmalıydı ama başka ipuçları da vardı. İkisi de bir balıkçı kasabasından geliyordu. Birbirlerini gördüklerinde yüzlerinde beliren kederli ifade ve birbirinden nefret eder gibi gözükmeleri hep dikkatimi çekmişti.

“Aslında Erik iyi ki beni öptü,” dedim, bulunduğum yere biraz daha sağlam basarak. “Böylece Jost’un öpücüğüyle kıyaslayacak bir şeyim oldu.”

Jost ve Erik’e göz atma cesaretinde bulundum. Jost’un şaşkınlığı yerini ihanete uğramışlığın üzüntüsüne bırakmıştı ama Erik beni dikkatle izliyor ve ne söylediğimi anlamaya çalışıyordu.

“Şu ana kadar gözlerinizin ne kadar birbirine benzediğini asla fark etmemiştim,” dedim onlara bakarak. Sonunda durumu anlayan Erik’in gözleri açıldı.

“Gözlerinizden ve öpüşme şeklinizden kardeş olduğunuzu anladım.”

Sözlerim odaya düşen bir bomba etkisi yarattı. Maela’yı kandırmak için bunu yapmak zorunda olduğumu bir gün Jost’a anlatıp özür dileyecektim ama şimdi buna ayıracak zaman yoktu. Maela sakın olmaya çalışmadı ve bu bilgiyi gizlediği için Erik’in üstüne atıldı. Onun bedenini düşününce bu hareketin pek bir

sonucu olamazdı ama yarattığım delik odanın ortasındaydı. Maela'yla Erik boşluğa doğru yuvarlandılar.

Afallayan muhafızlar hareket etmediler. Yan gözle Loricel'e bakmaya cesaret ettim. Yüzü her şeyi söylüyordu: bu işe karışmayacaktı. Ansızın Jost'a doğru bir hamle yaptım ve onun kolunu yakaladım. Bu arada Maela Erik'i yarığın kenarına getirmişti. Erik'in ağzının açıldığını gördüm ama düşerken hiçbir ses duyulmadı. Maela kenarda sallanıp sendeledi ama düşmedi. Yeteri kadar zaman kaybetmiştim ve her saniyenin önemi vardı. Neyse ki Jost yediği dayaktan bitkin düşmüştü ve deliğe yaklaşmamıza karşı çıkacak hali kalmamıştı. Düşerken Loricel'e bakacak zamanım oldu ve onun kaçıp kurtularak ileri atıldığını ve onarıma başladığını görebildim. Hızlıydı ve onu durdurmalarına fırsat kalmadan işi bitireceğini biliyordum. Ama bedelini ona ödeteceklerdi. Sonuçta, seçme şansını bana bırakmıştı.

Altın rengi ışık etrafımızda parıldıyordu. Aralık kapanıyor muydu, yoksa Arras'la Yeryüzü arasındaki ham dokuma boyunca çok mu hızlı düşüyorduk? Jost beni korumak ister gibi kollarını belime dolamıştı. Bir yeri acıyorsa da şu an hissetmiyor olmalıydı. Kulağımın dibinde çılgılık atmadığına göre bana gerçekten güveniyor olmalıydı, belki de, burada konuşmak mümkün değildi. Kendimi ileri doğru atarak bir ipliği kavradım ve dokuma boyunca daha hızlı hareket etmemizi sağladım. Böylece, şu an çok uzağımızda olan Erik'e yaklaşılabilecektik.

Kuramsal olarak sonsuza dek düşebilirdik ama bunu denemek konusunda pek istekli değildim. Ama Erik'i burada yalnız bırakamazdım. Başını çevirdi ve bizi gördü. Daha sonra bedenini öyle bir şekilde ileri kıvrırdı ki, geriye doğru düşmeye başladı. Yüzü bize dönüktü ve ilerleyişimizi izliyordu. Ve sonra inanılmaz bir şey gerçekleşti. Belki de bu dokumanın kalın ve sert yapısından ya da benim gibi iplikleri görebildiğinden, Erik elini

uzatıp kapmaya çalıştı ve sonunda bir iplik yakaladı. Hâlâ düşüyordu ama ilerlemesi yavaşlamıştı.

Jost ağırlığını üstüne bırakıp hızlanmamızı sağladı ve sonunda serbest eli ağabeyinin uzanmış eline kenetlendi.

Dünyalar arasındaki bir boşlukta sıkışıp kalmamış olsak, olağanüstü bir an yaşayacaktık. Loricel'in sayesinde, en azından bir planım vardı. Aslında bir fikrim vardı ve tek ümidim işe yaramasıydı. Artık hem Jost, hem de Erik kontrolüm altında olduğu için iplikleri tutmayı bıraktım ve yer kabuğunun dış katmanı boyunca daha hızlı ilerlemeye başladık. İpliklere çarptığımızda kıvılcımlar uçuşuyor ve parçacıklar aşınıyordu. Verdiğimiz zarar hayal edebiliyordum. Bu tür bir onarım işi için bir Yaratıcıya ihtiyaçları olacaktı. Onun için iyilik mi yaptığımı emin olmasam da, belki Loricel'e biraz zaman kazandırıyordum.

Jost'un eli hâlâ Erik'in elini tutuyordu ve diğer kolu da hâlâ sıkıca belimi sarıyordu. Benim ellerim özgürdü ve Arras'ın altındaki kaba dokumadaki ipliklerin içine ellerimi daldırıp sertçe söküp yırtıyordum. Ve sonra ellerim serin bir şeyin içine girdi. Gece havasıydı. Ham dokumanın iplikleri kalındı ve birbirine sıkıca dokunmuştu. Arasına elimi sokmak çok zahmetliydi ama düşüşümüzü durdurduğunu anladığımda garip bir başarı hissi yaşadım.

Elbette şimdi geniş bir boşlukta süzülüyorduk ve en iyisi ukalalık etmemektir. Arras'ın gerçekliğinin ve fiziksel kanunlarının dışındaydık ve dürüst olmak gerekirse Yeryüzü'nün üstünde neyle karşılaşacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Loricel haklıysa ve hiçbir şey kalmamışsa, hepimizin ölümüne neden olacaktım. Bu olasılıkla yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değildim ama zaman ipliklerinin arasında daha ağır hareket ederken, yavaş yavaş tükenmek fikrini seviyordum.

Jost ve Erik ne yaptığımı bilmek istiyorlarsa da, hiçbir şey

sormuyorlardı. Burada onları duyamasam da, ağızlarının hareket ettiğini görebilirdim ama ikisinin de dudakları kenetlenmiş durumdaydı. Şu an ipliklerle yaptığım çalışmaya devam etmem konusunda istekli görünüyorlardı ve birbirlerini umursamıyor gibiydiler. Aralarında nasıl bir kardeş sevgisi varsa bu birleşme konusunda çılgına dönmüş değillerdi. Ama dikkatimi dağıtacak şeyler düşünmemeliydim. Bu kaygıları kafamdan attım ve yeni bir aralık açmak için daha çok çabalamaya başladım. İçine kolumu sokacak kadar büyük olduğunda, başımı uzatıp yaptığımı bakmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm. Ne de olsa kendimizi bir okyanusun ortasında bulmak istemezdik.

Başımı yanlış yerleştirilmiş ipliklerin arasına sokunca, erkeklerden birinden hafif bir itiraz sesi yükseldiğini fark ettim. Karanlıktı. Dolunay çevremdeki belirsiz nesneleri aydınlatıyordu. Binalarla çevrili bir caddenin üstünde asılı duruyordum. Işık karanlıkta sekiyor ve uzakta solarak titrek bir altın rengine dönüşüyordu. Görüntü öyle sakindi ki, gerçek değilmiş hissini uyandırıyor. Bu da başka bir yanılsama olmalıydı. Ama beni yalanlamak ister gibi yumuşak bir esinti yüzümü sıyırdı ve saçlarımı havalandırdı. Manzarada bir değişiklik yoktu ama gözlerim alışıncaya rüzgârın yol boyunca döküntüleri nasıl havaya attığını fark ettim. Kâğıt parçalarının beton üzerinde çıkardığı hisırtı sesini duydum.

İyi haber okyanusun ortasında, havada süzülüyor olmamamızdı. Kötü haber ise nerede bulunduğumuz ya da bu dünyadan ne beklememiz gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yeryüzü, tahmin ettiğimden de daha ıssız görünüyordu. Aslında saçmaladığımı farkmdaydım, çünkü bu katmanda yaşayan biri kalmadığını biliyordum. Ama barınak sorunu yoktu ve şansımız varsa, belki yiyecek de bulurduk. Sanırım başkalarının da kaçıp kurtulmayı başardığını düşünmüştüm ama bir Yaratıcı olmadan bunu nasıl başarabilirlerdi?

Ne olursa olsun, elimizdeki en iyi seçenek buydu. Bir aralık açmaya çalışabilir ve yeniden Arras'a dönmemizi sağlardım. Loricel kaçmamız için bize yardım etmiş olabilirdi ama dönersek yardım edecek durumda olmayabilirdi. Yaşadığından bile emin değildim. Üstelik kişisel kimlik numaralarımızla bizi bulmaları kolaydı. Hayır, dönmek güvenli değildi ve bundan başka seçeneğimiz yoktu. Giriş yeteri kadar geniş olursa güvende olacağımızı bildiğim için daha hızlı çalışmaya başladım. Jost ya da Erik'e bakmaya çalışmadım. Bu sorunla daha sonra uğraşmak zorunda kalacaktım. Şimdi yapmam gereken bir işim vardı.

Ham dokumada zaman daha sertti ve Maela'nın hissizleştirdiği parmak uçlarıma rağmen, yaralı parmaklarım çok geçmeden işi hissetmeye başladı. İki kişinin daha hayatının bana bağlı olması ve umutsuzca başarıma hırsına Amie ile Sebrina hakkında ne yapacağımıza karar verme isteği eklenince ellerimin acısını göz ardı edebildim. Kaybettiğimiz her saniye, onları daha büyük bir tehlikeyle baş başa bırakıyorduk ve Kule'de dokuduğum anların aksine, her iki gerçeklikte de zaman ilerlemeye devam ediyordu.

Sonunda, yeteri kadar geniş bir boşluk oluşturmayı başardım. Dikkat çekici bir şekilde başımı sallayarak yanımdakilere geçip gitmemiz gerektiğini işaret ettim. Jost'un ağzının hareket ettiğini ve kaygıyla gözlerini kısıtığını gördüm. Baş işaretiyle onu duyamadığımı belirttim ve serbest elimle girmesi gerektiğini işaret ettim. Dudaklarının aldığı şekilden tek bir sözcüğü anlayabiliyordum. "Hayır," diyordu. Ama er ya da geç girmeyi kabullenecekti. Onu bırakırsam elbette düşmeye devam edecek ve büyük olasılıkla bu açık alanı asla bir daha bulamayacaktı. Düşünürken yanağımın içini ısırdığımı fark ettiğimde, Erik'in sakın bir şekilde açık noktaya doğru hareket etmeye çalıştığını gördüm. Serbest kolunu deliğin içine kaydırdı ve beni bırakarak kendini ileri atıp

tamamen gözden kayboldu. Başımı çevirip Jost'a baktım. Kollarıyla beni daha çok sıktı ama herhangi bir şeyin bu aralıkta sıkışıp kalmaktan daha iyi olduğunu anlamış gibiydi. Erik'ten daha ağır hareketlerle ilerledi ve açıklığın girişine gelene kadar beni de yavaşça çekti. Güvence için bana bakarak derin bir nefes aldı ve ikimiz birden deliğe girdik. Ufalanmış bir beton yığınının içine indik. Bir yolun kalıntıları gibi gözüküyordu. Anlaşılan oluşturduğum delik gerçek dünyanın zeminine rast gelmemişti ama yine de fena değildi. Çok daha uzak bir yere düşmüş olabilirdik.

"Beni indirip gittiğinizi düşündüm," diye seslendi Erik. Genellikle komik olan sesi ifadesizdi. Yıkıntıların kenarına varmıştı bile ve bizim için durmadı.

"Olumlu düşün," dedi Jost söylenerek.

Ve kardeş olarak yanımda ettikleri ilk sözler bunlar oldu. Bu konuşma soğuk gece havasının serinliğini daha çok hissettirdi.

Erik sessizce ilerlemeye devam etti ve sonunda ay ışığının altında yalnızca bir karaltı halini aldı. Onun şehre girmesini izlerken Jost kollarını belime doladı.

Sarılmasıyla ürperdim ve Yeryüzü'nde terk edilmiş kalıntılara baktım.

Burada zaman durmuş gibiydi. Etrafımdaki her şey insanlar tarafından terk edilmiş bir yerin doğal olarak parçalara ayrılıp çürümesinin izlerini taşıyordu. İçinde bulunduğumuz anın gizemli tutsaklığından kendimizi kurtarmak için elimi uzatmaya fırsat kalmadan, ufukta kocaman bir kütle görüldü. Ufuk çizgisinde alçaktan uçan bir gemiydi bu. Evimize döndüğümüz için bizi ışıklar içinde karşılar gibiydi.

BİRİNCİ KİTABIN SONU

Hasret's sisters Planet

e-kitaphane

TEŞEKKÜR

Bir Oscar teşekkür konuşmasına kendimi asla daha yakın hissedemeyeceğim için okurken beni güzel bir gece elbisesi içinde, elimde bu kitapla hayal etmenizi istiyorum. Şimdi uygun bakış açısına sahip olduğunuza göre devam edebiliriz.

Tutkusuyla beni şaşırtmaya devam eden, kusursuz acentem, Mollie Glick'e binlerce teşekkür borçluyum. Bana güvendiği için teşekkürler. İlk günden kitabı anlayan ve bir kızın isteyebileceği en iyi editör olan Janine O'Malley'ye de benzer şükran duygularımı iletiyorum. Bu yazınsal yolculuk içinde gezinmeme yardımcı olduğu için Beth Potter'a da teşekkür ediyorum. Bu roman üçünüzün sayesinde kesinlikle daha iyi bir kitap oldu.

Yeni evimde yabancılık hissetmememi ve rahat olmamı sağlayan Simon Boughton ve Jon Yaged'e de içten teşekkürlerimi sunuyorum. Farrar Straus Giroux ve Macmillan'daki ekibe ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Foundry Literary + Media'yı acentem olarak adlandırmaktan gurur duyuyorum. Tüm e-postalarımı yanıtladıkları için Hannah Brown Gordon ve Katie Hamblin'e teşekkür ediyorum.

Bu çılgın serüvenin her adımında bana eşlik eden arkadaşlarım olmasaydı kendimi çok yalnız hissedecektim. Bethany Ha-

gen ve Robin Lucas, benimle birlikte güldüğünüz, ağladığınız ve bağırdığınız için size teşekkür ediyorum. Partiye geç katılan ama kalmaya karar veren Kalen O'Donnell'a da teşekkür borçluyum.

Eşim, artık bitirmem gerektiğini belirten müziğin çalmaya başladığını bildiriyor ve bu yüzden tüm İngilizce öğretmenlerime teşekkür edemeyeceğim ama birkaç tanesini anmadan geçmek istemiyorum. Lise yılları boyunca okumamı sağlayan Bob Brennan ve Alan Hunter'a, öyküleri daha yakından incelemeyi öğreten Dr. Miriam Fuller'a, aksi gibi görünse de içimde bu yeteneğin var olduğuna her zaman inanan Dr. Devoney Looser ve Dr. George Justice'e de teşekkürlerimi iletiyorum.

En önemlisi, kitap yazmak istediğimi söylediğimde asla gülmeyen ve beni destekleyen aileme teşekkür ediyorum. Bu “mesleği” hemen sahiplenip, yabancılara gururla “annem bir yazar” diyen çocuklarıma ve ilk okurum, her şeyim Josh'a binlerce teşekkürler.
